

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

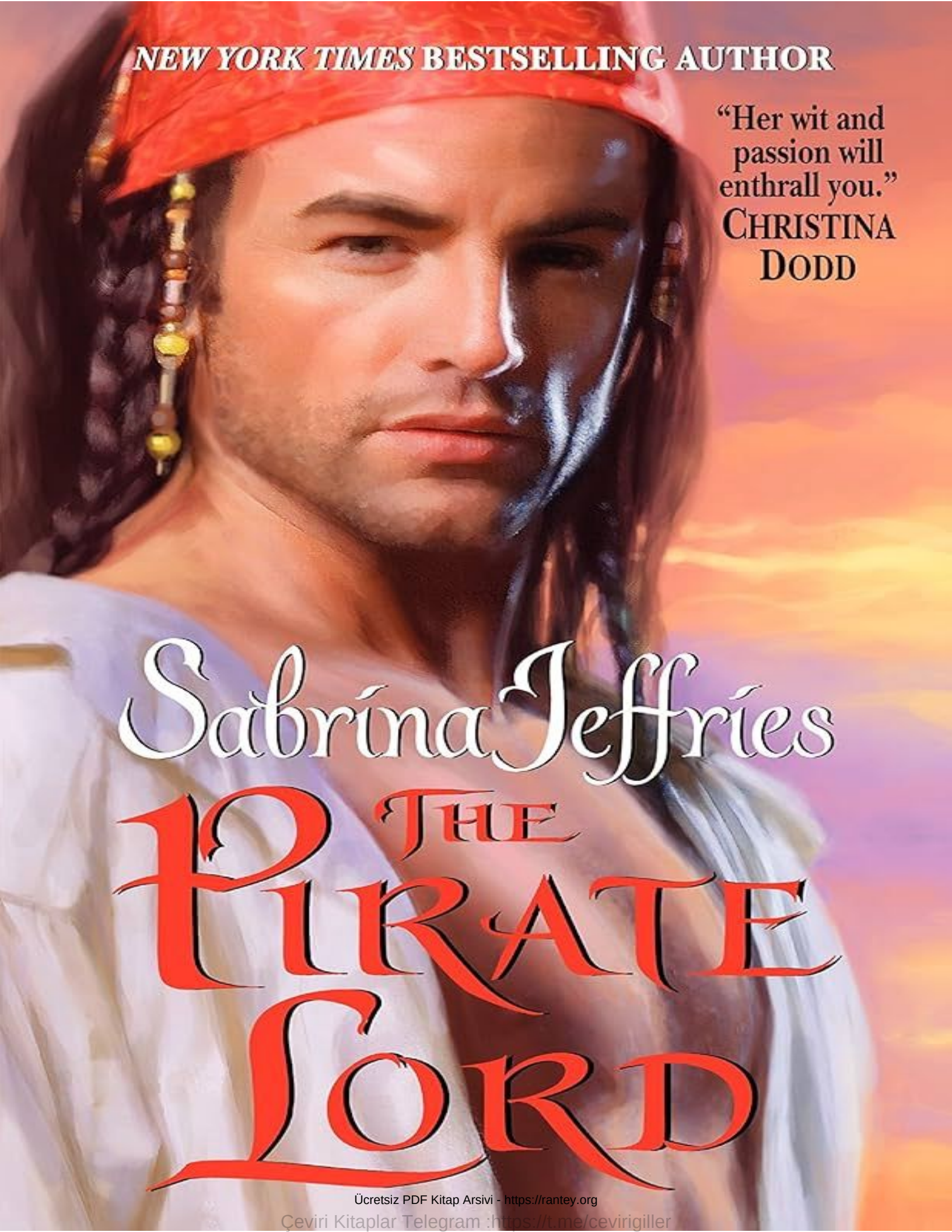
RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

NEW YORK TIMES BESTSELLING AUTHOR

"Her wit and
passion will
enthrall you."

CHRISTINA
DODD

Sabrina Jeffries
**THE
PIRATE
LORD**

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

Çeviri Kitaplar Telegram : <https://t.me/cevirigiller>

İletişim Botu: @cevirigiller_bot

- [Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız](#)
- [Çeviri Yedek Telegram Grubumuz](#)
- [Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz](#)
- [Çeviri Kitap İstekleri Kanalımız](#)
- [Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri](#)
- [Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız](#)

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz.

Kitaplarımız paylaşılmak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız.PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

Lord Üçlemesi 1- Korsan Lord

Jaquette du Livre

Etiketler Sabrina Jeffries

ÖZET: Müthiş Bir FırsatBir gemi dolusu kadın, onları kapmak için! Korsan kaptan Gideon Horn bundan daha fazla memnun olamazdı. Adamları açık denizlerde dolaşmaktan bıkmış ve keşfettikleri keşfedilmemiş ada cennetinde eşleriyle yuva kurmak istiyorlar. Ve kadınlar da kendilerini Yeni Güney Galler'de bekleyen angarya hayattan kurtarıldıkları için minnettar olacaklardır. . . Tanrım, çok zeki! Muhteşem Bir TutkuEvlenmek mi? Korsanlarla mı? Sara Willis bundan daha fazla dehşete düşemezdi. Önce düzgün bir kur talep eder, en azından bir ay. Koyu yakışıklı korsan lordu onlara iki hafta veriyor. Sonra Sara, erkeklerin kadınlar için kulübelerini boşaltmalarında ısrar eder--Gideon karşılığında öpücüklerini ister. Talepler kızıştıkça tutkuları da kızışır ve çok geçmeden Sara, şeytani derecede baştan çıkarıcı kaptanla neden bu kadar sert mücadele ettiğini hatırlayamaz. .

Çeviri Kitaplar Telegram
<https://t.me/cevirigiller>

Oluşturuldu tarafından ABC Amber LIT _____
_____ Dönüştürücü, <http://www.processtext.com/abclit.html>

Bölüm 1

Oluşturuldu tarafından ABC Amber LIT Dönüştürücü, <http://www.processtext.com/abclit.html>

"^"

İngiliz hanımlarının, reform yapabilecekken, cilalanmaktan memnun bir şekilde oturmaları ne kadar da üzücü...

-Hannah More

İngiliz yazar ve hayırsever

Çeşitli Konular Üzerine Denemeler... Genç

Hanımlar İçin Londra, Ocak 1818

Bayan Sara Willis yirmi üç yıl boyunca pek çok garip an yaşamıştı. Yedi yaşındayken annesi onu Blackmore Malikânesi'nin büyük mutfağından bisküvi aşırırken yakalamıştı ya da kısa bir süre sonra annesinin üvey babası merhum Blackmore Kontu'yla düğününde çeşmeye düşmüştü. Bir de geçen yıl Merrington Düşesi'ni farkında olmadan Dük'ün metresiyle tanıştırdığı balo vardı.

Ama bunların hiçbiri, Kadınlar Komitesi'nin eşliğinde Newgate Hapishanesi'nden ayrılırken üvey kardeşi tarafından fiziksel olarak saldırıya uğramasıyla kıyaslanamazdı. Jordan Willis -yeni Blackmore Kontu, Vikont Thornworth vepek çok üyesinin gibi, **Generated by ABC Amber LIT Converter, <http://www.processtext.com/abclit.html>** onaylamadığını Baron Ashley- Parlamento zararına olduğunu öğrendiği gizleyecek türden bir adam değildi. Ve şimdi de utanmaz bir edep yoksunluğuyla onun kişiliğini ele geçirmiş, onu sanki küçük bir çocukmuş gibi bekleyen Blackmore arabasına doğru itiyordu.

Jordan arabanın kapısını açıp ona bakarken arkadaşlarının boğuk kahkahalarını duyabiliyordu.

"Arabaya bin Sara. Şimdi."

"Jordan, gerçekten, böyle dramatik şeylere gerek

yok-" "Şimdi!"

Dehşetini ve utancını yutarak, toplayabildiği kadar vakarla iyi döşenmiş arabaya tırmandı. Adam da onu takip etti, kapıyı çarptı, sonra da kendini onun karşısındaki koltuğa öyle bir güçle attı ki, araba yayları üzerinde sallandı.

Arabacıya yola devam etmesini emrederken, pencereden arkadaşlarına doğru özür dileyen bir bakış fırlattı. Bayan Fry'ın evinde çay içmek için onlara katılması gerekiyordu ama artık bunun imkânsız olduğunu anlamış olmalıydılar.

"Deuce al şunu Sara, arkadaşlarına üzgün suratlar yapmayı bırak ve bana bak!"

İnce bedenini şam minderlerine yaslayarak üvey kardeşiyle yüzleşti. Kendisine karşı uygunsuz davranışından dolayı onu azarlamak için ağzını açtı, sonra alnındaki uğursuz çatıklığı görünce kapattı. Jordan'ın müthiş öfkesine alışkın olmasına rağmen, bunun muhatabı olmaktan hiç hoşlanmıyordu. Londra sosyetesinin çoğu bu hoşnutsuzlukta ona katılıyordu, çünkü Jordan sinirlendiğinde gerçekten de korkutucuydu.

"Söyle bana Sara," diye , "bugün nasıl görünüyorum?"

Oluşturuldu **tarafından** **ABC** **Amber** **LIT** **_____**
Dönüştürücü, <http://www.processtext.com/abclit.html>

Eğer böyle bir soru sorabiliyorsa, diye düşündü, belki de o kadar da kızgın değildi. Ellerini kucağında birleştirerek onu inceledi. Kravatı onun için alışılmadık bir şekilde eğri büğrü bağlanmıştı. Kumral saçları her zamanki gibi dağınıktı, frakı ve pantolonu buruş buruştu. "Dürüst olmak gerekirse oldukça dağınık. Tıraş olman gerek ve kıyafetlerin de-"

"Neden göründüğümü biliyor musun? Uyumaya ya da kendime çeki düzen vermeye vakit bulamadan beni taşradan buraya getiren şeyin ne olduğu hakkında bir fikrin var mı?" Kaşlarını çatması, koyu kumral kaşlarını sert bir onaylamama çizgisine zorladı.

Ona uymaya çalıştı ama başarısız oldu. Kaşlarını çatmak onun uzmanlık alanı değildi. "Arkadaşlığım için can atıyor muydun?" diye cüret etti.

"Şakaya gelir yanı yok," diye homurdandı, evlendirme dairelerinde kendisini kızlarıyla tanıştırmaya çalışan kadınları korkutmak için kullandığı o uyarıcı ses tonuyla. "Neden burada olduğumu gayet iyi biliyorsun. Ve kendini ne kadar çekici gösterirsen göster, bu son çılgın planını görmezden gelmeyeceğim."

Aman Tanrım. Bilmesi mümkün değil, değil mi? "Hangi çılgın plan? Bayanlar Komitesi ve ben sadece Newgate'teki zavallılara yiyecek sepetleri dağıtıyorduk."

"Yalan söyleme Sara. Bunu çok kötü yapıyorsun. Newgate'e bu yüzden gitmediğini gayet iyi biliyorsun." Kollarını dar pardösüsünün üzerinde kavuşturmuş, Sara'nın kendisine karşı çıkmasına meydan okuyordu.

Gerçeği biliyor muydu? Yoksa blöf mü yapıyordu? Jordan'a bunu söylemek her zaman zor olmuştu. On bir yaşındayken annesi babasıyla Sara'yı Blackmore Malikânesi'nde yaşamaya getirdiğinde bile Jordan tamamen anlaşılmaz olmuştu, özellikle de ondan bir şeyler koparmaya çalışırken.

O da aynı şekilde iletişimsiz olabilirdi. Onu taklit etmek için kollarını göğsünün üzerinde kavuşturarak sordu,

"Peki ben neden Newgate'deydim Bay Her Şeyi Bilen?"

Jordan'la alay etmek kimsenin yanına kâr kalamazdı. Jordan'ın buna katlanmasının tek nedeni, kan bağı olmamasına rağmen onu gerçekten kız kardeşi olarak görmesiydi. Yine de kahverengi gözlerindeki ışıltıya bakılırsa, Jordan onun iyi niyetini hoşlanmayacağı kadar çığniyordu.

"Newgate'te, üç gün içinde kalkacak olan mahkûm gemisiyle Yeni Güney Galler'e nakledilecek kadınlarla buluşuyordunuz, çünkü onlarla birlikte denize açılmak gibi aptalca bir fikriniz var." Kadın itiraz etmek için ağzını açtığında, adam ekledi: "İnkâr etmeye kalkma. Hargraves bana her şeyi anlattı."

Oh, canını sıkma. Kahya mı söylemişti? Ama Hargraves ona hep sadık kalmıştı. O sefilin onun güvenine ihanet etmesine ne sebep olmuştu?

Kendini yenilmiş hissederek koltuğa yığıldı ve yoğun sis ve çiyden kaymak gibi kalınlaşmış gökyüzüne baktı. Şimdi Fleet Caddesi boyunca ilerliyorlardı. Genellikle mürekkep lekeli sakinlerinin pis koşuşturması onu neşelendirirdi, çünkü bu, en azından birilerinin toplumda bir fark yaratmaya çalıştığını gösterirdi. Ama şimdi hiçbir şey onu neşelendiremiyordu.

Jordan etti, sesi kısılmıştı. "Hargraves'in mektubunu aldığımnda, Blackmore Hall'da yarım kalmış bir sürü iş bıraktım ki Londra'ya koşup seninle konuşabileyim."

"Bu Hargraves'e son güvenişim," diye mırıldandı.

"Böyle yapma Sara. Sana daha önce de söyledim, o Quaker kadın Bayan Fry ve onun Kadınlar Komitesi ile karşılaştığın tehlikeleri görmezden gelebilirsin ama hizmetçiler ve ben görmezden gelemeyiz." Sesindeki endişe notası daha da belirginleşti. "Reform çabalarınızı onaylayan Hargraves bile aptal değil. Yeni planınızın ne kadar riskli olduğunu farkında. Bana söyleyerek sadece görevini yaptı. Eğer söylemeseydi, onu görevden alırdım ve o da bunu biliyor."

Kumral saçları ve kestane rengi gözleriyle kendisine o kadar benzeyen yakışıklı üvey kardeşine bakıyordu ki insanlar onu sık sık öz kız kardeşiyle karıştırıyordu. Bazen onu koruma çabaları sevimli geliyordu. Çoğunlukla da sıkıcıydı. Eğer onun yeni kont olarak zaman alan görevleri olmasaydı, güvenlik ya da adab-ı muaşeretten daha önemli gördüğü uğraşlarla asla meşgul olamayacaktı.

Onun sessizliğı üzerine Jordan ekledi: "Bak Sara, reformu onaylamadığımdan değıl. Hanımlar Komitesi'nin çabalarını yürekten alkışlıyorum. Onlar olmasaydı, sokaklarda daha çok yetim, daha çok aç bebek olurdu."
_"

"Çocukları için ekmek çalmaya cesaret ettikleri için sanal fahişeliğı zorlanan daha fazla talihsiz kadın." Ahlaki bir öfkeyle öne doğru eğildi. "Bu mahkum kadınlar en ufak bir suçtan dolayı yabancı bir ülkeye gönderiliyor, çünkü Avustralya'nın daha fazla kadına ihtiyacı var." **Generated by ABC Amber LIT Converter, <http://www.processtext.com/abclit.html>**

"I Bak," o dedi kuru bir şekilde. "Yani sen diyerek Hiçbiri . onlar hapsedilmeyi hak ediyor."

"Kelimeleri ağzıma tıkma," diye tersledi. Bugün tanıştığı kadınları düşündü. "Birçoğunun hırsız ve fahişe olduğunu kabul ediyorum... ya da daha kötüsü. Ama en azından yarısı yoksulluğun onları çalmaya zorladığı kadınlar. Onların 'iğrenç' suçlarını duymalısınız - etle takas etmek için eski kıyafetleri çalmak ya da kasadan bir şilin almak gibi. Bir kadın, bir tarladan dört lahana çaldığı için nakil cezasına çarptırıldı. Tanrı aşkına, dört lahana! Böyle bir suç için bir adamın eli bile zor kırılır!"

Yüz ifadesi ciddileşti. "Adalette yanlışlıklar olduğunu biliyorum, ufaklık. Ancak bunlarla Parlamento ve yasalar aracılığıyla başa gerekir."

Artık ona "pasaklı" diyordu. Bunu sadece onu yumuşatmak istediğinde yapardı. "Parlamento, nakledilen hükümlülerle ilgili sorumluluğunu, olan bitenden habersiz olan Donanma Kurulu'na devretti."

Blackmore vagonunun soğuk rutubeti, bu kadınların Newgate'te çektikleri ve yolculuk sırasında çekecekleri acı soğukla kıyaslanamazdı. Ve daha kötü şeyler de çekeceklerdi. Bu düşünce karşısında sesi sertleşti. "Bu kadınlar gemilere girdikleri anda mürettebat onlara sarkıntılık ediyor. Gemiler yüzen genelevlere dönüşür. Ta ki kadınlar gidecekleri yere ulaşp daha da kötü efendilere teslim edilene kadar. Yapma!"

Bebegi için süt çalan bir kadın için bu çok mu ağır bir ceza?"

"Yüzen genelevler. Ve bunu bana söyleyerek o cehennem çukurlarından birinde seyahat etmene izin vermem için beni ikna etmeye mi çalışıyorsun?"

"Erkekler *beni* rahatsız etmez, anlarsın ya. Sadece mahkum kadınlardan faydalaniyorlar çünkü kadınlar karşılık veremiyor."

"Seni rahatsız etmeyecekler," diye tekrarladı alaycı bir tavırla. "Eğer bu çok safça ve gülünç değilse-"

Sara ona ters ters bakınca sözünü kesti. "Sara, bir mahkûm gemisi bir mahkûm için

- "Generated by ABC Amber LIT Converter,
<http://www.processtext.com/abclit.html>

"Reformcu mu?" Araba bir çukura çarptığında sarsıldı. Araba tekrar düzgün bir şekilde hareket etmeye başlayınca, "Islah makinesine daha fazla ihtiyacı olan bir yer düşünemiyorum," diye ekledi.

"Peki neden o gemide bulunmanızın hiçbir şeyi değiştirmeyeceğini düşünüyorsunuz?"

Onun küfürleri karşısında irkildi. Ne yazık ki bu konuda ona zamanki nasihatini verecek zaman değildi. "Parlamentonuzun büyük lordları gemilere eşlik eden misyonerlerin protestolarını görmezden geldiler. Ama Blackmore Kontu'nun kız kardeşi onlara hem o gemilerdeki hem de Avustralya'daki içler acısı koşullarla ilgili dürüst bir açıklama yaparsa görmezden *gelmeyecekler*."

"Haklısın." Öne doğru eğildi, eldivenli yumruklarını dizlerine dayadı. "Eğer gidersen seni görmezden gelmezler. Ama sana izin vermem için hiçbir şansım olmadığına göre-"

"Beni durduramazsın, biliyorsun. İzniniz olsun ya da olmasın, istediğim yere gidebilecek yaşıyım. Beni odama kilitleseniz bile, kaçmanın bir yolunu bulurum - bu yolculuk için zamanında olmasa bile, bir sonraki için zamanında."

Jordan o kadar öfkeli görünüyordu ki, gözlerinin önünde tutuşmasından korktu. Aman Tanrım, çok dengesizdi. Tanrı *onunla* evlenen kadına merhamet etsin.

"Madem seni durduramayacağımı düşünüyordun," diye çıkıştı, "o zaman neden ben yokken bu planı uygulamaya koydun?"

"Çünkü bu tartışmadan kaçınmak istedim. Çünkü sana, seninle tartışmaktan hoşlanmayacak kadar değer veriyorum, Jordan."

Arabanın gürültüsünden zar zor duyulabilen bir küfür mırıldandı. "O zaman neden burada kalacak kadar önemsemiyorsun?"

İç çekti. "Yapma Jordan, benim yokluğum aslında hayatını . için **Generated by ABC Amber LIT Converter, <http://www.processtext.com/abclit.html> mülklerini yönetmek senin için daha kolay güzelleştirebilir** Benim endişelenmezsen olmaz mı?" Yeni Güney Galler'e yolculuk her iki yönde yaklaşık altı ay sürüyordu, bu yüzden bir yıl kadar uzun süre yok olabilirdi.

"Endişelenecek bir sen yok musun? O kadar zaman ne yapacağımı sanıyorsun?" Yumruğunu arabanın kenarına vurdu. "Tanrım, Sara, gemiler batıyor! Salgın hastalıklar var ve her zaman isyan olasılığı var-"

"Korsanlardan bahsetmiyorum bile. *Onlar* için kesinlikle iyi bir ödül oluruz." Kadın bir gülümsemeyi bastırdı. Saçma olsa bile her zaman en kötüsüne hazırlanırdı.

"Bunu çok eğlenceli , değil mi?" Parmaklarını saçlarında gezdirerek saçlarını daha da karıştırdı. "Neyi riske attığının farkında değilsiniz."

"İstiyorum, gerçekten istiyorum. Ama bazen büyük bir iyilik yapmak için küçük bir tehlikeyle yüzleşmek gerekir."

Sonra gözlerine hüznü bir bakış girdi. İç çekerek başını salladı. "Sen daha çok Maude Gray'in kızıydın."

Annesinden bahsetmek onu tamamen ayılttı. "Evet, öyleyim. Ve bununla da gurur duyuyorum."

Annesi, Sara'nın işsiz bir asker olan babasının borçlular hapishanesine atıldığı günden başlayarak reform için çok mücadele etmişti. Bu mücadele babasının orada ölümünden sonra da devam etmişti. Gerçekten de Sara, Blackmore Kontu'nu kendisine çeken şeyin annesinin fedakârlığı olduğuna inanıyordu. Annesi çok ilerici bir adam olan kontla, Lordlar Kamarası üyelerine hapishane reformu planını dinletmek için yardım isterken tanışmıştı. Neredeyse anında aşık olmuşlardı. Onunla evlendikten sonra bile, reform çalışmalarında aktif olmaya devam etmişti.

Ta ki iki yıl önce uzun ve acılı bir hastalıktan sonra ölene kadar.

Sara'nın gözleri doldu ve onları fırçalayarak uzaklaştırdı, ardından parmaklarını annesinin her zaman taktığı madalyonunun kazınmış gümüşünü okşamak için indirdi.

Oluşturuldu tarafından **ABC** **Amber** **LIT** _____
_____ **Dönüştürücü, <http://www.processtext.com/abclit.html>**

"Onu hâlâ özölüyorşun." Jordan'ın yumuşak yorumu vagondaki sessizliği bozdu.

"Onu düşünmediğim bir gün bile geçmiyor."

Parmaklarının dizine vurnası, duygularının derinliğinin onu ne kadar rahatsız ettiğini gösteriyordu. "Annene de değeri verdiğimi biliyorsun. Bana bir evlatmışım gibi davrandı... Annelik konusunda alaycı olduğum bir zamanda."

Sara, annesi babasıyla tanışıp evlenmeden sadece bir yıl önce ölmüş olan Jordan'ın kendi annesiyle olan ilişkisinde tuhaf bir şeyler olduğunu her zaman hissetmişti. Ama Jordan ve babası ilk Leydi Blackmore hakkında derinlemesine konuşmayı her zaman reddetmişlerdi ve Sara da onlara hiç baskı yapmamıştı.

"Her halükarda," diye ekledi Jordan aceleyle, "ben de anneni özliyorum. Ve reform için gösterdiği gayrete saygı duyuyorum."

"Hatırlarsan baban da öyle yapmıştı."

"Evet, ama babam bile buna karşı çıkardı. Burada kalman gerektiğini söylerdi ve-"

"Ve ne yapalım? Fakirleri doyurmak mı? Çöpçatanlık çabalarınızdan kaçarken ara sıra hapishane ziyaretleri mi yapalım?"

Onun ırkıldığını gördüğü anda bu son acı sözlerden pişman oldu. Birkaç gün içinde Londra'dan ayrılacakken onu üzmemiştir.

"Çöpçatanlık çabalarım! Ne demek istiyorsun?"

"Ben aptal değilim, Jordan. O moda davetlere katılmam için neden ısrar ettiğini biliyorum." Öne doğru eğilerek, eldivenlerinin yumuşak çocuk derisinden bile sert ve soğuk gelen ellerini sıktı. "Beni yeterince uygun bekarın önüne atarsan, içlerinden birinin bana ve benimle evleneceğini ."

Generated by ABC Amber LIT Converter,
<http://www.processtext.com/abclit.html>acıyacağını düşünüyorsun

"Sana acıyorum!" Adam tiksinti dolu bir sesle ellerini onunkilerden çekti. "Nasıl böyle konuşabiliyorsun? Güzelsin, zekisin ve esprilisin. Eğer doğru adamla tanışırsan-"

"Doğru adam diye bir şey yok. Bunu o kalın kafana sokamıyor musun?"

"Hâlâ beni Albay Taylor için cezalandırıyorsunuz. Olan bu. Diğer tüm erkekleri reddediyorsun çünkü onu almaya izin vermedim."

"Tabii ki hayır! Tanrı aşkına, bu beş yıl önceydi. İsteseydim ona sahip olamayacak değildim." Adam ona kuşkulu bir bakış attığında tereddüt etti, gururu ile duygularını anlamasını sağlama ihtiyacı arasında kalmıştı. İkincisi kazandı. "Ben... Bunu sana daha önce hiç söylemedim ama bildiğin her şeyi kocana açıkladığın geceyi hatırlıyor musun?"

Babam mı? Beni çağırdığı ve albayla evlenirsem payımı kesmekle tehdit ettiği gece mi?"

"Nasıl unutabilirim ki? Bana çok kızmıştın."

"O gece Albay Taylor'la gizlice buluşmak için gizlice dışarı çıktım."

Yakışıklı yüzünde gerçek bir şok ifadesi belirmişti. "Şeytan diyorsun!"

"Ona gittim ve... ve kaçmayı teklif ettim." Yüzünü çevirdi, utanç verici anısı kardeşinin bakışlarıyla karşılaşmasını imkânsız hale getiriyordu. "Reddetti. Görünüşe göre tam da senin söylediğin gibi bir bağınazmış. Beni sadece mirasım için istiyormuş. Ve ben bunu göremeyecek kadar aptalmışım."

Geçmişte düşüncesizce kararlar verdiğini göstermek için onun itirafının üzerine atlamasını bekledi. Onun yerine dizini nazıkçe okşadığında, gözyaşlarını daha fazla ısırmak zorunda kaldı.

"Aptalca değil, ufaklık." Sesi şefkatle boğuklaşmıştı. "Sadece gençtin. Kadınlar o yaşlarda kalplerinin sesini dinler ve dedikleri gibi, aşkın gözü kördür. Onun karakterini hepimiz kadar doğru göremedin."

Oluşturuldu tarafından ABC Amber LIT
Dönüştürücü, <http://www.processtext.com/abclit.html>

"Oh, ama ! Diğer herkes görebiliyordu; sen, babam, hatta annem bile. Bir tek ben göremedim."

"Bu yüzden mi başka taliplere yüz vermiyorsun? Seni aldatacaklarını düşündüğün için mi?"

Mavi Levanten sabahlığının kurdelelerinden biriyle ilgileniyor, eldivenli işaret parmağının etrafında döndürüp duruyordu. "Annem hastayken talipleri düşünemiyordum. O öldükten sonra sanırım cesaretimi kaybettim. İlk seferinde çok kötü bir seçim yaptım ve şimdi servet avcılarını güvenilir erkeklerden ayırt edebilir miyim bilmiyorum."

"Dostlarımdan hiçbirini sizi servetiniz için istemekle suçlayamazsınız. Örneğin St. Clair'i ele alalım. Servetinin küçük olduğunu kabul ediyorum, ama zenginlik

onun için önemli. Ve sık sık güzelliğiniz hakkında yorum yapıyor."

"St. Clair benim çalışmamı asla onaylamaz. O bir malikâne sahibesi istiyor, reformcu değil." Alaycı bir tonla ekledi, "Ayrıca, somon balığını seviyor ve ben somon balığını seven bir adama tahammül edemem."

"Ciddi ol Sara. Sana çok yakışacak bir sürü erkek var."

Kurdeleyi daha sıkı büktü. "Düşündüğünüz kadar çok değil. Benim seviyemin altındaki erkekler servetimden etkileniyor ve benim seviyemin üstündeki erkekler de arkadaşlarını reform konusunda rahatsız edecek bir eşe sahip olmak zorunda değiller."

"O zaman ortada birini bul."

"Öyle bir yaratık yok. Ben bir kont tarafından evlat edinilmiş bir halktanım ama soyum sopum belli değil. Ne balık ne de kuşum. Senin dünyana ait değilim, Jordan. Hiçbir zaman da olmadım. Rahat olduğum tek yer Kadınlar Komitesi ve seni temin ederim ki onların arasında da potansiyel bir talip yok."

Söylemediği şey ise, hayatının geri kalanını birlikte geçirmeyi hayal edebileceği herhangi bir mevkide bir erkek bulamamış olmasıydı. Jordan'ın arkadaşlarının hepsi çok iyiydi ama işe yarar bir şey yapmaktansa hayatla oynamayı tercih ediyorlardı. Ve hiçbiri onu anlamıyordu. Bir tanesi bile.

Oluşturuldu **tarafından** **ABC** **Amber** **LIT** **_____**
[Dönüştürücü, http://www.processtext.com/abclit.html](http://www.processtext.com/abclit.html)

"Kabul et Sara, gitmeni engelleyeceğini *düşünseydim* seninle evlenirdim. Biz kan bağı değiliz. Evlenebiliriz, sanırım."

Güldü. "*Sanırım?* Ne heves ama!" Jordan'ın evlilik hakkındaki hislerini bildiğinden, bunu önermesine bile şaşırmıştı. Jordan'la evli olmayı hayal etmeye çalıştı ve bu düşünce karşısında irkildi. "Ne fikir ama! Bu imkânsız ve bunu sen de biliyorsun. Kan kardeşi olmayabiliriz ama diğer her yönden kardeşiz. Kesinlikle bir evlilik yapamayız."

"Doğru." Aceleyle söylediği teklifi reddettiği için oldukça rahatlamış görünüyordu. "Ayrıca, bu seni gitmekten alıkoymaz, değil mi?"

"Korkarım öyle değil. Hadi ama Jordan, bu mahkum gemisi hayal ettiğin kadar korkunç olmayacak. Kadınların çoğu şiddet içermeyen suçlardan hüküm giymiş. Cerrahın karısı da gemide olacak ve misyonerler de geçmişte eşlerini yanlarında getirmişlerdi. Tamamen güvende olacağım."

Strand'e girmişlerdi ve adam aristokrasiye hitap eden ışıltılı mağazalarda cevap arar gibi pencereden dışarı baktı. "Ya korunmak için yanına bir hizmetçi aldıysan?"

Ona kurnazca bir bakış attı. Zayıfladığını anlayabiliyordu. Sözlerini dikkatle seçti. "Bir hizmetçi alamam. Seninle olan ilişkiyi bir sır olarak saklıyoruz. Kız kurusu bir öğretmen olmam gerekiyor. Daha önce misyonerlerin yaptığı gibi, mahkûm kadınlar ve çocukları için bir okul işleteceğim."

"Çocuklar mı?"

O gemilerde seyahat etmek zorunda kalan tüm çocukları düşündükçe kıpkırmızı kesiliyordu. "Evet, nakledilen bir mahkûm kadının altı yaşından küçük erkek ve on yaşından küçük kız çocuklarını yanına almasına izin veriliyor. Korkunç manzaralara maruz kalacağımı düşünüyorsanız, bir de zavallı çocukları düşünün," dedi acımasızca.

Sanki bunu hayal ediyormuş gibi bir an sessiz kaldı. "Neden gizli olmak zorundasın?"

Oluşturuldu **tarafından** **ABC** **Amber** **LIT** **_____**
[Dönüştürücü, http://www.processtext.com/abclit.html](http://www.processtext.com/abclit.html)

"Suistimalleri anlatan bir günlük tutuyorum. Kaptan ve mürettebat kız kardeşin olduğumu bilirse, yaptıklarını gizleyeceklerdir. Yolculuklardaki koşulların dürüstçe değerlendirilmesini istiyoruz, bu yüzden onlara soylu akrabalarımın bahsedemeyiz."

"Bu birini gönderemeyeceğim anlamına gelmez-"

"Sara Willis, öğretmen, sizi temin ederim ki bir hizmetçiyle seyahat etmez."

"Harika," dedi hatırı sayılır bir alaycılıkla. "Yanınızda bir hizmetçiniz bile olmayacak."

"İhtiyacım olmayacak." Daha hafif bir ton denedi. "Beni bir süreliğine hizmetçisiz yapamayacak kadar beceriksiz mi sanıyorsun?"

"Beceriksizliğin bununla hiçbir ilgisi olmadığını gayet iyi biliyorsun." Durakladı. "Yani *Chastity* ile yelken açmayı düşünüyorsun, öyle mi? Şeytan diyor ki, eğer duyduysam bu gemi için uygunsuz bir isim."

Kadın ona sinirli bir bakış attığında, adam yüzünü ondan çevirip pencereden dışarı baktı. Park Lane'deki Blackmore konağının önüne gelmişlerdi bile; Palladyan tarzı etkileyici bir villa olan bu ev, yüce salonlarına girmeye cesaret eden ölümlülerin gözünü korkutmak için tasarlanmıştı.

Sara, annesiyle birlikte ilk kez akşam yemeğine geldiklerinde yüksek sütunların ve sayısız pencerenin onu nasıl dehşete düşürdüğünü hatırlayabiliyordu. Ama üvey babası onun gözünün korkmasına izin vermemişti. Ona mutfaktaki yeni yavru köpekleri göstermeyi teklif etmiş ve bu da onu Sara'ya sonsuza dek sevdirmişti.

Bazen onu annesini özlediği kadar özliyordu. Gerçek babasını hiç tanımamıştı ve Kont bu görevi o kadar iyi yerine getirmişti ki onu babasından başka bir şey olarak düşünemiyordu. Annesini çok sevmişti. Annesinin ölümünden bir yıl sonra ölmesi hem onu hem de Jordan'ı yıkmış olsa da, bu hiç de sürpriz olmamıştı. Lord ve Leydi Blackmore ayrılmayı hiç sevmemişlerdi.

Araba titreyerek durdu ve Jordan buzla kaplı araba yolundan aşağı ona yardım etmek için döndü. Kadının elini bırakmadı ama iki elinin arasına aldı. "Seni bundan vazgeçirmek için söyleyebileceğim bir şey yok mu?"

Oluşturuldu   **tarafından**   **ABC**   **Amber**   **LIT**   _____
_____ **Dönüştürücü, <http://www.processtext.com/abclit.html>**

"Yok bir şey. Bu yapmam gereken bir şey. Gerçekten, Jordan, endişelenmemelisin. Her şey yoluna girecek."

"Artık benim tek ailem sensin, ufaklık. Ve seni de kaybetmek istemiyorum."

Adamın elini sıkarken boğazında bir yumru oluştu. "Beni kaybetmeyeceksin. Beni sadece bir süreliğine ödünç alacaksın. Yıl uçup gidecek ve sen farkına bile varmadan geri dönmüş olacağım."

Bir yıl. Jordan'a sonsuza kadar sürecekmiş gibi gelmişti. Kadın elini dirseğine sıkıştırıp onu eve götürmesine izin verirken hiçbir şey söylememesine rağmen, bağırıp çağırmak ve onu anlamsızca sarsmak istiyordu. Onun konumundaki bir kadın bir mahkûm gemisinde! Bu delilikti!

Ama onu durdurmak için yapabileceği çok az şey vardı. Belki babam hayatta olsaydı.

Hayır, Sara bir yola girmeye karar verdiğinde babam bile onu engelleyememişti. Albay Taylor'la buluşmak için gizlice kaçma hikâyesi bunu kanıtlıyordu.

Şeytan Taylor'ı alsın! Eğer o alçak albay olmasaydı, Avustralya'da aptalca bir iş için gezip tozmak yerine şimdi bir kocası ve iki bebeği olabilirdi.

Hargraves'in pelerinini almak için dışarı çıkışını izledi ve adama suçlayıcı bir bakış fırlattı.

Zavallı Hargraves seyrelmiş saçlarının diplerine kadar renklendi. "Özür dilerim hanımefendi. Gerçekten üzgünüm."

Sara her zamanki gibi hizmetçinin pişmanlığını görünce yumuşadı. Hargraves'in elini okşayarak mırıldandı,

" yok. Sen sadece görevini yapıyordun."

Kadın ikisini de halı kaplı merdivenleri çıkmaları için bıraktığında Jordan orada durup onun ardından baktı. Kadın fazlasıyla nazik ve cömertti. Bir mahkûm gemisinde nasıl hayatta kalabilirdi ki? **Generated by ABC Amber LIT Converter, <http://www.processtext.com/abclit.html>** Kadınlar Komitesi'nde yaptığı iş ona insanların sefaletini tattırmıştı ama hiçbir zaman bunun içine dalmamıştı. O gemiye bindiğinde, bir yıl ya da daha fazla orada sıkışıp kalacaktı. Korunmasız. Tek başına.

Sara'nın ince sırtına, gerdanından dökülen kumral saçlarına, bilinçsizce kadını yürüyüşüne baktı ve dudaklarından bir iç çekiş kaçtı. Sara kendi cazibesinin farkında değildi. Toplum içinde kendini garip hissedebilirdi ama bu hiçbir zaman erkeklerin onu arzulamasına engel olmamıştı. Tam tersine. Sara'nın ilk sezonunu daha hevesli taliplerinin uygunsuz girişimlerini bastırmakla geçirmişti.

Özellikle güzel olduğundan değil, görünüşü kesinlikle prezentabl olsa da. Zeki tavırları ve mevkileri ne olursa olsun herkese karşı gösterdiği içten nezaketiyle erkekleri kendine çekiyordu. Asık suratlı, evde kalmış bir öğretmenin *Chastity*'deki denizcilerden korkacak bir şeyi olmayabilirdi ama bu Sara için geçerli değildi. Onun hiçbir koruma olmadan o gemiye gitmesine nasıl izin verebilirdi?

Gidemezdi. Ve gitmesini yasaklamak işe yaramayacağına göre, tek bir alternatifi vardı. Onu korumak için başka düzenlemeler yapmalıydı.

Sara'yı duymazdan gelir gelmez Hargraves'le yüzleşti. "Hiç denizci tanıyor musun?"

"Emredersiniz lordum." Orta yaşlı hizmetçi büyük paltosunu ve kunduz şapkasını aldı, yüzü dikkatle ifadesizdi. "En küçük kardeşim Peter bir denizcidir."

Jordan'ın zihninde bir plan oluşuyordu. "Kendini savunabilecek durumda mı? Ya da başkasını savunabilir mi?"

Hargraves ona kurnazca bir bakış attı. "Bir ticaret gemisiyle anlaşmadan önce altı yıl donanmada görev yaptı. Hatırladığım kadarıyla kavgada iyiydi. Çoğu zaman denizde olduğu için onu pek göremiyorum, farkındasınızdır."

"Şimdi denizde mi?"

"Aslına bakarsanız lordum, iki hafta önce limana yanaştı."

Oluşturuldu **tarafından** **ABC** **Amber** **LIT** **_____**
Dönüştürücü, <http://www.processtext.com/abclit.html>

"Mükemmel. Sence birkaç gün içinde tekrar denize açılmak ister mi? Onun için yüklü bir miktar para var."

Hizmetçi başını salladı. "Eminim istekli olacaktır. Endişelenecek bir karısı yok. Ayrıca bana bir iki iyilik borcu var."

"Yarın saat 10'da buraya gelsin. Ve Sara'nın onu görmediğinden emin ol. Anladın mı?"

Hargraves komplocu bir tavırla, "Gerçekten de öyle," dedi. "Ve Peter'in amacınıza uygun olacağından emin olduğumu söyleyebilirim, Lordum."

"Umarım öyledir." Jordan gülümseyerek Hargraves'in yanından ayrıldı, Sara o korkunç gemideyken ona göz kulak olmanın bir yolunu bulmuş olmaktan memnundu. Peter Hargraves'le tanışana kadar bir yargıya varmayacaktı ama adam uygun olduğunu kanıtlarsa Sara'nın *Chastity*'de bir yol arkadaşı olacaktı. İstese de istemese de.

Bölüm 2

"^"

Hiç kimse erdemini, gücü hissedilene kadar asla bilinemeyecek olan zorunluluğa emanet etmemelidir ve bu nedenle onun ayartmasından kaçınmak ilk görevlerden biridir...

-Lady Mary Wortley Montague

Oluşturuldu **tarafından** **ABC** **Amber** **LIT** **Dönüştürücü, <http://www.processtext.com/abclit.html>**

İngiliz sosyete figürü,

Mektup,22 Haziran 1752

Sara üvey kardeşiyle yaptığı tartışmadan bir hafta sonra *Chastity*'nin güvertesinde duruyordu. Okyanusun akışkan bir halı gibi görüldüğü sabahın erken saatleriydi. Tam bir mucizeydi. İki gün önce Thames Nehri'nden açık sulara geçene kadar onu hiç görmemişti ama şimdiden değişken doğasını sevmişti.

İlk gün, keskin dalgalı sırtında gemileri taşıyan coşkulu bir ejderha gibiydi. Soluğu küpeştelerin üzerinden yüzlerine buğu püskürtmüş ve sulu pençeleri gövdeye öfkeyle çarparak üç direkli fırkateyni her yeni dalgada yuvarlanmaya ve yunuslamaya zorlamıştı.

Ancak bugün daha yumuşaktı, daha çok gemiyi hoş bir hareketle ilerleten sallanan bir at gibiydi. Londra'daki iğrenç kokudan çok farklı olan tuzla ıslanmış havayı içine çekti. Tanrıya şükür bazı mahkûmları rahatsız eden deniz tutmasından kurtulmuştu. Sanki denize açılmak için yaratılmış gibiydi.

"Ne güzel bir gün, değil mi hanımefendi?" dedi yanındaki ses.

Döndüğünde küpeştede yanında duran denizcilerden birini gördü. Onu daha önce de fark etmişti, sanki onu tanımaya çalışıyormuş gibi bakıyordu. Adamda tanıdık gelen bir şeyler vardı ama nedenini anlayamamıştı. Tanıdığı hiç kimseye benzemiyordu. Otuz yaşlarında, iri kulaklı, sıska bacaklı, sıırım gibi bir adamdı; benzediği tek şey bir organ öğütücüsünün maymunuydu. Yeterince zararsız görünmesine rağmen, ilgisinin yoğunluğu onu rahatsız etti.

Ve adam ona çok yakın duruyordu. "Evet," diye mırıldandı, parmaklık boyunca ondan . "Gerçekten de çok güzel bir gün." Yüzünü tekrar okyanusa dönerek, kendisini yalnız bırakmasını umarak onu görmezden geldi.

Oluşturuldu **tarafından** **ABC** **Amber** **LIT** **_____**
Dönüştürücü, <http://www.processtext.com/abclit.html>

Ama o sadece daha da yaklaştı. "Mahkûmlara ders veren sizsiniz, değil mi? Adınız Bayan Willis mi?"

"Evet, bu sabah derslerimize başlıyoruz."

Adam ona doğru eğildiğinde kalbi çarpmaya başladı ve bir kurtarma işareti bulmak için gemiyi taradı. Ama üstündeki örümcek ağına tırmanan denizcilere rağmen, kimse selamlama mesafesinde değildi. Yirmi iki mürettebattan herhangi birine selam vereceğinden değil. Onlara zerre kadar güvenmiyordu. Daha şimdiden, gece geç saatlerde geminin hapisane bölümüne gizlice girdiğini fark ettiği bir denizciyi azarlamak zorunda kalmıştı.

Ama bu sabah kaptan ve gemi subayları neredeydi? Ya da cerrah ve karısı?

"Ben de seninle konuşmak istiyordum-" diye başladı adam ve kadın ona sert bir cevap vermek için kendini hazırladı. Sonra geminin çanı çaldı ve bir sonraki nöbetin başladığını işaret etti.

Adamlar armadan aşağı koşuştururken ve diğerleri güverteye çıkarken, o da bu telaşı kullanarak garip denizciden kaçmaya çalıştı. Ama kanı gürlledi

Kendisinin ve gemi subaylarının kahvaltı ettiği salona doğru aceleyle ilerlerken kulakları çınlıyordu. Belki de Jordan'ın onun için duyduğu endişe haklıydı.

Aptal olma, dedi kendi kendine tanıdık salona girerken. *Etrafta bir sürü insan var. Sadece artık güvertede tek başına dolaşma.*

Ama bunu yapmak kolay değildi. Sürekli kamarasında ya da güvertenin altında kalmaya dayanamıyordu ve güvertede onunla birlikte dolaşacak kimse yoktu. Kaptan Rogers'ın içeri girip kahvaltı masasının diğer ucundaki yerine oturmasını asık suratla izledi. İyi kalpli kaptan ona asla eşlik etmezdi. Ellili yaşlarında, huysuz ve kaba bir adam olan kaptan, Kadınlar Komitesi'nin gemiye gönderdiği baş belası kadınla konuşmaktan çok gemisini yüzdürmekle ilgileniyordu.

Masanın etrafından diğer arkadaşlarına baktı. Subayların hepsi onunla yürüyemeyecek kadar meşguldü. Cerrah ve karısı muhtemelen ona eşlik edecek olsalar , onlarla sohbet etmektense tamamen yalnız kalmayı tercih ederdi. Hiç bu kadar kasvetli bir çift görmemişti, fırtınalar ve gemi enkazları hakkında korkunç tahminlerle doluydular. Cerrah, ıkık alnının annesi gibi suç dolu bir yaşam süreceğini kanıtladığını iddia ederek mahkum kadınlardan birinin kızını çoktan korkutmuştu. Kız sakinleşmişti **Generated tarafından**
ABC Amber LIT Converter,
<http://www.processtext.com/abclit.html> ancak Sara belirttikten sonra cerrahın karısının da benzer bir alnı olduğunu, ancak bunun tirbuşon buklelerle gizlendiğini

Geminin aşçısı Sara'nın önüne bir kâse yulaf ezmesi koydu ve Sara kâsenin geminin hareketiyle masanın üzerinde sıçramasını önlemek için kenarından tuttu. Hayır, bir arkadaş bulmak çözüm değildi. Sadece işiyle yetinmek zorunda kalacaktı. Neyse ki, *Chastity*'deki elli bir mahkûm kadın ve on üç küçük çocuğa ek olarak okul çağındaki sekiz çocukla birlikte onu meşgul edecek çok şey vardı. Elbette iki bebek dışında herkesin bir tür eğitime ihtiyacı olacağından şüpheleniyordu.

Böylece, bir saat sonra aşağıya, orlop güvertesindeki hapishane hücrelerine indiğinde, kendini başlamak için hevesli buldu. Garip bir şekilde, mahkûm kadınların yanında kendini denizcilerin yanında olduğundan daha güvende hissediyordu.

Hücre kapıları açıkken ve kadınlar güne hazırlanmak için etrafta dolanırken, neredeyse suçlu olduklarını unutabilirdi. Gevşek bir şekilde sekiz gruba ayrılmışlardı. Geceleri iki grup kadın ve çocukları dokuza on iki metrelik dört hücrenin her birinde kilitli kalıyordu ama gündüzleri daha fazla özgürlükleri vardı. İçeri girip çıkarken, eşyalarını üç katlı rıhtımlardan birine yerleştirirken ve deniz suyu dolu bir fiçıda yıkanırken, diğer seyahat eden kadınlara oldukça benziyorlardı.

Tabii ki kadınların kaba manşetlerinin altından görünen dövmeleler hariç. Bir kadını vücudunu böylesine kalıcı bir şekilde süslemeye iten şey neydi? Muhtemelen geçmiş yıllarda medeni kadınları pudralı peruklar ve çember etekler giymeye iten şeyle aynı şeydi. Mahkûm modası muhtemelen herhangi bir modadan daha tuhaf değildi.

Gerçekte, sadece en azılı suçlular dövme yaptırdı; hırsız çetelerinde yer almış ya da fuhuşla hırsızlığı karıştırmış kadınlar. Pasta ve kullanılmış giysi çaldıkları için sürgün cezasına çarptırılan mandıra hizmetçileri ve tezgâhtar kızlar vücutlarını tahrif etmeyi asla düşünmezlerdi.

Gemi alçaldığında bir direğe tutunan Sara, eleştirel bir gözle onları inceledi. Kıyafetleri acınacak haldeydi. Her zamanki gibi Donanma Kurulu'nun yönetmelikleri aptalcaydı. Aptalın biri yün ve pazen kumaşların hastalık taşıdığını ve bu nedenle mahkûm üniformaları için kabul edilemez malzemeler olduğunu dikte etmişti. Sonuç olarak, zavallılar Kuzey Atlantik'in kış havasına karşı koruma sağlamayan pamuklu elbiseler giyiyorlardı. Çocukların bile sadece pamuklu giysiler giymesine izin veriliyordu.

Bu konuda hemen bir şeyler yapılmalıydı. Sıcak iklimler beklentisiyle paketlediği yazlık müslinlere ek olarak, beş tane de ucuz yün önlük paketlemişti. Ama hepsine ihtiyacı yoktu. Her gün yıkanması gerekse de iki tanesi yeterliydi. Diğerleri küçükler için daha sıcak **Generated by ABC Amber LIT Converter, <http://www.processtext.com/abclit.html>** giysiler gelincehaline getirilebilirdi. Kadınlara , belki de kaptanı, en azından tropik bölgelere yaklaşıana kadar ambara bir soba yerleştirilmesine izin vermesi için ikna edebilirdi.

Ama bu daha sonra halledilebilirdi. Şimdi küçük okulunu harekete geçirme zamanıydı. Direği bıraktı ve ayaklarını daha geniş açarak

Geminin yuvarlanan tabanında dengesini daha iyi sağladıktan sonra kadınların dikkatini çekmek için ellerini çırpı.

Yerlerine oturup yüzlerini ona döndüklerinde, gülümsemeye cesaret etti. "Günaydın. Umarım iyi uyumuşsunuzdur." Onlar mırıldanarak cevap verince devam etti. "Çoğunuz beni Bayan Fry'ın Newgate'i ziyaret eden hanımlarından biri olarak zaten tanıyorsunuz. Ama tanımayanlarınız için söyleyeyim, ben Bayan Sara Willis. Öğretmeninizim."

Kadınlar mırıldanmaya başladı. Kendilerine talimat verileceği söylenmişti ama bu fikrin bazılarına cazip gelmediği açıktı. Uzun süren dürtükleme ve fısıldaşmalardan sonra kadınlardan biri diğerlerinin arasından öne çıktı.

Zavallı kadının yüzü ve parmakları soğuktan çatlamış ve kızarmıştı. Yine de içinde bulunduğu durumla oldukça çelişen kibirli bir havası vardı. "Bazılarımız harfleri ve toplamları zaten biliyor hanımefendi. Talimata ihtiyacımız yok."

Sara kadının küstah ses tonuna alınmadı. Mahkûmlar son zamanlarda pek çok rahatsız edici değişim geçirmişlerdi ve kendisinden şüphelenmeleri kaçınılmazdı. Onların şüphelerini mümkün olduğunca yatıştırmak zorundaydı.

Kadına gülümsedi. ". Halihazırda eğitim almış olanlar olmayanlar konusunda bana yardımcı olabilir. Yardımınızdan memnuniyet duyacağım, Bayan -" Sözüünü kesti. "Adın ne senin?"

Samimiyeti kadını şaşırtmış gibiydi. "LouisaYarrow," diye ağzından kaçırdı, sonra da kandırılmış gibi kaşlarını çattı. Başını savurarak kısa kesilmiş sarı saçlarını dalgalandırdı. "Size yardım etmek isteyip istemediğimi bilmiyorum."

"Bu tamamen sizin kararınız, Bayan Yarrow. Elbette çocukların tüm yolculuk boyunca herhangi bir eğitim almadan kalmaları utanç verici olur. Ben eğitimlerini ilerletmek isteyen kadınlarla ilgilenirken, birilerinin onlarla ilgilenebileceğini umuyordum." Abartılı bir iç çekiş yaptı. "Ama kimse yardım etmek istemezse-"

"Yardım edeceğim, bayan!" diye seslendi kompartımanlardan birinin arkasından bir ses.

Sara ürkek genç sese doğru baktı ama siyah saçlı kız dengesini sağlamak için hücrenin demir parmaklıklarına tutunarak ayağa kalktığında Sara onun bir kız değil, kadınsı boyutlarda oyuncak bir yaratık olduğunu fark etti.

Sara ona güven verici bir gülümseme attı. "Ve senin adın-"

"Ann Morris. Galler'den." Kadının ağır Galler aksanı bunu açıkça ortaya koyuyordu. "İngilizce harfleri pek iyi bilmiyorum ama Galce olanları biliyorum."

"Gittiğimiz yerde bunun ne faydası olacak?" diye bağırdı ranzalardan birinden sert bir ses.

"Adının Yeni Güney Galler olması Galli anlamına gelmez!"

Herkes bu taşkınlığa kahkahalarla güldü. Küçük Ann Morris şaşkın görünüyordu, bu da kalabalıktan bazılarının daha çok gülmesine neden oldu.

Onaylamayan bir ifadeyle kaşlarını çatan Sara, tekrar sessizlik sağlanana kadar ellerini çırttı. "Yine de bana yardım edebilirsin, Ann." Diğerlerinin homurdanmalarına aldırmadı. "Ben kadınlara öğretirken çocuklara yardım edebilmen için İngilizce harfleri bilmene gerek yok. Sen ve çocuklar birlikte öğrenebilirsiniz."

Başka bir kadın çocuklarla bir tutulduğu için aşağılanabilirdi ama Ann Morris tekrar oturmadan önce Sara'ya minnettar bir gülümseme gönderdi. Belli ki çocukları seviyordu ve Sara kızın öğrenmesine yardımcı olmak için bundan yararlanmaya niyetliydi.

Sara dikkatini diğerlerine verdiğinde, düşmanlıklarının bir kısmının azalmış olduğunu görerek şaşırdı. "şimdi, Kadınlar Komitesi bize kırkyama yorganlar yapmamız için yüz kilo kumaş artığı ve dikiş malzemesi sağladı. Her biriniz bir paket malzeme alacaksınız.

ve iki kilo kumaş. Tamamladığınız yorganları satabilir ve gelirini kendinize saklayabilirsiniz."

Oluşturuldu **tarafından** **ABC** **Amber** **LIT** **_____**
Converter, <http://www.processtext.com/abclit.html> Bu

öneri daha fazla kadınlardan onay aldı. Yorganların getireceği para fazla olmasa da Sara yabancı bir ülkede bunun hoş karşılanacağını biliyordu. Malzeme sağlamak ilk kez deneniyordu. Daha önceki yolculuklarda gemi mürettebatı huzursuz mahkûm kadınların sorun çıkardığından şikâyet etmişti. Elbette birazcık sağduyusu olan herkes kadınların yapacak bir şeylere ihtiyacı olduğunu görebilirdi ama Donanma Kurulu üyelerinin sağduyuları erken yaşta törpülenmişti, bu yüzden Bayan Fry'ın bariz olanı göstermesi gerekmişti. Donanma Kurulu'nun onayını aldıktan sonra, Kadınlar Komitesi birkaç tekstil fabrikasını kumaş artıkları bağışlamaya ikna etmişti. Hanımlar iplik, iğne ve diğer aletleri kendileri satın almışlardı.

Sara kadınlara, "Paketleri birazdan dağıtacağım," dedi, "ama önce hepinizin ne tür bir eğitim aldığını belirlemek istiyorum. Harfleri zaten bilenler lütfen ellerini kaldırsın." İhtiyatlı bakışlar ve ayak kaydırmalarla dolu rahatsız edici bir sessizlik oluştu. Hiçbir şey olmayınca Sara ekledi: "Sizi temin ederim hanımlar, ben sadece bilgi istiyorum. Okuma yeteneğinizi ya da eksikliğinizi size karşı kullanmayacağıma söz veriyorum."

Bu onları rahatlatmış görünüyordu. Louisa Yarrow da dahil olmak üzere kadınların yaklaşık yarısı ellerini kaldırdı. Ellerini indirmeye başladıklarında şöyle dedi,

"Bekleyin. Harfleri bir sayfa yazı okuyacak kadar iyi bilenler ellerini kaldırsın. Diğerleri ellerini indirebilir."

Ellerini kaldıranların yarısı ellerini indirdi. Sara, okuyabildiğini beyan eden yaklaşık on üç kadın olduğunu tahmin etti. Yazabilenler için de benzer bir ayırım yaptı ve sonuçta hem okuyup hem yazabilen yedi kadın buldu. Biraz tartıştıktan sonra, kadınlardan ikisini Ann'e çocuklara öğretme konusunda yardım etmekle, diğer beşini de beceri düzeylerine göre ayrılmış küçük kadın gruplarına öğretmekle görevlendirmeyi başardı.

Hem okuma hem de yazma bildiğini iddia eden kadınlardan biri, Queenie adında arsız bir fahişe, zamanını "başka" uğraşlarla geçirmeyi tercih ettiğini söyleyerek öğretmenlik yapmayı reddetti. Eteklerini kaldırıp baldırlarının üzerinde salladığında birkaç kadın güldü ve Sara Queenie'nin ne demek istediğini hemen anladı.

Bayan Fry Sara'yı, denizcilerin kadınlarla birlikte olması sorununun her zaman erkeklerin suçu olmadığı konusunda uyarmıştı. Mahkûm kadınlar arasındaki bazı "kirli güvercinler" mesleklerini yolculukta sürdürmekten çok mutluydular.

Sara bu tür davranışlara müsamaha göstermeyi reddetti. Erkekleri kışkırtarak diğerlerini de böyle davranmaya zorlamak için sadece bir kadının bu tür yasadışı eylemlerde bulunması yeterliydi. Bunun Newgate'te olduğunu görmüştü ve burada da **Generated by ABC Amber LIT Converter, <http://www.processtext.com/abclit.html>** kesindi. Ayrıca, bu kadınların kendi değerlerini görmelerini istiyordu ve bunu kendilerini satarak yapamazlardı.

Ama bunu Queenie'ye pek söyleyemezdi, değil mi? Bunun yerine farklı bir yaklaşım benimsedi.

"Sorun değil, Queenie. Eğer öğretmenlik yapamayacak durumdaysanız, o zaman başka bir şey yapın. Ben sadece gerçekten yetenekli olanları istiyorum. Eğer bu pozisyon için yetersizsen, diğer kadınların kendilerini geliştirme şanslarını mahvetmeni kesinlikle istemem."

gölüşmeleri üzerine Queenie sırtımayı bıraktı. "Bakın, yapamayacağımı söylemiyordum, sadece-"

"Queenie'nin öğrencilerini seve seve kabul ederim," diye araya girdi Bayan Yarrow, Sara'yı çok şaşırtarak. Sara ona sorgulayan bir bakış fırlattığında, iyi konuşan genç kadın çenesini uzattı ve ekledi: "Benim başka bir işim yok, Queenie'ninki gibi bir işim yok. Hiçbir pis adamın pençelerini *üzerime* geçirmesine izin vermeyeceğim."

Sözleri öyle bir şiddetle söylenmişti ki Sara bunu merak etmekten kendini alamadı. Louisa Yarrow'a baktı, mahkûmlar ve suçları listesinde onun hakkında ne okuduğunu hatırlamaya çalıştı. Ah, evet,

Louisa, dükün en büyük oğlunu bıçaklayıp neredeyse öldürdüğü geceye kadar Dorchester Dükü'nün kızlarına mürebbiyelik yapan kişiydi. Şimdi bu nazik kadın on dört yıl hapis cezasına çarptırılmıştı.

Louisa'nın öfkeli sözleri kadınları susturmuştu ve Sara nasıl karşılık vereceğini bilmiyordu. Birden yumuşak bir ses yükseldi. "Kusura bakma Louisa ama Yeni Güney Galler'e ulaştığımızda başka seçeneğimiz olmayacak." Konuşan Ann Morris'ti, kız gibi kaşları çatılmıştı. "Ne yaptıklarını, kadınları sömürgecilere hizmet etmeye nasıl gönderdiklerini duydum. Duyduğuma göre çok fazla erkek varmış. İstesek de istemesek de bizi düşmüş kadınlar yapacaklar."

Ann gibi genç ve tatlı bir kadının bile kendini bu kadar çaresiz hissedebileceği düşüncesi Sara'nın damarlarındaki kanın yükselmesine neden oldu. "Hayır, hissetmeyecekler. Bunun olmaması için elimden gelen her şeyi yapacağım. Yeni Güney Galler'e ulaştığımızda, size saygılı davranılacak düzgün görevler almanızı sağlayacağım."

Dikiş malzemeleri paketleriyle dolu çuvallara doğru ilerleyen Sara bir avuç aldı ve onları dağıtmaya başladı. "Ancak başkalarının saygısını kazanmadan önce kendinize saygı duymayı öğrenmelisiniz. Diğer kadınsı güçlerinizi geliştirmek için çabalamalı ve kendinizi gururlandırmalısınız. O zaman eski hayatlarınızdan kaçmak için bir şansınız olacak."

Oluşturuldu **tarafından** **ABC** **Amber** **LIT** **_____**
Dönüştürücü, <http://www.processtext.com/abclit.html>

Alay edenler de vardı. Hücrelerde homurdanan seslerden oluşan düğümler oluşturmak için toplandılar. Ama diğerleri ona yenilenmiş bir umutla baktı. Paketleri ondan aldılar ve merakla bakmaya başladılar.

Kısa süre sonra Ann Morris de ona katıldı ve paketlerin dağıtılmasına yardım ederken utangaç bir gülümseme takındı. Ardından Sara'nın öğretmen olarak seçtiği bazı kadınlar da ona katıldı ve çok geçmeden kadınlar malzemelerine bakmaya ve yorganlar hakkında konuşmaya daldılar.

Tüm paketler dağıtıldığında Sara geride durup suçlamalarını gözlemledi. Bu kadınların çoğuna hiç şans verilmemişti. Hiç kimse onlara kurtarılmaya değer olduklarını söylememişti ve onlara hırsızlık, fuhuş ve cinayetle dolu bir dünyada sonsuza dek kaybolacaklarına inanmaları öğretilmişti.

Ama bu doğru değildi. Daha fazlasını yapabilirlerdi. Bazılarının birbirlerine yardım etmesinden, diğerlerinin hemen oturup dikiş dikmeye başlamasından, Ann'in küçük çocuklardan birini kenara çekip sabırla ona nasıl cep açılacağını göstermesinden bunu anlayabiliyordu-

"Ann Morris!" diye haykırdı, gözlerine inanamıyordu. Küçük çocuk kıkırdayarak Ann'in önlüğünün cebinden bir paket dikiş malzemesi çıkardığı sırada minyon Galli kadına doğru yürüdü. "aşkına ne yapıyorsun sen?"

Ann başını kaldırdı, yüzünde geniş, ustaca bir gülümseme vardı. "Bu bir sihir numarası Bayan Willis. Queenie dün bana gösterdi. Farkına bile varmadan birinin eşyalarını alabiliyorsunuz." Çocuğa döndü.

"Onu geri ver Robbie. Sende . Bu hırsızlık olur."

Sinirli bir iç çekişi bastıran Sara, Ann'in ötesinde, bir anda kumaş parçalarını düzenlemekle meşgul olan ve bu arada "saf köylü kızları" hakkında mırıldanan Queenie'ye sert bir bakış fırlattı.

Sara dikkatini Ann'e verirken ses tonunu yumuşattı. "Evet, peki, bu tür kelimeleri kullanmaktan kaçınmanı öneririm.

'sihirbazlık numaraları'. Cezanızın uzamasına neden olabilirler."

Ann ona sadece soran gözlerle baktığında başını salladı. Dürüst olmayanların masumları yozlaştırmasını engellemeye çalışmak kesinlikle onun için biçilmiş kaftandı.

Oluşturuldu **tarafından** **ABC** **Amber** **LIT** **_____**
Converter, <http://www.processtext.com/abclit.html> Bu kadınlardan bazıları gelebilirtopluma katkıda bulunan üyeler haline . Ama bu bir günde olmaz.

* * *

Sara kadınlarla geçirdiği ilk günü bitirdiğinde gece çökmüştü. Dersler çoktan bitmiş olmasına rağmen güvertenin altında oyalanmış, mahkûmlar hakkında öğrenebildiği kadar çok şey öğrenmeye çalışmıştı. İlk başta ona pek bir şey anlatmaktan çekinmişlerdi ama biraz ikna ettikten sonra onlar ve çocukları hakkında birkaç bilgi edinebilmişti.

Gwen Price vardı, Ann gibi Galli bir kadındı, ama o kadar az İngilizce konuşuyordu ki Ann ona tercümanlık yapmak zorunda kalıyordu. Sincap Betty Slops vardı, zavallı soyadının kölesi gibiydi, çünkü son yemeğinin kalıntılarını sürekli olarak kaba pamuklu elbisesinin üzerinde taşıyordu. Bir de çalıntı mal satmaktan hüküm giymiş ve ikinci çocuğuna hamile olan Molly Baker vardı. İlk çocuğu Jane, kocasının kızıydı ama bebeğe Newgate'te hamile kalmıştı.

Bir gardiyan tarafından "baştan çıkarılmış". Daha çok tecavüze . Ve onu hamile bırakan sistemin, ilerlemiş hamileliğine rağmen nakil cezasını uygulayarak onu kendi suçu olmayan bir şey için cezalandırdığını düşünmek çileden çıkarıcıydı.

Sara hepsiyle birkaç dakika geçirmeye çalışmıştı. Kadınlar geceyi geçirmek üzere kilitlendiğinde ve o da ambardan ara güverteye çıkan dik merdivenleri tırmandığında, başı ağrıyor ve tüm kasları ağrıyordu. Yemeklerini mutfakta yemek için mahkûmlardan sadece iki kez ayrılmıştı ve şimdi tek istediği ranzasına tırmanıp uyumaktı.

Sonra kapağı açtı ve güverteler arasındaki sıkışık yerde kapağın yanında duran bir denizci buldu. Her şeye rağmen. Bu, bir gece önce kadınların yanına inmeye çalışan denizcinin ta kendisiydi ve onun yukarı çıktığını görünce en az kendisi kadar şaşırmış görünüyordu.

Onun şaşkınlığından yararlanarak hızla yukarı tırmandı ve kapağı arkasından kapattı. "İyi akşamlar," dedi en sert sesiyle. Elbette yalnızdı. Ara güverteler depo olarak kullanılırdı. Oraya nadiren kimse inermi, bu da onun muhtemelen yanlış nedenlerle orada olduğu anlamına geliyordu.

Bir tedirginlik hissetti ama denizciye ters ters bakarak bunu gizlemeye çalıştı. "Burada ne yapıyorsun?"

Oluşturuldu **tarafından** **ABC** **Amber** **LIT** **_____**
Dönüştürücü, <http://www.processtext.com/abclit.html>

Denizci hiç bir de hoş olmayan tipti. Sakalları dağınıktı ve bayat deniz suyu ve içki kokuyordu. Çok fazla içki. "Buraya bakın, küçük hanım," diye karşılık verdi. "Queenie beni bekliyor, sen karışma."

Bu adamın hapisshanedeki herkesin önünde bir kadınla ilişkiye girdiği düşüncesi onu dehşete düşürdü. En sert ifadesini takınarak kollarını göğsünün üzerinde kavuşturdu. "Küçük çocukları böyle bir ahlaksızlığa maruz bırakmanıza izin veremeyeceğimin farkındasınızdır."

Kaşlarını çattı. "Küçük çocuklar mı? Hayır. Onu buraya yanımda getireceğim, getireceğim." Kirli pantolonunun içine sıkıştırdığı anahtar halkasını çıkardı ve kadının önünde sallandırdı. "Eminim genç kız ve ben işimizi yapmak için özel bir yer bulabiliriz, bu seni ilgilendirmez."

Adamın kirli işaret parmağının üzerinde evirip çevirdiği anahtar halkasına baktı. "Bu anahtarları sana kim verdi?" diye sordu.

"İkinci kaptan. Biz erkeklere, kimseyi rahatsız etmediğimiz sürece kadınlarla ne yaptığımızın umurunda olmadığını söyledi."

Bu fikir! Bunu kesinlikle günlüğüne kaydedecekti. Bayanlar Komitesi bu rezaletin gemi subaylarına kadar uzandığı konusunda bilgilendirilecekti.

Çabucak kapağın üzerine basarak onun kapağa ulaşmasını engelledi. "Korkarım aşağıya inmenize izin veremem."

"Bu konuda söz hakkın yok, küçük hanım." Bir adım daha yaklaştı ve çürüyen iki dişinin arasındaki boşluğu göstererek sırttı. "Kimi istediğim konusunda fikrimi değiştirmeden önce yolumdan çekilsen iyi olur."

Adamın ne demek istediğini anlayınca rengi attı. Bu adamın cüreti! Oh, kaptanla onun hakkında konuşacaktı! Elbette kaptan

tamamen saygın bir kadına yapılan bu tür teklifleri kabul etmezdi!

"Sen bu güverteyi boşaltana kadar kıpırdamıyorum," diye karşılık verdi. "Şimdi gidin yoksa **Generated by ABC Amber LIT Converter,** <http://www.processtext.com/abclit.html> neler çevirdiğinizi kaptana anlatırım!"

Kaşları çirkin bir şekilde çatıldı. Taşıdığı mumu yere bıraktı, sonra kadının kollarını iki yumruğuyla kavradı ve onu kapaktan kaldırdı. "Kimseye hiçbir şey söylemeyeceksin. Yalan söylediğini söyleyeceğim ve ikinci kaptan da beni destekleyecek." Onu bir yemek çuvalı gibi kapağın arkasına bıraktı, sonra da açmak için eğildi.

Vazgeçmeyi reddetti, özellikle de Ann Morris'in zorla fahişelik hakkındaki kederli sözleri hâlâ kulaklarında çınlarken. Yuvarlanan güvertede dengesini yeniden sağladıktan sonra Sara ambar kapısını ayağıyla iterek tekrar kapattı. Bu kez sefil denizci ona tokat atacakmış gibi elini geri çekti.

Ama arkasındaki basamaklardan gelen bir ses onu durdurdu. "Ona elini sürersen yıldızları görürsün dostum, görürsün!"

Hem Sara hem de denizci şok içinde merdivenlere döndü. Üst güverteden inen ve şimdi basamakları yuvarlayan adamı fark etmemişlerdi, yassılaşmış ellerini bıçak gibi önünde tutuyordu.

Sara inledi. Bu sabah güvertede onunla konuşan maymunu denizciydi. Harika bir şeydi. Şimdi uğraşması gereken iki hödük vardı.

"Bu seni ilgilendirmez Petey," diye tükürdü çürük dişli denizci. "Geldiğin yere geri dön ve beni ve hanımefendiyi aramızdaki tartışmayı çözmek için yalnız bırak."

Petey adındaki adam ellerinin kenarlarıyla havada daireler çizdi. "Ondan uzak dur yoksa seni yere sererim."

"Beni yere mi sereceksin? Senin gibi cılız bir şeyi mi?" Denizci yumruğunu havaya salladı. "Sen kendi işine bak, beni ve o pisliği rahat bırak."

Bundan sonra olanlar o kadar hızlı gelişti ki Sara buna inanmakta güçlük çekti. Bir an iki adam karşı karşıya geldi. Bir dakika sonra ona saldıran denizci baygın bir halde sırtüstü yatıyordu ve Petey onun üzerinde durmuş, garip bir duruşa kilitlenmişti.

Oluşturuldu **tarafından** **ABC** **Amber** **LIT** **_____**
Converter, <http://www.processtext.com/abclit.html> Petey bakışlarını çevirdiğinde Sara'ya Sara, "Aman Tanrım, ona ne yaptın?" diye fısıldadı.

Tuhaf duruşunu gevşetmiş, mum ışığında gölgelenen yüzüyle diğerk adamdanz uzağı fırlatılmış olan anahtarları toplamıştı. "Çin sularındayken dövüşmekle ilgili birkaç numara öğrendim bayan. Küçük bir adam olduğum için öğrenebileceğim en iyi şeyi öğrenmem gerektiğini düşündüm. Küçük bir adam da büyük bir adam kadar kolay bir şekilde Çin usulü dövüşebilir."

Ağızını kapattı, ani bir korku onu ele geçirdi. Petey iri yarı bir denizciyi iki saniye içinde bayıltabiliyorsa, ona ne yapabilirdi?

Yine de onu kurtarmaya gelmişti, değil mi? Ses tonuna kesinlikle hissetmediğı bir samimiyet katmaya zorladı. "Anlıyorum. Benim adıma alışılmadık taktiklerinizi kullandığınız için teşekkür ederim efendim. Ve şimdi, eğer izin verirsiniz-"

Merdivenlere doğru ilerledi, adam yardımını için kötü bir ödül talep etmeden önce kaçmayı umuyordu.

Ama yeterince hızlı değildi. "Bekleyin bayan, sizinle konuşmam gerek. Bütün gün sizinle konuşmaya çalıştım-"

"Bana ne söyleyebileceğini hayal bile edemiyorum," diye mırıldandı ana güverteye çıkan merdivenleri hızla çıkarken. Ah, keşke bir çeşit silahı olsaydı; bir bıçak, bir tabanca... herhangi bir şey.

Onu telaşlandıran adam, hareketsiz denizcinin üzerinden atladı ve onun ardından merdivenleri tırmandı. "Lütfen kendini üzme. Sana zarar vermeyeceğim." Onu ayak bileğinden yakaladı ve kız ona soğuk bir bakış fırlatmak için yere baktığında daha alçak bir sesle ekledi, "Adım Peter Hargraves, bayan. Thomas Hargraves'in kardeşiyim. Kontun yanında çalışıyorum."

O anda her şey değişti. O kadar yoğun bir rahatlama hissi duydu ki bayılacak gibi oldu. Eğer bu adam Thomas Hargraves'in kardeşiyse ve Kont'un emrinde çalışıyorsa, bunun tek bir anlamı olabilirdi: Jordan onu işe almıştı. İşgüzar ve aşırı korumacı üvey ağabeyi için Tanrı'ya şükür.

Oluşturuldu **tarafından** **ABC** **Amber** **LIT** **_____**
Dönüştürücü, <http://www.processtext.com/abclit.html>

Jordan'bilmeliydiin asla bu kadar kolay pes etmeyeceğini . Ondan istediğini elde edemediğinde, korunmasını sağlamak için başka bir yol bulmuştu. Ona öfkelenmesi gerekirdi. Bunun yerine, onun isteklerini görmezden gelmeye karar verdiği için şansına şükrediyordu.

"Anlıyorum." Başka kimsenin onun sözlerini duymamış olmasını umarak etrafına bakındı. "Belki de bunu özel olarak konuşsak daha iyi olur. Benim kamaramda." Sonra ana güverteye tırmandı ve kamarasının güvertenin altında yer aldığı yere doğru ilerlemeden önce onu orada bekledi. "Benimle gel."

Mütevazı kamarasına girdiklerinde, geniş kenarlı şapkasını çıkarmış olan denizciyi incelemek için döndü. Adamın neden bu kadar tanidik geldiğini şimdi anlıyordu. Hargraves'e oldukça benziyordu. Kardeşinin kıvıll renkli saçlarına ve derin ela gözlerine sahipti.

Ancak Hargraves'in süslü Çin manevralarıyla bir adamı yere sermeye çalıştığını hayal bile edemiyordu. Adama gülümsedi. Jordan iyi bir seçim yapmıştı. "Güverteye çıkmadan önce iinizi ısıtacak bir kadeh şarap ister misiniz Bay Hargraves?"

"Hayır, bayan, gece nöbetindeyim. Fazla zamanım yok. Ama nazikçe teşekkür ederim."

"Sakıncası yoksa biraz da ben alayım." O sefil denizciyle karşılaşması onu iliklerine kadar üşütmüştü. Mutfak eşyalarının ve yetersiz özel eşyalarının bulunduğu meşe bölmelerden birini açarak bir şişe bordo şarap ve bir bardak çıkardı. "Demek üvey ağabeyim bana bakman için seni tuttu, öyle mi?"

"Evet. Kimsenin sana zarar vermediğinden emin olmamı söyledi."

Bardağa bol miktarda bordo şarap doldurdu. "Ve sanırım bu anlaşımadan haberdar edilmeyecektim."

"Aslında üvey kardeşin bana denizden iyice açılana kadar beklememi, sonra da sana göz kulak olmak için burada olduğumu haber vermemi söyledi. Sana daha önce söylemek istedim ama bütün gün hapishanedeydin."

"Anlıyorum." En azından Jordan onun tüm yolculuğu ihtiyaç duyduğunda yardım alabileceği gerçeğinden habersiz geçirmesini istememişti.

Oluşturuldu **tarafından** **ABC** **Amber** **LIT** **_____**
[Dönüştürücü, http://www.processtext.com/abclit.html](http://www.processtext.com/abclit.html)

"Gecenin geç saatlerine kadar hapishanede kalmaya gelince," diye ekledi, "hava karardıktan sonra güvertenin altında olmaman gerektiğini biliyorsun. Bu tehlikeli."

Şarap şişesini bölmesine yerleştirdikten sonra kadehinden bir yudum aldı. "Anladığım kadarıyla." Sesine giren suçlayıcı notayı engelleyemedi. "Ama birilerinin bu adamların mahkûm kadınları taciz etmesini engellemesi gerekiyor."

Şapkasını elinde evirip çevirerek meraklı gözlerle onu inceledi. "Bu kadınları önemsiyorsunuz, değil mi bayan? Tom bana sizin yumuşak kalpli olduğunuzu söyledi, ama ben sizin bir sürü orospu için kendinizi riske atacağınızı düşünmüyordum. Artık böyle riskler almamalısın. Bir dahaki sefere, sana zarar gelmediğini görmek için buralarda olmayabilirim."

Hepsini rahatsız et. Bu koruyucusunun bir baş belası olabileceğini görebiliyordu. "Denizcilerin kadınlarla uğraşmasına izin vermeyeceğim," diye uyardı. "Aşağıda çocuklar ve on dört yaşından büyük olmayan kızlar var. Mürettebatın istedikleri gibi girip çıkmalarına izin verilirse-"

"Bu konuda hiç endişelenmeyin, bayan. Eğer kadınlara göz kulak olunmasını istiyorsanız, kaptanla konuşmam gerekse bile erkeklerin bir daha oraya gitmemesini sağlarım." Bir kulağının arkasını kaşıdı. "Ama artık hava karardıktan sonra güvertenin altında kalmayacağına dair bana söz vermelisin, anlıyor musun? Güvenli değil."

Bir yudum daha aldı ve ona dikkatle baktı. "Bunu mu demek istiyorsun? Yemekten sonra işime ara vereceğime söz verirsem, kadınları denizcilerden koruyacak mısın Peter?"

Onun Hristiyan adını kullanması karşısında yüzü kızarsa da başını salladı. "Lord Hazretleri size bakmam için bana iyi para ödedi. Ve eğer sana bakmak bir grup mahkûm kadına bakmak anlamına geliyorsa, sanırım bunu başarabilirim."

Ağabeyininkine çok benzeyen soğukkanlı yüz ifadesine bir kez baktı ve rahatladı. Bu tam da Hargraves'in söyleyebileceği ve yapabileceği türden bir şeydi. "Pekâlâ, bu bir pazarlık. Ama sana söz veriyorum, Peter."

Şapkasını tekrar başına geçirirken ciddi bir şekilde başını salladı. "Sonuna , bayan, **Generated by ABC Amber LIT Converter,** <http://www.processtext.com/abclit.html> sizi hayal kırıklığına uğr. Göreceksiniz."kadar dayandığınız sürece

Adam kapıya yöneldiğinde, "Peter?" dedi.

Durakladı. "Evet, bayan?"

"Bana öyle geliyor ki Jordan bulabildiği en iyi adamı satın aldı."

Peter'ın kulakları pembeleşti. "Teşekkür ederim, hanımefendi. Sizin için elimden geleni yapacağım, yapacağım."

Adam gittikten sonra bir sandalyeye çöktü ve rahatladı. Artık kadınlar için endişelenmenin tüm yükünü taşımayacaktı.

Birden, önünde uzanan yolculuk biraz daha az ürkütücü, biraz daha az yorucu göründü. Belki de Jordan'ın ileri görüşlülüğü sayesinde her şey yoluna girecekti. Peter'la birlikte geminin "yüzen bir geneleve" dönüşmesini engelleyebilirlerse, Yeni Güney Galler'de neler başarabileceklerini kim bilebilirdi?

Bölüm 3

"^"

Git İngiltere Kralı'na söyle,

Oluşturuldu tarafından **ABC** **Amber** **LIT** _____
Dönüştürücü, <http://www.processtext.com/abclit.html>

Git ona benden böyle söyle,

Eğer o bütün karaların kralıysa,

ben de denizlerin kralıyım.

-Anonim

"Kaptan Ward ve *Rainbow* Arasındaki Ünlü Deniz Savaşı"

Satyr'in Kaptanı Gideon Horn ve geminin aşçısı Silas Drummond, Santiago'nun dağ yamacına oyulmuş Praia kasabasının kalabalık çarşısından geçen patikadan yukarı tırmanırken, tropik güneş palmiye ağaçlarını solan ışıyla tozlandırıyor. Santiago, Gideon ve adamlarının ziyaret ettiği Yeşil Burun Adaları'nın sonuncusu ve en büyüğüdür. İstediklerini bulma şanslarının daha yüksek olacağını düşünerek önce daha küçük adalara gitmişlerdi ama yanılmışlardı. Ve şimdi Gideon, Santiago'da bile bulamayacaklarından korkuyordu.

Bu yüzden Atlantis Adası'na geri götürmek için erzak almaya karar vermişti. Eğer Praia onlara gerçekten ihtiyaç duydukları şeyleri sağlayamıyorsa, burada daha fazla kalmanın bir anlamı yoktu.

Buruşuk hasır şapkalı, sırttan yerli bir kadının boyalı pamuk parçaları sunduğu ve adalıların kullandığı piç Portekizceyle yoldan geçenlere seslendiği en yakın tezgâha göz attı.

"Ne kadar?" Gideon İngilizce sordu, sonra biraz Portekizce bilen Silas tercüme ederken bekledi.

Kadın gözlerini ona çevirdi, sırtışı bir anda soldu. Önce çivit mavisi lekeli elleriyle alındaki teri sildi. Sonra Gideon'a sarsak hareketlerle işaret ederek gerçek bir kelime sağanağı başlattı.

İri yarı çevirmeni kıkırdadı. "Diyor ki, 'Amerikalı korsan' malları hanımı için istiyorsa, bunun bedelini pahalıya ödemek zorunda kalacakmış."

Gideon kaşlarını çattı. "Ona bir hanımım olmadığını ve yakın zamanda da olmayacağını söyle." Sonra, Silas daha bir şey söyleyemeden, "Benim kim olduğumu nereden biliyor ki?" diye ekledi.

Silas birkaç dakika boyunca kadınla harareti bir şekilde konuştu. Anlaşılan Gideon'un bambu tezgahındaki varlığını endişe verici bulmuştu.

Silas sonunda Gideon'la yüz yüze geldiğinde, ağır kahverengi sakalının uçlarını çekiştiriyordu. "Adalarda haber çabuk yayılıyor, Kaptan. Görünüşe göre herkes kötü şöhretli Korsan Lordu ve tayfasının burada olduğunu biliyor. Kemerindeki kılıca bir kez baktı ve senin olduğunu anladı." Düşünceli görünüyordu. "Belki de bu yüzden bu lanet adalılardan istediğimizi alma konusunda pek şansımız olmadı. Kim olduğumuzu öğrendiklerinde genç kadınlarını saklamaya başladılar."

"Belki." Gideon tezgâhtara nankör bir gülümseme attı ama bu gülümseme onu biraz olsun yatıştırmışa benzemiyordu.

"Kahrolası kadın! Ona söyle, artık onun kumaşını istemiyorum. Kadın bulamazsak ne işimize yarar ki?"

Gideon topuklarının üzerinde dönüp rıhtıma doğru ilerlerken Silas ciddiyle başını salladı. Tezgâhtara birkaç kelime mırıldandıktan sonra Silas, tahta bacağının üzerinde şaşırtıcı bir hızla ilerleyerek Gideon'un peşinden koştu.

"Peki şimdi ne yapacağız, Kaptan?"

"Bilmiyorum. Mürettebatla konuşmamız gerekecek. Belki bazılarının şansı bugün bizden daha yaver gitmiştir."

Silas pek umutlu görünmese de, "Belki," dedi.

Oluşturuldu tarafından **ABC** **Amber** **LIT** **Dönüştürücü,** <http://www.processtext.com/abclit.html>

kayalarla ilerliyorlardıPraia'nın kaplı patikalarında sessizlik içinde . Gideon yanındaki çatık kaşlı adamın farkında bile değildi. Bütün bu plan anlamsızdı; bunu en başından anlaması gerekirdi. Bu iş yürümezdi.

İkinci kaptanı Barnaby Kent dağ yolundan onlara doğru koşmaya başladığında hâlâ kendi kendine bunu söylüyordu. "Limana neyin geldiğini asla tahmin edemezsiniz!" diye bağırdı.

Barnaby, Gideon'un mürettebatına katılmasına izin verdiği tek İngiliz'di ama bundan hiç pişman olmamıştı. Adam bir züppe gibi giyinse de yetenekli bir denizciydi.

"Ne oldu?" Barnaby soluk soluğa önlerinde dururken Gideon sordu. Barnaby'yi acele ettirecek kadar heyecanlandıran olağanüstü bir şey olmalıydı. Adam genellikle durgun bir şekilde etrafta dolaşır, her şeyi ve herkesi sarılıklı bir gözle incelerdi.

Barnaby eğildi ve ellerini kalçalarının üzerine koyarak soluklanmaya çalıştı. "Bir gemi... limana yanaştı... ilgimizi çekebilecek bir gemi."

Gideon inledi. "Bunların hepsini atlattık, Barnaby. Elimizde bir savaş gemisini dolduracak kadar mücevher, altın ve gümüş var. İhtiyacımız olan kadınlar, daha fazla ödül değil."

"Peki, efendim." Barnaby doğruldu, sonra mendilini çıkarıp yüzünü sildi. "Ve bu gemide kadınlar var. Bir sürü kadın. Hepsi de yolmak için."

Gideon ve Silas karşılıklı bakiştılar. "Ne demek istiyorsun?" Gideon sordu.

Barnaby sonunda nefesini tutmuştu ve şimdi hızla konuşuyordu. "İngiltere'den gelen bir mahkûm gemisi, *Chastity*. Avustralya'ya kadın taşıyor. Anlayabildiğim kadarıyla gemide elli ya da daha fazla kadın var ve kurtarılmaktan hoşlanabilirler, ne demek istediğimi anlıyorsanız."

Kalabalık limana doğru bakan Gideon çenesini ovuşturdu. "Mahkûm kadınlar mı dedin? İngiliz mahkûm kadınlar mı?"

Oluşturuldu **tarafından** **ABC** **Amber** **LIT** **_____**
Dönüştürücü, <http://www.processtext.com/abclit.html>

"Ne düşündüğünüzü biliyorum Kaptan," diye araya girdi Silas, "ama İngiliz olmaları önemli değil. İngiliz kadınlar da diğerleri kadar iyi iş çıkarır. Erkeklerin hepsi İngilizlerden sizin kadar nefret etmiyor, biliyorsunuz."

Gideon ona ters ters bakınca aceleyle ekledi: "Onlardan neden nefret ettiğini anlamadığımdan değil. Anlıyorum. Gerçekten anlıyorum. Ama bu kadınlar... senin sevmediğin türden İngilizler değiller. Mürettebatımızın geri kalanı gibi onlar da zavallılar. Erkeklerle çok yakışacaklar, kendilerini bir avuç korsan için fazla iyi sanan bu kibirli ada kızlarından çok daha iyiler."

"Ama fazla zamanımız yok," dedi Barnaby, İngilizlerle ilgili tüm tartışmanın dışında kalarak. "*Chastity* sabah yelken açıyor. Buraya sadece bu gece erzak almak için geldi."

Barnaby'yi görmezden gelen Gideon, bu işte kişisel bir çıkarı olmayan, normalde huysuz olan aşçısına odaklandı. Silas kadınlardan hoşlanmazdı ve asla bir kadınla birlikte olmamaya yemin etmişti. "Bunun erkekleri tatmin edeceğini gerçekten düşünüyor musun?"

"Evet, ," dedi Silas. "Gerçekten istiyorum."

Barnaby bilmiş bir bakışla kravatını düzeltti. "Kesinlikle tatmin edecek *Ben*."

Gideon tereddüt etti. Ama gerçekten başka seçeneği yoktu. Bu, son birkaç aydır karşısına çıkan en iyi . Ve bir mahkûm gemisini denizde ele geçirmek kolay olacaktı. Mahkûm gemileri asla iyi silahlandırılmazdı.

"Pekâlâ." En yakın iki arkadaşı rahatlamış görününce devam etti. "Barnaby, gemi hakkında öğrenebildiğin her şeyi öğren -hangi silahları taşıdığını, boyutlarını... onu ele geçirmek için bilmemiz gereken her şeyi. Ve Tanrı aşkına, bu konuda ince olmaya çalışın. Neyse ki başka bir limanda demirlemiş durumdayız."

Chastity'nin limanda bir korsan gemisi olduğunu duymasını engellemelisin. Bütün gece içkilerini ödemek zorunda kalsanız bile onları sarhoş tutun. Avı ürkütmek istemeyiz."

Barnaby aceleyle rıhtıma doğru geri dönerken Silas'a döndü. "Mürettebatı topla. Günün ilk ışıklarıyla yola çıkacağımızı ve onları bu gece gemide görmek istediğimi söyle." Silas başını sallayıp kayalarla kaplı patikadan aşağı inmeye başladığında, Gideon seslendi: "Ve nedenini bildiklerinden emin ol ki, bunun için sana lanet okumasınlar."

Oluşturuldu **tarafından** **ABC** **Amber** **LIT** **Converter, <http://www.processtext.com/abclit.html>** Onlar gittikten sonra baktılmana, üzerinde ağırbaşlı bir kadın figürü olan bir geminin suyun içinde çömeldiği yere . *Chastity*. Öyle olmalıydı. Kadınlara dair hiçbir iz görmese de, limandayken aşağıda zincire vurulduklarını hayal etti.

Chastity'nin vidaları telaş içindeydi, belli ki Praia'ya içmeye, kumar oynamaya ve fahişelik yapmaya gitmeden önce yelkenlerini açmayı bitirmek istiyorlardı. İyi oldu. Şansları yaver giderse Barnaby'nin ekmeğine yağ süreceklardı.

Uzaktan görebildiği kadarıyla gemiyi değerlendirdi. Kare borda, üç direkli... ve belli ki suda ağır ağır oturuyordu. Buradan çok fazla silah göremiyordu ve yirmi küsur mürettebat saydı, bu da bölüğündeki altmış üç adamdan çok daha azdı. Daha kolay bir ödül isteyemezdi.

Ah, evet. Dudaklarına bir gülümseme dokundu. Çok güzelsin hayatım ve çok değerli bir yük taşıyorsun. Ağaçtan üzüm koparmak gibi olacak.

Yarın için sabırsızlanıyordu.

* * *

Petey kraliyet avlusuna tırmandı, bedeni gökyüzü yelkenini açma görevini yerine getirdi. Ama akıllı başka bir yerde, Bayan Willis'le ilgili bulmacadaydı.

Küçük hanımla konuşmasının üzerinden iki hafta geçmişti ve küçük hanım hâlâ her gece kadınlara bakması için ısrar ediyordu. Hatta onu ikna etmişti.

Kaptan onu sürekli olarak orada görevlendirdi. Adamlar onun ciddi olduğunu anladığında durabileceğini ummuştu ama Bayan Willis kimseye güvenmiyordu. Onu her gece orada istiyordu.

Alnındaki teri elinin tersiyle silen Petey, ipi bloktan geçirdi ve kraliyet avlusu boyunca geri çekildi. Sanki lord hazretleri onu bu bayanın biraz sorun çıkaracağı konusunda uyarmamıştı. Petey bunu beklemesi gerektiğini biliyordu. En azından pazarlıklarının kendi payına düşen kısmını yerine getirmişti. Tanrı'ya şükür denizcilerle arasında başka çatışma olmamıştı. Bu, orlop güvertesinde kadınlara göz kulak olarak geçirdiği uykusuz geceleri neredeyse telafi ediyordu.

Aslında o kadar da kötü olmamıştı, en azından ilk gecedan sonra. İlk gece kadınlar **Generated by ABC Amber LIT Converter,** <http://www.processtext.com/abclit.html> ona karşı biraz temkinli davranmışlar, da çocuklar parmaklıkların ardından gözlerini dikmiş, bir denizcinin hamaklarını hücrelerin arasına asmasını seyretmişlerdi. Sessiz bir gece de olmamıştı. Kaptan, aşağıda işleri olmadığı sürece güverteden ayrılmamalarını emretmiş olmasına rağmen, denizci üstüne denizci kafasını kapaktan içeri sokmuştu. Petey'nin onları kaptanın emirlerine uymaya zorlamak niyetinde olduğunu anladıklarında, denemekten vazgeçmişlerdi.

O gecedan sonra kadınlar onun varlığına sessizce katlandılar. Hatta bazıları ona teşekkür etme cesaretini bile göstermişti. Hatta Ann adında tatlı bir genç kız ona yemeğinin bir kısmını ikram etmişti. Kadınların tayınlarını Cook'tan daha iyi kullandıklarını düşününce, o da bir parça almaktan mutlu olmuştu.

Elbette mürettebat onun bu müdahalesine içerliyordu ama o bunu umursamıyordu. Gerçek işvereni Kont, ona denizci olarak aldığı ücretin üç katını ödüyordu. Bu meblağ için gerekirse hepsiyle savaşırdı.

Neyse ki sadece bir adamı alt etmek zorunda kalmıştı ve o adam da sarhoştı. Diğer denizciler onun hayatını zindan etmeye çalışmış olsalar da, onun için zindan olacağını düşündükleri şey zindan olmamıştı. İkinci kaptan onu cezalandırmak için elinden geldiğince sık kraliyet avlusuna gönderiyordu. Petey küçük cüssesi nedeniyle mantıklı bir seçimdi elbette, ancak gökyüzü yelkenini açmak, tehlikeli olduğu için çoğu denizci için mutlu bir görev değildi.

İkinci kaptanın bilmediği şey, Petey'nin arma üzerinde olmayı sevdiğiydi; orada ince tuzlu rüzgârın kulaklarına dolduğunu hissedebiliyor ve güzel bir günde etrafına yayılan büyük okyanusu, parıldayan elmaslar içindeki bir servet gibi görebiliyordu. Artık İngiltere'nin soğuk kasvetini geride bıraktıklarına göre, tropik güneşin altında terlemekten çok daha mutluydu. Ayrıca, tehlikeli işleri, hatları katranlamak gibi kirli işlere tercih ederdi.

Aşağı bakınca güverteyi fırçalayan küçük kadın grubunu gördü. Mahkûm kadınlar vardiyalı olarak çalıştırılıyordu ve güvertenin üstüne çıkmalarına izin verildiği için buna aldırış ediyor gibi görünmüyorlardı. Bir süre onları izledi. Gerçekten de canla başla çalışıyorlardı. En azından o değil de onlardı.

Kadınları sadece biraz ilgiyle izleyen diğer erkeklere göz gezdirdi. Dün geceyi Praia limanında geçirdikten sonra, erkekler hâlâ fahişelikten yeterince doymuş oldukları için mahkûm kadınlara baktıklarında acil bir ihtiyaç hissetmiyorlardı.

Ama bu uzun sürmeyecekti. Petey bunu çok iyi biliyordu. Ve ne gariptir ki, iki hafta boyunca mahkûmları korumuş olması, yakında tekrar denizcilerin tacizlerine maruz kalacakları için pişmanlık duymasına neden olmuştu.

Generated by ABC Amber LIT Converter,
<http://www.processtext.com/abclit.html>

"Hey, dostum," diye seslendi karga yuvasında gözcü olarak görev yapan denizci. "İşemem lazım. Bir dakikalığına yerime bakar mısın?"

Petey başıyla onaylayarak arma boyunca tırmanıp direğe çıktı. Denizciden dürbünü aldı ve onu karga yuvasına yerleştirdi. Ufku taradı, sonra Chastity son kaya çıkıntısını da aşarken Santiago'yu inceledi. Yelken açmak için mükemmel bir gündü. Chastity bir iki gün içinde Ekvator'un ölümcül sakinliğine ulaşacak olsa da, bugün eğlenceli bir rüzgâr yelkenlerini doldurarak onu Afrika kıyısı boyunca güneye doğru itiyordu.

Karga yuvasının ahşap kıvrımına yaslandı ve düşünceleri küçük Ann'e döndü. Konuşmasına bakılırsa Galli'ydi. Krem rengi teni ve fildişi kadar beyaz dişleriyle de güzel bir Galli kadındı. O suçlu kalabalığının arasına düşmek için ne yapmış olabileceğini merak etti. Bu doğru görünmüyordu.

Belki de Ann gibi genç kızlar yüzünden Kont'un kız kardeşi mahkûmlara yardım etmek için bu kadar riske girmişti. Onların koşullarını iyileştirmek için kaptana olmadık eziyetler ediyor, uyanık olduğu her anı orlop güvertesinde onlara mektuplarını öğreterek geçiriyordu. Londra'dan ayrılalı sadece iki hafta olmuştu ve kadınlar şimdiden Bayan Willis'ten bir azizmiş gibi bahsediyorlardı. İç geçirdi. Belki de öyleydi.

Dürbünü eline alarak çevrelerini tekrar araştırdı, suları ve iyi huylu bulutları tecrübeli bir gözle inceledi. Az önce okyanusu tamamen taramıştı ve bir şey bakışlarını yakaladığında arkalarında bıraktıkları adaları tarıyordu. Dürbünü daha yakına odaklayarak keskin bir nefes aldı.

Santiago'nun rüzgar tarafından bir gemi çıkmıştı. Birdenbire ortaya çıkmıştı ve onu görmek adamın içini huzursuz etmişti. Sanki onları bekliyormuş gibiydi. Emin olmak için, sanki *Chastity*'ye yaklaşıyormuş gibi görünüyordu. Kalbi daha hızlı atmaya başladı. Bir denizci denizde başka bir gemiyle, özellikle de bir adanın arkasından kayarak gelen bir gemiyle karşılaştığında dikkatli olması gerektiğini bilirdi.

"Gemi sancak tarafına!" diye ikinci kaptana seslendi.

İkinci kaptan direğin altına doğru ilerledi. "Ne tür bir gemi?"

Petey dürbünü gemiye doğrulttu. Uzaktaki yelken ve kereste **Generated by ABC Amber LIT Converter, <http://www.processtext.com/abclit.html>** dolu, iyi bir yelkenliye dönüşene silahlarla kadar izledi. Bu kadar çok silah görmek onu telaşlandırdı. Bu kesinlikle bir ticaret gemisi değildi. Dış hatları tarayarak bir bayrak aradı ama göremedi.

"Evet, Petey?" diye seslendi arkadaş sabırsızca. "Ne görüyorsun?"

"Çıkmaya çalışıyorum. Hızlı bir yelkenli. İki direkli. Bir sürü silahı var."

İkinci kaptan kaşlarını çattı, belli ki bunun ne anlama gelebileceğinin fazlasıyla farkındaydı. "Bayrak. Bayrak ne?" Onun bu çılgınlığına, bosun tarafından çoktan güverteye çağrılmış olan kaptan da destek verdi.

Petey dürbünü geminin korkutucu yanları boyunca tekrar salladı ve sonunda bir bayrağın çekildiğini gördü.

"Bir dakika bekleyin! Şimdi bayrak çekiyorlar!" Bu başlı başına kötüye işaretti, çünkü çoğu gemi bayrakları çekili olarak seyrediyordu.

"Tanrı hepimizi korusun," diye mırıldandı bayrağı gördüğünde. Katran gibi siyahtı, üzerinde sırtan beyaz bir kafatası ve çapraz kemikler vardı.

"Korsanlar!" diye bağırdı. "Korsanlar yaklaşıyor!"

"Herkes güverteye!" diye bağırdı kaptan, bosun uyarı zilini çalmak için koşuştururken. "Kadınları aşağı indirin ve delikanlılara bacaklarını göstermelerini söyleyin!"

Gemi mürettebatı hiç bu kadar çabuk harekete geçmemiş, panayırdaki kuklalar gibi görevlerinin başına dönmemişti. Kadınların sorularını duymazdan gelen iki denizci, kaptan komutlar yağdırırken onları ambarlardan aşağı indirdi ve diğer denizciler üst yelkenleri açmak ve geminin az sayıdaki topunu ateşlemek için acele ettiler.

"Tam yol ileri!" diye bağırdı kaptan ikinci kaptana, o da emri tekrarladı. "Onları geride bırakacağız!"

Petey bunun pek olası olmadığını düşündü. Dürbününü geminin üzerinde tutarak herhangi bir zayıflık belirtisi aradı ve bulamadı. Görünüşüne bakılırsa Amerikan yapımı bir yelkenliydi ve hafif su çekimi onu herhangi bir İngiliz firkateyninden daha hızlı yapıyordu. Amerikan korsanları tarafından yönetilen yelkenliler, 1812 Savaşı sırasında **Generated by ABC Amber LIT Converter, <http://www.processtext.com/abclit.html>** İngiliz ticaret gemileri için büyük bir sorun olmuştu. Savaş çoktan sona ermiş olmasına rağmen, birçok korsan korsanlık yapmaya başlamıştı ve bu geminin de onların peşine düşmesinden korkuyordu.

Belki de yakalamadan elde edilecek bir ganimet olmadığını gördüklerinde, *Chastity*'nin gitmesine izin vereceklerdi. Bu daha önce de olmuştu, ya da o öyle duymuştu.

"Bize yaklaşıyorlar!" Petey kaptana seslendi, o da gemiyi daha hızlı hareket ettirmek için denizcileri telaşlandırdı. Ama orada

yapabilecekleri pek bir şey yoktu. Her iki gemiyi de aynı rüzgâr sürüklüyordu ama diğer gemi daha hafif ve dolayısıyla daha hızlıydı.

Petey dürbünü tekrar hizaladı. Artık daha yakındaydılar, bayrağı tüm ayrıntılarıyla görebileceği kadar yakındılar. Kafatasına daha iyi bakabilmek için gözlerini kıstı. Bu kafatası farklı görünüyordu, bildiğimiz kafatası ve çapraz kemiklere benzemiyordu. Kafanın şekliyle ilgili bir şey...

Boynuzlar. Kafatasının boynuzları vardı. Kalbi sıkıştı. Bu bayrağı sadece bir korsan gemisi taşıyordu: *Satyr*.

Emin olmak için heykelin başını aradı. Mitolojik yarı keçi, yarı insan figürünü gördüğünde yüksek sesle inledi. Sonra bardağını kaldırdı ve pruvada duran siyah saçlı adamı gördü. Bu *Satyr*'di, evet. Ve iblis sahibi, Kaptan Gideon Horn.

"Bu Korsan Lordu'nun ta kendisi!" diye seslendi dürbünü kolunun altına sıkıştırıp ana direktan aşağıya doğru sallanarak inmeye başlarken. "Bu *Satyr*'in Kaptanı Horn! Ve ondan kaçamayacağız! Denizlerdeki en hızlı gemi onda!"

Güverteye ulaştığında, kaptan aceleyle yanına geldi, yüzü koyun bıyıklarının altında bembeyazdı. "Emin misin dostum? Korsan Lordu mu? Neden peşimizde olsun ki? Sahibimiz asilzade değil, bir tüccar!"

Korsan Lordu'nun tuhaf hedef seçimleri ona lakabını kazandırmıştı. Saldırdığı ilk gemi, korsanı "Lordlar Kamarası'nın bir üyesine" böyle bir saygısızlık göstermemesi konusunda aptalca uyaran aptal bir kont olan sahibini taşıyordu.

Bu ilk yakalamanın tanıkları korsanın cevabını ölümsüzleştirmişti: "Amerikatüm insanlar eşittir, **Generated by ABC Amber LIT Converter,** <http://www.processtext.com/abclit.html> ve bir korsan bile bir lordur. Bu yüzden 'da Tanrı'dan başka kimsenin önünde eğilmem efendim, özellikle de kandırılmış bir İngiliz soylusunun." Kaptan Horn, Kont'un sırtındaki giysilere kadar sahip olduğu her şeyi çalmıştı. Ve adamın kendi karısından da bir öpücük çalmıştı.

O zamandan beri *Satyr*'in tüm hedefleri İngiliz soylularına ait ya da soylu yolcular taşıyan gemilerdi ve söylentilere göre

onları soymaktan büyük zevk alıyorlardı. Hatta bazı soylular kendilerini ve gemilerini korumak için gizli seyahat etmeyi ve diğer ortakların arkasına saklanmayı bile seçmişlerdi.

Petey tedirgin bir şekilde Bayan Willis'i düşündü. Herhalde adam sırf onun yüzünden onlara saldırmazdı. Bir kontun evlatlık kızı ve yeni kontun üvey kız kardeşi olmasına rağmen, gerçek bir leydi değildi. Ayrıca, gemiyle ilişkisi olan hiç kimse onun soylu bağlantılarını bilmiyordu.

"Gemi sahibinin bir tüccar olduğundan emin misiniz?" diye sordu kaptana. "Emin misiniz?"

"Evet. Kuzenlerimden biri. Bu gemide asaletten eser yok. Size söylüyorum."

Bayan Willis hariç. Petey ona ulaşsa ve yakalanırlarsa kardeşinden hiç söz etmemesi için onu uyarsa iyi olacaktı. Yakalandıklarında, yani; yakalanmaları kaçınılmaz görünüyordu.

Petey, "Korsan Lordu ganimetimiz olmadığını görünce gitmemize izin verir herhalde," diye mırıldandı.

"Bizi katledecek, yapacağı şey bu!" İkinci kaptan dümendeydi ve bu sözleri sanki Kaptan Horn'un kendisi tehdit etmiş gibi onlara geri savurdu. "Bir yumruk darbesiyle bir adamı dümdüz edebileceğini duydum!"

Petey yutkundu. Pek çok şeyden korkmazdı ama Korsan Lordu bunlardan biriydi. Bildiği kadarıyla, hiç kimse korsanı bazı korsanların yapmaya alışık olduğu türden katliam ve kargaşa çıkarmakla suçlamamıştı. Ama bu, Kaptan Horn'un Chastity'deki ganimet eksikliğini fark ettiğinde öfkeyle saldırmayacağı anlamına gelmiyordu.

Petey, "Belki de dövüşmeliyiz," diye önerdi.

Oluşturuldu **tarafından** **ABC** **Amber** **LIT** **_____**
Dönüştürücü, <http://www.processtext.com/abclit.html>
Kaptan Rogers homurdandı. "Kavgı mı? Sen kafayı mı yedin? Bu *Satyr*, dostum, eğer varsa otuz tane silahı var! Bizi paramparça ederler! Savaşacak ne silahımız ne de insan gücümüz var.

iyi silahlanmış bir korsan gemisi. Ayrıca, eğer savaşırsak, uğruna savaşmaya değer bir şeyimiz olduğunu düşünecekler ve bu bizim için durumu daha da kötüleştirecek."

"Onlardan daha hızlı koşamazsınız," diye tekrarladı Petey, "üzerimizdeki ağırlıkla olmaz." *Satir*, Petey'nin sözlerini doğrularcasına ileri atıldı ve bir günahkârın peşine düşmüş bir iblis gibi onları kovalamaya başladı. Birkaç dakika içinde onları geçecekti.

Kaptan önce mürettebatına, sonra da ikinci kaptanı ile Petey'ye baktı. "Tek seçeneğimiz bu, beyler. Ya kaçacağız ya da yakalanacağız. Ve korkarım ki bir mucize bizi kurtarmaya gelmezse yakalanacağız."

Mucize asla gerçekleşmedi. Birkaç dakika sonra, diğer gemi onları selamladı ve *Chastity* gemiye çıkmayı durdurmazsa silahlarını ateşlemekle tehdit etti. Kaptan Rogers mürettebatına teslim olmaları emrini verdiğinde Petey, Bayan Willis'i uyarmadığını hatırladı.

Bölüm 4

"^"

Üst yelkenlerim sallandı

Ve tüccarlar titredi, O kadar çok

aldım ki

Oluşturuldu tarafından ABC Amber LIT _____
Dönüştürücü, <http://www.processtext.com/abclit.html>

Yelken açtığım gibi.

-Anonim

"Ballad for Captain Kidd"

Sara bugüne kadar yolculuğu oldukça olaysız bulmuştu. Doğru, taşralı hizmetçilerin erzaklarını çalmayı seven daha sert kadınların kumar oynamalarını engellemekte zorlanmıştı. Küfür etmenin uygunsuzluğu konusunda da pek çok ders vermişti. Yine de dersleri iyi geçmiş, Petey ile birlikte kadınları erkeklerden ayrı tutmayı başarmışlardı.

Ancak şimdi etrafında bir karmaşa hüküm sürüyordu. Güvertede bulunan kadınlar aşağıya gönderilmişti ve Sara'nın etrafında toplanmış, paniğe kapılmış ve gevezelik ediyorlardı. Söylediklerine bir anlam verebilmesi için birkaç dakika geçmesi gerekti. Bir korsan gemisi mi yaklaşıyordu? Kesinlikle hayır. İngilizler ve Amerikalılar suları bu iğrenç haşerelerden temizlemeye çalıştıkça korsanlar her geçen yıl daha da azalıyordu. Hem değerli hiçbir şey taşımayan bir mahkûm gemisini ne yapacaklardı ki?

Elbette *Chastity*'nin sadece kadınları taşıdığını bilmiyorlardı. Dondu kaldı, midesinin çukuruna hastalıklı bir korku yerleşti. Kadınlar. Korsanların kadınlara ne yaptığını herkes bilirdi. Ve eğer bu adamlar vahşi iştahlarını doyuracak altın bulamazlarsa, kesinlikle başka korkunç zevklere yöneleceklerdi.

"Bizi öldürecekler!" Ann Morris, Sara'nın en kötü düşüncelerini yüksek sesle dile getirerek seslerin gürültüsü arasında bağırdı.

"tecavüz edecekler ve sonra da öldürecekler! Oh, Bayan Willis, ne yapacağız?"

Sara bilmediğini, daha önce hiç korsanlarla karşılaşmadığını haykırmak istedi. Ancak büyük bir irade gücüyle kelimeleri kendine saklayabildi.

Oluşturuldu **tarafından** **ABC** **Amber** **LIT** **_____**
Dönüştürücü, <http://www.processtext.com/abclit.html>

Ann'in çılgılığı üzerine diğerleri sessizliğe bürünmüştü ve şimdi sanki Ann'in bir şekilde kendilerini kurtarmak için bir koruyucu ordusu yaratabileceğini düşünmüşler gibi umutla onu izliyorlardı. Ah, keşke yapabilseydi.

Sesine hissetmediği bir sakinlik katmaya zorladı. "Paniğe gerek . Denizciler onlarla savaşacak. Gemi silahlı ve-"

"Silahlı mı?" Queenie homurdandı. "Sadece birkaç silah, korsanları savuşturmak için yeterli değil."

"Denizciler savaşmayacak," diye Queenie'nin arkasından Louisa'nın tanıdık alaycı sesi geldi. "O çekiştiren grup mu? Neden savaşsınlar ki? Bizim için bir parmaklarını bile kaybetmeden gemiden atlarlar."

Sara'nın etrafında yine panik sesleri yükseldi. İçinde alışılmadık bir çaresizliğin kabardığını hissetti. Louisa haklıydı. Denizciler bir gemi dolusu mahkûm kadın için savaşmayacaklardı.

Ambardaki sesler bunaltıcı bir hal aldı ve diğer kadınların yaptığı gibi tüm kökleşmiş kontrolünü unutup panik içinde kendini bırakmamak için mücadele etmek zorunda kaldı.

Louisa aniden yüksek sesle, "Herkes dinlesin!" diye bağırdı.

Kadınlar teker teker onun sözlerine kulak verdi, ta ki sessizliği sadece bebeklerin ağlama sesleri ve çocukların ağlamaklı sesleri bozana kadar. Dinlediler ama yukarıdan, belki de belli belirsiz bir ses boğukluğu dışında hiçbir şey duyamadılar. Ambarda bunu söylemek zor olsa da gemi durmuş gibi görünüyordu.

Birden birkaç adamın güvertede zıplamasıyla bir gümbürtü koptu. Ardından gemi bir uca doğru hafifçe sallandı ve gemi kendini düzeltmeden önce kadınların denge için parmaklıklara tutunmasına neden oldu.

"Gemiye geldiler," dedi Queenie.

"Belki de kıpırdamadan durursak burada olduğumuzu anlamazlar," diye fısıldadı çekingen bir . "Belki de **Generated by ABC Amber LIT Converter,** <http://www.processtext.com/abclit.html> Kaptan Rogers onlara söyler Ann Morris sesleambarın boş olduğunu ve giderler."

"Gitmek mi?" Louisa'nın güzel yüz hatları fener ışığında kül rengi olsa da, kuru ses tonundan hiçbir şey kaybetmemişti.

"İyi kaptanımızın bir sözüyle mi? Sanmıyorum. Ayrıca, bizim adımıza yalan söylemeyecektir. Korsanların önüne atabileceği tek değerli şey biziz."

Tüyler ürpertici sözler tüm kadınları, hatta Sara'yı bile titretti. Jordan'la korsanlar tarafından saldırıya uğrayacakları konusunda şakalaşırken böyle şeyin olabileceğini hiç düşünmemişti. Bu sulara korsanlar olmamalıydı ve *Chastity*'yi durdurmamalıydılar. Böyle bir şey olamazdı!

Diğer geminin ortaya çıkışının başka bir açıklaması olmalı, diye düşündü umutsuzca. Birazdan mürettebat aşağı inecek ve bunun sadece erzak isteyen bir İngiliz donanma gemisi olduğunu söyleyecekti. Hayır, bu hiç mantıklı değildi. Hâlâ Santiago'ya, herkesin erzak alabileceği yere kısa bir mesafedeydiler.

Keşke o ve diğerleri savaşabilseydi. Keşke korsanların ambara girmesini engelleyebilselerdi. Ama kendilerini savunacak hiçbir şeyleri yoktu, çünkü kadınlara kendilerini esir alanlara karşı kullanabilecekleri hiçbir şey verilmemişti.

Kimse hareket edecek durumda görünmüyordu. Geminin her gıcirtısı, ambarın sıcak ve boğucu havasındaki gerilimi daha da arttırıyordu. Çocuklar bile nefeslerini tutmuş, başlarına gelecekleri bekliyor gibiydiler.

"Ah, keşke Petey... yani Bay Hargraves... bizi korumak için burada olsaydı," diye haykırdı Ann uğursuz sessizliğin içinde.

"Senin Bay Hargraves bile bir korsan çetesini durduramaz, Annie," diye karşılık verdi Louisa. "O Tanrı değil, biliyorsun. Bu kez dünyadaki tüm Bayan Willise'ler ve Bay Hargrave'ler bizi ağza alınmayacak eylemlere zorlanmaktan alıkoyamaz."

"Bu kadar yeter Louisa," dedi Sara sertçe. "Çocukları korkutuyorsun. Sanki hepimizin duymaya ihtiyacı varmış gibi-"

Oluşturuldu **tarafından** **ABC** **Amber** **LIT** **_____**
Dönüştürücü, <http://www.processtext.com/abclit.html>
sesini duyunca sözünü kestiAmbar kapısının açılma . Kadınların hepsi birden merdivenlere doğru döndü, gözleri zayıf ışıklı hücrelerde korkuyla parlıyordu.

Ancak merdivenlerden inen bir korsan değil, Kaptan Rogers'ın çevik ayaklı kamarotuydu. Kadınlar onu görür görmez toplu bir iç çekiş yaşadılar ve merdivenlere doğru atıldılar.

Merdivenlerin yarısında durduğunda "Neler oluyor?" ve "Gerçekten korsanlar mı?" çığlıkları havayı doldurdu.

"Eşyalarınızı toplayıp güverteye gelmenizi söylemek için gönderildim," dedi kamarot. Yanaklarındaki kirin altında teni solgundu ve sıska bacakları titriyordu.

"Kim tarafından gönderildi?" Sara sormak için öne çıktı.

"Kaptan Horn, bayan. *Satyr*'den. Bizi kaçıran onun gemisi."

Satir. Belki duymuş olabileceğini düşündü ama ne okuduğunu hatırlayamadı. "Bu Kaptan Horn bir korsan mı?"

Çocuk ona deliymiş gibi baktı. "Evet, hanımefendi. Bunu herkes bilir."

Korkularının doğrulanması onu neşelendirmedi. "Peki neden kadınlardan eşyalarını toplamalarını istedi?"

"Bilmiyorum, bayan, ama-"

"Haydi delikanlı, bu kadar gevezelik yeter," diye bağırdı yukarıdan kaba bir ses, onun sözünü keserek. "Onlara hemen buraya gelmelerini söyle. Kaptan Horn hemen güverteye çıkmalarını yoksa gazabına uğrayacaklarını söylüyor!"

Oluşturuldu **tarafından** **ABC** **Amber** **LIT** **_____**
Dönüştürücü, <http://www.processtext.com/abclit.html>

Bu tehditkâr ses kadınları çılgına çevirdi. Bir o yana bir bu yana koşuşturuyor, yetersiz eşyalarını topluyor, çocukları uyarıyor ve ayakkabılarını ; çünkü birçoğu sıcak sulara ulaştıktan sonra yalınayak dolaşmaya başlamıştı.

Kısa süre sonra ellerinde kaba bez çantalarla merdivenlere doğru ilerliyorlardı. Çoğunun elinde yorganları için gerekli malzemeler bile vardı. Ancak onlar dik merdivenleri tırmanamadan Sara önlerine geçti. Bu işe yalnız girmelerine izin veremezdi. Birinin kadınlar adına konuşması gerekiyordu ve bu kişi kendisi de olabilirdi.

"Beni dinleyin hanımlar. Konuştuğumuz her şeyi hatırlayın. Size ne yaparlarsa yapsınlar, ruhunuz size aittir. Onu içinizde güvende tutarsanız ona dokunamazlar."

Sara'nın sözleri onlara cesaret vermiş gibi görünse de, onu ara güvertelerden geçip üst güverteye çıkan merdivenlerde takip edenler kasvetli bir gruptu. Parlak gün ışığına çıktığında Sara'nın gözlerini karşılayan manzara iç . *Chastity*'mürettebatı geminin kenarlarına dizilmiş, görmeyi umduğu en şık korsanlar tarafından korunuyordu.

Bir kere temiz ve düzenliydiler, Kaptan Rogers'ın pek de titiz olmayan mürettebatının tam tersi. Bu adamlar nasıl korsan olabilirdi? ne bir göz bandı ne de bir kanca vardı! Ve kadınlar güvertede toplanırken, onlara yuh çekmiyor, el kaldırmıyor ya da müstehcen sözler söylemiyorlardı.

Ancak uygunsuz kıyafetleri kesinlikle korsanlara yakışıyordu. Deri yelekler çoğunlukta ve çoğu zaman üzerlerinde bir gömlek parçası bile yoktu. Hayatında hiç bu kadar çok çıplak göğüslü adam görmemişti... ya da bu kadar çok omuz hizasında saç.

Sonra silahlarını gördü ve kanı dondu. Oyma kemik saplı bıçaklar ellerinde parlıyordu ve birkaçının belinde tabanca vardı. Temiz ve düzenli olabilirdi ama bu silahlar ne için burada olduklarını açıkça gösteriyordu. Gerçekten de çok açıktı.

Ancak o daha fazla , tahta bacaklı, tıknaz ve sakallı bir adam kadınlara güverte boyunca pruvaya doğru ilerlemelerini emretti. Orada daha fazla korsan buldular; *Chastity'nin* mürettebatından ve hatta belki de kadınların kendilerinden çok daha kalabalık bir grup.

Sonra kalabalık dağıldı ve Satyr'in kaptanı olabilecek adamı ilk kez gördü.

Oluşturuldu **tarafından** **ABC** **Amber** **LIT** **_____**
Dönüştürücü, <http://www.processtext.com/abclit.html>

Bacaklarını iki yana açmış, kollarını açık yakalı beyaz gömleği ve deri yeleğinin üzerinde kavuşturmuş, yüzünün zaten sert olan açılarını daha da sertleştiren ciddi bir ifadeyle duruyordu. Daralmış gözlerle güverteye doluşan kadınları izledi.

Onun kaptan olduğunu nasıl bilmiyordu; sadece anlamıştı. Onda diğerlerinde olmayan belli bir kibir vardı. Başka şeyler de vardı, uzun boyu gibi. Ve giysileri, gördükleri kadar güzeldi. Kaslı bacaklarını saran güvercin grisi pantolon mükemmel bir kesime ve kaliteye sahipti ve kemeri mücevherli bir tokayla taçlandırılmıştı.

Gemisinin adı ona çok yakışıyordu. Toynaklarının olması gereken yerde yıpranmış siyah çizmeler giymesine ve omuz hizasındaki düzensiz siyah saçlarının üzerinden boynuzları görünmemesine rağmen, yüz ifadesinde öyle alaycı bir memnuniyet vardı ki ancak gerçek bir satir bu ifadeyi taklit edebilirdi. Acımasız ve titiz bakışları, sanki her zayıflıklarını ortaya çıkarmak istercesine kadınları değerlendiriyordu.

Ve yüzü! Temiz traşlı olmasına rağmen, aynı zamanda bir satirin yüzüydü - açıkça erkeksi, kalın kaşlarına ve çarpık ağzına rağmen soğuk bir yakışıklılık... ve korkutucu derecede tehditkâr. Onu bu kadar korkutucu gösteren şey neydi? Belki de yara izleriydi - rüzgârdan kızarmış yanağını ikiye bölen hilal şeklindeki yara izi ve kaşının dış kenarı boyunca uzanan küçük kesik.

gözünden kıl payı kaçmış gibiydi. Büyük ihtimalle, geniş deri kemerine sıkıştırdığı devasa kılıcının bununla bir ilgisi vardı.

Ama bundan daha fazlası vardı. Bu adamın yara izleri ve kılıcı olmasa, frak ve kunduz şapkası giyse bile ürkütücü şüpheleniyordu.

Tüm kadınlar güverteye çıkıp kapaklar kapandığında, belirgin bir Amerikan aksanıyla, "İyi günler hanımlar," dedi. Sert bakışlarından biraz olsun sıyrılan bir sırtışıla kalabalığı süzdü ve ekledi: "Sizi kurtarmaya geldik."

Sözleri o kadar beklenmedik, o kadar kendinden emindi ki Sara'nın tüyleri diken diken oldu. Tüm o bariz gözdağı verme yöntemlerinden sonra, burada durup kadınları kesimden önceki sığırlar gibi inceledikten sonra, böyle bir şey söyleme cüretini göstermişti!

"Bugünlerde hırsızlık, yağma ve tecavüze böyle mi diyorlar?" diye tersledi.

Oluşturuldu **tarafından** **ABC** **Amber** **LIT** **_____**
Dönüştürücü, <http://www.processtext.com/abclit.html> bir
şok mırıltısı geçerken *Chastity'nin* mürettebatından ve kadınlar çılgın arkadaşlarından uzaklaşmak istercesine ondan uzaklaşırken Sara hızlı diline lanet etti. Ama şimdilik işi bitmişti. O kötü kılıçla kendisini ikiye bölmesi için ona yalvarabilirdi. Bu, cezasızlıkla ders verebileceği medeni bir lord ya da küstah bir deniz kaptanı değildi; bu adamda ne ahlak, ne vicdan, ne de merhametten eser vardı.

Ve şimdi tüm dikkatini ona yöneltmişti.

Adam ona aşağılayıcı bir bakış fırlatırken nefesini tuttu, dantelli mafya şapkasından aşınmış çocuk terliklerinin uçlarına kadar kasvetli kıyafetinin her santimini inceliyor gibiydi. Sonra, onun büyük şaşkınlığı karşısında, neşesiz bir kahkaha attı. "Yağma, hırsızlık ve tecavüz mü? Sen kim oluyorsun da benim küçük cesur kadını benimle böyle konuşuyorsun?"

Karnı guruldadı. Korku yüzünden ondan af dilemek, bir aptaldan başka bir şey olmadığını söylemek istiyordu. Ama gururu bunun önüne geçti. Onu henüz öldürmemişti,

Belki de bu onun mantıklı olduğu anlamına geliyordu. "Ben Bayan Sara Willis, efendim, bu kadınların eğitmeni ve koruyucusuyum."

Rüzgâr kuzguni saçlarını yüzünden uzaklaştırarak bir kulağına taktığı küçük altın halkayı ortaya çıkardı. Umursamaz bir tavırla arkasına yaslandı. "Anlıyorum. Onları bizden korumak niyetindesin."

'yağma, hırsızlık ve tecavüz', öyle mi?"

Etraflarını saran korsanlardan bir kahkaha sesi yükseldiğinde renkten renge girdi. "Böyle bir şey yapamayacağımı gayet iyi biliyorsunuz. Ne bir kılıcım ne de onu kullanacak gücüm var." "Belki de bu yüzden durumu siz ve kana susamış arkadaşlarınız eğlenceli bulmuyorum."

Yüzündeki mizah aniden kayboldu. "O halde adamlarımın ve benim bunun için burada olmadığımızı duymak sizi memnun edecektir Bayan Willis. Hırsızlık işe yaramaz, çünkü bu gemide bir gram bile altın ya da mücevher olduğundan şüpheliyim. Yağmaya gelince, bu benim anlamsız ve savurgan bulduğum bir uğraş, sizce de öyle değil mi?"

Adam durakladığında, kadının karnında bir korku düğümü oluştu. "Geriye sadece tecavüz kalıyor, değil mi? Kadınlarla dolu bir gemi... korsanlarla dolu bir gemi-"

"Buraya tecavüz etmeye de gelmedik," diye homurdandı ve hesaplanamayan **Generated by ABC Amber LIT Converter,** <http://www.processtext.com/abclit.html> bir öfke ifadesiyle yaydan . "uzaklaştıSenin... öğrencilerine sunacağımız şey bundan başka bir şey değil."

"Teklif mi?"

Ona doğru adım atarak ellerini kalçalarına koydu. "Evet, teklif. Bu kadınları kurtarmak için buradayız. Özgürlük."

Gözlerinin rengini görebileceği kadar yakındı, tropik denizi yansıtan canlı bir mavi-yeşildi. Katil bir korsan için fazla çekici bir renkti.

"Ve bunu hiçbir karşılık beklemeden sunuyorsunuz," dedi soğuk bir ifadeyle.

Ağzının kenarlarında bir gülümsemenin en ufak izi belirdi. "Ben öyle bir şey demedim."

Kalbi hızla çarpmaya başladı. "Tabii ki hayır. Korsanlar fedakârlıklarıyla tanınmazlar, değil mi?" Onunla bu kadar cesurca konuşmasına neyin sebep olduğunu bilmiyordu. Belki de korku onu çılgına çevirmişti. Ama onu her halükarda öldürecekse, ölümünün bir anlamı olabilirdi.

"O zaman ne istiyorsun?" diye devam etti. "Onları kendi başlarının çaresine bakmaları için Afrika kıyılarına atmadan önce birkaç gece zevk mi? Onları fahişe olarak kullanmak ama parayla değil de şüpheli bir özgürlükle mi ödemek istiyorsunuz?"

"Hayır." Adam kaşlarını çattı. "İstediğimiz fahişeler değil, Bayan Willis. Eş istiyoruz. Benim ve adamlarım için eşler."

Sara ona bakakaldı. Arkasındaki kadınlardan şaşkın bir mırıltı yükseldi ama Sara'nın tek yapabildiği ona bakıp ne dediğini anlamaya çalışmaktı. Etrafındaki korsanların yüzlerine baktı ve Kaptan Horn'un sözlerindeki gerçekliğin onların yüz ifadelerine de yansıdığını görünce şaşırdı.

"Ama siz... siz korsansınız! Eşlerden ne istersiniz?" **Oluşturuldu tarafından**
ABC Amber LIT [Dönüştürücü](http://www.processtext.com/abclit.html), _____
<http://www.processtext.com/abclit.html>

Yüz ifadesi donuklaştı. "Bu artık sizi ilgilendirmiyor Bayan Willis. Onaylasanız da onaylamasanız da bu kadınları alıyoruz." Küstahça bir bakışla onu süzdü. "Merak etmeyin. Sizi yanımıza almayacağız. İhtiyacımız olan son şey, ağzı sıkı bir kız kurusunun bize sorun çıkarması."

Bu son hakaret havada asılı dururken, birkaç adamına kadınları ve çocukları Satyr'e götürmelerini emretti. Diğerlerine *de Chastity'nin depolarına* el koymalarını emretti.

Adamların onun emirlerini yerine getirmek için koşuşturmalarını şaşkınlıkla izledi ve

Chastity'nin ekibi asık suratla bekledi. Nasıl ? Bu sefil alçak

kendi hain amaçları için bir gemi dolusu kadını kaçıırıyordu ve mürettebat ona izin vermeye niyetliydi!

"Bunu yapamazsınız!" dedi korsan kaptana. "Bu vicdansızlık!"

Onu görmezden gelerek Kaptan Rogers'a döndü. "Size ne su de yiyecek bırakıyorum. Tek seçeneğiniz Santiago'daki limana dönmek. Oradan sonra, peşimizden gelmeye çalışmadığınız sürece ne yaptığınız umurunda değil. Yelken açtığımızda, peşimizden gelmeye kalkışırsanız, yemin ederim sizi sudan çıkarırım."

Adam dönüp yanından geçmeye başladığında, kadın onun kolunu yakaladı. "Bunu yapmana izin vermeyeceğim!"

Ona alaycı bir sırıtış fırlattı. "Daha önce de söylediğin gibi, beni durduramazsın."

Tüm bunların beyhudeliği onu öfkeliyordu. Bu kadınları daha iyi bir hayata kavuşturmak, içlerindeki iyiliği bulmalarını sağlamak için o kadar çok çalışmıştı ki. Ve şimdi her şeyi bir çırpıda mahvetmeyi planlıyordu.

Bayan Sara Willis'i dinlemeyecekse, belki daha yüksek mevkideki birini dinleyebilirdi.

"Hayır, ama kardeşim yapabilir," dedi, toplayabildiği kadar kibirli bir tonla. "Ve nefesim kesilse bile seni ve adamlarını arayıp bulmasını sağlayacağım!"

Gülümseyerek elini silkti. "Peki kardeşin kim olabilir ki bir korsanı karşısına alsın? Bir tüccarın oğlu mu? Belki de bir din adamı?"

Oluşturuldu **tarafından** **ABC** **Amber** **LIT** **_____**
[Dönüştürücü, http://www.processtext.com/abclit.html](http://www.processtext.com/abclit.html)

"Blackmore Kontu." Unvanını bir silah gibi kullanıyordu. "İstersem senin peşine düşer."

Chastity'nin mürettebatından ve kaptanından bir inilti korusu yükselmişti ama artık hiçbir önemi kalmamışken neden bu ifşaattan bu kadar dehşete düştüklerini tahmin bile edemiyordu.

Ne yazık ki korsan kaptanın tepkisi daha endişe vericiydi. Beklediği korkunun yerine gözlerinde soğuk bir ışık parlayan kaptan, kızın kolunu acıyla kavradıktan sonra Kaptan Rogers'a sert bir bakış fırlattı. "Bu pislik doğruyu mu söylüyor? Kardeşi bir İngiliz kontu mu?"

Göz ucuyla, Petey Hargraves'in ona korkunç bir uyarı bakışı attığını görebiliyordu ama o bunu görmezden geldi. Eğer gerçek kimliğini açıklamak kadınları kurtaracaksa, o zaman bunu mutlaka yapmalıydı.

Kaptan Rogers'ın beti benzi atmıştı. "Hiç duymadım efendim. Eğer kardeşi bir kontsa, bu benim için yeni bir haber."

"Kadın delinin teki," diye seslendi Petey. "Konumuyla ilgili büyük fikirleri var. Kontun kız kardeşi falan değil, Kaptan Horn, buna emin olabilirsiniz."

Petey yalan söylemeye nasıl cüret eder! Bunun ne kadar önemli olduğunu görmüyor muydu? "Ben kesinlikle Blackmore Kontu'nun kız kardeşiyim!" diye itiraz etti. "Londra'daki yetkililere bu gemilerdeki mahkûm kadınlara yapılan muameleyi rapor etmek için kılık değiştirerek seyahat ediyordum!"

Korsandan kurtularak önlüğünün cebini karıştırdı ve her zaman yanında taşıdığı günlüğünü buldu. Sayfaların arasından ince bir parşömen yaprağı çıkardı ve Kaptan Horn'a uzattı.

Jordan acil durumlar için yanında bir kimlik taşıması konusunda ısrar etmişti. Buna uygun olarak, Bayan Sara Willis'in kız kardeşi olduğunu beyan eden bir mektup yazmış ve altına Blackmore mührünü basmıştı. Neyse ki ona "üvey kız kardeşim" dememişti. Jordan mektubu, Yeni Güney Galler'e ulaştığında eve dönmekte zorluk çekerse kullanmasını istemişti ama bu, mektup için çok daha iyi bir kullanım gibi görünüyordu.

Oluşturuldu   **tarafından**   **ABC**   **Amber**   **LIT**   _____
_____ **Dönüştürücü, <http://www.processtext.com/abclit.html>**

Korsan kaptan mektubu taradı, imzayı okuyup mührü görünce yüz ifadesi karardı.

"Eğer bu kadınları almakta ısrar edersen," dedi ona en yüce ses tonuyla, "kardeşimin seni engellemek için elinden geleni yapacağından emin olacağım. Seni ve adamlarını aramaları için denizlere gemiler gönderene kadar rahat etmeyeceğim. Ben-"

"Yeter," diye homurdandı, mektubu katlayıp kemerinin içine soktu. Ona tamamen sinir bozucu bir gülümseme attı.

"Demek istediğinizi anladım Bayan Willis... Leydi Sara. Bu meseleyi tamamen değiştirir."

İçini bir rahatlama dalgası kapladı. Blöfü işe yaramıştı. Kadınların gitmesine izin verecek ve eziyet edecek başka birini bulacaktı.

Ama bir sonraki sözleri onun güvenini tamamen sarstı. "Görünüşe göre leydim, her şeye rağmen bizimle geleceksiniz."

Bölüm 5

"^"

Eğer erkeklerin soyut hakları tartışmaya ve açıklamaya açıksa, kadınlarınki de aynı mantıkla aynı testten geçmekten kaçınmayacaktır: her ne kadar bu ülkede farklı bir görüş hakim olsa da.

Oluşturuldu tarafından ABC Amber LIT _____
Dönüştürücü, <http://www.processtext.com/abclit.html>

-Mary Wollstonecraft İngiliz

feminist yazar

Kadın Haklarının Savunulması

Gideon Horn öfkeyle *Satyr*'in güvertesinde volta atıyor, adamlarına *Chastity*'yi *Satyr*'e bağlı tutan kancaları çıkarmalarını emrederken ambardan gelen ağlama seslerini bastırmaya çalışıyordu.

O kadınlara ve feryatlarına lanet olsun! *Chastity*'den kaçabildikleri için şanslı olduklarını bilmiyorlar mıydı? Yeni Güney Galler'e gitmişti. Katiller ve hırsızlarla dolu kanunsuz bir koloniydi ve bir kadına, hatta bir kadın mahkûma bile yer yoktu.

Satir Chastity'den uzaklaşırken Barnaby ona yaklaştı, dudaklarında alaycı bir gülümseme vardı. "Evet Kaptan, bunun sorunsuz geçtiğini söyleyebilirim."

"Kahrolası İngiliz mizahını kendine sakla, Barnaby. Hiç havamda değilim."

"Kadınların güverte altında çıkardıkları gürültü erkekleri rahatsız ediyor."

Gideon omuz silkerek, "Daha önce de kadınların ağladığını duymuşlardı," diye karşılık verdi. Bununla birlikte, ambardan gelen iniltinin, mücevherlerini kaybettiği için ağlayan bir kadının sesinden çok daha kötü olduğunu kabul etmek zorundaydı. Bağırды

sonra Barnabyye döndü. "Mürettebata söyle, kalırlarsa kulaklarını tıkasınlar. Eğer *Chastity* Santiago'ya dönüp peşimizden bir gemi göndermeden önce gözden kaybolmak önümüzde zorlu bir yelken var."

Oluşturuldu tarafından **ABC** **Amber** **LIT** **Dönüştürücü,** <http://www.processtext.com/abelit.html>

Barnaby başını salladı ama ayrılmadıkaptanının yanından . "Sorun şu ki, bunlar sıradan kadınlar değil. Onlar müstakbel eşler ve erkekler bu kadar üzgün olmalarından hoşlanmıyor. Bekledikleri bu değildi."

"Benim de beklediğim bu değildi, inan bana. Şu lanet Leydi Sara. Onu da onlarla birlikte ambara atana kadar sessizdiler. Onları kışkırtacağını bilmeliydim. Tam bir baş belası."

"Evet." Bir cheroot çıkaran Barnaby onu yaktı ve derin derin çekti. "Belki de onu geride bırakmalıydın. Bütün tehditleri boşunaydı. Kardeşini birkaç mahkûm kadını aramaya ikna edebilseydi bile bizi bulamazdı. Adamız keşfedilmemiş ve-"

"Bu riski göze almak istemedim. Eğer planladığımız şeyi yapacaksak, huzur içinde olmalıyız. Her zaman omuzlarımızın üzerinden bir kontu arıyor olamayız."

"Onu yanımda getirmem bunu engellemedi. Aksine, durumu daha da kötüleştirdi. Sizce bu kont, kız kardeşinin onu aramadan ortadan kaybolmasına izin verir mi? Hiç sanmıyorum."

Gideon hızla uzaklaşan *Chastity*'ye baktı. Barnaby'nin haklı olduğu gerçeği, adamın sözlerini daha kolay hazmetmesini sağlamıyordu. "Dediğin gibi, bizi kim bulacak? Ayrıca, kadın İngiltere'de kardeşini kışkırtarak daha büyük bir tehdit oluşturabilir. Etrafında onu kışkırtacak bir kadın olmadan, kardeşini rahatsız . Senin böyle bir kız kardeşin olsaydı, onu geri ister miydin?"

"Bilmiyorum. Belki." Barnaby bir nefes duman çıkardı, yüzünde düşünceli bir ifade vardı. "Onu bizimle getirmek için... um... başka nedenlerin olmadığına emin misin?"

Gideon kaşlarını çatarak güverteye doğru yürüdü. "Bu da ne demek şimdi?"

Barnaby onu takip etti. "O bir kontun kız kardeşi ve sırf soyluların burnunu sürtmek için bir şeyler yaptığınız biliniyor, yüzbaşı."

Gideon kış güverteye tırmanıp dümeni bosun'dan devralırken sessiz kaldı. Bayan Willis'i -Lady Sara'yı- gemiye getirme nedenlerinin ne olduğunu dürüstçe söyleyemezdi. Ağabeyinin unvanını ona fırlattığında kıpkırmızı kesilmesi dışında.

Oluşturuldu **tarafından** **ABC** **Amber** **LIT** **_____**
Dönüştürücü, <http://www.processtext.com/abclit.html>

İngiliz soyluları onu hep kızdırırdı. Bu züppeler uygar dünyanın başına bela olmuşlardı. Blackmore Kontu ve kız kardeşi gibi insanlar olmasaydı, daha az baskı ve kalp ağrısı olurdu, aşıklar daha az zalimce ayrılırdı...

Eski acı yeniden yüzüne çarpınca lanet okudu. O lanet olası dukleri, markileri ve vikontları kaç kez aptal yerine koymuş olursa olsun, mülklerini ne kadar sık almış ve savaş gemileriyle ne kadar alay etmiş olursa olsun, bu acısını dindirmemiş ya da babasını yok eden ve annesini düşünülemez olanı yapmaya ikna eden İngiliz sistemini değiştirmemişti.

Annesini. Mücevherli kemer tokasını parmakladı. Bir zamanlar broştu ama annesinin ihanetini sürekli hatırlatması için toka haline getirmişti. Belki de Barnaby haklıydı. Belki de Leydi Sara'yı gemiye soylu olduğu için ona eziyet etmek istediği için getirmişti.

"Barnaby, Gideon'un düşüncelerini okumuş gibi, "Onu gemiye kim olduğu için getirmediysen, belki de ne olduğu için getirmişsindir," diye ekledi. Eminim çok güzel bir genç kadın olduğunu fark etmişsinizdir."

"O da *onlardan* biri," tükürdü. "Bu diğer her şeyden daha ağır basıyor."

Barnaby gülünce, Gideon parmaklarını direksiyonun üzerinde sıktı. Evet, Leydi Sara'nın hoş endamını ve güzel yüzünü fark etmişti. Sadece bir kez görmüştü.

Saçlarının bir kısmı, bir ya da iki tutamı o iffetli başlığın altından dışarı taşıyordu ama zengin, koyu bir kırmızıydı. İnce bir kuyruk rüzgârıyla savrulsa, hatta ıslanıp ince sırtından aşağı aksa nasıl görünürdü acaba diye düşünürken buldu kendini.

Onun *inatçı* sırtı. Her şeye lanet *olsun*, *bu* kadını bu şekilde düşünüyor olamazdı, değil mi? Tanrı aşkına, o sivri dilli bir baş belasıydı. Ne kadar çekici olursa olsun, onu baştan çıkaramazdı. Bir eş için farklı gereksinimleri vardı ve bu kadın hiçbirine uymuyordu. Uzun geceler boyunca ona huzur ve rahatlık verecek tatlı huylu bir hizmetçi istiyordu, gecelerini olduğu kadar gündüzlerini de mahvedecek meydan okuyan bir soylu kadın değil.

Barnaby'ye, "Onu *Chastity*'den alma nedenlerimi boş ver," diye çıkıştı. "O artık gemide ve onu geri göndermek için çok geç." Güvertenin altından bir ses yükselince Gideon kaşlarını çatı. "Bu da utanç verici. O kadın aşağıda onları kışkırttığı sürece yaygaraları kesilmeyecek."

Oluşturuldu   **tarafından**   **ABC**   **Amber**   **LIT**   _____
_____ **Dönüştürücü, <http://www.processtext.com/abclit.html>**

"Kadınlar yeterince gürültü yaparsa fikrinizi değiştireceğinizi ve onları *Chastity*'ye geri göndereceğinizi düşünüyor gibi görünüyor."

"Onları *Chastity*'ye geri götürün, hah! Bu kadınlar Yeni Güney Galler'de kendilerini bekleyenlerden kurtuldukları için şanslılar, önlerindeki yolculuktan bahsetmiyorum bile."

"Evet, ama bunu bilmiyorlar, değil mi? Ve siz de onlara niyetimiz hakkında pek bir şey söylemediniz."

Gideon sakallı çenesini ovuşturdu. "Haklısın. Onları kan dökülmeden gemiye bindirmek için o kadar acele ediyordum ki, adamlarımın eş istedikleri dışında onlara hiçbir şey söylemedim."

Direksiyonu dengeledi. Belki de zihinlerini rahatlatmalıydı. Zarar görmeyeceklerini açıkça belirtirse, işbirliği yapma olasılıkları artacaktı. Tabii Leydi Sara'yı onları kızdırmaktan vazgeçmeye zorlayabilirse. Kendini onların sözcüsü olarak atamış gibi görünüyordu.

Dudaklarına yarım bir gülümseme dokundu. Sözcüleri. En iyisi doğrudan sorunun kaynağına gitmekti. "Barnaby, aşağı in ve Leydi Sara'yı kamarama getir. Sonra da gel dümene geç."

"Şimdi mi?"

"Şimdi, sanırım o can sıkıcı kadınla küçük bir tartışma yapmamızın zamanı geldi."

* * *

Sara daracık ambarda öyle haklı bir öfkeyle doluydu ki kendini zor zapt ediyordu. O sefil korsan onları kaçırmaya nasıl cüret eder! Hepsini bu şekilde götürmeye nasıl cüret eder!

"Yapmayın hanımlar, bundan daha fazla gürültü çıkarabileceğinizi biliyorum!" Sara, sanki çocukları göğüslerinden koparılmış gibi feryat eden ve devam eden suç ortaklarının başlarının üzerinde bağırdı. "Sesimiz kısılana kadar bağırmanız gerekse bile bu gemiyi geri döndürmelerini sağlayacağız!"

Generated by ABC Amber LIT Converter,
<http://www.processtext.com/abclit.html>

"Onun yerine bizi öldürebilirler!" Queenie gürültünün üzerinde bağırdı. Sara'nın korsanları kızdırma planını onaylamayan tek kişi oydu ama diğer kadınlara göre sayıca azdı ve onlar da bunun iyi bir plan olduğunu düşünüyorlardı. Ayrıca, karanlıkta yatıp erkeklere erzak gibi dağıtılmayı beklemek yerine onlara yapacak bir şey vermişti.

"Bizi öldürmek isteselerdi, şimdiye kadar çoktan öldürmüş olurlardı!" Sara bağırarak karşılık verdi. "Eş istediklerini söylediler! Onlara berbat eşler olacağımızı gösterelim, belki gitmemize izin verirler!"

Kelimeler ağzından çıkarken ambarın kapağı açıldı ve korsanlardan biri dar merdivenlerden yarı yolda indi. Adam anında sırtı ve kızın sözlerini duyup duymadığını merak etmesine neden oldu.

Yeni saldırganlarını incelerken kadınlara sessiz olmalarını işaret etti. Şık kıyafeti onu arkadaşlarından oldukça farklı gösteriyordu. Gerçekten de İngiltere'de olsa ipek çorapları, çizgili yelege ve Bergami düğümüyle bağlanmış kravatıyla bir züppe sayılabilirdi.

Kadınlar sessizleşince başını Sara'ya doğru eğdi. "Kaptan sizinle konuşmak istiyor, Leydi Sara, eğer benimle gelme nezaketini gösterirseniz."

Adam İngilizdi! Tüm bu barbar sömürgecilerin arasında, en azından bir İngiliz, biraz ahlaki vicdanı olan bir adam vardı.

Olabilir. Ne de olsa o hâlâ bir korsandı.

Onun sözleri üzerine kadınlar onu korumak istercesine etrafına toplanmıştı. Bu jest ona dokunmuş olsa da pek bir şey fark etmemişti. Bırakın onu, kendilerini bile güvende tutamıyorlardı.

"Her şey yolunda hanımlar." Yüzüne güven verici bir gülümseme yerleştirmeye zorladı. "İsterse gidip kaptanla konuşabilirim. Kim bilir, belki de akli başına gelmiştir."

Kadınların şüpheli bakışları moralini düzeltmeye yetmedi. İsteddiği , **Generated by ABC Amber LIT Converter,** <http://www.processtext.com/abclit.html> kendini ilan eden birinin özel kabinine girmekti.son şey satır Ama omuzlarını dikleştirip kalabalığın arasından merdivenlere doğru ilerlerken yaşadığı dehşeti cesur bir yüz ifadesiyle karşıladı.

Kadın korsana ulaştığında, adam kenara çekildi ve ona önce merdivenlerden çıkmasını işaret etti. Bunu yapmadan önce sadece bir an tereddüt etti. Dik merdivenleri tırmanırken eteklerini sıkı sıkı tutmakta zorlanıyordu. Neden bu kadar mütevazı olmaya çalıştığını bilmiyordu. İhtimaller, erdemini daha uzun süre korumasına izin verilmeyeceği yönündeydi. Yine de bu tür kibarlık alışkanlıklarını kolayca bırakamayacak kadar kök salmıştı.

İkisi de güverteye çıkar çıkmaz korsan onun kolunu şaşırtıcı derecede nazik bir şekilde kavradı ve durdu.

"Ben Barnaby Kent, ikinci kaptanım. Sizi kaptanla tanıştırmadan önce, onun huzurundaki davranışlarınız konusunda sizi uyarmak istiyorum."

Ses tonunda toplayabildiği tüm kibri zorladı. "Benim davranışım mı? Benim bilmediğim korsan görgü kuralları mı var?"

Adam ona bakarken dudakları kıpırdadı. "Hayır ama kaptanımızla ilgili bazı tavsiyelerden faydalanabilirsin." Başını kık tarafına doğru salladı. "Yerinizde olsam Blackmore Kontu'yla olan ilişkilerinizi fazla abartmazdım."

"Neden olmasın?"

"Korsan Lord'u duymadınız mı? Londra gazetelerinde kendisinden çok bahsedildiğini biliyorum."

Nedense "Korsan Lordu" sözcükleri bir şeyler çağırırdı. "Satyr" ve "Captain Horn" da yoktu.

Kalbi çarpmaya başladı. "Korsan Lord. Yani... mümkün olan her fırsatta soylulara saldırmayı adet haline getiren o korkunç adam mı?"

Oluşturuldu **tarafından** **ABC** **Amber** **LIT** **_____**
[Dönüştürücü, http://www.processtext.com/abclit.html](http://www.processtext.com/abclit.html)

"Evet," dedi kuru bir sesle. "O 'korkunç adam' Gideon Horn. Seni esir alan kişi."

Sarsılarak yutkundu. Aman Tanrım. Demek *Satyr*'i gazetelerden duymuştu. Jordan'ın unvanını ona fırlattığında korsan kaptanının bu kadar öfkelenmesine şaşmamalıydı. Ona Jordan'dan bahsederek hepsine yardım etmeyi düşünmüştü ama bunun yerine durumu daha da kötüleştirmişti. "Anlıyorum."

"Hayır, görmüyorsunuz. Kaptan Horn soylulardan nefret eder, bu yüzden onun iyi tarafında kalmak istiyorsanız ona soylu kanınızı hatırlatmaktan kaçınmalısınız."

"İyi bir tarafı mı var?"

İngiliz korsanın yüzüne yavaş bir gülümseme yayıldı. "Öyle." Bakışları kızın boynunu takip etti ve gülümsemesi genişleyerek sırtmaya döndü. "Özellikle de senin gibi güzel bir kadın söz konusu olduğunda."

Bakışlarını onunkilerden kaçırdı, yanaklarının rengi açılmıştı. "Bu durumda, güzelliğin bir avantajdan ziyade bir sorumluluk olduğunu düşünüyorum."

"Sana zarar vermez, biliyorsun. O öyle bir adam değil. Ama bağlantılarınızla ona sataşırsanız öfkesine kefil olamam. Sözlerine dikkat etmeni öneririm. Bunu yaparsan hem senin hem de kadınlar için daha iyi olur."

O kadar içten görünüyordu ki, etkilenmeden edemedi. Burada umursayan bir adam vardı. Belki de bu onların yararına kullanılabilirdi. "Siz İngilizsiniz, değil mi? Kaptan Horn'un yaptığı şeyin barbarlık olduğunu biliyorsunuz. Lütfen onu bizi bırakması, Santiago'ya geri götürmesi ve amacından vazgeçmesi için ikna edin."

Gözleri siyah kömür parçalarına dönüşürken onun iyiliğine dair tüm endişe işaretleri kayboldu. "İngilizlere duyduğum sadakati uzun zaman önce kaybettim leydim. Ayrıca, kaptanı hepinizi serbest bırakmaya ikna edecek son kişi ben olurdum."

"Neden?"

Oluşturuldu **tarafından** **ABC** **Amber** **LIT** **_____**
[Dönüştürücü, http://www.processtext.com/abclit.html](http://www.processtext.com/abclit.html)

"Çünkü mahkûm gemisini almak en başta benim fikrimdi."

Ağzı açık kaldı. Sonra bir çırpıda kapattı. Bunu bilmeliydi. Uyuğu ne olursa olsun bir korsana güvenilmezdi. Onlara asla yardım etmezdi. Tamamen umutsuzlardı.

"Beni kaptana götürün," dedi donuk bir sesle. Daha fazla gecikmenin bir anlamı yoktu; kaderini şimdi öğrenebilirdi.

Armanın altından önlerinde beliren güverteye doğru sessizce yürüdüler. Kaptanın dümenin başında onlara arkasını dönmüş bir şekilde durduğunu gördü ve bir an için diken diken oldu. Adamın duruşundaki sertlik, cesurca açılmış bacaklar, geniş, yasakçı sırt... daha önce hiç bu kadar korkutucu bir adam görmemişti. Bay Kent'in endişelenmesine gerek yoktu. Kaptan Horn'la alay etmeye hiç niyeti yoktu. Hem de hiç.

Sonra Bay Kent onu kış güvertenin altındaki kapılardan *Chastity*'nin salonuna benzeyen geniş bir odaya soktu. Orada kimse yoktu.

Tanrı'ya şükür şimdi hepsi gemiyi *Chastity*'den uzaklaştırmakla meşguldü. Ama yakında oda korsanlarla dolacak, içki içip kumar oynayacaklar ve...

Başka neler yapabileceklerini düşündükçe ürperiyordu. En azından kendisi ve kadınlar kısa bir mola vermişlerdi. Ve belki de kaptanla makul bir şekilde konuşursa, onu fikrini değiştirmeye ikna edebilirdi.

Bay Kent geminin kış tarafındaki kaptan kamarasının kapısını açıp onu içeri buyur ettiğinde bu düşüncesi suya düştü. Etrafına bakındı, kamaranın yemyeşil iç mekanını ve iyi stoklanmış silah dolabını görünce keskin bir umutsuzluk hissetti. Burası bir gemi dolusu mahkûm kadına acıyacak dürüst bir adamın kamarası değildi. Burası ahlaksız bir katilin kamarasıydı. Ve onlar için hiç merhamet olmayacaktı, hem de hiç.

"Kaptan birazdan yanınızda olacak," diye mırıldandı Bay Kent, çıkıp kapıyı arkasından kapatmadan önce.

Onu neredeyse hiç duymamıştı. Etrafını taramakla meşguldü. Daha önce sadece bir kaptan kamarasında bulunmuştu, o da Kaptan Rogers'a ait olardı. Spartalı, yalın hatları ve minimal konforuyla bu kamaranın yanında bir kamarot kamarası gibi kalıyordu.

Oluşturuldu   **tarafından**   **ABC**   **Amber**   **LIT**   _____
_____ **Dönüştürücü, <http://www.processtext.com/abclit.html>**

Aletler ve kâğıtlarla dolu masadan, kesme kristal kapaklarının ardında her türden silah ve bıçağın bulunduğu dolaba kadar her mobilya en iyi maun ağacından yapılmıştı. Kraliyet perdeler altın ipliklerle işlenmişti ve yerde, suyun sürekli bir tehdit olduğu bir yerde bariz bir savurganlık olan İran halısı seriliydi.

Ama en endişe verici şey, geniş kamaranın bir köşesinde duran, direkleri geminin başlığını süsleyen satir motifiyle oyulmuş büyük maun yataktı. Pelüş şiltenin üzerine küstah kırmızı ipekten bir örtü örtülmüş, bir ucunda da simsiyah yastıklardan oluşan bir yığın vardı. Trans halinde yatağa doğru yürüdü ve yüksek sesle orada ne tür sefahatler ve dehşetler işlendiğini merak etti.

İstemsizce uzanıp desenli kırmızı ipeğe dokundu ve siyah saçlı korsan kaptanın aniden canlanan görüntüsü zihninde canlandı. Bu yatakta birçok kadınla birlikte olmuş olmalıydı. Onun bir kadının üzerine eğildiğini, o iri elleriyle vücuduna dokunduğunu, o sert, alaycı ağzıyla onu öptüğünü düşünmek vücuduna garip bir sıcaklık yaydı-

"Hırsızlık, yağma ve tecavüz izleri mi arıyorsunuz Leydi Sara?" diye bir ses geldi arkasından.

Yanakları kıpkırmızı kesilmiş bir halde yataktan fırladı. Aman Tanrım, bu oydu, korsan kaptanın ta kendisiydi. Ne kadar utanç verici! Şimdi aşağılayıcı deneyimler listesine ekleyeceği yeni bir şey vardı.

Kapıyı kapattı, kadın suskun bir şekilde orada dururken dudaklarında bir gülümseme belirdi. "Örtü, bir varisle evlenmek için Amerika'ya giden iğrenç bir vikonta aitti," dedi kılıcını kemerinden çıkarıp kapının yanındaki kancaya asarken. Sonra masasına doğru yürüdü ve ona küstah bir bakış attı. "Onu metresiyle paylaştığı yataktan çıkarmaktan zevk aldım."

Bay Kent'in, kaptanın soylulara karşı nefreti hakkında söylediklerini hatırlayarak yüzünü buruşturdu. Belki de ona kendi şüpheli bağlantıları hakkındaki gerçeği anlatmalıydı. Bu, onun yalvarışlarını dinlemeye daha meyilli olmasını sağlayabilirdi. "Kaptan Horn, sanırım... şey... sizi bir konuda aydınlatmalıyım. Ben... yani... bana Leydi Sara dememelisiniz."

Kulübenin sessiz ışığında, aniden çatılan kaşları onu daha da mitolojiden fırlamış bir yaratık gibi gösteriyordu; tehlikeli, korkutucu bir yaratıktı ve her an onu kocaman çenesiyle yakalayabilirdi. "Öyle mi? Neden olmasın?"

Oluşturuldu   **tarafından**   **ABC**   **Amber**   **LIT**   _____
_____ **[Dönüştürücü, http://www.processtext.com/abclit.html](http://www.processtext.com/abclit.html)**

"Çünkü ben aslında bir hanımefendi değilim - en azından senin kastettiğin anlamda."

Bakışlarını ondan kaçırmış olsa da, kendisine yaklaşan adamın onaylamayışının gücünü hissedebiliyordu. "Sen Blackmore Kontu'nun kız kardeşi değil misin?"

"Evet, öyleyim. Sayılır." Sertçe yutkundu. "Babası, merhum Blackmore Kontu, dul annemle evlendikten sonra beni evlat edindi. Yani ben aslında Leydi Sara değil, Bayan Willis'im."

Adam sustuğunda ona tekrar bakmaya cesaret etti ve adamın kızgın değil de düşünceli görüldüğünü görünce şaşırıldı.

"Bir kont tarafından evlat edinilmiş ve her türlü yasal anlamda onun ailesinin bir parçası haline gelmiş olmanıza rağmen, onun diğer çocuklarından herhangi birinin taşımasına izin verilen ücretsiz unvanı taşıyamayacağınızı mı söylemek istiyorsunuz?"

Hiç bu şekilde söylendiğini duymamıştı. "Şey, hayır, yapamam."

Homurdandı. "Bu şimdiye kadar duyduğum en saçma şey." Bir elini dağınık dalgalı saçlarında gezdirerek ona yasaklayıcı bir bakış fırlattı. "Yemin ederim, siz İngilizleri asla anlayamayacağım. Aileler arasında düşmanlık yaratmak için tasarlanmış daha önce hiç görmediğim kadar çok kuralınız var. Küçük oğullar miras alamıyor, kızlar miras alamıyor, babalar mirasçılarıyla karşı karşıya getiriliyor. Tam bir karmaşa."

İngiliz toplumunun sosyal yapısı hakkındaki yorumları onu ürkütmüştü. Korsanların böyle şeyler hakkında fikir sahibi olmaması gerekirdi. Ya da bunları bu kadar güzel ifade edemezlerdi. "Yüzlerce yıldır iyi işlediğini kabul etmelisiniz," dedi vatandaşlarını belli belirsiz savunarak.

Tek kaşını yukarı doğru kaldırdı. "Öyle mi?"

Bu iki kelimeyle İngiliz adetlerine karşı duyduğu tüm küçümsemeyi ifade etmeyi başarmıştı. Onda böyle duygular uyandıran ne olabilirdi? Amerikalılar eski bir İngiliz kolonisi oldukları için sinirliydi elbette, ama **Generated by ABC Amber LIT Converter, <http://www.processtext.com/abclit.html>** bu oldukça aşırıydı. Adamın İngilizlerden neden nefret ettiğini öğrenmek için can atsa da sormadı. Bu gururlu korsanın ona cevap vereceğinden şüpheliydi. Ya da onun bu soruyu sormasını onaylayacağından.

Sanki onun zihnini açıp içine bakmak istiyormuş gibi onu inceledi. Lordların ateşli bakışlarına ve birçok erkeğin şehvet dolu bakışlarına katlanmıştı.

Newgate'teki mahkum ve tüm o denizciler elbette. Ama hiçbir erkek ona bu kadar dikkatle bakmamıştı.

En hafif tabiriyle rahatsız ediciydi. Gözlerini onunkilerden ayırdı ve bu yoğunluğu kendisinden uzaklaştıracak bir şey söylemeye çalıştı. "Her halükarda, beni buraya bunu konuşmak için getirmediğinize eminim."

Bu onu sessizliğinden uyandırdı. "Kesinlikle hayır." Masasının arkasına geçerek koltuğa oturdu, sonra da ona yakın bir sandalyeyi işaret etti. "Oturun, Leydi Sara."

Adamın dediğini yapsa da itiraz etti, "Sana söyledim. Beni arayamazsın-"

"Bu benim gemim ve benim kurallarım. Sana nasıl istersem öyle hitap ederim." Bakışları kızın yüzüne geri dönmekten önce vücudunda gezindi. "Ve bu bana dışarıda gizlenen ve her an üzerime atlamayı bekleyen bir üvey kardeşin olduğunu hatırlatmaya yarayacak."

Alaycılığı onu kısa kesmişti. Jordan'dan zerre kadar korkmuyordu. Hiç şüphe yok ki Jordan'ın ifşaatı onun Jordan'ın artık kendisi için bir tehdit olmadığını düşünmesine neden olmuştu. Ve başarmak istediği şey hiç de bu değildi.

Sandalyesinde doğruldu ve ellerini kucığında birleştirdi. "Jordan'ın kardeşim değil de üvey kardeşim olması hiçbir şeyi değiştirmez, Kaptan Horn. Yine de beni unutmayacaktır. Sizi temin ederim ki neler olduğunu öğrenir öğrenmez peşinize düşecektir. Her yerde sizi avlayan savaş gemileri olacak. Üvey kardeşimin korkusundan denize açılmayacaksınız."

Sözleri istediği etkiyi yaratmadı. Yakışıklı yüzüne bir gülümseme yayıldı. "O zaman sanırım hedefimize ulaştığımızda başka bir yere yelken açmayacağız."

"Ne demek istiyorsun?"

Oluşturuldu   **tarafından**   **ABC**   **Amber**   **LIT**   _____
_____ **Dönüştürücü, <http://www.processtext.com/abclit.html>**

Omuz silkti. "Adamlarım ve ben korsanlıktan emekli oluyoruz. Bu yüzden eşlere ihtiyacımız var."

Bu onu sersemleterek geçici bir sessizliğe büründürdü. Kamaradaki altın aksesuarlara ve abartılı konfora göz . "*Emekli mi oluyorsun?*" diye sustu.

"Evet. Emekli oluyorum. Bildiğiniz gibi korsanlık son zamanlarda çok tehlikeli bir meslek. Çoğu hükümet bizim türümüzü ortaya çıkarıp bizi yok etmek istiyor. Adamlarım ve benim bizi rahat ettirecek kadar ganimetimiz var. Ne demek istediğimi anlıyorsanız, şanlı kariyerimizi bulutları tekmeleyerek sonlandırmak istemiyoruz."

Mekanik bir şekilde başını salladı. Newgate'te, asılmanın ne demek olduğunu anlayacak kadar çok çalışmıştı. Ama emekli olmak? Korsanlar emekli mi oluyor?

Sandalyesine geri oturdu, parmaklarını karnının üzerinde birleştirdi ve rahatsız edici bakışlarıyla onu inceledi. Ağzına, yanaklarına, hatta iyice örtülmüş göğsüne dokunuyor gibiydi. Eğer başka bir erkek ona böyle baksaydı, dehşete düşerdi. Peki neden o bunu yaptığında kadının nabzı hızlanıyordu?

"Sorun şu ki," diye devam etti, sesi daha alçak ve boğuktu, "emekli olabileceğimiz bir ülke yok."

"Peki ya Amerika?"

"Orada bile değil. Amerika çoğumuz için pek çekici değil diyelim. Ve herhangi bir Amerikan kasabasının bir korsan grubunu kollarını açarak karşılayacağından şüpheliyim."

"Umarım öyle değildir," diye homurdandıktan sonra adamın yüzünde beliren yakıcı öfke ifadesi karşısında dilini ısırabilirdi.

Ama hemen kontrol etmiş gibiydi ve tekrar konuştuğunda sesi kayıtsızlıktan başka bir şey göstermiyordu. "Durumumuzu anladığınızı görüyorum. Neyse ki adamlarım ve ben sadece yaban domuzlarının yaşadığı bir ada bulduk. **Bir**
tarafından **ABC** **Amber** **LIT**
Dönüştürücü, tatlı su deresi ve yemyeşil bitki örtüsüne sahiptir ve yeterince büyüktür.

<http://www.processtext.com/abclit.html> önemli bir nüfusu destekliyor. Biz de oraya yerleşmeye ve kendi ülkemizi kurmaya karar verdik."

Bakışları karardı, neredeyse büyüleyiciydi. "Yalnızca bir sorun var, görüyorsunuz. Hiç kadınıımız yok. Ve kadınsız bir koloni... ikilemimizi anlayabilirsiniz."

O anda yüzünde beliren gülümseme beklenmedik bir şekilde öylesine çekiciydi ki, ona karşılık vermemek için kendini zor tuttu. Bu kötü kalpli alçak tarafından büyülenmek istemiyordu. Bunu hiç istemiyordu.

"Ama neden bu kadınlar? Neden Cape Verdesor'daki eşleri seçmiyorsunuz-"

"Neden Santiago'da olduğumuzu sanıyorsun?" Bakışlarını başka yöne çevirdi, ruh hali daha ciddi bir hal almış gibiydi.

"Ne yazık ki çok az kadın ailelerinden sonsuza dek koparılacakları ve adayı yaşanabilir kılmak için üzerlerine düşeni yapmalarının beklendiği bilinmeyen bir adaya seyahat etmek ister. Hatta... şey... uğur böcekleri bile bunu pek cazip bir teklif olarak görmüyor."

Uğur böcekleri gerçekten de. Durdurma çabalarına rağmen yanaklarına bir kızarıklık yükseldi. Oturduğu yerde rahatsız bir şekilde kıpırdandı. "Onları suçlayabilir misin?"

Bakışları yine kızın üzerindeydi ve sanki kızın utancından büyük bir zevk alıyormuş gibi gülümsedi. "Sanırım hayır. Santiago'da kalmak için nedenleri var. Ama *İffet*'in kadınları için durum tamamen farklı. Yabancı bir ülkede neredeyse kölelik gibi bir hayata mahkûmlar. Onları seçtik çünkü bizimle özgürlüğü Yeni Güney Galler'deki zalim eski mahkûmlarla zorunlu köleliğe tercih edeceklerini düşündük."

"Eski mahkûmlar ile korsanlar arasındaki farkı anladığımdan emin değilim," diye tersledi. "İkisi de suçlu, değil mi?"

Çenesinde bir kas kıpırdadı ve onu daha da korkunç gösterdi. "İnanın bana, benim adamlarımla o caniler arasında derin bir fark var."

"Senin sözüne mı bekliyorsun?"

Oluşturuldu   **tarafından**   **ABC**   **Amber**   **LIT**   _____
_____ **Dönüştürücü, <http://www.processtext.com/abclit.html>**

"Artık başka seçeneğin yok, değil mi?" Kızın hoşnutsuz ifadesi karşısında adam öfkesini dizginler gibi oldu. "Ayrıca adamızın, havanın acımasız ve hükümetin daha da acımasız olduğu Yeni Güney Galler'den daha fazla sunacak şeyi var. Mükemmel havamız, kolay yaşamımız, bol yiyeceğimiz var ve kendi hükümetimizden başka hükümetimiz yok. Hapishane müdürleri yok, fakirleri ezen ve zengin soylulara hizmet eden yargıçlar yok... burası bir cennet. Ya da hanımlarınız bize katıldığında öyle olacak."

Gözleri ona sabitlenmişti, derinliklerinde yakıcı bir şevk vardı. Adasıyla ilgili güzel bir tablo çizmişti ama Sara buna kanmamıştı. Yeni Güney Galler uzun vadede kötü bir yer olabilirdi ama en azından kadınların orada seçme şansı olurdu. Kendi istekleri dışında evlenmek zorunda kalmayacaklardı. Ülke sakinleri hükümlü kadınları fahişe olarak görse de, kadınların çok çalışıp saygınlık kazanmaları için her zaman fırsatlar olacaktı. Çok az sayıda da olsa, nakledilen bazı mahkumlar İngiltere'ye ve ailelerine geri dönmeyi bile başardı.

Ancak Kaptan Horn'un adasında böyle bir olasılık yoktu. Onun ve korsanlarının merhametine . "Bir cennet mi?" Loş eteklerini savurarak sandalyesinden kalktı. "Kendiniz ve adamlarınız için bir cennet demek istiyorsunuz. Kadınlar için cennet olduğuna dair hiçbir şey söylemedin. Onlar sizin eşleriniz olmaya ve seçmedikleri bir 'ülke' için çalışmaya zorlanacaklar."

O da ayağa kalktı, masanın etrafından dolanarak ondan birkaç santim uzakta durdu, kaşları çatılmıştı. "Sence Yeni Güney Galler'de başka seçenekleri var mıdır? Orada bulundum. Mahkûm kadınlara nasıl davranıldığını gördüm. Sömürgecilere hizmetçilik yapmaları için parsel parsel dağıtılıyorlar, gerçi oradaki her erkek onların sadece sırtlarında çalışmasını istiyor."

Onun bu kabalığı karşısında yanaklarında yeniden sıcak bir kızarıklık oluştu. Sesini sert bir mırıltıya indirdi. "Hizmetkâr olarak seçilmeyenler

koşulların İngiltere'nin kalelerinden daha kötü olduğu kalabalık fabrikalar. Suçlularınız için istediğiniz kader bu mu Leydi Sara? Ben onlara özgürlük öneriyorum, siz de *bunu öneriyorsunuz.*"

Haksız suçlamaları canımı yaktı. "Özgürlük mü? Zorla evlilik dediğiniz şey bu mu? Koloninizin daha iyi olacağını söylüyorsunuz ama bana buna dair hiçbir kanıt sunmadınız. O kadınları tıpkı Avustralyalı yetkililerin yaptığı gibi erkeklerinize dağıtacaksınız. Onlara evlilik teklif ediyorsunuz ama bu yine de zorunlu kölelik, değil mi?"

Orada, gemisinin küpeştesi kadar sert bir şekilde duruyordu. Gözleri kısılmıştı. "Onlara seçme şansı verildiğini varsayalım." Sözleri sanki çoktan pişman olmuş gibi kesik kesikti.

Oluşturuldu **tarafından** **ABC** **Amber** **LIT** **_____**
Dönüştürücü, <http://www.processtext.com/abclit.html>
Şaşkınlık ve ardından umut yükseldi içinde. "Neyi seçmek için? Seninle adaya gelip gelmemeyi mi?"

Kaşlarını çattı. "Hayır. Kocalarını seçmelerini kastediyorum. Erkekleri tanımak ve adamızda onları nelerin beklediğini görmek için bir hafta geçirebilirler. Ancak bundan sonra, en çok tercih ettikleri erkeğin teklifini kabul etmek zorundalar."

"Oh." Bunu bir dakika düşündü. Daha önceki kalpsiz teklifinden daha iyiydi ama kesinlikle kadınlara *Chastity*'ye dönmekle korsanlarla gitmek arasında bir seçim yapmak kadar iyi değildi. Gerçi yine de geri dönmek isteyeceklerinden emin değildi. Küçük bir parçası, yolculuklarına devam ederlerse mahkûmları nelerin beklediği konusunda onun haklı olabileceğini biliyordu.

Keşke adamlarının gerçekten emekli olmaya niyetli olduklarından emin olabilseydi. Keşke onların karakterleri hakkında biraz fikri olsaydı. İç çekti. Onlar korsandı. Daha fazla ne bilebilirdi ki?

Yine de kadınlara Yeni Güney Galler'de elde edemeyecekleri bir şey sunuyordu: kendilerini köleleştirecek kişiyi seçme şansı.

Seçimi kolaylaştırmak için bir yol aradı. "Bir hafta çok kısa bir süre," diye başladı. "Neden, o zamana kadar adanıza ulaşamayabiliriz bile-"

"Atlantis'e iki gün içinde ulaşacağız," diye araya girdi.

"Atlantis mi?" diye yankılandı. "Yunanlıların Atlantis'i gibi mi?"

Bir an için sert bakışını kaybetti. "Bazıları Atlantis'in bir ütopya olduğunu söyler, Leydi Sara. Ve biz de bunu yaratmayı umuyoruz. Ütopya."

"Erkeklerin tüm seçeneklere sahip olduğu ve kadınların hiçbir seçeneğinin olmadığı bir ütopya." "Onlara bir seçenek sunuyorum."

Oluşturuldu **tarafından** **ABC** **Amber** **LIT** **_____**
Dönüştürücü, <http://www.processtext.com/abclit.html>

"İki haftamız olabilir mi acaba?"

Yüz ifadesi sertleşti. "Bir hafta. İster kabul edin ister etmeyin. Her iki durumda da kadınlarınız kocalarını alacak. Erkeklerin yerine kadınların seçim yapmasına izin vererek büyük bir şeyden vazgeçiyorum. Erkekler bu konuda homurdanacak."

"Peki ya bir kadın evlenmemeyi seçerse?"

"Bu bir seçim değil." Başparmaklarını garip görünümlü tokası olan geniş deri kemerinin altına soktu.

"Bir haftanın sonunda, eğer bir kadın bir koca seçmemişse, onun için bir koca seçilecektir."

"Tanrıya şükür *önemli* bir şey için pazarlık yapmıyoruz," diye tersledi. "Elbette önce kadınlarla konuşmam gerekecek. Onlar adına böyle bir karar veremem."

"Elbette." Masaya doğru ilerleyerek kalçalarını masaya dayadı ve bacaklarını bileklerinden çaprazladı. "Umarım bu, hanımların yaygaralarının sona ereceği anlamına geliyor." "

Kelimeler bir emirdi. Omuz silkti. "Şartlarınızı kabul *ederlerse*, sanırım olur." Eteklerini nemli bir eliyle düzelterek, "Şimdi gidip teklifinizi onlara sunabilir miyim Kaptan Horn?" dedi.

"Elbette. Sana bir saat veriyorum. Sonra cevabınız için Barnaby'yi göndereceğim." Sonunda onun rahatsız edici varlığından kurtulduğu için rahatlamış bir halde kapıya döndü. Ama tam kapıyı açarken, "Bir şey daha var, Leydi Sara." dedi.

Ona bakmak için başını çevirdi. "Evet?"

Oluşturuldu **tarafından** **ABC** **Amber** **LIT** **_____**
[Dönüştürücü, http://www.processtext.com/abclit.html](http://www.processtext.com/abclit.html)

"Aksini düşünüyorsanız, bu teklif bu gemideki *tüm* kadınları kapsıyor. Buna sen de dahilsin. Adamlarım arasından bir koca seçmek için bir hafta var." Durakladı, bakışlarını kadının dudaklarında, boğazında... belinde ve kalçalarında gezdirirken yüzünde hınzır bir sırıtış belirdi. "Yoksa senin için birini seçmekten büyük zevk duyarım."

Bölüm 6

"^"

Oh, cesur ve özgür

korsanlardan oluşan sağlam bir

gruba komuta ediyorum.

Sahip olduğum hiçbir yasa yok,

gemim benim tahtım, krallığım deniz.

-R. B. Dawson

"Ada Korsanı"

Oluşturuldu tarafından ABC Amber LIT _____
Dönüştürücü, <http://www.processtext.com/abclit.html>

Salondan güverteye doğru hızla ilerlerken Kaptan Horn'un sözleri Sara'nın kulaklarında çınlıyordu. *Buna sen de dahilsin*. Ne canavar ama! Doğru erkeği bulamadığı için beş yıl boyunca evlilikten kaçınmıştı ve şimdi onu seçtiği herhangi bir alçağa teslim edebileceğini düşünüyordu!

Parlak güneş ışığında gözlerini kısarak güvertede aceleyle ambara inen kapağa doğru ilerledi. Bunu unutabilirdi! Sırf o emretti diye kendisini iğrenç bir korsana zincirlemesine asla izin vermeyecekti!

Kapağı açmak için eğildi ve kırılmış saçlı genç bir korsan yanına koştu. "Size yardım edeyim, bayan," dedi kapağın mandalını açarken, sonra da kapıyı onun için açtı.

Bu kibar hareket onu tamamen şaşırttı. Kadın şaşkınlıkla ona bakarken adam ekledi: "Umarım hanımlar aşağıda rahattır. Eğer bir şeye ihtiyaçları olursa, herhangi bir şeye, bana söyleyin, ben de almalarını sağlayayım."

Böyle bir samimiyet karşısında öfkeli kalmak zor olsa da, Kaptan Horn'la karşılaşmasının yaralarını hâlâ saramamıştı. Böyle endişeli görünmek onu yanıltmadı. "Hanımların şu anda ihtiyacı olan tek şey serbest bırak. Bunu bizim için yapar mısınız?" Yüzünü buruşturup bunu sadece kaptanın yapabileceğini mırıldandığında, "O zaman bize hiç yardımın dokunmaz," diye tersledi ve merdivenlerden inerek onu üstündeki kapağı kapatmaya bıraktı.

Ambarın havası korkmuş kadın ve çocukların sesleri ve kokularıyla doluydu. Korsan gemisi *Chastity*'den daha küçük olmasına rağmen, ambar daha büyüktü ve kısıtlayıcı parmaklıklar yoktu. Yine de, duvarlar boyunca dizilmiş ranzalar olmadığından, kadınlar korsanların Yeşil Burun Adaları'nda biriktirmeyi umdukları "kargo" için yere serilmiş olduğu anlaşılan yatak örtülerini paylaşmak zorunda kalıyorlardı. En azından *Satyr*'in ambarında, duvarları kaplayan ve geminin karnını yanan yağın keskin kokusuyla dolduran fenerler sayesinde, *Chastity*'de olduğundan daha fazla ışık vardı.

Kadınlar onu görür görmez yataklarından fırladılar ve merdivenlere koştular.

"Bize ne yapacaklar?" Queenie talep etti.

Oluşturuldu   **tarafından**   **ABC**   **Amber**   **LIT**   _____
_____ **Dönüştürücü, <http://www.processtext.com/abclit.html>**

"Burada daha ne kadar kalmamız gerekiyor?" diye soran başka bir kadın, çocuklardan birinin karnının doyurulması için feryat ettiğini, diğerinin ise susuzluktan ağladığını anlattı.

Merdivenlerin dibine ulaştığında, "Bizi ne zaman güverteye çıkaracaklarını bilmiyorum," diye cevap verdi. "Ama bize ne yapmayı planladıklarını biliyorum. Kaptan hepinizle bu konuda konuşmamı istiyor."

Ayak sesleri ve çocukların şikâyetleri arasında kaptanla yaptığı pazarlığı, Atlantis Adası'nı ve korsanların ne istediğini anlattı. Sözlerini bitirdiğinde kadınlar tamamen sessizliğe gömülmüştü. Belli ki kaptanın teklifinden ne anlam çıkaracaklarını bilmiyorlardı. *O da* kesinlikle bilmiyordu.

Birkaç dakika sonra Louisa kalabalığın arasından kendine yol açtı. Sarı saçları karmakarışık ve yüzü ağartılmış fildişi gibi bembeyazdı. "Bu adamların bizi zorla evlendirmeyi ve sonra da hayatımızın geri kalanında uzak bir adada esir tutmayı planladıklarını mı söylemek istiyorsun?" Sesinde bir panik vardı. "İngiltere'ye asla dönemeyecek miyiz?"

"İngiltere'ye dönmek kimin umurunda?" Queenie, Sara cevap vermeden önce karşılık verdi.

"Orada hiçbirimiz için bir şey yok. Ayrıca, Yeni Güney Galler'e ulaşabilseydik, orada da mahsur kalacaktık. Cezanız bittiğinde İngiltere'ye dönüş yolunuzu kendiniz ödemek zorundasınız ve geri dönmenin bir servete mal olduğunu düşünürsek bu pek mümkün değil."

Genç kadınlardan biri, "Ama benim İngiltere'de bir ailem var Queenie," diye bağırdı. "Endişelenmem gereken annem var. O yapayalnız-"

Sara sessizlik için ellerini çıırttı. "Bunun bana olduğu size de korkunç geldiğini biliyorum. Ama korkarım Kaptan Horn bizi burada tutmaya kararlı. Evlenmeyi kabul ettiğimiz erkekleri seçmemize izin vererek zaten tek tavizini verdi."

"Biz mi?" Louisa kesik kesik konuştu. Yüzünde inanmayan bir ifade belirdi. "Senin de evlenmen gerektiğini söylüyor ve sen bir leydi misin?"

Oluşturuldu **tarafından** **ABC** **Amber** **LIT** **_____**
Dönüştürücü, <http://www.processtext.com/abclit.html>

"Ben bir leydi değilim. Blackmore Kontu sadece benim üvey kardeşim. Ama evet, benim de evlenmem gerektiğini söylüyor." Gemi alçalırken merdivenlere tutunan Sara ekledi, "Bu işte hepimiz birlikteyiz. Bir haftanın sonunda ya biz korsanlar arasından koca seçeceğiz ya da Kaptan Horn bizim için koca seçecek. Atlantis'i evimiz yapabiliriz ya da hapisanemiz olmasına izin verebiliriz. Bu bize bağlı. O bize başka bir seçenek sunmayacak."

"Kulağa o kadar da korkunç gelmiyor," diye söze girdi Ann. "Bakacak bir adamımız ve belki de çocuklarımız olacak-"

Louisa, "Hepimiz bir adam ve çocuklar istemiyoruz, Annie," diye tersledi. "Bazılarımız onsuz da yaşayabilir."

"Peki ya bir koca bulamayan bizler?" diye seslendi diğerlerinin arkasından bir ses. Sara, altmış yaşlarında bir kadın olan Jillian'ın kapalı bir içme suyu varilinin üzerinde oturduğu yere baktı. "Hepimiz genç değiliz, biliyorsun," diye ekledi. "Aramızda korsanların pek ilgisini çekmeyecek olanlar da var."

"Bu doğru." Sara kaşlarını çatı. Bunu hiç düşünmemişti. Aralarında çocuk doğurma yaşını çoktan aşmış üç kadın vardı. Nedense çoğu kırk yaşından büyük görünmeyen korsanların bir büyükanneyi eş olarak almak isteyeceklerini sanmıyordu.

"Peki ya o kadar güzel değilsek?" diye sordu yüzü çiçek hastalığından yara bere içinde kalmış genç bir kadın.

"Ya kimse bizi istemezse?"

Sara'nın kaşları çatıldı. Kaptan Horn'a ve onun kayıtsız varsayımlarına lanet olsun. Canavarca planında bir dizi büyük delik vardı. Erkeklerin kadınlara kur yapacağını söylemişti ama Sara erkekler hakkında bir şeyler biliyorsa, en güzellerinin sevgisi için yarışacaklarını ve diğerlerini görmezden geleceklerini biliyordu. Sonra ne olacaktı? Güzel olanlar kocalarını seçtikten sonra, geri kalan erkekleri istemedikleri kadınlarla evlenmeye mi zorlayacaktı? Peki ya iki ya da üç çocuğu olan kadınlar? Korsanlarının bütün aileleri almasını mı bekliyordu? Ya reddederlerse? Çocuklara ne olacaktı?

"Bence Kaptan Horn tüm olasılıkları düşünmemiş," dedi onlara. İngiltere'nin sınıf sistemine karşı çıkabilirdi ama belli ki kendisi bir toplum planlamak hakkında hiçbir şey bilmiyordu. "Görünüşe bakılırsa kaptanımızla tüm bu konular hakkında bir kez daha konuşmam gerekiyor. Belki de durumun karmaşıklığını anladığında, planını kabul etmemizi bekleyemeyeceğini fark edecektir."

Herkes başını sallayarak onayladı, ancak bazıları bir kolonist yerine bir korsanı koca olarak kabul edeceklerini mırıldandı. Belli ki kadınlar

koca seçimi konusunda bölünmüştür. **Generated by ABC Amber LIT Converter, <http://www.processtext.com/abclit.html>**

"Kendi adıma," dedi Queenie, "bir ada dolusu insan varken tek bir adama bağlı kalmak istemiyorum."

Diğerleri kahkahalara boğulduğunda Sara gülümsemesini bastırdı. Kaptan Horn'un Queenie gibi iflah olmaz "kirli güvercinlerle" nasıl başa çıkacağını görmek ilginç olacaktı. Mahkûmlar ve korsanlarla dolu bir ada onun hayal ettiği gibi bir ütopya olmayacaktı. Belki de alçak herif işlerin kendi istediği gibi gitmeyeceğini anladığında makul davranırdı.

Ama nedense bundan kuşkuluydu.

* * *

Gideon masasında oturmuş, bileme taşıyla kılıcını bileyliyordu. Eli kaydı ve bir parmağını kesti. Küfrederek kanı deri yeleğine sildi. Aklında Sara Willis varken elinde bir kılıç olması tehlikeliydi.

Kılıcını kucağına koyarak boş gözlerle kapıya baktı. Kadının kendisini bu kadar hırpalamasına izin verdiğine inanamıyordu. Kadına lanet olsun! Boynunda bir albatros gibiydi. Eğer o olmasaydı, mahkûm kadınları *İffet*'ten aldığı için vicdanı rahat olacaktı. Kadınlar mutlu olacak, kendisi ve adamları mutlu olacak ve her şey yoluna girecekti.

Bayan Willis olmasaydı. Barnaby haklıydı: O lanet kadını *Chastity*'de bırakmalıydılar. O zaman ağabeyi -hayır, üvey ağabeyi- onunla uygun gördüğü gibi başa çıkabilirdi.

Gideon bir lanet okuyarak bileme taşını masasının üzerine fırlattı. Bu adam nasıl bir kardeşti ki onun gibi bir kadının bir sürü mahkûm kadınla birlikte denize açılmasına izin vermişti? Blackmore Kontu'nun kırbaçlanması gerekiyordu. Gideon hiçbir kız kardeşinin, hatta üvey kız kardeşinin bile böyle bir şey yapmasına izin vermezdi.

-Böyle aptalca bir şey yapmak, hele ki nazikçe yetiştirilmiş biri için hiç hoş olmaz.

İnledi. Şimdi de onu lanet olası bir İngiliz gibi düşündürüyordu. Nazik bir şekilde yetiştirilmiş olması önemli değildi. O mahkûm kadınlardan daha iyi değildi ve diğerlerinden daha iyi bir muameleyi hak etmiyordu.

Oluşturuldu **tarafından** **ABC** **Amber** **LIT** **_____**
[Dönüştürücü, http://www.processtext.com/abclit.html](http://www.processtext.com/abclit.html)

Ayrıca, o keskin diliyle savunmasız da sayılmazdı. Ama onu susturmak için ağzını tıkamak zorunda kalsa bile söz dinlemesini sağlayacaktı.

Ağzını. Tanrı yardımcısı olsun, onun ağzını kapatmanın daha iyi yollarını düşünebilirdi... daha zevkli yollarını. Bir anlığına, o küstah dudakları öpmenin nasıl bir şey olduğunu hayal etmesine izin verdi, dudakların kendi dudaklarının altından ayrıldığını hissetti ve-

Kapı çalındı ve bir iniltiyle düşüncelerini nefis Bayan Willis'ten uzaklaştırarak ayağa kalktı. Bileme taşını bir kez daha eline alırken, "İçeri gel," diye homurdandı.

Barnaby, Gideon'un adamlarından biriyle içeri girdi ve aralarında tanımadığı bir denizcinin faresini sürüklediler. "Bunu kayıkta saklanırken bulduk, kaptan." Barnaby adamı hiç de nazik olmayan bir şekilde öne doğru itti. "*Chastity*'den geldiğini düşünüyoruz."

Gideon adama sert bir bakış attı. Hiçbir şey söylemeden kılıcını bir kez daha bilemeye başladı ve adamın solgunlaşmasını izledi. Kılıcın zaten jilet gibi keskin olan ağzını bileme taşıyla okşadı ve konuşmadan önce taşın çeliğe sürtünme sesinin kulübede birkaç kez yankılanmasına izin verdi. "Lütfen söyle bana," dedi sakince, "kimsin sen ve gemimde ne arıyorsun?"

Adamın elleri titremesine rağmen bakışları Gideon'unkilerden ayrılmadı. "Adım Peter Hargraves, efendim. Siz kadınları *Satyr*'e taşırken gemiye gizlice girdim. Ben... Ben bir korsan olmak istiyorum efendim."

Bir başka zenginlik arayıcısı. "Peki bunu neden istiyorsun? Bu kolay bir hayat değil, biliyorsun. Altın için çok çalışmalı ve bazı çirkin işler yapmalısın.

şeyler."

Hargraves biraz hasta görünüyordu ama daha dik durdu. "Şey, efendim... um... gerçek şu ki, çok az seçeneğim var. Servetimi kazanmak için Yeni Güney Galler'e gitmeyi planlıyordum ama siz buna engel oldunuz. İngiltere'ye dönemem, o yüzden kaçtım."

En azından açık sözlüydü. Gideon bıçağını bilemeye devam etti. "Peki neden İngiltere'ye dönemiyorsun?"

Oluşturuldu **tarafından** **ABC** **Amber** **LIT** **_____**
[Dönüştürücü, http://www.processtext.com/abclit.html](http://www.processtext.com/abclit.html)

Hargraves'in kepçe kulaklarının uçları kızardı. "Cellattan kaçmak için denize kaçtım, efendim. Bir adam öldürdüm. Artık oraya geri dönemem."

Artık oraya geri dönemem. Bu sözlerde bir gerçeklik payı vardı. Ama geri kalanı... adam yalan söylüyor olabilir miydi? Hikâyesi yeterince olası görünse de, Hargraves'in tavrında Gideon'a onun tüm gerçeği söylemediğini düşündüren bir şey vardı.

Yine de Gideon'un adamlarının çoğunun sırları vardı. Bu yüzden şanslarını korsanlıkla denemişlerdi. Ve çaresiz kalmadıkça hiçbir denizci bir korsan gemisine kaçak olarak binmezdi.

Gideon bıçağını bilemeye ara verip adamı eleştirel bir gözle inceledi. Demek korsanlara katılmak istiyordu, öyle mi? Ufak tefekti ama yeterince sağlam görünüyordu. Muhtemelen armaya tırmanmakta iyi olabilirdi. Ama bu becerinin Gideon'a bir faydası olmazdı, artık olmazdı. "Peter Hargraves, çiftçilik hakkında ne biliyorsun?"

Hargraves, Gideon'a delirmiş gibi baktı. "Çiftçilik mi efendim?"

Gideon sabırsızca, "Evet, çiftçilik," diye karşılık verdi. "Ya da marangozluk ya da tuğla yapımı. Sen bu işlerden ne anlarsın ki?"

Hargraves Barnaby'ye baktı, o da sadece, "Kaptana cevap ver, dostum," dedi.

"Ben... Ben onlar hakkında hiçbir şey bilmiyorum. Ben denizciyim efendim, hem de iyi bir denizciyim." Gideon kaşlarını çatığında aceleyle ekledi, "Ve ben çok iyi bir dövüşçüyüm. Öyle görünmüyorum, biliyorum, ama benden iki kat büyük bir adamı yere serebilirim."

Gideon'un kaşları daha da çatıldı. "Hedefimize ulaştığımızda iyi savaşçılara ya da denizcilere ihtiyacım olmayacak, bu yüzden işime yaramazsınız. Barnaby onu zincire vurana kadar-"

"Bir hayvanı nasıl keseceğimi ve giydireceğimi biliyorum!" Hargraves patladı.
Oluşturuldu tarafından ABC Amber LIT
Dönüştürücü, <http://www.processtext.com/abclit.html>

Gideon kılıcı ve bileme taşını yere bıraktı ve denizciye şüpheci bir bakış fırlattı. "Yapabilir misin? Bir domuzun derisini yüzüp saklayabilir misin?"

"Evet." Hargraves şimdi ağır ağır nefes alıyordu. "Babam bir kasaptı. Bildiği her şeyi bana öğretti. Dükkânını kaybettikten sonra denize açıldım."

Bir kasap. Atlantis'te bir kasap işlerine yarayabilir. Eğer adam doğruyu söylüyorsa. Yine de aralarında işinin ehli bir kasap olması kumar oynamaya değerdi. "Sana ne diyeceğim, İngiliz. Gideceğimiz yere yelken açmamız için gereken süre boyunca mürettebatıma katılabilirsin." Hargraves ona teşekkür etmeye elini kaldırdı. "Ama bunun ötesinde kalmaya değer olduğunu kanıtlaman gerekecek. Tembelliğe tahammülüm yok. Korsanların tembel olduğu gibi aptalca bir fikre kapıldıysan yanılıyorsun. Eğer senden iyi bir iş çıkaramazsak, seni maroken yaparız."

Barnaby'nin kaldırdığı kaşlarını görmezden geldi. Daha önce hiç kimseyi, nefret ettikleri İngiliz soylularını bile mahsur bırakmamışlardı ama Gideon adamın içine Tanrı korkusu salmak istiyordu. Belki Hargraves bir dahaki sefere bir korsan gemisine kaçak binmeyi düşündüğünde iki kez düşünürdü.

"Onu güverteyi zımparalamaya gönder," diye emretti Gideon ve kılıcını bir kez daha eline aldı.

Ama ikinci kaptan kımıldamadı. "Kaptan?"

"Evet?" Gideon başını kaldırmadan karşılık verdi.

"Yemek vakti yaklaşıyor. Kadınları beslemek için ne yapacağız?"

Kadınlar. Son bir saattir o kadar sessizdiler ki, Gideon onları neredeyse unutmuştu. "Onları doyuracak kadar yiyecek getirdik. Silas onlar ve çocuklar için bir yemek hazırlasın, elbette."

"Ama yemek için güverteye çıkmalarına izin verecek miyiz?" Barnaby sordu.

Oluşturuldu **tarafından** **ABC** **Amber** **LIT** **_____**
Dönüştürücü, <http://www.processtext.com/abclit.html>

Gideon başını kaldırdığında Hargraves'in konuşmalarını dikkatle dinlediğini fark etti. Belki de adam gemiyi terk etme nedenleri konusunda pek dürüst davranmamıştı. Belki de kadınlar arasında bir sevgilisi vardı. Bu, gemiye gelişi için yeterince zararsız bir nedendi ve Gideon bunun için onu suçlayamazdı.

"Hayır, henüz değil. Kadınların güverteye çıkmasına izin verilmeden önce erkeklerle konuşmam gereken bazı şeyler var."

"Ne tür şeyler?" Barnaby sordu.

Gideon ikinci kaptanına ters ters baktı. "Yakında öğrenirsin." Cep saatini çıkardı ve ona baktı. Bayan Willis'le son konuşmasının üzerinden bir saat geçmişti. Kadınların teklifini kabul edip etmediklerini öğrenmenin zamanı gelmişti. "Ama Bayan Willis'i buraya geri getirin. O ve ben tartışmamızı bitirmek zorundayız."

Barnaby ona sorgulayıcı bir bakış atsa da, o bunu görmezden geldi. Kadınlara yaptığı teklifi henüz diğerlerine söylememişti. Kadınların kabul edeceğinden emin olana kadar adamlarının iniltilerine ve şikâyetlerine katlanmak istemiyordu.

Barnaby ve korsan arkadaşı Hargraves'i de yanlarına alarak ayrıldılar ama Gideon hâlâ boşluğa bakıyordu. Erkeklerle, kadınlara bir seçim hakkı verdiğini söylemenin ne kadar zor düşünmemişti. Hangi şeytan ona böyle bir şey önermesine izin vermişti? Sanki bu kadınlar böyle ayrıcalıklar bekliyormuş gibi. Yeni Güney Galler'de hiç seçenekleri olmazdı ya da çok az olurdu.

Masasının çekmecesini açarak, az kullanılmış bir rom şişesi bulana kadar karıştırdı. Nadiren herhangi bir nedenle sert içki içerdi ama bugün içmesi gerekiyordu. Bir yudum aldı, öksürdü, sonra bir yudum daha aldı. Birkaç yudum daha alınca öfkesi biraz olsun yatıştı.

Kadınlara bir seçenek sunsaydı ne olurdu? Onların mutlu olmasını istiyordu. Eğer mutlu olurlarsa, kendilerine söyleneni yapacaklar ve becerilerini erkeklerinin becerilerine ekleyeceklerdi. Atlantis'te kadınlara ihtiyaç vardı, sadece erkeklerin cinsel dürtülerine bir çıkış noktası sağlamak için değil, aynı zamanda diğer görevleri de yerine getirmek için -yemek pişirmek, dokumacılık ve bahçecilik, erkeklerinin hiçbir şey bilmediği şeyler. Ve eğer kadınlara biraz seçim özgürlüğü vermek onları durumlarına daha uyumlu hale getirecekse, bunu yapacaktı. Onlara bu şekilde açıkladığında erkekler de bunu anlayacaktı. Elbette kendi karısının, kimi seçerse seçsin, onunla kendi özgür iradesiyle evlenmesini tercih ederdi.

Oluşturuldu **tarafından** **ABC** **Amber** **LIT** **_____**
Dönüştürücü, <http://www.processtext.com/abclit.html>
kısa bir süre çalındıKapı . Rom şişesini çekmeceye iterek koltuğuna geri yerleşti ve "Girin" diye seslendi.

Bayan Willis içeri girdi. Daha önce kamarasından çıktığında ateş ve öfke doluydu ama şimdi daha sakin, hatta korkmuş görünüyordu. Garip bir şekilde, onun bu tavrından hoşlanmamıştı ve bu da onun olması gerekenden daha sert konuşmasına neden oldu. "Eee? Kadınlar ne karar verdi?"

Onun sorusunu duymamış gibiydi. "İçeri girerken *Chastity*'nin mürettebatından birini esir aldığınızı gördüm. Onunla ne yapmayı ?"

Nedense, onun aşağılık bir İngiliz denizci için duyduğu endişe onu kızdırmıştı. "Tabii ki onu tahtada yürüteceğim." Kadının dehşete düşmüş ifadesi ona inandığını gösterince, "Mürettebatıma katılıyor. Hepsi bu kadar." Kadının yüzünü bir rahatlama ifadesi kaplayınca, "Neden umursuyorsun ki?" diye sordu.

Bakışlarını onunkilerden ayırdı. "Bir daha hiç kimseyi *İffet* zarar gördü."

"Ne kadar nazıksınız." Bir an için, Hargraves'in gemiye gizlice girdiği kişinin Bayan Willis olduğu fikriyle oynadı. Sonra bu fikri saçma bularak reddetti. İngiliz denizciler, mevkilerinden yüksek kadınlara aşık olmamaları gerektiğini iyi bilirlerdi. Ve Bayan Willis gibi güzel bir kadın, Peter Hargraves gibi cılız biriyle kesinlikle romantik bir şekilde ilgilenmezdi.

Her , onu buraya çağırmasının nedeni bu değildi.

"Kadınlar teklifimi kabul etmeye karar verdiler mi?"

Adamın bakışlarıyla buluşmak için başını kaldırdığında bir değişiklik oldu. Korku kaybolmuş, yerini ağzının inatçı duruşunda ve güzel kahverengi gözlerindeki parıltıda kendini gösteren şiddetli bir kararlılığa bırakmıştı. "Tam olarak değil."

"Tam olarak değil mi?" Masanın arkasından kalktı ve yuvarlanarak kadının durdu. "Unutmayın, eğer seçim yapmak için bir hafta ayırmak istemezlerse, adamlarımın istedikleri kişiyi seçmelerine izin vereceğim-"

Oluşturuldu   **tarafından**   **ABC**   **Amber**   **LIT**   _____
_____ **Dönüştürücü, <http://www.processtext.com/abclit.html>**

"Hayır!" Adam tek kaşını kaldırınca aceleyle ekledi: "Yani, bir hafta geçirmek istiyorlar tabii ki. Alternatiften daha iyi. Ama bazı soruları var. *Bizim* de bazı sorularımız var. Bunun nasıl işleyeceği hakkında."

Bir kalçasını masasına dayamış, dikkatle onu izliyordu. Kız telaşlı görünüyordu ve adam da tam olarak böyle hissetmesini istiyordu. Ne kadar telaşlı olursa, tüm bunları o kadar çabuk halledebilir ve onu kamarasından çıkarabilirdi.

Onu neden kamarasından çıkarmak istediğini çok yakından incelememeyi tercih etti. "Sorularınızı sorun ama elinizi çabuk tutun. Çalıştırmam gereken bir gemi var."

Yüzüne yayılan rahatlamayla birlikte bir tutam saçını firfırlı başlığının altına sıkıştırdı ve omuzlarını dikleştirdi. "Bazı kadınların çocukları var. Onlarla evlenen erkekler çocuklarının sorumluluğunu da üstlenecek mi?"

"Elbette. Biz canavar değiliz, biliyorsun."

Bu onun yüzüne küçük bir kaş çatma ifadesi getirdi. Belli ki aynı fikirde değildi.

"Peki ya yaşlı kadınlar? Çocuk doğurma yaşını geçmiş birkaç kadınıımız var. Hiçbir erkek evlenmek istemezse, onları istemeyebilecek bir koca seçer misiniz?"

Hayret, bunu hiç düşünmemişti. Ama bu kolayca düzeltilebilirdi. "Artık çocuk doğuramayan yaşlı kadınlar için bir istisna yapacağım. Kendileriyle evlenecek bir erkek bulamazlarsa, bekâr kalmakta özgürler."

Nefesi aniden kesildi. "Yani bir kadın kendisiyle evlenecek bir erkek bulamıyorsa, evlenmek zorunda değildir."

"Ben öyle bir şey demedim." Küçük cadı şimdi kelimeleri onun ağzına tıkiyordu. "Çocuk doğurma çağındaki kadınlar yine de bir koca seçmelidir, yoksa onlar için ." **Generated by ABC Amber LIT Converter,**
<http://www.processtext.com/abclit.html> bir koca

Burnunu çekerek kollarını göğsünün üzerinde kavuşturdu. Kamarasının ortasında dururken nasıl görüldüğüne dair bir fikri olup olmadığını merak etti. O gülünç şapkası ve kadınların aceleyle *Satyr*'e taşınmasından dolayı yırtılmış ve kirlenmiş olan ağırbaşlı, sönük elbisesi ile ona bir lordtan iyilik dilenen bir çocuğu hatırlatıyordu. Ama o bir lord değildi ve kadın da kesinlikle bir çocuk değildi.

Çenesini yüce bir meydan okuma ifadesiyle kaldırdığında bunu kanıtladı. "Diyelim ki bir kadın koca bulamayacak kadar sade. Sırf siz hepsini çiftleştirmek istiyorsunuz diye bir erkeği onunla evlenmeye zorlayacak mısınız?"

Kadının sözleri, mantığı yüzünden olduğu kadar planlarını küçümsemesi yüzünden de adamın öfkesini alevlendirdi. Ona doğru yürüdü ve yüzünde beliren ani ürkeklikten acımasız bir memnuniyet duydu. "Adamlarım son sekiz yıllarını denizde geçirdiler ve kadınlarla birlikte olma ihtiyaçlarını karşılamak için sadece ara sıra limanda bir gece geçirdiler. Kadınlarınız at suratlı ve sivri dişli de olsa, sizi temin ederim ki adamlarım onları yine de isteyecektir!"

Bu tam olarak doğru değildi, ama onun laf kalabalığından bıkmıştı. Kurallarına uyacaktı, bunu yapmak için onu kilitlemesi gerekse bile!

Yanakları pembeleşerek ondan uzaklaştı. Ama kamarasının kapısına dayandığında ve tuzağa düştüğünü gördüğünde bile onu rahatsız etmeye devam etti. "Adamlarınızın böyle bir eş isteyeceklerine pek inanmıyorum-"

"Yeter!" Ellerinizi kadının omuzlarının iki yanındaki meşe kapıya dayayarak onu iki elinin arasına sıkıştırdı. "Kadınlarınızın koca seçmek için bir haftası var. O hafta bittiğinde, kim bekâr kalırsa ona uygun gördüğümü yapacağım ve söyleyeceğin hiçbir şey bunu değiştirmeyecek!"

"Ama bunu enine boyuna düşünmüyorsun," diye itiraz etti ciddiyetle, güzel çenesini bir çentik daha yukarı kaldırarak.

"Eğer insanları zorlarsanız-"

"Neden bu kadar inatçısın? Bir koca bulamayacağından mı endişeleniyorsun? Bu yüzden mi? Kimsenin seni seçmeyeceğinden mi korkuyorsun?"

Yüzünün rengi soldu. "Neden, seni iğrenç, aşağılık-" **Generated tarafından**
ABC Amber LIT Dönüştürücü, _____
<http://www.processtext.com/abclit.html>

"Çünkü bunun için endişelenmene gerek yok. Bu gemideki pek çok erkek seni çekici bulacaktır."

Kadın onu durduramadan, adam başörtüsünü çekiştirerek çıkardı ve yere attı. Geniş gözlerle ona bakarken, nefesi hızlı, sarsıntılı soluklarla gelirken, bir yaz fırtınası kadar ani bir arzunun içinden fırladığını hissetti. Kumral saç telleri işkenceyle yaptığı topuzuna gevşekçe yapışmıştı ve gözleri de neredeyse aynı renkteydi; koyu kırmızımsı kahverengi, o güne kadar gördüğü en uzun, en narin kirpiklerle çevriliydi.

Tanrım, çok güzeldi. Şeftali rengi dudaklar... geniş, beyaz bir kaş... ve yaramaz bir doğaya işaret edecek kadar çilli, saten gibi bir ten. Daha önce ona bu kadar yaklaşmamış, o nefis yüze iyice bakmamıştı.

O ve adamları korsanlık yaptıkları günlerde pek çok İngiliz kadınla karşılaşmışlardı. ne kadar bir ya da iki tanesini havasız kocalarını kızdırmak için öpmüş olsa da, hiçbirini istememişti. Birdenbire bunu istediği gibi değil.

Bu düşünce onu çok korkutmuştu. Kız ona göre değildi. Adamlarından biri küçük cadıyı yatağına alsın ve onun öfkesine ve yüce beklentilerine katlansın.

Yine de bu da ona cazip gelmedi.

Şimdi ondan uzaklaşmalıydı ama yapamazdı. Biraz daha görene kadar olmazdı. Trans halindeyken saç tokalarını çıkardı, ta ki saçları bükülmüş bir ip halinde omuzlarına kadar. Saç telleri parmaklarının üzerinde ipek iplikler gibi dağılana kadar parmaklarını kalın kütlenin içinde gezdirdi. Yumuşak, çok yumuşak. Bir kadının saçına böyle dokunmayalı ne kadar uzun zaman olmuştu? Hatta bir kadına bu kadar yakın olmayalı ne kadar olmuştu?

Bakır rengi bir tutamı parmağının etrafında döndürdü ve bu onu sersemlemiş sessizliğinden uyandırmış gibiydi.

"Kes şunu," diye fısıldadı, yüzünde sıkıntılı bir ifade vardı.

Oluşturuldu **tarafından** **ABC** **Amber** **LIT** **_____**
[Dönüştürücü, http://www.processtext.com/abclit.html](http://www.processtext.com/abclit.html)

"Neden?" Kızın saçlarını bir omzunun üzerinden aşağıya doğru düzeltti ve hayatında gördüğü en kremsi tene sahip olduğunu, dokunulmak için yalvaran bir teni olduğunu düşündü.

Adam bir parmağını boynunun kıvrımlı hatlarında gezdirdiğinde nefesi kesildi. "Bu... uygun değil," dedi.

Bu onu gülümsetti. "Uygun mu? Sen *Chastity*'den ayrıldıktan hemen sonra uygunluktan uygunsuzluğa geçtik. Bir korsan gemisindeydin, hatırladın mı? Kötü şöhretli bir korsan kaptanla bir kamarada yalnızsın... uygun küçük şapkanı kaybettin... ve ben seni öpmek üzereyim."

Bu sözleri söyler söylemez, bunun bir hata olduğunu anladı ve bunun nedeni kızın yüzünü dolduran öfke değildi. Onu öpmek tehlikeli olurdu. Ona göre bir kadın değildi.

Ama onu bir kez tatmalıydı. Sadece küçük bir tat.

Dudaklarından bir itiraz bile çıkamadan, ağzını onunkinin üzerine indirdi.

Bölüm 7

"^"

O zaman uzak durun, ah! Uzak durun o
sefil durumdan Ve tüm dalkavuklardan
nefret edin:

Oluşturuldu tarafından ABC Amber LIT _____
Dönüştürücü, <http://www.processtext.com/abclit.html>

Kendinize değer verin, insanlar hor
görür. Akıllı olmak istiyorsanız
gururlu .

-Mary, Lady Chudleigh İngiliz

şair, "Hanımlara"

Sara hareketsizlik içinde sersemlemişti. Bir korsaninkinden çok daha yumuşak olan dudakları nazık bir iknayla onunkilerin üzerinde gezindi. Nefesi onunkine karıştı, şaşırtıcı derecede tatlıydı. Sonra dilini dudaklarının kenarında gezdirdi ve kadın şok içinde geri çekildi. Adam onu öpmüştü! Alçak herif gerçekten de onu öpmeye cüret etmişti!

"Sorun nedir, Leydi Sara?" Sesi boğuk, gözleri karanlık ve bilmişti. Yanağını okşamak için elini kaldırdı ve başparmağının ucuyla alt dudağına dokundu. "Daha önce hiç öpülmedin mi?"

Adam başparmağıyla dudağını okşarken içinden haince bir ürperti geçti. Adamın hareketleri karşısında dehşete düşmemek için konsantre olmaya çalıştı ama adam ona dokunurken düşünmek zordu. "Tabii ki... Daha önce de öpüldüm."

Sanki ona inanmamış gibi tek kaşını kaldırdı.

"Her kimse, seni arzulanabilirliğin konusunda ikna edememiş." Nasırlı başparmağı kızın üst dudağının küçük kıvrımlarında gezindi. "Kimdi o?"

Okuldan yeni çıkmış dizleri kırık bir talip mi? A Generated by ABC Amber LIT Converter, <http://www.processtext.com/abclit.html> züppe lordling?"

Ona gülüyordu, sefil herif! Kadın ona alaycı bir bakış fırlattı. "Bilmen gerekiyorsa, o bir İngiliz süvari subayıydı ve hiç de züppe değildi." Onu uzaklaştırmak için elini aralarına soktu.

Ama onu yakalayıp ensesine götürdü ve parlayan gözlerle ona bakarken orada tuttu. "Züppe değil belki ama seni İngiltere'de tutacak kadar da erkek değil. Tahminimde yanılmıyorsam öpüşmekte de pek becerikli değilsin. Belki de karşılaştırma yapmak için daha fazla temele ihtiyacın vardır."

Kız onu durduramadan, adamın ağzı bir kez daha kızınkine indi, güçlü, sahiplenici, inatçı. Bu kez kızın dudaklarını tahrip eden dudaklarda nezaketten eser yoktu. Sanki bu onun hakkıymış gibi, bir korsanın yapması gerektiği gibi ağzını aldı. Kadın adamın saçlarını kavradı, başını kendisinden uzaklaştırmak istiyordu ama o anda gemi yuvarlandı, adamı sertçe kendisine doğru fırlattı, gergin kalçalarını ve zayıf karnını ona o kadar yakın bir şekilde yapıştırdı ki kadının nefesi kesildi.

Dudaklarını ayırdığı o anda, dilini ağzına soktu. Ve büyük bir dehşet içinde, bunu... oldukça heyecan verici buldu. Şok edici derecede heyecan verici. Donup kaldı, adamın ağzını keşfetmesine izin verdi ve adam dilini garip bir şekilde zorlayıcı bir ritimle içeri ve dışarı soktuğunda, nerede olduğunu... kim olduğunu unuttu. Saçlarını çekmek yerine, başını daha sıkı kavramak için parmaklarını yaylı tellere doladı. Adam ağzını daha sıkı bir şekilde onunkinin üzerine eğip, tıpkı Chastity'yi ele geçirdiği gibi onu da ele geçirirken göz kapakları kapandı.

Albay Taylor'ın öpücükleri temkinli ve tereddütlüydü, sanki avını korkutmak istemiyordu. Tanrı yardımcısı olsun ama Kaptan Horn'un cesareti hoşuna gitmişti. Dilinin sıcak dokunuşları... sırtının alt kısmında gezinen parmakları onu daha yakına çekiyordu... daha yakına...

Öpüşme sonsuza dek sürdü, uzadıkça daha sert ve daha talepkâr hale geldi. Sonra elleri kalçalarından aşağı inmeye başladı ve başparmağı göğsünün alt tarafına değene kadar genişleyen vuruşlarla kaburgalarını yukarı kaldırdı.

Ağzını onunkinden ayırarak, "Bana böyle dokunmamalısın! Dokunmamalısın!"

Ona bakarken nefesi kesik kesik geliyordu. "Neden ?"

Oluşturuldu tarafından ABC Amber LIT
Dönüştürücü, <http://www.processtext.com/abclit.html>

"Çünkü bu... bu uygun değil!"

Gözlerinde eğlence parlıyordu. Çalkantılı öpüşmeleri sırasında alnına düşen bir tutam saçı geriye itti. "Siz hiç uygunsuz bir şey yapmaz mısınız Leydi Sara?"

Leydi Sara. Bunu bu yüzden yapıyordu, değil mi? Kardeşi bir kont olduğu için onu öpücüklerle aşağılamak istiyordu. Bu da Albay Taylor'ın öpücükleri gibi bir manevra taktiği idi ve bunun farkına varması onu ayılttı. "Ben Leydi Sara *değilim*. Öyle bir yaratık yok." Yüzünü onunkinden çevirdi.

"Ben Bayan Willis'im, hepsi bu."

"Hayır, Bayan Willis değil." Çenesini sıkarak onu kendisine bakmaya zorladı. "Bayan Willis sizin gibi tutkuları olan bir kadın için çok iffetli bir isim."

"Benim tutkularım yok!" diye itiraz etti. "Hoşlanmıyorum-"

Adam onu uzun süredir denizde olan bir adamın gücüyle, sert ve derin bir şekilde tekrar öptüğünde sözlerinin geri kalanı kesildi. Başparmağı boğazını okşadı, sonra dilinin her yeni hamlesiyle hızlanan nabzına dayandı.

Onunla savaşılmaya çalıştı. Gerçekten de denedi. Ellerini göğsüne bastırarak onu uzaklaştırmaya çalıştı ama bu çabası o kadar zayıftı ki hiçbir etkisi olmadı. Bileklerini kavrayarak ellerini beline doğru itti ve parmakları açılıp elleri ona yaslanana kadar bastırdı. Sonra bileklerini bıraktı ama sadece onu daha yakına çekmek için, vücudunu onunla birleştirdi.

Hareket etme, konuşma, hatta nefes alma düşüncesi bile onu terk etmişti. Sadece bu adam vardı ve sert ellerini onun üzerinde gezdirerek kendisini bir reformcu ya da kontun üvey kız kardeşi yerine bir kadın gibi hissetmesini sağlıyordu. Adam deniz kokuyordu ve harabe tadındaydı, hiç de nahoş olmayan bir kombinasyon. Onu açlıkla öperken hızlı ve düzensiz nefes alış veriş onunkine katıldı. Bu onun deneyimlerinin o kadar ötesinde bir şeydi ki, sırf zevk almak için kendini kaptırmasına izin verdi.

Sonra kalçalarını kavradı ve onu beline doğru zorladı, o kadar yakındı ki pantolonunun altındaki sert çıkıntıyı hissedebiliyordu. Sara kaskatı kesildi. Annesi ona erkeklerin ve kadınların nasıl seviştiğini açık yüreklilikle anlatmıştı, bu yüzden sert çıkıntının adamın tahrik olduğunu kanıtı olduğunu biliyordu. Aman Tanrım, bunu yapmasına izin vermemeliydi!

Oluşturuldu   **tarafından**   **ABC**   **Amber**   **LIT** _____
_____ **[Dönüştürücü, http://www.processtext.com/abclit.html](http://www.processtext.com/abclit.html)**

Boğuk bir çığlık atarak onu itti ve adam onu durduramadan kapı ile arasına girmeyi başardı. Öpücüklerinin şiddetinden dudakları yandı ve kalbi gümbürdedi, ama odanın diğer ucuna, güvenli bir şekilde masasının arkasına koşarken her ikisini de görmezden geldi.

Adamın yavaşça dönüp yüzüne bakmasını izlerken yanakları kıpkırmızı oldu, gözleri mavi camın ikiz parçaları gibi parlıyordu. O canavarın ellerini ona sürmesine izin verdiğine inanamıyordu. Bu bir daha olmayacaktı. Buna izin vermeyecekti!

Kaşlarını çatarak masaya doğru yürüdü ve öne doğru eğilerek yumruklarını masaya indirdi. Gözlerinde hâlâ korkunç bir arzu parlıyordu ve nefesi ağır ve sert geliyordu. "Görüyorsun ya Sara, senin de tutkuların var. İstedğin kadar edepli olmaya çalış, ama ikimiz de biliyoruz ki, görüldüğün kadar edepli değilsin."

"Ben senin çok daha düzgünüm!" "Bunun için

Tanrı'ya şükürler olsun," diye mırıldandı.

Hakaretini bir iltifata dönüştürmesi onu çileden çıkarmıştı. "Evet, zorba olmaktan , değil mi? Kadınlara ve çocuklara hükmetmekten hoşlanıyorsun!

Siz de kiracılarını ezen ve kadınlarına bir eşya gibi davranan o nefret ettiğiniz İngiliz soyluları kadar kötüsünüz!"

Sözcükler ağzından çıkar çıkmaz pişman oldu, çünkü adamın gözleri buz gibi bir kayrak rengine bürünmüştü ve ona tam bir tiksinti dolu bir bakış fırlattı. "Benim hakkımda hiçbir şey bilmiyorsun! Hiçbir şey! En son ne zaman baskıya maruz kaldınız Leydi Sara? En son ne zaman bir parça ekmek için didinip durdunuz ya da bir adamın yumruklarına katlanmak zorunda kaldınız-"

Sözünü kesti, çenesini o kadar sıkmişti ki yanağındaki yara izi beyazlaştı. Tekrar konuşmadan önce birkaç derin nefes aldı, sesi düzgün ama sertti.

"Senin kadınların ve benim erkeklerim birbirine ait. Birbirlerini anlıyorlar. Anlamayan, o mahkûmlara başka bir yerde bulabileceklerinden daha fazlasını sunduğumu göremeyen sadece sizsiniz; bir ev, bir koca ve bir aile sahibi olma şansı. Ve evet, bir seçim-"

"Bir seçim mi? Şimdi ya da sonra zincirlenmek mi? Bu nasıl bir seçim?"

Oluşturuldu **tarafından** **ABC** **Amber** **LIT** **_____**
[Dönüştürücü, http://www.processtext.com/abclit.html](http://www.processtext.com/abclit.html)

"Bu kadar laf kalabalığı yeter! Teklifimi olduğu gibi kabul ediyor musunuz, kadınların kocalarını seçmeleri için bir hafta mı? Yoksa bunu başlangıçta niyetlendiğim şekilde, erkeklerin istedikleri kişiyle evlenmelerine izin vererek mi yapmalıyım?"

"Ne hakkında-"

"Evet ya da hayır, Sara. Böyle olması gerekiyor. Eğer bir sorun çıkarsa, senin yardımına gerek kalmadan ben halledeceğim. Anlaşıldı mı?"

"Mükemmel." Öfkeliyken onunla uğraşmak, onu öperken uğraşmaktan daha kolaydı. Öfkeli erkekleri anlayabiliyordu. "Sen küçük bir zorbasın ve ne dersen o olur." Burnunu çekti.

"Fie. Teklif ettiğiniz haftayı kabul edeceğiz. Ama her şey planladığınız gibi gitmezse beni suçlamayın."

Gözleri parladı. "Her şey tam olarak planladığım gibi gidecek, sizi temin ederim."

Sesindeki şeytani özgüven o kadar... o kadar rahatsız ediciydi ki! Planında açıklar olabileceğini kabul etmeyi reddediyordu. Bırakalım hafta sonunda çözsün. İnsanları sanki yetiştirilecek sığırlarmış gibi eşleştiremeyeceğini yakında görecekti. Ve her şey dağıldığında, gülecekti - evet, ona gülecekti! Bakalım gülmeyecek miydi?

Omuzlarını dikleştirerek ona mağrur bir bakış fırlattı. "Artık gidebilir miyim, Kaptan Horn?"

"Gideon. Bana Gideon diyeceksin."

İfadesinin ima ettiği yakınlığı görmezden gelemezdi. "Böyle bir şey yapmayacağım. Sırf sen... sen beni öptün diye-"

"O öpücük bir hataydı. Bir daha olmayacak." Gözleri parladı, safir gibi soğuk ve kişiliksizdi.

"Ama biz kana susamış korsanlar törene bağlı kalmayız, o yüzden bana yine de Gideon deyin." Kapıya doğru yürüdü ve elini kapı tokmağının üzerine koydu. "*Şimdi gidebilirsiniz.*" **Generated by ABC Amber LIT Converter,** <http://www.processtext.com/abclit.html>

Adamın kendisini öpmekten nefret ettiği belli olduğu için aşağılansa mı yoksa rahatlasa mı bilemedi. *Elbette rahatladım*, dedi kendi kendine. *O alçağın ellerini bir daha üzerimde görmek istemiyorum.*

"Eee?" Onu çıkarmak istercesine kapıyı açtı.

Tüm vakarını toplayarak masanın etrafından dolaştı ve kapıya doğru ilerledi. Şapkası birkaç adım ötede yerdeydi ve onu almak için durdu.

"Orada bırak," diye sert bir tonda emretti. "Saçların açıkken daha iyi görünüyorsun. Bir daha kaldırma." Kız ona bakakaldı, adam ondan kurtulmak ister gibi göründükten sonra saçlarına olan ani ilgisini merak ediyordu

"Saçların açıkken iyi bir koca bulma şansın daha yüksek Sara," diye ekledi.

Adamın, aksi takdirde hiçbir erkeğin kendisine iki kez bakmayacağını ima etmesi kadınlık gururunu incitmişti. Şapkayı kaptığı gibi yere saçılmış tokaları aramaya başladı ama adam kapıdan çıktı ve mırıldandığı bir küfürle ona doğru ilerledi.

"Eğer onu kaldırırsan, ben de tekrar indiririm." Sesi gırtlaktan gelen bir mırıltıya dönüştü. "Ve saçını açtığımda ne olacağını biliyorsun."

Adam yaklaştığında, saç tokalarını bırakmanın daha akıllıca olacağına karar vererek ayağa kalktı.

Kız tepki veremedi, adamın eli kasketini parmaklarından koparmak için uzandı. Sonra da top haline getirip pantolonunun cebine soktu. "Artık gidebilirsin. Silas kadınları doyuruyor; git yemeğini ye. Ama seni yarım saat içinde güvertede bekliyorum, diğer kadınları da yanında."

"Ne için?"

"Geminin geri kalanına pazarlığımızın koşullarını anlatmalıyız, sence de öyle değil mi?" **Generated by ABC Amber LIT Converter,**
<http://www.processtext.com/abclit.html>

Geminin geri kalanı mı? Diğer korsanlar? Aman Tanrım, şu ana kadar onlara haber verilmesi gerektiği gerçeğini hiç düşünmemişti. Haberdar olduklarında etrafta olmak gibi bir arzusu da yoktu.

Şimdi ona çok yakın duruyordu ve yüzünü onunkine doğru kaldırdığında, gözleri reddetmesi için ona meydan okuyordu. Işkın bir hilesiyle adamın kuzguni siyah saçlarının arasına gömülmüş boynuzlar gördüğünü sandı. Temizlemek için başını salladı. Ne kadar benzese de o efsanevi bir yaratık değildi. O bir insandı ve yenilebilirdi. Sadece nasıl olacağını henüz çözememişti.

"Sorun ne?" diye ısırdı. "Sayende mutluluklarının ertelendiğini söylediğimde adamlarımın yüzüne bakmaya korkuyor musun?"

Burnunu çekti. "Hiçbir şeyden korkmuyorum."

Yüz ifadesi yumuşadı. Yavaşça elini kaldırarak yanağındaki saçları okşadı. Kadın, adamın kendisini korkutmadığını göstermeye kararlı bir şekilde dokunuşuna direndi. Her ne kadar Tanrı korkuttuğunu bilse de.

"Hiçbir şeyden korkmadığınıza inanıyorum Bayan Sara Willis," dedi elini onun yanağından çekerek. "Gerekirse tüm İngiliz krallığını ya da Amerikan ulusunu karşınıza alabileceğinizi sanıyorum." Sesini alçalttı. "Ama uyarayım, ne kadar tatlı öpüşürse öpsün, bir kadın tarafından yönetilecek süslü bir İngiliz lordu değilim. Ve eğer o kadınlar arasında tekrar isyan çıkarırsan, benden korkmak için iyi bir sebebin olacak. Sana söz veriyorum."

Sonra elini alaycı bir tavırla kapıya doğru salladı. Başını dik tutarak eteklerini kaldırdı ve eşikten geçti, sonra o kamarasının kapısını kapatırken hızla güverteye çıktı. Kız güverteye çıktığında korsanlardan birkaçı başlarını kaldırıp ona baktı. Birbirlerini tanıyan bakışlar attıklarında, yanaklarına yayılan bir kızarıklıkla durdu.

Tanrım, şapkası gitmiş, saçları dökülmüş ve dudakları kızarmış bir halde nasıl görünüyordur! Onun hakkında ne düşünüyor olmalılar!

Ne düşündükleri sırtmalarından belliydi. Onların kahkahalarını duymazdan gelerek omurgasını sertleştirdi ve aralarından geçip kapağa doğru ilerledi. Alçak herifler! Muhtemelen kaptan kamarasından çıkan kadınların baştan çıkarılmış gibi görünmelerine alışkınlardı. Hiç şüphe yok ki onun **Generated by ABC Amber LIT Converter, <http://www.processtext.com/abclit.html>** Korsan çoktan boyun eğdiğini düşünüyorlardıLordu'nun aşağılık tekliflerine .

Güverteden kasıtlı olarak geçti. Biraz yenik düşmüştü. Ama sadece bir öpücük. Şey, iki. Yoksa üç müydü?

Tanrım, kaç tane olduğu önemli değildi; bu işin sonuydu. Öyle demişti ve kadın da onu kesinlikle buna zorlamak niyetindeydi. O kara kalpli korsan onu zorlamadığı sürece aralarında başka öpüşme olmayacaktı!

Kesinlikle hayır. Tek bir tane bile yok!

* * *

Petey güvertedeki korsanlara katıldı ve yakındaki bir fiçinin üzerine tünedi, kaptanlarının konuşmasını beklerken göğsünün ortasında bir huzursuzluk vardı. Tanrı onu korusun, küçük hanımı bu karmaşadan nasıl kurtaracaktı? *Satyr*'e gizlice bindiğinde aklında hiçbir plan yoktu. Tek bildiği, Bayan Willis olmadan İngiltere'ye dönmeye cesaret edemeyeceğiydi. Bu bir görev duygusundan çok, eli boş dönerse Kont'un kendisine ve ailesine neler yapabileceğine dair bir korkuydu.

Elbette, herif yeterince makul görünüyordu ama makul bir adam kız kardeşinin peşine bir casus takıp bunun için de korkunç bir meblağ teklif etmezdi. Hayır, Petey Kont'un gazabını göze alamadı. Tom'un Kont'un evindeki o işe ihtiyacı vardı, özellikle de babam kasap dükkânını kaybettikten sonra. Ama Petey kendini kızartma tavaından ateşe atlamış gibi hissediyordu. Kont gerçekten de korkulacak bir adamdı, ama Korsan Lordu-

Petey inledi. Korsan kaptan onu karaya oturtmaktan söz ettiğinde neredeyse kahvaltısını kaybediyordu. Bu korsanlar arasında yaygın bir uygulamaydı ve düşüncesi Petey'yi dehşete düşürmüştü. Tanrı'ya şükür ki babama bundan bahsetmeyi akıl etmişti. Elbette Petey kendi yeteneğini abartmıştı. Söylediği kadar çok şey bilmiyordu. Hem bir korsan bir kasaptan ne isterdi ki?

Petey, batmakta olan güneşin ışığını engellemek için elini gözlerine götürerek Korsan Lordu'nun güvertede volta attığı yere baktı; iri elleri arkasında kenetlenmiş, yüzü öfkeyle çizilmişti. Adamlara güvertede toplanmalarını söylediğinden ve kadınları çağırttığından beri kötü bir ruh hali içindeydi.

Oluşturuldu **tarafından** **ABC** **Amber** **LIT** **_____**
Dönüştürücü, <http://www.processtext.com/abclit.html>

Petey küçük hanımın olmadığını merak etti. bununla bir ilgisi olup Dilinin üstünde olduğu doğrudu ve bunu kaptanı azarlamak için kullanmışsa hiç şaşırmazdı. Onun iyiliği için, öyle olmamasını umuyordu. Korsan Lordu'nun hafife alınacak biri olmadığını herkes görebilirdi.

Birden Bayan Willis'in önderliğindeki kadınlar Petey'nin arkasındaki kapaktan çıktılar. Kadınlarla birlikte geçerken Petey'nin gözleri ona takıldı ama

Devam etmeden önce ona sadece çaresiz bir bakış attı.

"Bütün bunlar da neyin nesi?" diye mırıldandığını duydu yanında bir adam. Bu, birkaç saat önce yiyecekleri dağıtan Silas adındaki adamdı.

İkinci kaptan cevap verdi. "Bilmiyorum. Ama Leydi Sara'nın bu işle bir ilgisi var. Bundan emin olabilirsiniz."

Petey yutkundu. Tanrı'ya dua etsin ki, sorun çıkararak tüm kadınları korkunç bir kadere mahkûm etmemişti, yine de kadınlara şimdiye kadar iyi davranıldığını kabul etmek zorundaydı. Kalabalığı tarayarak küçük Ann'i aradı ama o kadar kısaydı ki onu bir an bile göremedi.

Kadınlar güvertede toplanır toplanmaz, Korsan Lordu Bayan Willis'e güvertede kendisine katılmasını işaret etti ve o da gitti, ancak yüzünde Petey'yi endişelendiren temkinli bir ifade vardı. Bayan Willis kaptanın yanında durduğunda, korkunç adamın devasa boyu karşısında neredeyse cüceleşmişti ve kaptan konuşmaya başladı.

Petey ilk başta adamın sözlerine inanamadı. Koloni mi? Korsanlar bir koloni mi kuruyorlardı? Ve kadınlardan kendilerine eş olarak katılmalarını mı istiyorlardı? Korsan Lordu gemiyi ele geçirip eş istediklerini söylediğinde Petey bunun kötü bir şaka olduğunu düşünmüştü. Ama anlaşılan o piç bunu kastetmişti.

Korsanlar yuva mı kuruyor? Kimin aklına gelirdi ki? Korsanlar genellikle altınlarını bir yere yerleşemeyecek kadar çok severlerdi. Ama diğer korsanlar sanki bu onlar için yeni bir şey değilmiş gibi davranıyorlardı. Gerçekten de Petey onların şimdiden kadınlara bakıp hangisini istediklerine karar vermeye çalıştıklarını görebiliyordu.

İçinden bir ürperti geçti. Küçük Ann'i onlardan biri kaçıracaktı. Hayır, bu olamazdı! Petey şimdi korsanlardan biri olsaydı, onun da bir karısı olurdu, değil mi? Ve Ann için her erkekle dövüşürdü.

Oluşturuldu   **tarafından**   **ABC**   **Amber**   **LIT**   _____
_____ **Dönüştürücü, <http://www.processtext.com/abclit.html>**

Bundan sonra Petey, kaptanın kur yapmak için öne sürdüğü koşulları yarım ağızla dinledi - yaşlı kadınların

muaf tutulacak ve çocuklar anneleriyle birlikte gideceklerdi. Petey'nin tek düşünebildiği Ann'di... ona eş olarak sahip olmanın ne kadar tatlı olacağı... kendisini bu korsanlardan kurtardığı için ona ne kadar minnettar olacağı... onu öpmeyi ne kadar çok istediği.

İkinci kaptan keyifli düşünceleri aniden paramparça oldu, "Peki ya Kont'un kız kardeşi, kaptan? O da bir koca seçmeli mi? Yoksa çoktan evlendiğini mi varsayacağız?"

Korsanların kıkırdamaları arasında Bayan Willis, yanakları şafak vakti gökyüzü gibi kıpkırmızı, taş gibi bir sessizlik içinde önüne bakıyordu. Petey nefesini tutmuş, korsan kaptanın cevabını bekliyordu.

Kaptan Gideon ikinci kaptanına sakinleştirici bir bakış fırlattı. "Hiçbir şeyi varsayamazsınız Bay Kent. Ve evet, o da diğerleri gibi bir koca seçecek."

Petey'nin içini bir korku ürpertisi kapladı. Lanet herif! Bayan Willis'i bu korsanlardan biriyle evlenmeye mi zorlayacaktı? Ama bu düşünülemezdi! Onun gibi bir hanımefendiyle değil!

Ann'le evlenme hayalleri suya düşmüştü. Eğer Bayan Willis de kur yapılacak kadınlar arasındaysa, Petey'nin tek bir seçeneği vardı: Ona görevini yerine getirmeliydi. Onunla evlenmeli ya da en azından evleniyormuş gibi yapmalıydı; böylece onu kardeşine sağ salım kavuşturana kadar diğer sınırlayıcılardan koruyabilirdi.

Oh, ama Ann-

Petey sertçe kendini azarladı. Ann'in güzel bir kız olduğu kesindi ama görevi her şeyden önce gelmeliydi. Bayan Willis'in iyiliğini göz ardı ederek ailesini hayal kırıklığına uğratamazdı.

Yüzbaşı Gideon, sanki Bayan Willis'in müstakbel kocası konusu onun da hoşuna gitmemiş gibi kaşlarını çatıyordu. Ama konuşmaya devam etti, sesi düzgün ve soğuktu. "Artık durumu bildiğinize göre, çocuklar, sizden sağduyulu davranmanızı bekliyorum. Biz bir koloni kurmak istiyoruz, genelev değil. Ya kadınlara saygılı davranırsınız ya da bunun hesabını bana verirsiniz."

Bayan Willis ona baktıgeldiyüzünde şaşkınlıkla , ama o onu görmezden .
"Kötü hava koşulları olmazsa iki gün içinde adaya varmış oluruz. O zamana kadar görevleriniz her zamanki gibi devam edecek, ancak boş zamanlarınızda kadınları ziyaret edebilirsiniz. Kur yapmak için görevlerini ihmal etmemeye dikkat et."

Bakışları, siyah bir direğe bağlanmış güzel bir kurdele gibi korsan kalabalığını ikiye bölen üniformalı kadın kitlesine takıldı. "Geminin işleyişine müdahale etmedikleri sürece kadınların gemide özgür olmalarına izin verilecek. Ancak geceleri ambara kilitlenecekler ve içinizden biri düğünden önce gerdek gecesi yapmayı düşünürse diye bir muhafız görevlendirilecek."

Adamlardan bazıları homurdandı ama kaptanları kaşlarını çatınca bu homurtu hemen yatıştı. Sonra kalabalığa baktı ve bakışları Petey'nin yanındaki adamın üzerinde durdu. "Silas, seni kadınların hangi becerilere sahip olduğunu bulmakla görevlendiriyorum. Dikiş ve benzeri işler için ihtiyaç duyacakları aletlerin bir listesini yap. Bir süre Santiago'dan uzak dursak iyi olur, ancak Atlantis'e ulaştığımızda, ek malzeme için diğer Yeşil Burun adalarından birine birkaç adam gönderebilirim."

"Kadınların dikiş dikmek için gerekli aletleri zaten var," diye araya girdi Bayan Willis. Bunca zamandır sessizdi, bu yüzden kaptanın sert ve emredici sesinden sonra onun sert ama nazik sesini duymak büyük bir şok etkisi yarattı. "Onlara *Chastity*'de aletler ve biraz kumaş verildi ve sanırım çoğu bunları *Satyr*'e getirdi."

Kaptan sanki onun orada durduğunu ilk kez fark etmiş gibi ona döndü. Konuşmasının kesilmesinden duyduğu hoşnutsuzluğu belli etmemek mümkün değildi. "Bilgilendirici raporunuz için teşekkür ederim, Bayan Willis," dedi kuru bir sesle. "Eklemek istediğiniz başka bir şey var mı?"

Adamın bakışları karşısında rengi soldu ama yine de kendini tuttu. "Evet, var. Eğer itirazınız yoksa Kaptan, kadınlara verdiğim okuma ve yazma derslerine devam etmek istiyorum." Kaptan Horn kaşlarını kaldıınca aceleyle ekledi: "Bize katılmak isteyen erkekler de katılabilir."

Bu, korsanlardan yüksek sesli bir kahkaha korosunu beraberinde getirdi ve Petey bir an için kaptanın gülümsediğini gördüğünü sandı. Ama Korsan Lordu adamlarına döndüğünde gülümseme kaybolmuştu. "Bayan Willis'in ne dediğini duydunuz, çocuklar. İsterseniz eğitim için hanımlara katılabilirsiniz. Ama sadece nöbette olmadığınız zamanlarda." Mürettebata uzun ve sert bir bakış attıktan sonra ekledi: "Gidebilirsiniz. Uslu durun."

Mürettebat dağılırken Petey tüneğinde bekledi, çünkü temizlenene kadar güverteyi zımparalamaya geri dönemezdi. Beklerken, gözleri Bayan Willis'in üzerinde olan kaptanı izledi. Kaptanın her hareketini takip ettiği gerçeğinden habersiz görünüyordu. Ama diğerleri fark etti. **Generated by ABC Amber LIT Converter, <http://www.processtext.com/abclit.html>**

"Kaptan ne derse desin, o kızı kendisi için istiyor," dedi Silas Petey'den birkaç adım ötede.

Petey şüpheyle bakan Barnaby'ye bir bakış attı.

"Bundan o kadar emin değilim," dedi Barnaby. "O bir İngiliz soylusu ve onun soylular hakkında ne düşündüğünü biliyorsun."

"Güney denizlerinden gelen lanet bir Hottentot olması umurumda değil. Adamın ona nasıl baktığını görmedin mi? Sanki iki haftadır iyi bir yemek yememişti ve kadın da birinci sınıf bir et parçasıydı." Silas piposunun ucunu dişlerine vurdu. "Evet, onu çok istiyor. İşin püf noktası onu seçmesini sağlamak olacak."

"Bu sorun olmaz. Gideon hangi kadını isterse alır. Eğer onu gerçekten istiyorsa, bir hafta dolmadan onunla evlenmesi için yalvaracak, benden söylemesi."

Petey dönüp dehşet içinde iki adama baktı. Bayan Willis'le evlenerek onu diğer korsanlardan korumaya çalışmak başka bir şeydi. Ama Korsan Lordu'na karşı gelmek? Tanrı yardımcısı olsun, bu ağzını bir köpekbalığının ağzına sokmak gibi bir şey olurdu!

Barnaby aniden Petey'nin gözlerini üzerinde hisseder gibi oldu. Petey'yi sert bir bakışla süzdü. "Neye , dostum? Seninle geliyorum! Git ve

görevler!"

"Emredersiniz efendim," diye mırıldandı Petey. Güverte kovanını bıraktığı yere doğru yürüdü ve denizcilerin "dua kitabı" dedikleri, güvertenin ulaşılması zor noktalarını zımparalamak için kullanılan avuç içi büyüklüğündeki yumuşak taşı aldı. Ama dizlerinin üzerine çöküp tik tahtaları ıslak kumla ovmaya başladığında, Bayan Willis'i düşünmeden edemiyordu. Onunla konuşmanın bir yolunu bulmalıydı. Kaptanın yanında dikkatli davranması için onu uyarmalıydı.

Çünkü eğer çok dikkatli olmazsa, Petey onu Korsan Lord'dan korumak için kendini ciddi bir şey yapmak zorunda bulabilirdi. Ve o canavar Amerikalı deniz kaptanıya karşı karşıya gelmekten hiç hoşlanmıyordu. Hem de hiç.

Oluşturuldu   **tarafından**   **ABC**   **Amber**   **LIT** _____
_____ **Dönüştürücü, <http://www.processtext.com/abclit.html>**

Bölüm 8

"^"

Bir deniz adamı oyunun horozudur,

genç kızlar bunu doğru bulur,

Haklarını istemelerine izin

verecek kadar asla suçlu değiliz.

-John Playford

"Neşeli Marriner"

Güneş ufukta bir tanrının altın kolyesi gibi parıldayan denize doğru alçalıyordu.

Oluşturuldu **tarafından** **ABC** **Amber** **LIT** **_____**
Dönüştürücü, <http://www.processtext.com/abclit.html>

Sara küpeşteye yaslandı baktive sudaki dalgalı görüntüsüne , İngiltere'ye ve evinin güvenliğine ulaşana kadar o ateşli yol boyunca yürüyebilmeyi diledi. Bunu kabul etmekten nefret ediyordu ama Jordan haklıydı. Bu yolculuk başından beri talihsizdi.

Ve o sefil kaptan işleri daha da kötüleştirdi. Ah, kız kamarasından ayrıldıktan sonra, öpücüklerine yenik düştükten sonra nasıl da gülmüş olmalı! Onun zayıflığından nasıl da zevk almıştır! Kadınların lehine tartışmak yerine, onun kendisiyle her türlü rezilliği yapmasına izin vermişti. Hiç şüphesiz kendi hain amaçları için onun dikkatini oldukça etkili bir şekilde dağıtmıştı.

Kesinlikle gerçek bir çekimden kaynaklanmıyordu. Bunu hem kamarasında hem de daha sonra tüm adamlarının önünde onu alenen reddettiğinde, sanki uygun gördüğü gibi dağıtılacak bir korsan ganimeti gibi davrandığında oldukça açık bir şekilde göstermişti! Hatırladıkça yanakları kızarıyordu. Onu

eritti, sonra da onu isteyen ilk adama vermeyi teklif etti. Sefil! Alçak herif! Ondan nefret ediyordu!

"Bayan Willis," dedi arkasından bir ses. Döndüğünde Louisa'yı güvertenin her yerinde oturmuş yemeklerini yiyen kadınların arasından geçerken buldu. Louisa bir elinde haşlanmış sığır eti ve gemi bisküvilerinden oluşan bir tabak, diğer elinde de viskiyle tatlandırılmış bir bardak suyla ona yaklaştı.

Louisa her zamanki mürebbiye ses tonuyla, "Gerçekten yemelisin," dedi. Tabağı uzattı.

"Gücünü korumalısın."

"Ne için?" Sara fincanı almasına rağmen içini çekti. "Onlarla savaşmanın bir yararı yok, biliyorsun. Biz ne dersek diyelim, bize istediklerini yapacaklar."

"Bu doğru değil." Tabağı yakındaki bir kutunun üzerine koyan Louisa bir bisküvi aldı ve Sara'nın boştaki elinin parmaklarını bisküvinin etrafına kapattı. "Onları bize bir seçenek sunmaya ikna ettin bile. Bu daha önce sahip olduğumuzdan çok daha fazlası."

"Bir seçim." Bir meydan okuma patlamasıyla bisküviyi denize doğru ufaladı. O korkunç korsan kaptanla karşılaşmasından sonra hiç iştahı yoktu. Tekrar konuştuğunda ses tonu sinirliydi. "Yaşlı bir korsanla da evlenebiliriz, genç biriyle de, cesur biriyle de, sıkıcı biriyle de, ama yine de korsanlarla evlenmeli ve ailelerimizi bir daha asla göremeyeceğimiz uzak bir adada günlerimizi geçirmeliyiz..." Jordan'dan hayatının sonuna kadar ayrı kalacağını düşününce sesi kısıldı.

Oluşturuldu **tarafından** **ABC** **Amber** **LIT** **_____**
Converter, <http://www.processtext.com/abclit.html> 'a ne söylemiş olursa olsun Gideon, Jordan'ın onu asla bulamayacağını biliyordu. Nasıl bulabilirdi ki? Tüm yanlış yerleri arayacak, korsanların bir adada olduğunu aklına bile getirmeyecekti. Gözünden bir damla yaş süzüldü ve onu fırçalayarak uzaklaştırdı. O asla ağlamazdı. Bunun için fazla pratikti. Ama bu gece kendini hiç de pratik hissetmiyordu... ve çok ağlamaklıydı.

Louisa küçük bir anlayış mırıltısıyla onun kolunu sıktı. "İşte, işte, şimdi. Bunun için kendini üzme. Her şey yoluna girecek. Göreceksin."

Louisa'nın yanında yeni ve daha sert bir ses duyuldu. "Eğer hanımefendi yemeğini yemeyecekse, o zaman diğerlerinden birine vermeli ve denize atarak ziyan etmemeli."

Sara ve Louisa döndüklerinde tahta bacaklı aşçının onlara kaşlarını çatarak baktığını gördüler. Bir elinde su dolu bir ibrik, diğer elinde ise baston olarak kullandığı topuzlu ve yıpranmış bir sopa tutuyordu. Ama yüzünün yarısını kaplayan alacalı kahverengi ve gri sakalı ona, bastonunun varlığından çıkarılabilecek her türlü zayıflık imasını yok eden vahşi görünüm veriyordu.

Başlarına bela olacak bir korsan daha. Sara onlardan fena halde bıkmıştı ve bu gece kesinlikle daha fazla savaştacak havada değildi.

Ancak Louisa'nın ruh hali oldukça farklıydı, çünkü kendini topladı ve parmağını ona doğru salladı. "O iğrenç bisküviler yüzünden zavallı kadının başına dert açmaya nasıl cüret edersin! Eğer yemeye değer bisküviler yapsaydınız, efendim, belki de onları balıklara atmazdı!"

Şaşkınlıkla gözlerini kırıştırdı. "Bisküviler yemeye değer mi?" Sesi yükseldi. "Yemeye değer bisküviler mi? Açık denizlerdeki en iyi bisküviyi benim pişirdiğimi bilmenizi isterim hanımefendi!"

"Geminin bisküvilerinin berbat olduğu düşünülürse, bu pek bir şey ifade etmiyor."

"Sorun değil Louisa, beni savunmana gerek yok-" diye başladı Sara.

Louisa onu görmezden geldi. "O bisküviler o kadar sertti ki, zorlukla yutabildim. Yahniye gelince-"

Oluşturuldu   **tarafından**   **ABC**   **Amber**   **LIT**   _____
_____ **Dönüştürücü, <http://www.processtext.com/abclit.html>**

"Buraya bak, seni saygısız zampara," dedi aşçı, sözlerini bastonuna yüksek sesle vurarak noktaladı,

"Silas Drummond'un yahnisinde yanlış bir şey yok ve herhangi bir adama meydan okuyorum
-ya da kadın- daha iyisini yapmak için!"

"Nasıl isterseniz. Sanırım yemek işini ben devralsam daha iyi olur." Louisa, mahkûm kostümlerinin bir parçası olarak kadınlara verilen dayanıksız önlüğün eteklerini kaldırdı. "Elbette daha iyi bir önlüğe ve düzgün bir şapkaya ihtiyacım olacak ama eminim bir yerlerden bulabiliriz... Ah, bir de bana dükkanların nerede olduğunu gösterme nezaketinde bulunursanız-"

"Yapmayacağım!" Silas'ın yüz ifadesi öfke ve şaşkınlığın eğlenceli bir karışımıydı.

Sara'yı şaşırtan bir şekilde, Louisa onun öfkesine aldırış etmedi. "O zaman yarınki yemeği nasıl hazırlayabilirim?"

"Yarınki yemeği hazırlamayacaksın!" diye kükredi. "Benim mutfağım, muhtemelen sığır etinin tuzunu nasıl çıkaracağını bile bilmeyen, kendini beğenmiş bir kadına göre değil!"

Sara dirseğini küpeşteye dayamış, Louisa'nın başının çaresine bakabileceğinden artık emin olduğu için sessiz bir eğlence içinde birbirlerini izliyordu.

"İyi bir yemek pişirmek ne kadar zor olabilir ki? Dünyanın en iyi aşçılarından bazılarını yemek hazırlarken gördüm." Sara'ya ek olarak, "Bir dönem Dorchester Dükü tarafından işe alındım, biliyorsun. Yanında *iki* Fransız aşçı vardı. Onlardan bir iki şey öğrendiğimi sanıyorum."

"Fransız şefler? İngiliz dükleri?" Silas kekeledi. "Mutfağımın bir metre yakınına bile yaklaşamazsın, seni... seni..."

"Benim adım Louisa Yarrow, ama siz bana Bayan Yarrow diyebilirsiniz," dedi Louisa kibarca.

Bu küçümseyici ifade karşısında o kadar şaşırmış görünüyordu ki Sara gülme isteğini bir öksürük nöbetiyle gizlemek zorunda kaldı.

"Benim sana ne dediğim ya da senin kendine ne dediğin önemli değil," diye homurdandı, Louisa'ya gözlerini dikip bakabilecek kadar yaklaşırken. Ani bir çukur geminin öne doğru yalpalamasına neden oldu ama Sara ve Louisa dengelerini korumak için küpeşteye tutunmak zorunda kalırken, o bir şekilde ayakları güverteye kaynaklanmış gibi dimdik durmayı başardı. "Mutfağıma yaklaşamazsın kadın. Bütün bu kadınları beslemek zorunda olduğum için yeterince endişeleniyorum. Ayaklarımın altında bir baş belasına ihtiyacım yok."

"Belki Louisa size biraz yardımcı olabilir," diye araya girdi Sara. Güvecin pek lezzetli görünmediğini ya da kokmadığını kabul etmek zorundaydı ve güverteye hızlı bir bakış, kadınların açlıklarına rağmen yemeklerini büyük bir hevesle yemediklerini gösteriyordu.

"Bu çok iyi bir fikir," dedi yeni bir ses. Sara arkasını döndüğünde İngiliz ikinci kaptanın dirseğinin dibinde durduğunu ve bir cheroot tüttürdüğünü gördü. "Neden kadınların yemeklere yardım etmesine izin vermiyorsunuz? Tanrı biliyor ya, değişiklik olsun diye iyi bir yemek işimize yarayabilir."

Silas ikinci kaptana kaşlarını çattı. "O kadının tarafını mı tutuyorsun? Senin şikâyetlerinden bıktım artık. Ve onunkilerden de." Döndü ve tepinerek uzaklaştı. "Bakalım ikinizden biri daha pişirdiğimden alabilecek mi? Bu cadalozun size ince bir Fransız çorbası sunmasına izin vereceğim ve nasıl sevdiğinizi göreceğim. Bir hafta içinde daha fazla yemek yapmam için yalvaracaksınız. Lanet olası İngiliz aptalları. Yemin ederim..."

Güvertede oturan kadınların arasından geçerken nefesinin altında mırıldanmaya devam etti. Ama Louisa onun peşinden gitmeye başlayınca Barnaby tek eliyle onu durdurdu.

"Onun için endişelenme. O kadınlardan nefret eden yaşlı bir huysuz. Bunun sebebinin yatakta bir kadını tatmin edememesi olduğunu duymuştum, ne demek istediğimi anlıyorsunuzdur. Bir çeşit eski savaş yarası." Barnaby, Louisa'ya ince beyaz dişlerini gösteren nankör bir gülümseme attı. "Eğer aradığın bir kocaysa, benimle birlikte olman daha iyi olur. Bütün parçalarım iyi çalışır durumda."

Kolunu çekerken Louisa'nın dudaklarına soğuk bir gülümseme dokundu. "Öyle mi gerçekten? O zaman sana yağcılık yapmaktan mutlu olacak eş bulmanı öneririm.

Onları şımartın ve iyi çalışır durumda tutun. Korkarım onları paramparça etme olasılığım daha yüksek." Bunu söyledikten sonra eteklerini kaldırıp Silas'ın arkasından aceleyle yürüdü ve Barnaby'yi içgüdüsel olarak bacaklarını birbirine vururken onun arkasından bakakaldı.

"Soğuk bir balık, değil mi?" diye yorumladı Sara'ya dönerken. **Oluşturuldu**
tarafından **ABC** **Amber** **LIT** _____
Dönüştürücü, <http://www.processtext.com/abclit.html>

"Tam olarak değil. Sadece erkeklerden pek hoşlanmıyor." Barnaby anlamış gibi, "Ah," dedi.

Ama kaşları çatıktı. Nasıl bilebilirdi ki? Daha önce hiç bir erkeğin merhametine kalmamış, hayatı karşı cins tarafından tamamen mahvedilmemişti. Sırf cinsiyeti yüzünden işkence görmemiş hiçbir erkek Louisa'nın nefretini anlayamazdı.

"Peki ya sen?" diye sordu. "Sen de erkeklerden nefret ediyor musun?"

Ne yazık ki hayır, diye düşündü, Gideon'un öpücüğüne verdiği utanç verici tepkiyi hatırlayarak.

"Sadece özgürlüğümü elimden almaya çalışan adamlar."

Güneş nihayet batmıştı ve gri alacakaranlık, Barnaby'nin onu incelerkenki siyah gözlerinin karanlık yoğunluğunu artırıyordu. "Kaptanımız gibi adamları mı kastediyorsun?"

Ses tonundaki ironi izi kızın rengini değiştirdi. Herkes onun ünlü kaptanlarının ayaklarına kapanacağını düşünmüştü. Ve eğer gerçeğin yarısını bile bilselerdi -kendisinin neredeyse bunu yaptığını- ona gülerlerdi. Bakışlarını indirerek parmaklarını önündeki pirinç parmaklığın pürüzsüz parlaklığı üzerinde gezdirdi. "Evet, o. Kesinlikle. Bizi isteğimiz dışında götürmeye hakkı yoktu."

Barnaby arkasına yaslandı ve yavaşça çerağını çekti. "Etrafınıza bakın, Bayan Willis. Sanki mahkûm kadınlarınız

o gemiden serbest bırakılmak?"

Arkasını dönerek kadın kalabalığını taradı. Birileri çoktan fenerleri yakmış, gülüşen ve konuşan kadın ve erkeklerden oluşan küçük grupları aydınlatıyordu. Kadınlar erkekleri değerlendiriyordu, bazıları gizlice, bazıları ise daha cesurca. Bazı armaların koruyucu çıkıntısının altında, genç bir korsan kolunu tatlı yüzlü bir mahkûma doladı, mahkûm buna izin vermekle kalmadı, utangaç bir gülümsemeyle ona baktı. Öğleden sonra koca bulma şansının sınırlı olduğundan bahseden yaşlı kadına bile Kaptan Horn'un gemisindeki birkaç yaşlı adamdan biri olan asık suratlı bir denizci kur yapıyordu.

Oluşturuldu **tarafından** **ABC** **Amber** **LIT** **_____**
Dönüştürücü, <http://www.processtext.com/abclit.html>

Her yerde erkekler, bal kovanının etrafındaki arılar gibi kadınların üzerinde geziniyordu. Aşırı saldırgan ya da kaba görünmeseler de, kabul göreceklelerinden eminmiş gibi kadınları takip etme biçimlerinde kesin bir kibir vardı. Kadınların çoğu da onları pek cesaretlendirmiyordu.

İç çekti. "Sanırım kadınlar bu duruma tamamen kızgın değiller." "Tamamen kızgın değiller mi?" Adam kıkırdadı. "Oldukça memnun olduklarını söyleyebilirim."

Birden güverteden bir çatırtı duyuldu ve tiz, yüksek perdeden bir ses, "Dokunma bana, seni pis korsan! Henüz senin ellerine katlanmak zorunda değilim!"

Sara ve Barnaby döndüklerinde, genç ve güzel bir kadın hışımla kaçarken kızarmış yanağını tutan bir adam gördüler.

"Hepsi memnun değil, efendim." Rüzgâr bir tutam saçı Sara'nın gözlerine doğru savurdu ve o da saçını kenara itti.

"Bazıları kaderlerine boyun eğmiş durumda. Başka seçenekleri olmadığını biliyorlar. Hayat onlara ne verirse versin kabullenmeye alışkın olduklarından, ellerinden gelenin en iyisini yapacaklardır. Ama ben gerçekten hayatın onlara daha iyi bir el sunmasını umuyordum."

Böyle bir tartışmaya daha fazla katlanamayarak oradan uzaklaştı. Barnaby de efendisinden farklı değildi. Durumun acımasız gerçeklerini göremiyordu. Kadın ne derse desin, her iki adam da kadınları esir alarak onlara büyük bir iyilik yaptıklarını düşünmeye devam edecekti.

Kendini öncekinden daha da suratsız hissederek, ön taraftaki evin ucundan dönüp baş taraftaki ambar kapısına yöneldiğinde, gölgelerin arasından çıkan bir denizciyle karşılaştı. Onun Petey olduğunu görünce anlık korkusu yerini rahatlamaya bıraktı.

"Gelin hanımefendi, konuşmamız gerek," diye mırıldanarak onu ön kapağa doğru çekti.

"Kesinlikle öyle." Güvertenin altında onu takip etti, kimsenin onları görmediğinden emin olmak için etrafına dikkatli bir bakış attı. Kaptanın kamarasından çıktığını gördüğünden beri onu rahatsız eden soruyu sormak için ara güverteye inmelerini bekledi. "Sanırım bizi getirdiklerinde gemiye gizlice bindin, ama seni neden öldürmediler?"

Oluşturuldu **tarafından** **ABC** **Amber** **LIT** **_____**
Dönüştürücü, <http://www.processtext.com/abclit.html>

"Kaptan bana ihtiyacı olduğuna karar verdi." Ara güvertedeki feneri yaktı ve ona döndüğünde donuk altın rengi ışık yüzündeki acımasız ifadeyi yansıttı. "Beni mürettebattan biri yaptılar ama bu istediğimi yapabileceğim anlamına gelmiyor. Beni her zaman izleyen bir sürü göz var. Bu yüzden elimizi çabuk tutmalıyız."

"Sanırım Kaptan Horn'un ne dediğini duydunuz. Kocalarımızı seçmeliymişiz."

Başını salladı, ela gözleri karardı. "Duydum. Ve bunun için bir planım var. Senin ve kadınların seçim yapma zamanı geldiğinde, beni seçsen iyi edersin."

Bu fikir onu şaşırttı. Petey'le evlenmek mi? Önerisinin onu korumak için tasarlandığını bilse de, bundan hoşlandığından emin değildi. A

Uzak bir adada ömür boyu yaşamak yeterince kötü olabilirdi, ama hiç tanımadığı bir adamla bir ömür boyu yaşamak...

Tabii ki bu adamların hiçbirini tanı mıyordu, değil mi? Ama içlerinden biri görev duygusuyla evlenmek yerine onu kendisi için isteyebilirdi. "Bilmiyorum, Petey-

"Beni dinle. Eğer benimle evlenirsen, gerçekten evli olmak zorunda kalmayız, ne demek istediğimi anlıyorsan." Kızaran kulakları ona tam olarak ne demek istediğini anlatıyordu. "İngiltere'ye döndüğümüzde bu senin için işleri kolaylaştıracak. Lord Hazretleri, biz döndükten sonra evliliğimizi feshettirmekte zorlanmayacaktır, yeter ki biz... şey... bilirsin işte."

"Evet, biliyorum." Gözleri kısıldı. "Ama kesinlikle yapabileceğimizi düşünmüyorsun-" Korsanlardan ikisi o kadar yakından geçiyordu ki, tepesinde g l şt klerini duyabiliyordu. Onlar açık kapaktan uzaklaşana kadar dondu kaldı, sonra başını Petey'ninkine yaklaştırdı. "Eminim kaçma şansımız olacağını d ş nm yorsundur."

"Olabilir. Navigasyon ve benzeri şeyler hakkında biraz bilgim var. Eğer bu ada başka adalara yakınsa, bizi yerleşim olan bir adaya götürebilirim."

İ  çekerek madalyonunun zincirini parmağının etrafında döndürdü. "Bağışla beni Petey, ama bu kulağa pek umut verici gelmiyor."

Oluşturuldu **tarafından** **ABC** **Amber** **LIT** **_____**
Dönüştürücü, <http://www.processtext.com/abclit.html>

"Sanırım hayır. Ama unutmayın, kaptan erzak için Yeşil Burun Adaları'na dönmekle ilgili bir şeyler de söyledi. O yolculukta bir yerlere saklanıp oradan İngiltere'ye geçmemiz mümkün. Merak etmeyin, bizi buradan çıkarıp eve döndürmenin bir yolunu bulacağım." Sesi sertleşmişti. "Bu arada, Korsan Lord'dan uzak dursanız iyi olur."

"Ona  yle demeyi kes. Bu ona değerinin ötesinde bir önem veriyor."

Onun kolunu tuttu. "Beni dinleyin Bayan Willis. Kaptan kadınların seçim yapmasına izin veriyor diye aldanmayın. Bu tam bir bela. Ve o da

gözünü sana dikti. Bu yüzden sana kur yapacak başka birine ihtiyacın var, güvenli birine, onun sana kancasını takmasını engelleyecek birine."

Petey'nin sözleri üzerine içinden garip bir titreme geçti. Kendi kendine bunun korku olduğunu söyledi. Ne de olsa sadece akılsız bir aptal acımasız bir korsanın gurur duyardı. Ayrıca Petey yanıliyordu.

"Gözü benim üzerimde değil. Bu öğleden sonra korsanların önünde ne dediğini duymadın mı?"

Petey kaşlarını çatı. "Ne dediğini biliyorum, ama adamların konuşmalarını duydum ve hepsi de hafta bitmeden seni yatağına alacağına dair bahse giriyorlar."

Renklendi. "Saçmalama. Endişelenecek bir şey yok. O canavarın bana bir daha elini sürmesine izin vermektense ölürüm daha iyi."

"Yine mi?" Petey'nin parmakları onun kolunda sıkılaştı. "Sen onun kamarasındayken sana ne yaptı? Sana zarar vermedi, değil mi?"

Dil sürçmesine lanet ederek, "Tabii ki hayır. Biraz konuştuk, hepsi bu. Ama benden hoşlandığını sanmıyorum, ben de ondan nefret ediyorum. Yani endişelenmene gerek yok. Benimle evlenmeyi *ya da* beni baştan çıkarmayı asla başaramayacak."

En azından öyle olmadığını umuyordu. Eğer yaparsa ona karşı koyabileceğinden tam olarak emin değildi. Bu düşünce onu duraksattı. "Belki de haklısın, Petey. Belki de koca olarak seni seçmeliyim."

Oluşturuldu **tarafından** **ABC** **Amber** **LIT** **_____**
[Dönüştürücü, http://www.processtext.com/abclit.html](http://www.processtext.com/abclit.html)

"En iyisi bu hanımefendi, . Ama merak etmeyin, öyle ya da böyle sizi bu beladan kurtaracağım."

"Umarım öyledir," diye fısıldadı. "Gerçekten öyle umuyorum."

Bölüm 9

"^"

Umarım kadınların ruhu kalmışsa, [erkeklerin] bu yersiz kibrine boyun eğmeyerek, daha iyi bir kullanıma ne kadar layık olduklarını göstermek için tüm güçlerini kullanırlar.

-"Sophia" (Leydi Mary Wortley Montagu olduğuna

inanılıyor) Kadın Erkekten Aşağı Değildir

Gideon kamarasından çıkıp güverteye çıktığında gece yeni çökmüştü. Berrak, ılık bir geceydi; gökyüzünden geminin üzerine bir kralın mücevherlerle süslü pelerini gibi elmas yıldızlar damlıyordu. Ciğerlerini keskin tuzlu havayla . Bunu özleyecekti: *Satyr*'deki sessiz geceleri, ahşapların gıcirtısını, dalgaların tecrübeli meşe gövdeye vuruşunu. Gelecekte o ve adamları **Generated by ABC Amber LIT Converter, <http://www.processtext.com/abclit.html>** zaman zaman erzak almak için Yeşil Burun Adaları'na yelken açsalar da, artık parlak gökyüzünün altında denizde uzun haftalar geçirmeyeceklerdi.

Nöbet tutan denizcileri hızlıca gözden geçirdikten sonra ellerini ceplerine soktu ve güvertede dolaşmaya başladı. Belli belirsiz bir memnuniyetsizlik içini kemiriyor, denizde geçirdiği bu gecelerden aldığı keyfi yok ediyordu.

Ama son zamanlarda bu tatminsizliği sık sık hissediyordu. Atlantis için hazırladığı sert planı, korsanlığı bırakmaya karar vermesinin nedeni buydu.

Deniz kovalamacaları, nefret ettiği asilzadelerden altın almanın heyecanı... Artık hiçbirisi yeterli değildi, hele de buna devam ederse ne olacağını biliyorken. Korsanlık her zaman takipçilerini erken ölüme götürürdü. Yaşlı korsan diye bir şey yoktu.

Belki bazı erkekler genç ölmeyi umursamıyordu, belki bazı erkekler bu dünyadan heyecan içinde ayrılmak istiyordu, ama o onlardan biri değildi. O

uzun ve dolu dolu bir hayat yaşamayı ve bunu darağacında sonlandırmamayı amaçlıyordu. Ya da bir gemide.

Hayatının yirmi bir yılını denize vermişti. Lanetli babası sonunda sarhoş olup öldüğünde, tek çocuğunu beş parasız, arkadaşsız ve yalnız bıraktığında sadece on iki yaşındaydı. Açlıkla mücadele ettiği ve iş aradığı bir yılın ardından, kendisine acıyan ve kamarotluk teklif eden bir kaptan tarafından fark edildiğinde, bu fırsatın üzerine atlamıştı.

Daha sonra, Amerikan hükümeti İngilizleri taciz etmeleri için korsanları görevlendirdiğinde, biriktirdiği tüm parayı bir yelkenli satın almak için hevesle harcamıştı. Hayatta kalmak için en iyi yol bu gibi görünüyordu. Çok geçmeden, yelkenliyi bir pinnace ile, pinnace'i de *Satyr* ile değiştirecek kadar başarılı olmuştu.

O yıllar boyunca mürettebatında sadece iki özellik aramıştı: eşleri ya da aileleri olmaması, dolayısıyla kaybedecek bir şeyleri olmadığı için cesaretlerinin daha da sert olması ve İngilizlerden en az kendisi kadar nefret etmeleri.

Dikkatli bir şekilde işe alınması avantajlı olmuştu, çünkü ona iyi hizmet etmişlerdi. Savaş sona erdiğinde ve onları İngilizlerden çalmaya teşvik eden aynı Amerikalı yetkililer şimdi ondan ve ekibinden silahlarını bırakıp onlarla barış yapmalarını beklediğinde, o ve adamları üçüncü bir yol seçmişlerdi: korsanlık.

Oluşturuldu _____ **tarafından** _____ **ABC** _____ **Amber** _____ **LIT** _____
_____ **Dönüştürücü, <http://www.processtext.com/abclit.html>**

Emin olmak için iyi bir dönem geçirmişlerdi. Ama bir denizcinin belirsiz ve yalnız hayatından bıkmaya başlamışlardı ve o hepsinden daha çok bıkmıştı. Şaşırtıcı bir şekilde, düşmanından çaldığı altın ve mücevherler onu tatmin etmemişti. Lordlara eziyet etmek bile cazibesini yitirmişti. Daha fazlasını istiyordu; sadece bir dizi yolculuk ve esir alma değil, gerçek bir gelecek. Kendisine ait, iyi ve sağlam bir şey inşa etmek istiyordu. Bunu Atlantis'te yapabilirdi. Bunu Atlantis'te herkes yapabilirdi.

Kalabalığı taradı ve nöbette olmayan erkeklerin kadınların ilgisini kazanma yolunda ilerlediklerini fark etti. Yakında Barnaby'yi çağırıp kadınları aşağı indirmesini ve içeri kilitlemesini isteyecekti ama şimdi bu anın tadını çıkarmak istiyordu. Amacına ulaşmıştı. Adamları için kadın bulmuştu. Ve yakında hepsi ortak bir fayda için birlikte çalışacaklardı.

Peki başarısından dolayı sevinmesi gerekirken neden bu kadar huzursuz, bu kadar tatminsiz hissediyordu? Neden mahkûm kadınları satın alma işini kötü idare ettiğine dair içini kemiren bir korku vardı?

O lanet İngiliz kadın yüzünden. Aklına bu aptalca şüpheleri Sara yerleştirmişti. Karamel rengi gözleri ve yumuşak, teslimiyetçi vücuduyla Sara... Bakır saçlarını savurarak bir erkeği şehvete getirebilen Sara. Kasıkları gerildi ve inledi. Daha önce hiçbir kadın onu bu kadar etkilememişti. Her denizci gibi onun da kaçamakları olmuştu ama hiçbir çekik gözlü ada güzeli, sadece düşüncesi bile kanını bu kadar hızlandırmamıştı.

Ama Sara'nın kanına ne yaptığının bir önemi yoktu... ya da başka bir şeyin, dedi kendi kendine yüzünü buruşturarak. Evlilikte tutkudan daha fazlası vardı. Ailesi bunu kanıtlamıştı.

İsteyeceği son şey, sikinin onu şımartılmış bir kulak kızıyla -evlatlık bile olsa- birlikte olmaya yönlendirmesiydi. Onun gibi bir kadın, bir erkeğin ona verebilecekleriyle asla tatmin olmazdı. Onun gibi bir kadın erkeğe bir an bile huzur vermezdi.

Küpeşteye doğru ilerledi ve sırtı denize dönük bir şekilde küpeşteye yaslandı. Hayır, Sara Willis ona göre değildi. Eş bulmak için bu kalabalığın arasında başka bir yere bakması gerekecekti. Meraklı bir dikkat dağınıklığıyla, önünde cereyan eden kur dansını izledi ve kendisini gerçekten de adamlarının coşkusuyla bu dansın içine atıp atamayacağını merak etti. Bunu yapmalıydı. İhtiyacı olan şey buydu - başka bir kadın, peşinden koşacağı farklı bir kadın, kendi eş fikrine daha uygun bir kadın.

Ellerini ceplerine soktu, sonra parmakları sarılmış bir beze dokunduğunda yüzünü buruşturdu. Sara'nın şapkası. Ondan aldığı. Hani şu

ince, ipeksi saçlarından oluşan görkemli kütlesini örtüyordu. **Generated by ABC Amber LIT Converter, <http://www.processtext.com/abclit.html>**

Bir yeminle cebinden çıkarıp denize fırlattı. Onun saçlarını hiç açmamalıydı. Onu kesinlikle öpmemeliydi. Ona duyduğu çekim, doğrudan rüzgâra karşı yelken açmak kadar akılsızcaydı ve onu öpmek arzusunu daha da keskinleştirmişti. Şaşılacak şey, o bir cadıydı ve görüş alanında olmasa bile düşüncelerini sürekli meşgul ediyordu!

Görünürde değil miydi? Kalabalığı tedirginlikle taradı. Gerçekten de görünürde yoktu. Hiçbir yerde. Neredeydi? Geminin diğer ucunda mı? Güvertenin altında adamlarından biriyle mi? Bu yüzüne bir çatıklık getirdi.

O hâlâ Sara'yı ararken, başka bir kadın ona yaklaştı; gözleri bir gemiyi teftiş eden bir liman görevlisi gibi yanlarını süzen dolgun bir sarışın. Adamın elini tutup beline koydu ve ağırlaşmış gözleriyle nazlı bir bakış attı. "Vay, vay, bu bizim iyi kaptanımız, bizi o sefil hapisane gemisinden kurtaran adam değil mi? Çiftleşmek için kendine bir kadın arıyorsun, değil mi? Ve Queenie tam da bunun için uygun bir kadın." Adamın elini yukarı çekerek iri göğüslerinden birinin üzerine koyan Queenie, somurtkan bir gülümsemeyle adamın avucuna doğru eğildi. "Senin gibi bir adamın isteyebileceği her şeye ve daha fazlasına sahibim."

Elini kızın göğsünden çekerken kaşlarını çatı. "Üzgünüm Queenie, bu gece aklımda başka şeyler var." Bu kadının ne için hapsedildiği belliydi ve bu tür isteklere katlanacak durumda değildi. Sara ona göre bir kadın olmayabilirdi ama Queenie de değildi.

Ne yazık ki Queenie bunu fark etmemiş gibiydi. Bir şimşek hızıyla elini adamın pantolonunda Sara'yla ilgili düşüncelerinin yarattığı şişkinliği örtmek için kaydıldı. "Ooh, patron," diye mırıldandı, aksanını kalınlaştırıp daha cockney bir aksana dönüştürürken, onu pratik parmaklarıyla ovuşturdu, "dişlerinin arasından yalan söylüyorsun. Sen boynuz delisisin ve ben bu tür bir deliliği nasıl yatıştıracağımı biliyorum."

Muhtemelen ismiyle ilgili kasıtsız bir kelime oyunu olan bu durum karşısında gülümsemedi bile. Onun yerine, kadının elini kasıklarından uzaklaştırdı. "Dünyadaki her erkek

Bu gemi bu gece korna delisi, Queenie. Git ayartacak birini bul. Sana söyledim, ilgilenmiyorum."

Aşağılanmış görünüyordu. "O zaman başkası için saklıyorsun?" Adam tek kaşını kaldırdığında, kadının yüzünde alaycı bir ifade belirdi. "Bunu 'leydim' için mi saklıyorsun? Çünkü eğer öyleyse, zamanını boşa harcıyorsun. Kendini senin ve benim gibiler için fazla iyi sanıyor. Pantolonundaki o yanmayı tatmin edemeyecek, sana garanti ederim."

Muhtemelen haklı olduğu gerçeği, sözlerinin daha kolay oturmasını sağlamadı. **Generated by ABC Amber LIT Converter**'ı düzeltmek için <http://www.processtext.com/abclit.html> ona en sert bakışını bakışını. attı, adamlarının saklanmak için kaçışmasına neden olan Kadının yüzündeki kan çekilmişti.

"Bayan Willis hakkındaki uyarınız için teşekkür ederim," dedi, sözleri alaycıydı. "Ama ben fahişelerden tavsiye almam."

Bu, onun hışımla çekip gitmesi için yeterliydi. Ama bu ona yalnızlık kazandırmaya yetmedi, çünkü başka bir kadın onun yerini aldı. *Bu iş sıkıcı olabilir*, diye düşündü. Kadınlara bir seçim şansı verdiğinde, bu kadar hevesle peşinden koşacaklarını düşünmemişti. Uzaklaşmaya başladı ama kadın ona seslendi.

"Kaptan Horn, efendim! Size akşam yemeğinizi getirdim!" Adam durup ona doğru döndüğünde, kadın yemek dolu bir tabağı ona doğru itti. "Bay Drummond size bunu getirmemi söyledi!"

Kadın ona bakmıyordu ve birden bunun onun yapmak istediği bir görev olmadığını fark etti. Bütün kadınların Queenie'nin küstah damgasını taşımadığını bilmeliydi ama bir kadının onun için bir şeyler yapmasına alışık değildi, bu yüzden aşırı tepki vermişti.

Rahatlayarak tabağı ondan aldı. "Teşekkürler. İtiraf etmeliyim ki açım." Ne diyeceğini bilemiyor gibiydi ve şimdi daha yakın durduğu için yüzündeki korkuyu görebiliyordu. "Adın ne senin?"

"Ann Morris, efendim." Gözleri ondan diğer kadınlara kaydı. Belli ki burada onunla konuşmaktan başka bir yerde olmak istiyordu ve nedense bu, onun korkularını gidermeye kararlı olmasını sağladı.

"Morris. Galce bir isim, değil mi?"

Gözleri fal taşı gibi açıldı. Sonra başını salladı. "Carmarthenshire'dan, efendim."

Gülümsedi. "Bana sürekli 'efendim' demene gerek yok, biliyorsun. Senden ya da diğer kadınlardan daha iyi değilim."

Oluşturuldu tarafından ABC Amber LIT _____
Dönüştürücü, <http://www.processtext.com/abclit.html>

"Evet, efendim. Yani, evet."

Çatalına biraz et sapladı ve ağzına götürdü. Her zamanki gibi sert ve tatsızdı ama acıkmıştı ve Silas'ın yapabileceği tek şey buydu. Ann kıpırdanıp sanki kaçmaya hazırlanıyormuş gibi duruşunu değiştirirken, "Yemek yedin mi?" diye sordu.

Başını öfkeyle aşağı yukarı salladı ve buklelerini oynattı. Adam ona bir gülümseme gönderdi. Bu onun korkularını biraz hafifletmiş gibi görünüyordu, çünkü kıpırdanmayı bıraktı. Bisküvi ve yahni ısırıkları arasında ona baktı. Ufak tefek bir şeydi, fener ışığında rengi belli olmayan çekici gözleri ve muhtemelen hapishane yetkilileri tarafından kulaklarının etrafından kısa kesilmiş koyu renkli, kıvrıkcık saçları vardı. Kadınsı endamı olmasaydı, onun sadece bir çocuk olduğunu düşünebilirdi.

Bu, eş olarak düşünmesi gereken türden bir kadındı. Güzel ve cana yakındı. Muhtemelen hayatında hiç sahip olmadığı kadınsı rahatlıkları nasıl sağlayacağını biliyordu. Ona karşı duyduğu korkuyu aştığında, tatlı ve hoş bir arkadaş olabilirdi.

Ne yazık ki onda uyandırdığı tek duygu babalıktı. İç çekti. "Siz ve kadınlar rahat mısınız? Güvertenin altındaki her şey sizi tatmin ediyor mu?"

Yüzü aydınlandı ve daha da melek gibi görünmeye başladı. "Oh, evet, her şey çok güzel. *Chastity*'dekinden çok daha güzel."

Bisküvisinin üzerine biraz sos döktü. "Sormamın sakıncası yoksa, *Chastity*'ye nasıl geldiniz?"

Yüzünden kederli bir ifade geçti. İç çekerek küçük bedenini yakındaki bir kutunun üzerine tünedi. "Hırsızlık yaptığım için hapse girdim."

Gülme isteğini bastırdı. "Çalmak mı? Sen mi?" Nedense bu ürkek küçük yaratığın bir şey çaldığını hayal bile edemiyordu.

Ama başını salladı. "Annem hastaydı ve onun için ilaçlara ihtiyacım vardı, ama onları alacak param yoktu. Manifatura dükkânında çalışarak kazandığım azıcık para bile beni ve **Generated by ABC Amber LIT Converter,** <http://www.processtext.com/abclit.html> annemi doyurmaya yetmiyordu. Bu yüzden bir gün bir kulübenin açık kapısından geçerken etrafta kimse yoktu, içeri girdim ve... gümüş bir kap gördüm ve aldım."

Gözleri bulutlandı. "Korkunç bir hataydı, biliyorum. Sadece onu satabilirim annem için tedavi satın alabileceğimi düşündüm." Başını iki yana salladı. "Ama satmaya çalıştığım dükkân sahibi... çömleği daha önce görmüştü. O zaman onu aldığımı anladı ve... beni sulh yargıcına teslim etti."

Zavallı Galli kıza duyduğu sempati içinde kabardı. Öfkesini sesinden uzak tutamadı. "Ve İngilizler seni bunun için mi nakletti? Bir gümüş kap için mi?"

"Evet, efendim. Annem-" Sesi kesildi. "Annem benden çok utanırdı. Öldüğü gün bile beni sahiplenmedi, çünkü hapishaneye düşmüştüm. Ve haklıydı da. Yaptığım şey yanlış. Çok yanlış." Yüzünü ona dönecek şekilde çevirdi ve fenerin ışığı nemlenen yanaklarında titreşti.

Ağlıyordu. Zavallı küçük şey, ağlıyordu. Elini onun omzuna koydu. "Sen yapman gerekeni yaptın Ann ve sana adil davranılmadı. Sen haksız değildin. Ülkeniz hatalıydı. Kötü bir şey var

Yaşlı bir kadının ilaç alamadığı ve kimsenin yardım etmediği bir ülkede eksiklik."

"Ben de öyle düşünüyorum." Titreyerek birkaç nefes aldı. "İşte bu yüzden, bu kadar çok şey almanı umursamıyorum.

bizi bir adaya götürür. Doğru yapılırsa orada şey daha iyi ."

Eğer doğru yapılırsa. İçini bir suçluluk duygusu kapladı. Sara bunu doğru yaptığını düşünmüyordu. Hem de hiç. Onun işgüzar ve umursamaz olduğunu düşünüyordu. Ann gibi genç masumlardan faydalandığını düşünüyordu.

Bu düşünceden ve içinde uyandırdığı kafa karıştırıcı duygulardan rahatsız olan adam elini onun omzundan çekti ve okyanusa baktı. "Yani adamlarımdan biriyle evlenmek zorunda kalmanın sakıncası yok mu?"

Küçük bir yumruğuyla gözyaşlarını ovuşturdu. "Petey buradayken olmaz."

"Petey mi?"

Oluşturuldu **tarafından** **ABC** **Amber** **LIT** **_____**
Converter, <http://www.processtext.com/abclit.html> kesin
bir şey söyleyemiyordu .Fener ışığında ama kızın kızardığını düşündü "Peter Hargraves. Hani şu *Chastity*'den aldığınız denizci. "

Onun yanlış izlenimini düzeltme zahmetine girmeden, "Ah, evet," dedi.

Güverteyi taradı, sonra ön taraftaki evi işaret etti. "İşte orada, Bayan Willis'le birlikte."

Bakışları anında kadının işaret ettiği yere kaydı. Bu gerçekten de *Chastity*'nin tayfasıydı ve Sara da onun yanındaydı.

Gideon'un gözleri kısıldı. Demek Hargraves'le konuşmaya gittiği yer orasıydı. Adam onun için neydi? Ve onunla ne planlıyordu? Bir şeyler planladığından hiç şüphesi yoktu; Sara tüm zamanını onu engellemenin yollarını düşünerek geçiriyor gibiydi.

Ann'e baktı ve onun da Hargraves'i, Sara'yı izlediği kadar yakından izlediğini fark etti. Gideon çifte doğru işaret ederek, "Söylesene Ann, Petey hakkında ne biliyorsun?" dedi.

Dudaklarına utangaç bir gülümseme değdi. "Oh, o iyi bir adam, öyle. *Chastity*'de bize göz kulak oldu."

Gideon yemeğinden biraz daha yedi ve gizemli Petey'nin fok'sle doğru ilerleyişini izleyerek Sara'yı kış tarafına doğru ilerlemesi için yalnız bıraktı. "Ne demek istiyorsun?"

"Her gece hücrelerin dışında nöbet tutardı. Kaptan emretti. Petey hepimize göz kulak oluyordu." Başını eğdi ama Gideon onun gözlerindeki kahramana tapınma ifadesini görmeden önce değil.

"Özellikle de ben."

Yani Ann küçük İngiliz'e aşıktı, öyle mi? Bu yüzden evlenmeyi umursamıyordu ve bu yüzden Gideon'u asla koca olarak düşünmüyordu.

Kendisini saran rahatlama hissini incelemeye zahmet etmedi. Sadece yemeye devam etti. Ve **Generated by ABC Amber LIT Converter,** <http://www.processtext.com/abclit.html> Sara'yı izledi. "Sence neden Bayan Willis'le konuşuyordu?"

Ann kısa bacaklarını kutuya doğru ileri geri tekmeledi. "Bilmiyorum. Belki o da bizi kolladığı içindir. Belki de adaya vardığımızda ne yapacaklarını konuşuyorlardır."

Belki de, diye düşündü. Sara'nın kadınlara sempati duyduğunu zaten kanıtlamış birinin yardımına başvurması onu şaşırtmazdı. *Ona başka bir seçenek vermediğinden değil,* diye düşündü. *Yardım için başka kime başvurabilirdi ki?*

Kaşlarını çattı. Lanet olsun ona. Bu kadın onun tüm planlarından şüphe etmesine neden olmuştu. Ve şimdi de Hargraves ona yardım ediyordu.

"Bayan Willis'in Hargraves'in kadınların koruyucusu olmasıyla ilgisi var mıydı?" diye sordu.

Ann'in kafası karışmış görünüyordu. " sanmıyorum. Onu hepimizden daha iyi tanıyor gibi görünmüyordu."

"Yani Hargraves'le bir bağlantısı yok mu?"

"Bildiğim kadarıyla yok."

Rahatladı. En azından bu konuda endişelenmesine

gerek yoktu. Kadın başını eğdi ve ona baktı.

"Neden?"

"Sebebi yok." Artık yemeğini bitirmişti ve kadınların aşağıya gönderilme vakti çoktan geçmişti. Adamları gittikçe kabalaşıyordu ve yakında bazıları kendilerini aptal yerine koyacak ya da daha kötüsü, kadınlara olması gerekenden daha güçlü bir şekilde saldıracaktı ki bu da ilişkileri hiç yumuşatmayacaktı.

Ann'e boş tabağını uzatarak, "Beni bağışlayın ama ilgilenmem gereken bazı konular var. **Generated by ABC Amber LIT Converter,** <http://www.processtext.com/abclit.html> bana eşlik için teşekkür ederim."

Kadın ona öyle parlak bir gülümseme attı ki, bir an için neredeyse cılız Hargraves'i, açıkça onun sevgisine sahip olan adamı kıskanacaktı. Ama bu duygu uzun sürmedi. Tatlı, sessiz bir eş istemesine rağmen, Ann onun için biraz fazla tatlı ve sessizdi.

Gideon güverteyi geçerek Barnaby'nin kemikli kollu bir dülgere flört ettiği yere gitti ve onu kenara çekti. "Kadınları aşağı indirmenin zamanı geldi. Bayan Willis size yardım etsin." Güvertede onu aradı ve büyük bir kadın grubunun arasında hararetle konuştuğunu görünce kaşlarını çattı. Önce Peter Hargraves, şimdi de kadınlar. Sara entrikalar çevirmeyi hiç bırakmıyordu, değil mi?

Barnaby çoktan uzaklaşmaya başlamıştı ama Gideon onu durdurdu. "Bekle, fikrimi değiştirdim. Bayan Willis'i bu işe karıştırma. Onunla ben ilgilenirim."

"Oh?"

"Onu senin kamarana koyuyorum. Önümüzdeki birkaç gün Silas'ın yanında kalabilirsin."

"Bundan hoşlanmayacak."

Gideon ona acımasız bir gülümseme fırlattı. "Neyi sevdiği umurumda değil. Gecelerini kadınlarla geçirirse yeni bir isyan çıkarır. Ona göz kulak olabileceğim bir yerde kalmasını istiyorum."

Barnaby'nin dudaklarını sinsi bir sırıtış büktü. "Onu benim kulübeme koymanın tek nedeni bu mu? Seninkinin tam karşısındaki kulübeye mi?"

"Tek neden bu," diye tersledi Gideon. İngiliz piçine lanet olsun. Kendisi birinci sınıf bir zamparaydı, bu yüzden her erkeğin de öyle olmasını bekliyordu. "Ona şimdi söyleyeceğim. Onu içeri sokana kadar bekle, sonra kadınları aşağı gönder."

"Eğer tek kelime açıklama yapmadan onu götürürseniz, kadınlar bunun nedenini öğrenmek . Yardım için **Generated by ABC Amber LIT Converter,** <http://www.processtext.com/abclit.html> ona bakarlar."isteyeceklerdir

Sorun da tam olarak buydu. "Onları kızdırmadığı sürece bu konuda ne istersen söyle. Ama ne düşünürlerse düşünsünler o senin kamaranda kalacak." Bununla birlikte, ikinci kaptanından uzaklaştı.

Sara'yı *Satyr*'e bindirmesine neden olan kaprise yenik düştüğü için yüzüncü kez kendine lanet okudu. Gemiye ayak bastığı andan itibaren beladan başka bir şey olmamıştı.

Adam ona yaklaşırken kadınlar dağıldı ve adam bunu kötüye işaret olarak algıladı. Gerçekten de kötüye işaretetti.

"Şimdi ne planlıyorsun?"

"Komplo mu?" diye sordu, yüz ifadesi bir rahibeninki kadar masumdu.

Ama bu ifadeye güvenmemesi gerektiğini çok iyi biliyordu. "Evet, kadınlarla birlikte. Bir şeyler planlıyor olmalısın, yoksa ben kaçtığımda onlar da kaçmazdı.

yaklaştı."

Başını arkaya attı ve rüzgâr birkaç tüylü saç telini yüzünden uzaklaştırarak inatçı yüz hatlarını belirginleştirdi. "Sadece sabah ders için ne zaman buluşacağımızı tartışıyorduk. Kaçtılar çünkü hepsi senden korkuyor."

Ann Morris'in kendisine verdiği tepkiye daha yeni tanık olduğu için buna itiraz edemezdi. Kadınların yarısının kendisinden korktuğu düşüncesi ruh halini hafifletmiyordu. Başparmaklarını kemerine sokarak Sara'ya soğuk bir bakış attı. "Sen değil misin?"

Gözleri fenerin ışığında parlıyordu, yine de çenesinin titrediğini fark etmekten kendini alamadı. "Sana daha önce de söyledim. Hiçbir şeyden korkmuyorum, hele senden hiç korkmuyorum."

Yaklaşarak sesini alçalttı. "Gerçekten mi? O zaman benimkinin karşısındaki kulübede uyumakta bir sakınca görmezsin."

Oluşturuldu **tarafından** **ABC** **Amber** **LIT** **_____**
Dönüştürücü, <http://www.processtext.com/abclit.html>
Korku, bir saniye yüzünde parladına hakim olmadan önce . "Ne demek istiyorsun?"

Kadının tüylerini diken diken etmeyi başardığı için memnun olan Barnaby onun koluna girdi ve onu güverteye doğru götürmeye başladı. "Atlantis Adası'na varana kadar gecelerini Barnaby'nin kamarasında geçireceksin." Kız ona dehşetle baktığında ekledi, "Merak etme, Barnaby Silas'la birlikte yatacak. Kamara kalacak."

"Ama neden?" Kolunu adamın elinden kurtarmaya çalıştı ve adam onu ileri doğru itmeye devam edince tısladı: "Aşağıda diğer kadınlarla kalmak istiyorum!"

"Biliyorum. Onları kaçmaya, isyan etmeye ya da başka beyhude bir faaliyette bulunmaya teşvik etmek istiyorsun." Onu güvertenin altındaki kamara bölümünün girişine doğru itti ve sonra serbest bıraktı. "Buna izin vermeyeceğim. Ben düzenli bir gemi işletiyorum ve senin gemide kargaşa yaratmana izin vermeyeceğim. Erkekler ve kadınlar iyi geçiniyor ve ben de öyle kalmasını tercih ederim."

Ona doğru döndü, isyanı çenesinden ve yumruk yaptığı ellerinden okunuyordu. "Ne yapmak niyetindesin? Tüm yolculuk boyunca beni o kamaraya mı hapsedeceksin?"

"Hayır. Sadece seni görebileceğim bir yerde istiyorum, hepsi bu." Kızın gözleri parladığında, ses tonunu yumuşattı.

"Gündüzleri istediğin yere gitmekte, derslerine girmekte falan özgürsün ama geceleri diğer kadınlarla kapalı kalmanı istemiyorum. Buna sadece bir önlem diyelim, hem de hafif bir önlem."

Adamın sözleri kadını yatıştırmışa benziyordu, çünkü kadın duruşunu gevşetmişti.

Birkaç adım ilerledikten sonra Barnaby'nin kamarasının önünde durdu. "Ayrıca, bu kamarada güvertenin altında olduğundan çok daha rahat edeceksin." Kapıyı açtı ve girmesi için işaret etti. "Kendin gör."

Dikkatli gözlerle onu izleyerek yanından geçip kulübeye girdi. Adam onu içeri kadar takip etti ve daha iyi görebilmesi için lambayı açtı. Önce şaşkınlık, sonra da zevk yüzüne renk kattı.

Barnaby'nin kamarası onunkinden daha az konforluydu ama o kadar da değil. Kuştüyü şilteli geniş ranza, <http://www.processtext.com/abclit.html> Converter by ABC Amber LIT 'ın kanıtı olan boy aynası, Barnaby'nin makyaj masası ve Barnaby'nin Afrika'da edindiği oymalı abanoz gardırop korsanlığın hepsini iyi bir şekilde ödüllendirdiğini gösteriyordu.

Elbette Sara'nın o gardıroba koyacak çok az giysisi vardı. Onu *Satyr*'e bindirmeden önce bavullarını hazırlamasına fırsat vermediği için pişmanlık duyuyordu. Atlantis'e vardıklarında ilk iş olarak kadınların yetersiz giysileriyle ilgili bir şeyler yapmak zorunda kalacaktı.

"İş görür mü?" diye sordu kollarını göğsünde kavuştururken.

Ona döndü. Gözleri kapandı ve yüzündeki her türlü zevk belirtisi kayboldu. "Sanırım buna dayanabilirim."

Sanki hoşuna anlamamış gibi. Bir gülümsemeyi bastırdı. Ne kadar gururlu bir şeydi o. Saf küçük damarlarında dolaşan asil kandan olmalı. "Güzel. O zaman sizi dinlenmeniz için yalnız bırakayım. Diğer kadınların yerleştiğinden emin olmalıyım." Dışarı çıkmaya başladı.

"Gideon?"

Dudaklarında Hristiyan adını duyunca donakaldı. Kendini çok samimi, çok şehvetli hissetti. Onun bunu tekrar kullandığını duymak istiyordu. O alçak, gırtlaktan gelen sesiyle mırıldandığını duymak istiyordu-

Kahretsin, yine onu bir kadın olarak düşünmeye başlamıştı. Arzulanan, erişilebilir bir kadın. "Evet?" dedi, niyet ettiğinden daha sert bir şekilde.

"Adaya vardığımızda... şey... uyku düzenimiz nasıl olacak?" Bunu sormaktan utandığı belli olsa da, adam ona kısık bir bakış fırlattığında irkilmedi. Şimdiye kadar bu soruyu düşünmemiş olsa da, ona hemen cevap vermedi.

Çenesini, uzun beyaz boğazının kışkırtıcı parıltısıyla ona eziyet edecek kadar yukarı kaldırdı. "Eee?"

Benimle yatacaksın. Bu düşünce anında aklına geldi ve aynı anda bunun için kendine lanet okudu. Eğer bu konuda söyleyecek bir şeyi olsaydı Atlantis'te onun yakınında bile uyumazdı. **Generated by ABC Amber LIT Converter,**
<http://www.processtext.com/abclit.html>

"Düğünlere kadar erkekler gemide, kadınlar da kulübelerimizde uyuyacak." Erkekler bu konuda yüksek sesle homurdanacaktı ama şu anda aklına gelen tek çözüm buydu.

Sakinleştirici bir nefes aldı. "Peki diğer kadınlarla birlikte kalmama izin mi?"

Ona uzun ve anlamlı bir bakış attıktan sonra sesini alçalttı. "Sadece uslu durursan."

Kahverengi gözlerinde daha önceki inatçılığından bir iz parlıyordu. "Yani, arkama yaslanıp o kadınlarla dilediğinizi yapmanıza izin verirsem demek istiyorsunuz."

"Aynen öyle."

Burnunu havaya kaldırdı. "Bu durumda, korkarım asla uslu duramayacağım."

"O zaman buna göre cevap gerekecek, değil mi? Bu sizi düğün gününe kadar benimkinin karşısındaki kulübede tutmak anlamına gelse bile."

Kızın porselen tenine yayılan allığı görene kadar bekledi. Sonra, onu bir daha karşısına çıkmak istediğinde iki kez düşünmesini sağlayacak kadar öfkелendirdiğinden emin olarak, ıslık çalarak kulübesine geri döndü.

Bölüm 10

Oluşturuldu tarafından ABC Amber LIT [Dönüştürücü, http://www.processtext.com/abclit.html](http://www.processtext.com/abclit.html)

"^"

Elimde bir İncil vardı,

Babamın büyük emriyle, Ve onu

kuma batırdım

Yelken açtığımda.

-Anonim

"Kaptan Kidd'in Baladı"

Ertesi sabah güneş tam olarak doğmadan Sara kalkmıştı. Abdest almak ve uyuduğu vardiyanın üzerine geceliğini geçirmek için birkaç dakikasını ayırdı ama ne bir fırça ne de yeni giysilerle kendisi için yapabileceği pek bir şey yoktu. Elinden geleni yaptı, saçlarını parmaklarıyla taradı ve vicdanlı bir korsanın kapısının önüne bıraktığı kovadan aldığı deniz suyuyla yüzünü ovdu. Sonra aceleyle çıkıp güverteye çıktı.

Petey ile konuşması gerekiyordu. Ona, kaçmak için bir fırsat bulursa, onu götüremese bile bunu yapması gerektiğini söylemek istiyordu. Ama önce onu bulması gerekiyordu.

Dün ayrılmadan hemen önce, bugün saatlerinde nöbette Belki de **Generated by ABC Amber LIT Converter, <http://www.processtext.com/abclit.html>** önce onu yalnız yakalayabilirdisabahın erken olacağını söylemişti. geminin geri kalanı uyanmadan . Güverteyi gözden geçirdi, korsanların çoğunun hâlâ yataklarında olduğunu görünce rahatladı ve nöbette olan birkaç kişi ona pek aldırış etmedi. Ama Petey neredeydi?

Belki de Kaptan Rogers'ın sık sık yaptığı gibi onu armaya göndermişlerdi. Gözlerini yükselen güneşe karşı gölgeleyerek başını kaldırdı ve direkleri taradı.

"Birini mi arıyorsun?" dedi yanındaki derin bir ses. Sıçradı ve davetsiz misafirle yüzleşmek için döndü. Her şey bir yana, bu Gideon'du. Neden o da diğerleri gibi hâlâ yatakta değildi?

Belli ki sabah abdestini yeni almıştı, çünkü saçları ıslaktı ve alnından geriye doğru kaymıştı, sadece uçları kuruydu. Küstah altın halka küpesi sabah güneşinin altında uygarlığı küçümsediğini haykırırcasına göz kırptıyordu. Ama çok daha şaşırtıcı olanı gömleğinin olmamasıydı. Bugün adamlarının çoğu gibi giyinmişti, sadece üst gövdesini örten deri bir yeleği vardı.

Nefesini içine çekti. Bir erkeğin neredeyse çıplak göğsünde dehşet verici derecede mahrem bir şey vardı. Adamın göğsü ne yazık ki oldukça geniş ve kaslıydı, yeleğinin gevşek deri bağlarının altında düzensiz bir çizgi oluşturan ve oniks işlemeli altın kemer tokasına kadar inen bir tutam siyah saç vardı. Belli ki nadiren gömlek giyiyordu, çünkü kolları omuzlarına kadar bronzlaşmıştı, teni o kadar koyuydu ki neredeyse fındık kahvesi yeleğiyle karışıyordu.

Gözlerini dikip baktığını ancak adam daha alçak ve boğuk bir sesle "Kimi arıyorsun?" dediğinde fark etti.

Adamın sözleri onu korkunç transından çıkardı. "Ben... Ben... "Öfkeyle düşündü ve aklına gelen tek şeyi söyledi. "Senin için. Seni arıyordum."

Deniz mavisi gözlerinde şüphe parladı. "Armada mı?"

"Evet. Neden olmasın?"

"Ya bir kaptanın görevlerinin ne olduğu konusunda çok cahilsiniz ya da yalan söylüyorsunuz. Hangisi?" **Generated by ABC Amber LIT Converter,**
<http://www.processtext.com/abclit.html>

Midesindeki çöküş görmezden gelerek yüzüne zorla bir gülümseme yerleştirdi. "Gerçekten, Gideon, çok şüphelisin. Dün gece beni arkandan iş çevirmekle suçladın, bu sabah da beni yalancılıkla suçluyorsun. Senden başka kimi arayabilirim ki?"

Adamın gözleri gerçeği öğrenmeye çalışır gibi kızınkilere dikilse de, kız ona en masum bakışını attı.

Başparmaklarını kemerine soktu, bakışları hâlâ şüpheliydi. "Peki neden beni arıyorsunuz?"

Tanrım, buna nasıl cevap verecekti? "Çünkü... çünkü aşağıya inmek istiyorum." Evet, bu mantıklı bir bahaneydi. "Kadınları görmek ve derslerimize başlamak istiyorum. Sanırım bunun için iznimize ihtiyacım var, çünkü bir nöbetçi göndermişsiniz-"

"Sence de okul için biraz erken değil mi? Kadınların çoğu muhtemelen hâlâ uyuyordur."

Kaşlarını kaldırmasından ona inanmadığı anlaşılyordu. Kalbi sıkıştı. Jordan'ın belirtmeyi çok sevdiği gibi, yalan söylemekte usta değildi. Öte yandan, daha önce bunun için hiç bu kadar çaresiz bir nedeni olmamıştı.

Yüzü her şeyi açığa vurmada önce ondan uzaklaştı. "Bunu hiç düşünmemiştim. Saat daha erken. Belki de güvertede bir tur atmalıyım." Bu sırada Petey'yi arayabilir ve Gideon'dan kurtulabilirdi.

"Bu harika bir fikir," dedi, sanki onun aklından geçenleri okumuş gibi. "Çok güzel bir sabah ve henüz sıcak değil. Seninle yürümemin bir sakıncası yok, değil mi?"

Her şeyi boş ver. Şüpheli hödük onu gözünün önünden ayırmamaya kararlıydı. Kendini onun bakışlarıyla buluşmaya zorladı. "Başka seçeneğim var mı?"

"Her zaman bir seçeneğin vardır Sara." Adamın gürleyen sesi Sara'nın omurgasında küçük alarm dalgaları yarattı. O sabah ilk kez ona göz kamaştırıcı bir gülümseme vermişti. Bu, Sara'nın dengesini tamamen bozmuştu. **Generated by ABC Amber LIT Converter,**
<http://www.processtext.com/abclit.html>

D n kulübesinde nasıl kucakladığını ve kalbini durduran bir tutkuyla nasıl  pt g n  hatırlıyordu.

Sefil adam kelimelerle ifade edilemeyecek kadar yakışıklıydı. Tanrı neden en iğrenç adamlara böyle güzel görünümler vermek zorundaydı?  nce Albay Taylor, Şimdi de bu korsan. Bu hiç adil değildi.

 nledi. Alçak herif ona küfür bile ettirmiŐti. Bunun sonu nereye varacaktı?

Skandal yaratan kıyafetiyle tamamen çelişen kibar bir jestle ona kolunu uzattı. Kadın almakta tereddüt etti. Adamın içindeki kötülüğü ortaya çıkarma eğilimi vardı ve Şu anda aklını başında tutmak istiyordu.

Öte yandan, onun cazibesine karşı zayıflığından başka bir nedeni yokken onu kışkırtmamalıydı; savaŐlarını seçmek daha iyi olurdu. Se mesi gereken çok sayıda savaş vardı.

Elini onun çıplak dirseğinin kıvrımına sokarak güvertede gezinmesine izin verdi. Çıplak parmakları adamın çıplak kolunun tenine alışık olmadığı bir samimiyetle dokundu. Londra'da ne zaman bir erkeğın koluna girse, erkek kat kat giysiler giyer, kadın da eldiven takardı.

Bu  yle bir Şey değildi. Gerçekten de değildi. Adam her kasını esnettiğinde bunu hissediyordu ve adamın teni parmaklarını ısıtan bir sıcaklık yayıyor, sonra da koluna girerek vücudunun geri kalanını ısıtıyordu. Eldivenlerini *Chastity*'de bırakmamıŐ olmayı ne kadar da isterdi. Şu anda, dayanıksız  ocuk derisinin sağlayabileceği en ufak bir koruma için bile bir kralın fidesini verebilirdi.

Bir süre sessizlik içinde yürüdüler. Kaptan köŐkünün pirinç aksamını cilalayan bir korsanın yanından geçtiler ama Sara adamın Petey olup olmadığını anlamak için yüzüne bakmaya çalışırken, Gideon onun elini dirseğinin daha sıkı sıkıştırdı.

"Bana bir Şey söyle Sara. Senin gibi bir hanımefendiyi * ffet mi*? Neden böylesine zorlu ve tehlikeli bir yolculuğu göze alalım?"

"Siz ve açgözlü korsanlarınız ortaya çıkana kadar tehlikeli değildi," diye homurdandı.

Oluşturuldu **tarafından** **ABC** **Amber** **LIT** **_____**
[Dönüştürücü, http://www.processtext.com/abclit.html](http://www.processtext.com/abclit.html)

"*Chastity*'de daha uzun süre kalsaydınız, sizi temin ederim ki çok tehlikeli olurdu. Mağaranın dalgalı sularında pek çok gemi battı, bir ya da iki mahkum gemisi de dahil. Bu da sizin sınıfınızdan bir kadının bir sürü zavallı talihsiz için kendini tehlikeye atmasını daha da ilginç kılıyor." Ses tonu sertleşti. "Eğlenceye ihtiyacınız olsaydı, bir kontun kızını meşgul edecek bir sürü balo ve parti vardı."

Neden, bu fikir bile! Onun hakkında hiçbir şey bilmediği halde nasıl böyle varsayımlarda bulunmaya cesaret edebiliyordu!

Kolunu bırakarak pirinç parmaklığın yanında durmak üzere uzaklaştı. Onu arkasında hissedebiliyordu, büyük, rahatsız edici bir varlık. "Ben hayatım boyunca bir reformcuydum, benden önce annem de öyleydi. Onun sloganı şuydu

'Bir şeyleri düzeltmek için sadece bir şefkatli ruh gerekir' ve ben de elimden geldiğince bu slogana göre yaşadım."

Parmaklarını madalyonunun etrafında kıvırdı. En eski anıları mahkûmlara yiyecek sepetleri götürmek ve yoksullar için kırkyama yorganlar yaparak dikiş dikmeyi öğrenmekti.

"Peki ya baban?" Gideon sordu.

"Gerçek babam ben iki yaşındayken borçlular hapishanesinde öldü."

Arkasında uzun, şok edici bir sessizlik oldu. Gideon konuştuğunda sesi gerçek bir şefkatle doluydu. "Özür dilerim."

Düzensiz bir nefes çekti. "Onu hiç tanımadım ama annem onu çok severdi. Onun ölümü onu değiştirdi. Bundan sonra tek istediği, acı çekenlerin hayatlarını iyileştirmenin bir yolunu bulmaktı. Çok az parası olmasına ve gelecek için daha da az imkânı olmasına rağmen

mahkûmları yetkililerle görüştüirdü ve adil olmayan yasaların değıştirilmesi için Lordlar Kamarası'na başvurdu. Üvey babam Lord Blackmore ile bu şekilde tanıştı ve evlendi."

Yanına gelip kollarını kavuşturarak parmaklığa yaslandı. "Eminim onun tüm iyi işlerini durdurmuştur."

Kadın ona baktı ama adam okyanusun **Generated by ABC Amber LIT Converter, <http://www.processtext.com/abclit.html>** acı ve affetmeyen gözlerle .köpüklü sularına bakıyordu

"Aslında öyle bir şey yapmadı," dedi usulca. "Öldüğü güne kadar reform çabalarını destekledi." Parmaklarını parlak rayların üzerinde boş boş gezdirdi. "Gittiği her yere beni de götürdü ve insanların çaba gösterdikleri takdirde dünyayı adaletsizlikten kurtarabileceklerine dair bir inanç aşıladı bana. Ve sanırım ben de... onun izinden gittim." Gülümsemeye cesaret etti. "şimdi o ve üvey babam vefat ettiğine göre, tabiri caizse aile işini devam ettirme sorumluluğu hissediyorum."

"Aile işi mi? Kaliteli genç bir kadını bir sürü hırsız ve katille birlikte göndermek mi?"

Vücudunu ona doğru eğerek karanlık bakışlarını sabit bir şekilde karşıladı. "Onlara 'zavallı talihsizler' dedin.

daha önce."

Bir an için hiçbir şey söylemedi. Sonra dudaklarına küçük bir gülümseme değdi ve yüzünün sert hatlarını yumuşattı.

"Evet, öyle yaptım, değil mi? Yine de, değerli bir amaç için olsa bile, üvey kardeşinin böylesine tehlikeli bir projeyi onayladığına inanamıyorum."

"Hayır, yapmadı." Bulutlar güneşin üzerinden geçerek geminin uzunluğu boyunca kısa bir gölge oluşturdu. "Gitmemi engellemeye çalıştı. Ama boşunaydı elbette. Onun izni olsun ya da olmasın istediğim yere gidebilecek yaştayım ve sonunda istediğimi yapacağımı kabul etmek zorunda kaldı."

Gideon'un gülümsemesi, güneşin bulutların ardında kaybolduğu kadar çabuk kayboldu. "Bunu alışkanlık haline , değil mi?" Bir dirseğini küpeşteye dayadı ve diğer elini kalçasına koyarak ona baktı. "Ama seni uyarayım Sara Willis. Ailen senin inatçılığına ve entrikalarına göz yumabilir ama ben yummayacağım. Kaprislerine gemimde müsamaha gösterilmeyecek. Ya da benim adamda."

"Sizin adanız mı? Kimseye ait olmayan sınıfsız bir ütopya olduğunu sanıyordum."

Soğuk bir kaş çatma yüz hatlarını kararttı. "Öyle. Ama birinin kuralları koyması ve uygulaması gerekiyor ve adamlarım bunu yapmam için beni seçti. Bu da *benim* adamda *benim* kurallarına uyacağımız anlamına geliyor." Durakladı. "Bunu kabul etmenin sizin türünüz için zor olduğunu biliyorum. Blackmore Kontu'nun kızı olarak istediğinizi elde etmeye alışkınsınız. Ama eninde sonunda buna alışacaksınız ya da otoriteye karşı gelmenin ne demek olduğunu zor yoldan öğreneceksin."

Oluşturuldu **tarafından** **ABC** **Amber** **LIT** **_____**
Converter, <http://www.processtext.com/abclit.html>

Tehdidini duymazdan geldi ama adamın "Blackmore Kontu'nun kızı" sözünü böyle küçümseyerek söylemesi merakını uyandırdı. Adamın soylulara karşı mantıksız bir nefreti var gibiydi ve bunun sadece Amerikalı olmasından kaynaklanmadığından şüpheleniyordu.

"Merak ediyorum," dedi, ses tonu eşitti, "*sana* 'otoriteye karşı gelmenin ne demek olduğunu' kim öğretti? Acaba hangi korkunç İngiliz asilzadesi sana 'benim türümden' bu kadar acı bir şekilde nefret etmeyi öğretti?"

Bir an için çok ileri gittiğini düşündü. Adam parmaklıklardan uzaklaşırken gözleri parladı. Zayıf gövdesindeki her kas, saldırmaya hazırlanan bir canavarınki gibi gerilmişti ve kadın içgüdüsel olarak ondan geri adım attı, eli boğazına gitti.

"Güven bana," dedi sonunda, öfkeyle karışık alçak bir sesle, "bilmek istemezsin."

Topuğunun üzerinde dönerek fok'sle doğru yürüdü ve onu orada titreyerek bıraktı.

* * *

Gideon pusulaya üstünkörü bir bakış atarak dümeni çeyrek tur çevirdi. Öğleden sonra güneşinin ışınları geminin kışından süzülerek başını ve sırtını ısıtıyordu. Ne yazık ki, Sara Willis sayesinde çoktan ısınmıştı.

Bütün gün Barnaby'ye onun sorumluluğunu vererek ondan uzak durmuştu ama bu onu düşünmekten alıkoymamıştı. Annesiyle ilgili olanlar onu şaşırtmıştı. Bir kontla evli, reformcu bir kadın. İnanılmaz.

Elbette, muhtemelen Sara'nın ima ettiği kadar dramatik olmamıştı. Annesinin ve Sara'nın reform çabaları korunaklı durumlarla sınırlı kalmış olmalıydı. Gideon, İngiliz kontlarının, kadın akrabalarının yoksulların dertleriyle ilgilenerek ellerini kirletmelerine izin vermeyen, ihtiyatlı ve mağrur insanlar olduklarını bilecek kadar kılıç kullanmıştı.

Yine de Sara, *Chastity* gemisine binmişti. Kendisi için endişelenmeden mahkûm kadınları savunmuştu. Şimdi düşününce, ona üvey kardeşinin kont olduğunu söylemesinin tek nedeni, onu *Chastity*'yi almamaya ikna etmeye çalışmaktı. Bu çekingen ya da titiz **Generated by ABC Amber LIT Converter, <http://www.processtext.com/abclit.html>** kadının bir yapacağı bir hareket değildi.

Dudaklarına bir gülümseme değdi. Sara bir savaş gemisi kadar ürkekti. Baştan kışa zarif hatlara sahip çok güzel bir savaş gemisi, ama yine de savaş için tasarlanmış bir savaş gemisi. Söz konusu kadınlar ve onların iyiliği olduğunda, iyi silahlanmış herhangi bir gemi gibi savaşırdı. Cesareti göz korkutucuydu... ve ayıltıcıydı. En sinirli anlarında, mahkûm gemisini alma kararını sorgulamasına bile neden olmuştu.

Yine de, o etekli asker her erkeğin davranışlarını sorgulamasına neden olur. Tanrı onunla evlenen adama yardım etsin. Gece gündüz peşini bırakmaz ve ona bir an bile huzur vermezdi.

Onunla seviştiği zamanlar hariç. İnledi. Neden Sara'yı her düşündüğünde onu yatakta hayal ediyordu, ince kolları

Uzanmış, gözleri gizemle örtülmüş, denizciyi çağıran bir siren gibi onu çağırırken?

Hayır, onun için değil. Başka bir adam kendini o kıyıya vurmalıydı, çünkü bu o olmayacaktı.

Ama sonra başka bir adam onu öpmenin, ipeksi saçlarına dokunmanın, çıplak vücudunu okşamanın hazzını yaşayacaktı- Vücudu anında tepki verince alçak sesle bir yemin etti. Onu düşünmeyi bırakmazsa delirecekti. Ya da hayatının geri kalanını soğuk banyolar yaparak geçirmek zorunda kalacaktı.

"Gideon, aşağı inip şu kadının okulunda ne öğrettiğini dinlesen iyi olur," dedi arkasından bir ses.

Gideon döndüğünde Barnaby'nin kış güverteye çıkan merdivenin tepesinde durduğunu ve yüzünde eğlenen bir ifade olduğunu gördü. "O kadının" kim olduğunu sormaya gerek yoktu.

"Söylediği ya da yaptığı hiçbir şey beni şaşırtmaz." Gideon bir kez daha dümene dönerek sırtını Barnaby'ye verdi. Sara'nın yanına bir daha yaklaşmayacaktı, hele de şu anki duygularıyla. Bırakalım onunla bugün Barnaby ilgilen.

"Belki değil, ama bu endişelenecek bir şey olmadığı anlamına gelmez. Benden daha fazla eğitim aldınız ama *Lysistrata*, erkekler savaşa gitmeyi bırakmayı kabul edene kadar kadınların kocalarıyla ilişkiye girmeyi reddettiği oyun değil mi?"

Oluşturuldu **tarafından** **ABC** **Amber** **LIT** **_____**
Dönüştürücü, <http://www.processtext.com/abclit.html>

Gideon bir iniltiyle direksiyonu sıktı. *Lysistrata*, okuyacak yaşa geldiğinde babasının zorla boğazından geçirdiği pek çok edebiyat eserinden biriydi. "Evet ama sakın bana onlara bunu öğrettiğini söylemeye kalkma. Tanrı aşkına, bu Yunanca. Ezberden okuyacak kadar iyi bilse bile tek kelimesini bile anlamazlar."

"Sizi temin ederim ki onlara ücretsiz çeviri yapacak kadar iyi biliyor. Yanından ayrıldığımda onlara hikayeyi büyük bir şevkle anlatıyordu."

Gideon bir küfür savurarak dümendenden uzaklaşırken Barnaby dümene uzandı. Merdivene doğru yürürken, "Onu asla gemiye almamalıydım," diye homurdandı. "Onu ağzı bağlı ve elleri bağlı olarak İngiltere'ye geri göndermeliydim!"

Barnaby'nin karşılık veren kahkahasını duymazdan gelerek merdivenden indi ve ambara giden kapağa yöneldi. Kadınları isyana teşvik etmeden önce buna bir son vermeliydi.

Karanlığa doğru inerken Sara'nın yavaş ve ölçülü kelimelerle konuşan canlı sesini duydu. Merdivenlerde durdu. Sparta'nın habercisinin Atina yargıcına erkeklerin kadınların soğukluğuna son vermek için ne kadar çaresiz olduklarını anlattığı sahneyi anlatıyordu. Gülümsemekten kendini alamadı. Pasajı, orijinalindeki birçok fallik kelime oyununa hiç atıfta bulunmadan okuyordu. Yunan oyunlarının en kabası olan *Lysistrata*'yı ancak Sara iffetli bir masala dönüştürebilirdi.

Yüzündeki gülümsemeyi silerek merdivenlerden inmeyi bitirdi ve Sara'yı ambarın en ucunda, sırtı ona dönük bir şekilde ayakta dururken buldu. Otuz kadar kadın ve çocuktan oluşan bir grup etrafını sarmış, her kelimeyi dikkatle dinleyen yüzleriyle dikkat çekiyorlardı. Penceresiz ambardaki iğrenç tropik sıcağa rağmen sadece çocuklar kıpırdandı ve şikâyetlerini fısıldamaktan fazlasını yapmaya cesaret ettiklerinde anneleri onları susturdu.

Kaşlarını çattı. Başından beri haklıydı; lanet olası kadın beladan başka bir şey değildi. Nasıl oluyor da sadece birkaç kelimeyle ateşli ve yorgun kadınlardan oluşan bir dinleyici kitlesini avucunun içine alabiliyordu? Bunlar kolayca yönlendirilebilecek türden kadınlar değildi. Hepsi dünyanın en iğrenç tarafını görmüştü.

Yine de Sara o zengin, büyüleyici sesiyle bir hikâye anlatırdı ve onlar da her kelimesine inanır, onu her türlü belaya sürüklemeye hazır olurlardı. Bunun olmasına izin vermeyecekti. Yine izin vermeyecekti. İşler iyi gidiyordu ve sürekli huzursuzluk çıkarma girişimleriyle bunu bozamazdı. **Generated by ABC Amber LIT Converter, <http://www.processtext.com/abclit.html>**

Onu gördüklerinde kadınlar arasında başlayan mırıldanmalara aldırmadan ilerledi. Sonra Sara döndü ve bakışları onunkilerle buluştu. Anında yanaklarına yayılan suçlu bir kızarıklık ona niyeti hakkında bilmesi gereken her şeyi anlattı.

"İyi günler hanımlar," dedi sert bir ses tonuyla. "Bugünlük ders bitti. Neden hepiniz güverteye çıkıp biraz temiz hava almıyorsunuz?"

Kadın Sara'ya baktığında, Sara ellerini önünde birleştirdi ve gözlerini ona dikti. "Sınıfımı dağıtmaya hakkınız yok Kaptan Horn. Ayrıca, henüz işimiz bitmedi. Onlara bir hikâye anlatıyordum-"

"Biliyorum. *Lysistrata*'yı anlatıyordun."

Gözlerinde kısa bir süre şaşkınlık titreşti, ama sonra kendini beğenmiş bir tavırla dönüp aristokrat küçük burnunu ona doğru eğdi. "Evet, *Lysistrata*," dedi onu bir an bile yanıltmayan tatlı bir sesle. "Kadınları edebiyatın büyük eserleri konusunda eğitmeme bir itirazınız yoktur herhalde, Kaptan Horn."

"Hem de hiç." Ellerini kalçalarının üzerine koydu. "Ama malzeme seçiminizi sorguluyorum. Aristophanes'in öğrencilerinizin yeteneklerinin biraz ötesinde olduğunu düşünmüyor musunuz?"

Sara'nın kendini toparlamadan önce yüzünden geçen şoktan büyük zevk aldı. Kadınlar arasındaki fısıldaşmaları duymazdan gelerek biraz daha dik durdu. "Sanki Aristophanes hakkında bir şey biliyorsun da."

"Edebiyat bilmek için İngiliz lordu olmaya gerek yok Sara. Siz İngilizlerin o çok övdüğü yazarların hepsini tanıyorum. Onlardan herhangi biri, suçlamalarınız için Aristophanes'ten daha iyi bir seçim olurdu."

Kız ikna olmamış bir şekilde ona bakmaya devam ederken, hafızasını yokladı ve İngiliz babasının ona kelimenin tam anlamıyla ezberlettiği yüzlerce şiir pasajını araştırdı. "Örneğin Shakespeare'in *Hırçın Kız'ını* seçebilirdin-'Fie, fie! Çöz o tehditkâr kaba alnı. / Ve o gözlerden küçümseyici bakışlar fırlatma / Efendini yaralamak için,

senin kralın, senin valin.'" Generated by ABC Amber LIT Converter,
<http://www.processtext.com/abclit.html>

Babasının Shakespeare'den en sevdiği bölümü okumayalı uzun zaman olmuştu ama kelimeler sanki daha dün öğrenmiş gibi tazeydi. Edebiyatı bir silah olarak kullanmayı bilen biri varsa, o da oydu. Babası, tövbe etmeyen çocuklarla ilgili alıntılarla ona eziyet etmekten zevk alırdı.

Diğer kadınlar şaşkınlıkla ondan ona bakarken Sara da ona bakakaldı. "Nasıl... Yani... nerede olabilirsin-"

"Boş verin onu. Mesele şu ki, onlara *Lysistrata*'nın hikayesini anlatıyorsunuz, oysa onlara söylemeniz gereken şey, 'Kocanız sizin efendiniz, hayatınız, koruyucunuzdur. / Başınız, hükümdarınız; size değer veren / Ve sizin bakımınız için bedenini / Denizde ve karada acı verici işlere adanmış biri."

Onun Shakespeare bilgisine duyduğu şaşkınlık, alıntılardığı pasajı - Katherine'in Petruchio'yu babasının tüm konuklarının önünde efendisi ve efendisi olarak kabul ettiği sahne- tanıdığına kaybolur gibi oldu.

Kadınların arasından çıkıp ona yaklaşan Sara'nın gözleri parlıyordu. "Biz henüz senin karın değiliz. Shakespeare de demiş ki, 'Artık iç çekmeyin hanımlar, artık iç çekmeyin / Erkekler hep aldatıcı oldular / Bir ayakları denizde, bir ayakları kıyıda / Bir şeye asla sabit kalmadılar."

"Ah, evet, *Much Ado About Nothing*. Ama Beatrice bile sonunda fikrini değiştiriyor, değil mi? Sanırım Beatrice şöyle diyor, 'Küçümseme, elveda! ve kızlık gururu, elveda! / Böylelerinin ardında hiçbir şeref yaşamaz. / Ve Benedick, sevmeye devam et; sana karşılık vereceğim, / Vahşi kalbimi senin sevgi dolu ellerine teslim edeceğim."

"Bunu söylemesi için kandırıldı! Tıpkı sizin bizi zorladığınız gibi o da onu kabul etmeye zorlandı!"

"Seni zorlamak mı?" diye bağırdı. "Sen gücün anlamını bilmiyorsun! Yemin ederim, eğer-"

Kadınların yuvarlak ve korku dolu gözlerle kendisine baktığını fark edince sözünü kesti. Sara onu bir canavar gibi göstermek için sözlerini çarpıtiyordu. Ve başarılı da oluyordu, onu şaşırtıyordu.

Oluşturuldu tarafından **ABC** **Amber** **LIT** _____
Dönüştürücü, <http://www.processtext.com/abclit.html>

"Dışarı!" diye kükredi kadınlara. "Hemen dışarı çıkın! Bayan Willis ile yalnız konuşmak istiyorum!"

İki kez söylemesine gerek yoktu. Kadınlar yorgun, sıcak ve korkmuşlardı ve tek ihtiyaçları olan şey, eteklerinin fısıltısıyla ambardan sağlayacak emriydi. Ambar boşalırken Sara kederli bir çaresizlik içinde bakakaldı. "Geri dönün! Seni gitmeye zorlayamaz! Buna hakkı yok-"

Kadınlardan sonuncusu yüzünde endişeli bir ifadeyle, "Özür dilerim hanımefendi," diye mırıldandı. Sonra başını eğdi ve çocuklarını merdivene doğru kışkırttı.

Onlar gittikten sonra, gözleri parlayarak ona doğru döndü. "Bu ne cüret! Buraya girip öğrencilerimi kovmaya hakkın yok, seni... seni zorba!"

Kadının suçlamasında gerçeklik payı olması, bunu hazmetmesini kolaylaştırmıyordu. Birkaç sert adımda onun yanına vardı. "Bana kabadayı demenden bıktım Sara. Doğru, gemini aldık ama o zamandan beri sana kötü davranıldı mı? Tecavüze uğradın mı? Dövüldün mü? Kamarana kilitlendin mi?"

"Hayır, ama eminim ki bu sadece bir zaman meselesi! Ve dün beni zorladın!"

Sara söylediği anda pişman oldu. Dünkü öpücüğün her ikisi tarafından da unutulmuş olması gerekiyordu. Herkes bir yana Sara'nın bundan bahsetmemesi gerekirdi, özellikle de bu kadar kışkırtıcı bir şekilde.

Vücudu gerildi, yanağındaki yara izi bronz teniyle canlı bir tezat oluşturuyordu. Öne doğru iki hızlı adım atarak, kız kaçamadan onu belinden yakaladı. "Dün de böyle mi oldu? Kendimi sana zorladım ve sen de öpücüklerime katlandın? Garip ama hatırlamıyorum.

böyle." Sesi kaba bir mırıltıya dönüştü. "Ağzının benimkinin altında açıldığını hatırlıyorum. Ellerini saçlarıma gömdüğünü ve boynuma yapıştığını hatırlıyorum. Çoğu kadın güç karşısında böyle tepki vermez."

Kendi zayıflığının yüzüne vurulmasına öfkelenerek ellerini yumruk yapıp adamın göğsüne dayadı ama adam onu kendine doğru çekerek vücudunu adamın gergin kalçalarına ve zayıf beline yapıştırdı. "Gücün ne olduğu hakkında hiçbir fikrin yok Sara, hem de hiç. Belki de birinin sana gerçek gücün nasıl bir şey olduğunu göstermesinin zamanı gelmiştir."

Oluşturuldu **tarafından** **ABC** **Amber** **LIT** **_____**
Dönüştürücü, <http://www.processtext.com/abclit.html>

"Hayır-o-o..." diye fısıldadı adam başını onunkine doğru eğerken, ama ağzı daha fazla itirazın önünü kesti.

Öpücüğü sert ve acımasızdı, onu sıkı ve inatçı bir şekilde tutuyordu. Kadın kıvranıyor ve kendini kurtarmaya çalışarak onu itiyordu. Adam gözleri ışıdayarak, onu yüksek sandığın üstüne yatırarak karşılık verdi. Sonra bileklerini kavradı ve arkasından bükte, bir eliyle onları tutarken diğer eliyle çenesini yakaladı ve onu tekrar öpebilmek için başını sabit tuttu.

Onunki cezalandırıcı bir öpücüktü, kızın ondan nefret etmesi için tasarlanmıştı. Ve nefret etti. O anda, gerçekten nefret etti. Adam dilini dişlerinin arasına sokmaya çalıştı ama kadın bu savaşı kazanmasına izin vermemeye kararlı bir şekilde dişlerini sıkıca tuttu. Onun pençesinden kurtulmanın bir yolu olmadığını anladığında, aklına gelen tek yolla onunla savaştı: alt dudağını ısırıldı. Adam bir küfür savurarak başını geri çekti ama kan akmasına rağmen onu bırakmadı.

"Bu, sevgili Sara, 'güç' demek," diye atıldı. "Ve sen bundan hiç hoşlanmıyorsun, değil mi?"

Adamın gözlerinde suçluluk duygusu gördüğüne yemin edebilirdi ama bu fikri hemen reddetti. Bu... bu vahşinin suçluluk duyması mümkün değildi!

Sonra bakışları penceresiz ambarın fener ışığında ve ses tonu hafifçe değişerek daha yatıştırıcı bir ton aldı. "Seni suçladığımdan değil. I

bundan da hoşlanmıyorum. Benimle kavga etmeni istemiyorum."

Gözleri kızın yüzünün her çizgisini, her tonunu içiyor gibiydi. Çenesindeki tutuşunu yumuşattı, sonra parmaklarıyla boğazını hafifçe kavradı. Kız nefesini tutarken, adam başparmağını ve parmaklarını kızın boynunun iki yanında gezdirdi. "Hayır," dedi, sesi boğuklaşıyordu. "Dünkü halini tercih ederim... yumuşak... sevimli... teslimiyetçi..."

Sözcüklerin kendisi bir okşamaydı ve sanki özellikle sulu bir lokmaymış gibi ağzına bakışı, diken diken olmasına neden oldu. Haince hislerle savaştı. "Bana hiç sahip olamazsın."

"Yapamaz mıyım?" Dudaklarına bilmiş bir gülümseme dokundu. Adam başını eğdi ve kadın kendini bir başka acımasız öpücüğe hazırladı. Bunun yerine, adam dudaklarını boynunun yan tarafındaki nabza bastırdı.

Oluşturuldu **tarafından** **ABC** **Amber** **LIT** **_____**
Converter, <http://www.processtext.com/abclit.html>

Dudakları sıcak ve tereyağı yumuşaklığındaydı, birkaç dakika önceki gibi değildi. Kıpırdamadan oturmaya, adamın kanını ısıtmadığını ve onu pusuladaki bir iğne gibi titretmediğini düşünmeye çalıştı. Bütün duygu dalgalanmaları vücudunu ele geçiriyordu. Onları durduramıyor gibiydi. Ağzı kulağını okşamak için yukarı doğru hareket etti, sonra yanağına doğru bir yol boyunca öpücükler saçtı, kaba bıyıkları tenini sıyırdı.

Savunmasını delip geçen arzuyu görmezden gelerek titrek bir nefes aldı ve bir erkek vücuduna binlerce narin okşayısta bulunurken bir kadının yapabileceği kadar mesafeli durdu. Ama adam dudakları hariç yüzünün her yerine öpücükler kondurmaya başladığında, kendini gerçekten de adamın ağzını kendi ağzında isterken, öpücüğünü orada arzularken buldu.

Ve bir alçak gibi, onun ne istediğini tam olarak biliyor gibiydi. Bir an için geri çekildi, bakışları kadının titreyen dudaklarında sabitlendi. Sonra onları kendi dudaklarıyla örttü.

Yumuşaktı. Gizliydi. Şeytani bir şekilde enfesti. Diliyle dudaklarının kıvrımlarını izledi, sonra cesurca ağzına soktu. Kendi kendine

Bir kontun kızı gibi onunla savaşıacaktı. Bunu ona yapmaya hakkı yoktu.

Ama içindeki mücadele bitmişti. Kendini çok güçlü, çok erkek hissediyordu. Geminin ambarı onun bölgesiydi, karanlık, gizli ve baştan çıkarıcı şeylerle doluydu. Geminin sallanışı bile ona komplo kurmuş gibi görünüyor, onu gövde üzerinde dengesini korumak için ona yaslanmaya zorluyordu. Dilini titreyen ağzına sahiplenici darbelerle soktu ve her biri dizlerini... karnını ve belini zayıflattı. Tanrım, daha önce hiç kimse ona bunu hissettirmemişti... bu haince huzursuzluğu, her öpücüğe aynı derecede ateşli bir öpücükle karşılık verme dürtüsünü.

Adamın eli boynundan aşağı inip göğüs kemiğinden geçerek göğüslerinden birinin üzerinde durduğunda, kadının içinde hiçbir direnç kalmamıştı. Hiçbir şey yapmadı. Utanmaz bir ahlaksız gibi onun öpücüğüne doğru eğilmek dışında hiçbir şey.

Gideon ondaki değişimi hemen hissetti, özellikle de ellerini bıraktığında, çünkü onu itmek yerine yeleğinin altından kaydırıp belini kavradı. Şaşılacak şeydi, inanılmazdı. Onu ilk öpüşündeki acımasızlığı yüzünden neden ondan nefret etmiyordu? Bu yüzden kendinden o kadar nefret ediyordu ki, sırf ona inandığı gibi bir canavar olmadığını göstermek için onu tekrar öpmüştü.

Şimdi tek düşünebildiği ona dokunmak ve okşamaktı. Vücudu onun yerine düşünüyordu ve bunu durduramıyor gibiydi.

Oluşturuldu   **tarafından**   **ABC**   **Amber**   **LIT**   _____
_____ **Dönüştürücü, <http://www.processtext.com/abclit.html>**

Kızın ona verdiği tepki o kadar masum, o kadar eğitimsizdi ki... o kadar çekiciydi ki. Bu, adamın kızın giysilerini yırtıp atma, onu yataklardan birine yatırma ve kendini onun içine gömme isteği uyandırdı. Kızın kolları beline dolandığında inledi. Kendini kontrol etmek zorundaydı. İtidalli davranmalı, gücün karşılıklı tatminden ne kadar farklı olduğunu gösteren gösterisini bitirmeliydi. Sonra onu kendisinden uzaklaştırabilirdi.

Ama daha sonra. Çok daha sonra. Onun her yerine dokunduktan, dün gece onu saatlerce uyanık tutan bedenini keşfettikten sonra.

Avucuyla göğsü arasındaki kumaş katmanları onu hayal kırıklığına uğrattı. Durup düşünmeden, muslin elbisesinin yakasını zarifçe dolduran dantel tesettür parçasını çekiştirerek gevşetti. Kadın ağzını onunkinden ayırdı, gözleri geniş ve kararsızdı. Dantel parçası yere düşerken, adam onun göğüslerinin üst kısımlarını okşadı ve kızlık kararlılığının devreye girmesini bekledi.

Olmadığında, kız orada öylece oturup ürkmüş bir geyik gibi ona baktığında, elini korse içine kaydırıp bir göğsünün yumuşak ağırlığını kavradı. Ona dokunmak zorundaydı. Dokunmazsa çıldıracaktı.

Bu bir tepki getirdi. "Bana... böyle dokunmamalısın..." diye nefes aldı, ancak göğüs ucu adamın elinin altında tatlı bir çakıl taşına dönüştü.

"Hayır, yapmamalıyım." Avucunu göğsüne dayadı ve yavaş, ustaca vuruşlarla yoğurdu. "Ama yapmamı istiyorsun, değil mi? İstiyorsun." Yapacağı son şey olsa bile ona kendisini istediğini itiraf ettirecekti. Bir daha asla onu kendisini zorlamakla suçlamayacaktı.

Yüzünü başka tarafa çevirdi ama onu durdurmadı. "Ben... Yani, ben... Ben istemiyorum... Ben... Ben..."

Ağzını tekrar aldı, dilini ağzının tatlı, sıcak sıcaklığına gömerken onu susturdu, tıpkı kendini onun başka bir yerine gömmek istediği gibi. Kadının kendisine yapışmasını sağladıktan sonra arkasına uzanarak korsesinin kollarını omuzlarından sıyrabilecek kadar çözdü. Sabırsızlıkla kombinezonunun bağlarını çözdü, sonra da göğüslerini ortaya çıkarmak için tülbenti aşağı çekti.

Boğazında kısık bir sesle inlemesine ve öpücüğün altında sarsılmasına rağmen geri çekilmedi. Tanrım, çok tatlıydı, şimdiye kadar tattığı en tatlı kadındı. Dilini **Generated by ABC Amber LIT Converter,** <http://www.processtext.com/abclit.html> tatlı dudaklarının arasına huzursuzca sokarken, ellerini göğüslerine götürdü, kanı damarlarında şiddetli bir dövme gibi atıyordu.

Kadının eti yumuşacıktı, çok yumuşak ve teslimiyetçiydi. Ve adam demir gibi sertti. Ne zaman bir kadın onu bu kadar sertleştirmişti?

Kadın ona sarılırken, adam dudaklarını onunkilerden ayırdı ama sadece saten tenli bir göğsüne doğru öpücükler kondurmak için. Adam onu ağzına alıp meme ucunu sertçe emdiğinde kızın gözleri şok içinde açıldı. Ama ona karşı koymadı. Hayır, ona doğru eğildi, parmakları omuzlarının çıplak tenine battı. Tırnakları daha sonra orada iz bırakacaktı ama umurunda değildi. Onu istiyordu. Burada. Şimdi.

Kafasının içinde uyarı zilleri çaldı. Onları görmezden geldi. Onun kokusu, teninin tuzlu tadı dikkatini dağıtıyordu. Beklediği gibi soğuk bir İngiliz leydisi ona karşı koyabilirdi. Ama o, askerlerini uyandırmak için *Lysistrata*'yı okuyan ateşli bir savaşçı kraliçeydi. bir kadına karşı koyamazdı. Onu istiyordu. O da onu istiyordu. Başka ne fark ederdi ki?

"Gideon! Aman Tanrım!" diye nefes aldı, adam önce bir göğsüne, sonra diğerine dikkat kesilip onları yutmak isterken.

"Evet, burası cennet," diye mırıldandı göğsüne karşı. "Sen cennetsin, tatlım." Şehvet düşkünü Amerikalı kalbinin her atışında arzuladığı bu İngiliz kadın bir melekti. Ona sahip olacaktı. Ona sahip olmalıydı. Ona aitti. Ve onu istiyordu. Ne derse desin, vücudu onu yalanlıyordu. Onu istiyordu.

Onu tekrar öperken kendi kendine bu bahaneleri uydurdu, bu sefer ağzının verdiği hazzın bile yatıştıramadığı bir açlıkla. Daha fazlasını istiyordu. Daha fazlasına sahip olmalıydı. İhtiyaç ateşiyle eteğini ellerinin arasına aldı, ince baldırları boyunca yukarı çekti ve bükülmüş dizlerini geçti.

Ellerini tülbentin altından geçirip kızın soluk, pürüzsüz teninde gezdirdikten sonra kendini kızın ayırık bacaklarının arasına yerleştirdi. Kız ona ait olacaktı, başka kimseye değil. Ona ondan başka kimse sahip olmamalıydı.

Ona kendisini ne kadar çok istediğini gösterecekti. Bunu fark etmesini sağlayacaktı, böylece onu bir daha asla kendinden uzaklaştıramayacaktı. Ve bu karmakarışık düşünceyle elini bacaklarının arasına kaydırды.

Oluşturuldu   **tarafından**   **ABC**   **Amber**   **LIT**   _____
_____ **Dönüştürücü, <http://www.processtext.com/abclit.html>**

Bölüm 11

"^"

Kupa papazını zaferle esir alan sinek vezirinden daha özgür değiliz.

-Lady Mary Wortley Montagu

Mektubu,13 Ocak 1759

Gideon'un parmaklarını en özel yerinde hissetmesi Sara'yı yarı rüyasından uyandırdı. "Hayır," diye fısıldadı ağzını Gideon'un ağzından çekerken. "Hayır, yapmamalısın!"

Eli onu kavradı ve vücudunda oluşturduğu tatlı gerilimi anında rahatlattı. "Ah, ama yapmalıyım," diye fısıldadı. Bakışları karanlıktı, sanki onun ne hissettiğini tam olarak anlamış . "Bunu yapmamı istiyorsun. Sana dokunmama izin ver Sara. Sana aramızdaki ilişkinin nasıl olabileceğini göstermeme izin ver." Onu çok ilginç bir şekilde okşadı, güneşin ısıttığı tropik deniz gibi akışkan ve sıcak hissettirdi.

Çekincelerine rağmen "Evet," diye nefes aldı. Adamın yüzünde parlayan bilgiyi, zayıflığının bilgisini bastırmak için gözlerini kapattı. Adamın maharetli ellerine **Generated by ABC Amber LIT Converter,** <http://www.processtext.com/abclit.html> teslim olmak için neredeyse karşı konulmaz bir dürtü, ona dokunmak, ellerini vücudunda gezdirmek ve onun kendisine yaptığını yapmak için garip bir istekle birleşerek onu ele geçirdi.

Avucunu, dokunmak için can atan yerin üzerinde şaşmaz bir doğrulukla döndürmeye devam ederken, parmaklarını kaslarla kaplı kaburgalarının üzerinde ve daha da içeride, göğsünün üzerinde gezdirdi, keskin, sıkı tüyleri araştıran elleriyle matlaştırdı. Buruşuk kadife gibi olan teni parmaklarının altında zıplıyor gibiydi. Sert bir nefes alarak, ellerinden birini daha aşağıya, geniş kemerini geçip pantolonundaki sert çıkıntıyı avuçlamak için hareket ettirdi.

Gözleri fal taşı gibi açıldı. Yüz ifadesi artık bilgili değil, sadece bir erkeğin bakabileceği kadar sert, çığ ve muhtaç görünüyordu. Kalçalarını onun eline doğru iterken boğazından gırtlaksı bir ses çıkardı. Aynı anda avucunun topuğunu ona doğru düzleştirdi ve bir zevk dalgası bir anda onu vurdu, o kadar yoğun ki neredeyse gövdeden atlayacaktı.

"Ah, Tanrım," diye fısıldadı. Her parçası titriyor ve titriyordu. Her parçası daha fazlasını arzuluyordu. Ne yaptığığın farkında olmadan, zevkin tekrarını aramak için onun eline karşı dalgalandı.

Gözleri parlıyordu. "İşte böyle, tatlım. Bırak tadını çıkar." Parmaklarıyla kızın buklelerini ayırdı, sonra bir tanesini bir şekilde ıslanıp kayganlaşan ve ona kolay erişim sağlayan bir geçidin içine kaydırıldı. "Yüce İsa, çok iyi hissediyorsun, çok iyi." Neredeyse hayvani bir hırıltıyla kızın ağzını bir kez daha kendi ağzının altında ezdi.

Sara belli belirsiz, üstlerinde bir yerden gelen bir ses duydu, tahtanın tahtaya sürtünme sesi, ama bu sesi zihninden uzaklaştırdı. Sonra yukarıdan bir ses seslendi, "Kaptan? Kaptan, aşağıda mısınız?"

Gideon ağzını onunkinden ayırdı ve elini geri çekti, dudaklarından bir küfür . "Evet Silas, buradayım. Birazdan seninle olacağım."

Şehvet dolu sisinden çıkarken utanç, Sara'nın üzerinden kovalar halinde aktı. Aman Tanrım, eli adamın pantolonundaydı! Ve adam ona sadece bir kocanın dokunabileceği bir samimiyetle dokunuyordu!

Elini çektiğinde, aşağıya doğru inen ayak sesleri yankılandı. "Seninle konuşmam gerek," dedi Silas, tahta bacağının basamaklarda çıkardığı takırdama sesiyle noktalanan sözleriyle. "Louisa denen kadın hakkında-"

Oluşturuldu   **tarafından**   **ABC**   **Amber**   **LIT**   _____
_____ **Dönüştürücü, <http://www.processtext.com/abclit.html>**

"Biraz daha yaklaşırsan, Silas," diye havladı Gideon, "yemin ederim seni kırbaçlatırım!"

Topaklanma sesleri aniden kesildi. Sara eteklerini çılgınca aŗağı çekti ama bagajdan inmeye alıŗtıėında Gideon ona izin vermedi. Sert elleriyle kalçalarını sabit tuttu.

Silas'a seslenirken bakıŗları onunkilere kilitlendi: "Kamarama git. Seninle birazdan orada buluŗacaėız. nce ilgilenmem gereken baŗka bir ŗey var."

Kalbi, Silas'ın merdivenleri çıkarken çıkardığı seslerle aynı anda çarpıyordu. O "baŗka bir ŗey "di ve eğer "ilgilenilmesine" izin verirse, onunla iŗi bittiğinde onu kolayca bir kenara atacağına güvenebilirdi.

Bunun olmasına izin vermezdi. Bu adamla, bu vicdansız korsanla olmazdı. Ambar kapısı yukarıdan çarparak kapandı ve Gideon onu tekrar öpmek için eğildi, ama bu kez o hazırlıklıydı. Ellerini onun göğsüne dayayarak yüzünü çevirdi. "Hayır," diye fısıldadı. "Artık olmaz."

Kolu tekrar beline dolanırken nefesi sıcak ve ağır bir ŗekilde kulağına geldi. "Neden olmasın?"

Bir an için zihni bomboŗtu. Ona mantıklı gelecek ne tür bir sebep gösterebilirdi ki? Evli olmadıklarına itiraz ederse, adam onunla evlenerek bu itiraza bir son verecekti ve bu felaket olurdu.

Sonra Petey'nin planını hatırladı. "nk ben zaten bir baŗkasına söz verdim."

Vücudu onunkine karŗı hareketsiz kaldı. İkisinin de üzerine baskıcı bir sessizlik çöktü, sadece saat ziliinin uzaktan gelen ınlamasıyla noktalandı. Ama adam uzaklaŗmadı ve ilk baŗta onun kendisini duymadığından korktu.

"Dedim ki-" diye baŗladı.

"Seni duydum." Geri çekildi, yüzü ŗpheyle gerilmiŗti. "Ne demek 'baŗka biri'? **Generated by ABC Amber LIT Converter,** <http://www.processtext.com/abclit.html> England'dan biri mi?"

Londra'da bir nişanlı icat etmeyi düşündü. Ama onun gözünde bir ağırlığı olmazdı, değil mi? "Hayır. Başka bir denizci. Ben... Mürettebatınızdan biriyle evlenmeyi kabul ettim."

Yüz ifadesi, heybetli gemisini oluşturan meşe ağacından yontulmuş gibi görününe kadar sertleşti.

"Şaka yapıyorsun."

Başını öfkeyle salladı. "Peter Hargraves dün gece benden... karısı olmamı istedi. Ben de kabul ettim."

Yüzüne şaşkın bir ifade yayıldı, sonra yerini öfke aldı. Ellerini kadının kalçalarının iki yanına koyarak, yüzü kadınınkine birkaç santim kalana kadar başını eğdi. "O benim mürettebatımdan biri değil. Bu yüzden mi teklifini kabul ettin - adamlarımdan biri olmadığı için mi? Yoksa ona karşı bir şeyler hissettiğini mi iddia ediyorsun?"

Son sözleri dudak bükerek söyledi ve utanç kadının içine yayıldı. Kendini Gideon'a vermenin eşiğindeyken Petey'ye karşı bir şeyler hissettiğini iddia etmek zor olacaktı. Ama onu vazgeçirecek tek cevap buydu. Elleri onun hareketsiz göğsünde titredi. "Ben... Ben ondan hoşlanıyorum, evet."

"Benden 'hoşlanma' şeklin mi?" Kız ne diyeceğini bilemez bir halde gözlerini kaçıınca, adam çenesinden tutup onu kendisine bakmaya zorladı. Loş ışığa rağmen, arzusun hâlâ onu tuttuğunu söyleyebilirdi. Ve tekrar konuştuğunda, sesi ihtiyacının gerginliğiyle doluydu. "Dün gece neyi kabul ettiğin umurunda değil. Her şey değişti. Az önce dokunuşuma verdiğin tepkiden sonra hâlâ onunla evlenmek istiyor olamazsın."

"Bu bir hataydı," diye fısıldadı, adamın gözlerindeki öfke parıltısını görmezden gelmek için kendini zorladı. "Petey ve ben birbirimize çok uygunuz. Onu daha önceden, *Chastity*'den tanıyorum. Onurlu bir adam olduğunu biliyorum, bu yüzden hâlâ onunla evlenmek niyetindeyim."

Gideon'un çenesinde bir kas kasıldı. "O bir kabadayı değil, demek istiyorsun. Benim gibi kötü bir korsan değil."

'tecavüz ve yağma.'" Bir yeminle sandıktan uzaklaştı, sonra merdivenlere doğru döndü. "Ne düşünürsen düşün, o sana göre değil Sara. Ve sana kur yapmasına hemen şimdi bir son vereceğim!"

Oluşturuldu tarafından **ABC** **Amber** **LIT** _____
Dönüştürücü, <http://www.processtext.com/abclit.html>

Dehşet bir anda onu sardı. Petey'ye her şeyi yapabilirdi, her şeyi! "Hayır!" diye bağırarak sandıktan atladı ve onun peşinden koştu. "Hayır, Gideon! Dur!"

Ama adam çoktan merdivenleri yarılarmıştı. Onun peşinden koşarken, elbisesi omuzlarından aşağı düştü. Kendini bağlamak için durdu ve adamın yukarıdaki kapaktan kayboluşunu çaresizce izledi.

Hepsine lanet olsun! diye düşündü kancalarla boğuşurken. Oraya hemen çıkmazsa, Gideon'un Petey'yi denize atıracağına ya da daha kötüsünü yapacağına şüphe yoktu. Ve bunu onun yanına bırakamazdı. Petey onun tek kaçış umuduydu ve o sefil korsan bile ona zarar veremezdi!

* * *

İskele nöbetinden yeni çıkan Petey hamağında uzanmış, eski bir fildişi parçasına bir gemi resmi oyuyordu. Mürettebatın kamaraları terk edilmişti, çünkü herkes ya kadınlara kur yapıyor ya da nöbet tutuyordu. İstese onlarla birlikte olurdu. Ann'i arıyor olurdu.

Ancak bu imkânsızdı ve pis bir korsanın şu anda bile muhtemelen onun sevgisini kazanmaya çalıştığını bilmek onu vahşi bir ruh haline sokuyordu. Mümkün olan tek yolu seçmişti ama tatlı Ann Morris'in kendisine yasak olduğunu düşünmek ona hiç de iyi gelmiyordu.

Birdenbire mürettebatın kamarasının kapısı açıldı ve duvara öyle bir çarptı ki Petey şaşkınlıktan neredeyse hamağından düşecekti. Korsan Lordu içeri girdi, gözleri gece ateşi gibi parlıyordu ve yaralı yüzünde öfke vardı. Bakışları bir anda Petey'nin üzerine düştü, o kadar öldürücüydü ki Petey'nin göğsüne dehşet saldı.

Petey temkinli bir şekilde hamağından indi, sonra Kaptan Horn ona doğru yaklaşırken hamağın etrafından dolandı. "İyi bile, Kaptan. Her şey yolunda mı?"

Yüzbaşı onu gömleğinin önünden yakaladı ve Petey'nin yüzü kendi yüzüyle aynı hizaya gelene kadar yerden birkaç santim yukarı kaldırdı. "Onu alamazsın, duydun mu? Ne şimdi, ne de başka zaman!"

Korku şokları Petey'nin omurgası boyunca ilerledi. Titrememek "**Generated by ABC Amber LIT Converter, <http://www.processtext.com/abclit.html>** derken kimi kastediyorsunuz kaptan?" için elinden gelen tek şey buydu.

"Kimi kastettiğimi *biliyorsun*, İngiliz." Korsanın gözleri kısıldı. "Tabii seni koca olarak seçtiği konusunda bana yalan söylemediyse."

Demek bahsettiği kişi buydu. Küçük hanım. Petey sertçe yutkundu. Ne lanet bir

Kabus. "Bayan Willis yalan söylemedi, kaptan. Ben... Ben ona karım olmasını teklif ettim, o da kabul etti."

Yüzbaşı bir elini gömleğinin önünden çekip onu boğazından kavradığında, Petey oyma bıçağını sıkıca kavradı. Başka bir adam onu boğazından yakalamış olsaydı, Petey onu bıçak karnına saplanmış halde yere yatırırdı. Ama bu korsan kaptanıydı. Böyle bir deliye karşı dikkatli davranmalıydı.

"Bırakın onu!" diye bir ses geldi kaptanın arkasından. Bu Bayan Willis'in ta kendisiydi; saçları omuzlarına dökülmüş, yüzü Petey'nin diğer elindeki fildişi oyma testere gibi bembeyaz kesilmişti. "Bırakın onu diyorum!"

"Sen karışma Sara!" diye emretti kaptan, parmakları Petey'nin boğazını sıkarken. Korsanın onu hâlâ gömleğinden tutuyor olmasına rağmen, Petey'nin nefesi korsanın boynunu tutması nedeniyle yarı yarıya kesilmişti. Sertçe emerek havayı ince geçitten geçirmeye çalıştı.

Bayan Willis yüzbaşının sözlerine aldırmadı. Onun arkasından yaklaşarak, bükülmüş kolunu tuttu. "Ona zarar veriyorsunuz! Bırakın onu!"

"Ona bir ders veriyorum," diye bağırdı Kaptan Horn. "Bu gemide kamarotun altında bir yerde olan görevinin ona hatırlatılması gerekiyor!"

"Ve bunun için onu boğarak öldürmek mi istiyorsunuz?"

"Bunun için, evet. Ve sana kur yapmaya cüret ettiğim için." Yüzbaşı nefes almakta zorlanan Petey'ye ters ters baktı. "Adamlarımla aynı haklara sahip değil. Bunu daha önce belirtmeliydim."

Oluşturuldu **tarafından** **ABC** **Amber** **LIT** **_____**
Dönüştürücü, <http://www.processtext.com/abclit.html>

"Ama onu ben seçtim!" Kaptanın koluna bir midye gibi yapıştı. "Kendi kocalarımızı seçebileceğimizi söylemiştin! Ve ben ! İstedığimi seçtim!"

Kamaradaki ani sessizlik sağır ediciydi, sadece geminin hareketiyle sallanan hamakların gıcirtısıyla noktalanıyordu. Petey'nin boynundaki tutuşunu hafifçe gevşeten Kaptan Horn, Bayan Willis'i delici bir bakışla süzmek için başını çevirdi. "Bana gerçekten de alçak bir denizciye koca olmak istediğinizi mi söylüyorsunuz?"

"Eğer diğer tek seçeneğim bir korsansa, evet!" Duygusal bir patlamaydı ama kaptan ona bakmaya devam edince daha kararlı bir şekilde ekledi: "Elbette bunu istiyorum. Ve eğer ona benimle evlenemeyeceğini söylerseniz, o zaman bana verdiğiniz iddia ettiğiniz seçeneği elimden almış olursunuz." Derin bir nefes aldı. "Eğer sadece sizin onayladığınız bir adamı seçebiliyorsam, hiç seçeneğim yok demektir, değil mi?"

Kaptan ona kaşlarını çattı. Sonra Petey'yi kaba bir küfürle yere fırlattı ve Petey'nin elindeki kazıma testeresini ve oyma bıçağını düşürdü. Petey nefes nefese kalmıştı, çünkü Kaptan Horn'un yüzünde az önce kafasına demir çubukla vurulmuş ve bunu yapanı parçalamak için can atan bir adamın ifadesi vardı.

Kaptan parmaklarını önce büküp sonra da sert yumruklar haline getirdiğinde Petey ayağa fırladı ve dövüş pozisyonu aldı. Kaptanla dövüşmek istemiyordu, çünkü onun politikası korsanlar arasında mümkün olduğunca fark edilmemektir. Ama kendisini ve küçük hanımını güvende tutmak için gerekirse onunla dövüşecekti.

"Kesin şunu!" Bayan Willis bağırdı. "Kesin , de!"

Kaptan Horn onu görmezden geldi. Petey'ye küçümseme ve eğlence karışımı bir ifadeyle bakarak bir eliyle onu işaret etti. "Atışını yap, Hargraves. Devam et, vur!"

Korsanın küçümseyici tavrı karşısında öfkelenen Petey, rakibinin ayaklarını yerden kesmek için tasarlanmış bir hareketle tekme attı. Bir de baktı ki, kaptan tepesinde dikilirken yerde sırtüstü yatıyor.

Ayağını Petey'nin göğsüne dayayan kaptanın yüzünde acımasız bir gülümseme belirdi. "Çok iyi, Hargraves. Akıcı bir manevra. Ama sana bu şekilde dövüşmeyi kim öğrettiyse, [Converter, http://www.processtext.com/abclit.html](http://www.processtext.com/abclit.html) Generated by ABC Amber LIT rakibinin alaylarını görmezden gelmeyi de öğretmiş olmalı. Bir Asyalı gibi dövüşmek, bir Asyalı gibi düşünmeyi gerektirir; bu da duygularının seni alt etmesine izin vermemen anlamına gelir."

Petey hayretle ona baktı. Böyle şeyleri bilen başka bir denizciyle hiç karşılaşmamıştı. Ama bunları bilen biri varsa onun da Korsan Lordu olduğunu anlamalıydı.

Petey'yi şaşırtan kaptan aniden ayağını çekti ve elini ona uzattı. Petey bir an tereddüt ettikten sonra adamın ayağa kalkmasına yardım etmesini kabul etti.

Bayan Willis kaptanı iterek Petey'nin yanına koştu, ellerini hafifçe kollarında ve göğsünde gezdirirken yüzü perişan haldeydi. "Yaralandın mı? Sana zarar vermedi, değil mi?"

"Hayır, bayan, sadece gururum." Ona alaycı bir gülümseme attı. "Bunun için kendinizi üzme. Ben iyiyim."

Ancak Kaptan Horn'un değerlendirici bakışını yakaladığında, bir nişanlıdan çok bir hizmetçi gibi davrandığını fark etti. Elini Bayan Willis'in beline dolayarak onun irkilmiş ifadesini görmezden gelirken, korsanın onları ilgiyle izlediğini fark etti.

"Ne kadar dokunaklı bir sahne." Kaptan Horn'un yüzünde şüpheli ve sessiz bir öfke ifadesi vardı. "Burnumun dibinde yaşanan büyük tutkuyu şimdiye kadar hiç tahmin etmemiştim."

"Bayan Willis'in dediği gibi, o beni seçti." Peter göğsünü gererek koruyucu bir tavır takındı... ne yazık ki biraz geç kalmıştı. "Muhtemelen sana *Chastity*'de arkadaş olduğumuzu söylemiştir." Dün gece hem kendisinin hem de Bayan Willis'in üzerinde anlaştığı hikâye buydu, ancak bazılarının bunu pek inandırıcı bulmayacağını biliyorlardı.

Görünüşe göre kaptan da onlardan biriymiş. "Böyle bir şey iddia etti."

İddia. Belli ki adam ikisine de inanmamıştı. Sonra denizlerin belası, Bayan Willis'e yavaş ve şehvet dolu bir bakış fırlatarak onun Petey'nin kolunun altında titremesine neden oldu. "O ve ben aynı zamanda oldukça

Son iki günde 'dostça'. Öyle değil mi Sara?"

Oluşturuldu **tarafından** **ABC** **Amber** **LIT** **_____**
Dönüştürücü, <http://www.processtext.com/abclit.html>
Petey ona döndü ve kızın görünce şaşırdıöfkeyle kızardığını . Ona suçlu bir bakış fırlattı, sonra bakışlarını ellerine indirdi. "Neden bahsettiğinizi bilmiyorum."

"Tabii ki hayır," diye atıldı kaptan. "Sizin gibi iki yüzlü bir İngiliz *hanımefendisinin* 'dostluğumuz' hakkındaki gerçeği inkâr etmesini beklerdim. Bana inkar edebilirsin, hatta bu denizcine bile inkar edebilirsin." Sesini tehditkâr bir mırıltıya indirdi. "Ama bunu kendinize inkar etmekte çok zorlanacaksınız."

Kaptan bu tuhaf sözlerin ardından topuklarının üzerinde döndü ve kapıyı arkasından çarparak Petey'nin kendini denizde hissetmesine neden olacak şekilde odadan çıktı. Kaptan ile Bayan Willis arasında bir şeyler vardı, bu çok açıktı.

Bayan Willis dönerek Petey'den uzaklaştı. "! İğrenç sefil!"

Mürettebatın kamarasına girdiğinden beri Petey ilk kez onun ne kadar dağınık görüldüğünü fark etti. Her zaman giydiği tesettür parçası yoktu ve kombinezonunun bağlarından biri korsajının dışına sarkıyordu. Kanı dondu. "Ne demek 'dostça'? O lanet korsan sana ne yapıyor?"

Bir an için tek kelime bile etmedi. "Yapmasına izin vermediğim hiçbir şey yok," diye mırıldandı sonunda.

İnledi. Eğer Bayan Willis'i bu beladan kurtarırsa, üvey kardeşi onu öldürecekti. "Yani sana dokundu mu? O... yani, o..." Petey sözünü kesti. Azizlere lanet olsun. Onun gibi aşağılık bir denizci nasıl olur da bir kontun üvey kız kardeşine böyle kaba ve aşağılayıcı bir soru sorabilirdi?

Ama sormasına gerek yoktu. Kızın renginden sorusunu anladığını anlayabiliyordu. Omuzlarını sabitleyerek, fazla parlak bir bakışla ona baktı. "Beni... bekaretimi bozmadı, eğer sorduğun buysa. Ve yapmayacak da. Asla." Adamın tek yanıtı kaşlarını kaldırmak olunca ekledi,

"Benim için endişelenmene gerek yok. Kendi başımın çaresine bakabilirim."

"Bunu görebiliyorum. Bu yüzden kaptanı sinsî bir erkek kedi gibi peşinde dolaştırıyorsun."

Ona camı kesebilecek bir bakış fırlattı, o kadar keskindi. "Kaptan Horn'u , Petey. Sen **Generated by ABC Amber LIT Converter,** <http://www.processtext.com/abclit.html> sadece bizi ben hallederimbu sefil korsanlardan uzaklaştırmaya odaklan."

Sonra aceleyle kulübeden çıktı ve onu Korsan Lordu'ndan -ya da kendisinden- bile koruyamazken kaçışını nasıl yöneteceğini merak etmeye bıraktı.

Bölüm 12

"^"

Oh, İngiltere zengin ve yüksektekiler için hoş bir yer, Ama

İngiltere benim gibi fakirler için acımasız bir yer;

Ve denizciler için böyle bir limanı bir daha asla göremeyeceğim.

Avès adası gibi, İspanyol anakarasının yanında.

-Anonim,

"Son Korsan"

Oluşturuldu **tarafından** **ABC** **Amber** **LIT** **_____**
Dönüştürücü, <http://www.processtext.com/abclit.html>

" Sen ne düşünüyorsun?" Ertesi sabah kahvaltıdan hemen sonra güvertede durup ufka bakarlarken Sara Louisa'ya sordu. Gözcünün "Kara göründü!" diye bağırmasının üzerinden neredeyse yarım saat geçmişti ve hâlâ cam gibi denizin ötesindeki alacalı kahverenginin sadece bir lekesini seçebiliyorlardı.

"Söylemesi zor. Bir şey söylemek için hâlâ çok uzakta."

Etraflarını saran bir kadın kalabalığı, yeni evlerini görme hevesiyle parmaklıkları itiyordu. Ann Morris ite kaka Sara'nın dirseğinin dibinde durdu, koyu renk bukleleri hevesli, pembe yüzünü çerçevesliyordu. "Bu kadar mı?" Ann bir elindeki kirli tabak yığınının diğerine doğru kaydırıldı. "Atlantis Adası bu mu?"

"Emin değiliz," dedi Sara, "ama öyle olduğunu düşünüyoruz. Oraya doğru gidiyor gibiyiz. Ve kaptan bana bunun sadece iki günlük bir yelken yolculuğu alacağını söyledi."

Ann gözlerini kısarak lekeye baktı. "Belki de Petey'den dürbünle izin vermesini istemeliyiz. Bahse girerim bizim için bir tane bulmanın bir yolunu bulur."

Louisa dalgın bir ifadeyle, "Eminim Bayan Willis isteseydi, bunu seve seve yapardı," dedi. "Artık onunla evleneceğine göre, o-"

Ani bir gürültü hem Sara'nın hem de Louisa'nın Ann'e doğru dönmesine neden oldu. Küçük kadın yumruğunu ağzına bastırmış, kırık tabak çanak yığınınına bakıyordu.

"Ann?" Galli kadın eğilip kırık parçaları toplamaya ve hızla önlüğünün içine yerleştirmeye başladığında Sara sordu. "Ann, iyi misin?" Şimdi ağlamakta olan Ann'in yanına diz çöktü, kocaman gözyaşları elma yanaklarından aşağı süzülüyordu. "Aman Tanrım, sorun ne?"

"Hiçbir şey," diye itiraz etti Ann, bakışlarını Sara'dan kaçırarak. "Bir şey değil. Sadece onlara olan hakimiyetimi kaybettim, hepsi bu."

Oluşturuldu   **tarafından**   **ABC**   **Amber**   **LIT**   _____
_____ **Dönüştürücü, <http://www.processtext.com/abclit.html>**

"Ama sen ağlıyorsun-"

Louisa'nın Sara'nın omzundaki eli onun sözünü kesti. Louisa eğilerek Sara'nın kulağına mırıldandı: "Onu rahat bırak. Bunu onun önünde söylememeliydim ama haberi çoktan duyduğunu sanıyordum."

"Hangi haberi duydun?" Sara sormak için başını

kaldırdı. "Petey ile nişanlandığınızı tabii ki."

Sara'nın dün gece mürettebatın odasından ayrıldıktan sonra mümkün olduğunca çok kadına söylediği doğrudu ama bunun hiçbirini rahatsız edeceğini düşünmemişti. Sara boş gözlerle Louisa'ya baktı, sonra bütün tabak çanağı toplayan ve kalabalığın arasından hızla uzaklaşmak için ayağa kalkmış olan Ann'e baktı.

İşte o zaman gerçek Sara'ya çarptı. Nasıl bu kadar aptal olabilmişti? Ann'in Petey hakkındaki tapınma dolu yorumlarına, *Chastity*'de onun üzerine titremesine hiç aldırmamıştı.

Ann Petey'e aşıkı ve Sara'nın onunla nişanlanması onu öldürüyor olmalıydı. Kalbi Petey'le evlenmek için atıyor olmalıydı. Suçluluk duygusu Sara'yı tüm gücüyle çarptı. Başka kimleri incitebileceğini düşünmeden Petey'nin planını pervasızca kabul etmişti. Zavallı Ann.

Petey'nin muhtemelen Galli kadının sevgisini bile paylaşmadığını ve adadan ayrılmanın bir yolunu bulur bulmaz gideceğini söylemenin kendisine bir faydası olmadı. Hayır, bunun zerre kadar faydası olmadı. Ann'in hayatında hiçbir zaman fazla bir şeyi olmamıştı ve şimdi tutunduğu tek umut da ondan koparılıyordu. Kadınları mutlu etmekten başka bir şey istemeyen Sara tarafından.

Ann'in aceleyle mutfığa doğru kaçışını izledi. Sonra ayağa kalktı ve Louisa'ya döndü. "Gözünün Petey'de olduğunu biliyor muydun?"

Louisa başını salladı. "Ama endişelenme. Ann bile ben senin ve Petey'nin neden bir araya geldiğinizi anlıyorum. Bu uğursuz kalabalığın içinde şu ya da bu türden suçlu olmayan sadece ikiniz varsınız. **Generated by ABC Amber LIT Converter, <http://www.processtext.com/abclit.html>** onu bir mahkûmla evlenmek istemediği için suçlayamam ve seni de bir korsanla evlenmek istemediğin için kesinlikle suçlayamam." Omuz silkti. "İnsanlar genellikle kendi türlerine sadık kalırlar. Bu benim uzun zaman önce öğrendiğim bir şey."

Louisa'nın sesindeki hüznün Sara'nın boğazında bir yumru oluşmasına neden oldu. Louisa geçmiş hakkında pek konuşmazdı ama Sara bazı tahminlerde bulunmuştu. Bıçakladığı adam bir dükün en büyük oğluydu. Böyle bir adama aşık olmak kolay olabilirdi ama Louisa bir mürebbiye olarak bir unvanın varisiyle evlenmeyi asla umamazdı. Yine de, eğer ona aşık olsaydı, adam onu bıçaklayacak kadar kızdıracak ne yapmış olabilirdi? Onunla evlenmeyi reddetmesi, Louisa gibi soylu ve zeki bir kadın için yeterli bir tahrik gibi görünmüyordu. Hikâyede daha fazlası olmalıydı, çok daha fazlası.

Ama Louisa, diğer bazılarının yaptığı gibi suçu hakkında konuşacak biri değildi, bu yüzden Sara'nın gerçeği öğrenmesi pek mümkün değildi. Yazık oldu. Louisa'ya yardım etmek isterdi.

Louisa'ya yardım et. Ann'e yardım ettiği gibi. Louisa böyle bir yardım olmadan da yapabilirdi.

"Ben hiç ağaç görmüyorum," diye yorum yaptı Louisa, belli ki konuyu kendinden uzaklaştırmaya kararlıydı.

Hâlâ suçluluk duygusu içinde olan Sara bakışlarını ufka çevirdi. Zerre artık şekilsiz bir damlaya dönüşmüştü, hâlâ kahverengi ve alışılmadık görünüyordu. "Gideon'un 'cennet' dediği şey bu mu?" diye yüksek sesle tahmin yürüttü.

Louisa ona meraklı bir bakış fırlattı. "Gideon? Kaptanımızla ilk isim bazında mı tanışıyorsun?"

Sara'nın yanaklarına sıcak bir renk geldi. "Hayır, tabii ki hayır. Kaptan Horn demek istemiştim." Bu da kendini suçlu hissetmesi gereken başka bir şeydi - dün onunla yaşadığı feci karşılaşma. O zamandan beri ondan uzak duruyordu ve bunun iyi bir nedeni vardı. Ona asla bu kadar açık bir şekilde izin . Bu ona tamamen yanlış bir fikir vermişti.

Louisa alçak bir sesle, "Yerinizde olsam Kaptan Horn'a fazla yaklaşmazdım," dedi, yüzü dikkatle boştu.

"Onunla dost değilim."

Oluşturuldu _____ **tarafından** _____ **ABC** _____ **Amber** _____ **LIT** _____
[Dönüştürücü, http://www.processtext.com/abclit.html](http://www.processtext.com/abclit.html)

Louisa tek kaşını kaldırdı. "Güzel. O zaman Barnaby'yi dün gece geç saatlerde Queenie'yi yatağına götürmesi için ambara göndermesine aldırılmazsın."

Bakışları Louisa'nınkilere kaydı. "Ne yaptı?"

"Onunla yakın olmadığınızı söylemiştiniz."

Bakışlarını tekrar ufka çeviren Sara, soğukkanlılığını korumak için mücadele etti. "Hayır, değilim. Sadece... erkeklere evlilik yeminleri edilene kadar centilmen gibi davranmalarını söyledikten sonra böyle bir şey yapması beni dehşete düşürdü." *Ve öğleden sonrayı beni baştan çıkarmaya çalışarak geçirdikten sonra.*

Tüm çabalarına rağmen içinden sıcak bir kıskançlık dalgası geçti. Gideon'un dümeni tuttuğu ve denizcilere bağırarak emirler yağdırdığı yere bakarak yüzünü buruşturdu. Skandal yaratan deri yeleği ve vücuda oturan

Pantolonuyla tam olarak olduğu gibi görünüyordu: Etek giyen her şeyi baştan çıkarabilecek azgın bir satir. Ona güvenmemekte haklıydı. Tüm yumuşak sözlerine rağmen, ona yaptığı teklifler anlamsızdı. Hızlı bir baştan çıkarma dışında bir niyeti yoktu.

Ve neredeyse ona teslim olacağını düşünmek! Bu ne korkunç bir hata olurdu!

Louisa omuz silkti. "O bir kaptan. Adamları için koyduğu kurallara onun da uymasını beklemiyordunuz herhalde."

"Ben de tam olarak bunu bekliyordum." Sara burnunu çekti. "Bir koloni kurmaktan ve orayı bir cennet yapmaktan bahsediyor ama asıl istediğı kendisi ve adamları için bir harem. Hepimizi Kraliçe yapmak istiyor."

"Şşşt," diye fısıldadı Louisa. "İşte şimdi geliyor."

Sara kendine kadına dikkat etmemesini söyledi. Ama Queenie'nin gerçekten de geceyi kaptanla geçirmiş gibi görünüp görünmediğini görmek için göz atmaktan kendini alamadı.

Oluşturuldu **tarafından** **ABC** **Amber** **LIT** **_____**
[Dönüştürücü, http://www.processtext.com/abclit.html](http://www.processtext.com/abclit.html)

Bu konuda hiç şüphe yoktu. Queenie geceyi kesinlikle *biriyle* geçirmişti. Güvertede diğer kadınlara doğru salına salına yürürken yüzünde krema gibi bir gülümseme vardı ve yüzü kelimenin tam anlamıyla sağlıklı parlıyordu.

"Herkes günaydın," diye cıvıldadı. Biçimli kollarını başının üzerine doğru uzatarak abartılı bir esneme hareketi yaptı. "Korkarım bu sabah biraz geç kaldım. Uzun bir gece geçirdim, biliyorsun." Sara'nın kadının sahip olduğunu pek bilmediğı bir zarafetle kollarını solan çiçek yaprakları gibi aşağı indirdi, sonra da baştan çıkarıcı bir poz verdi. "Size söylüyorum hanımlar, bu korsanların ne tür kocalar yaptıkları konusunda endişelenmemelisiniz. Dün geceye bakılırsa, iyi iş çıkaracaklarını söyleyebilirim... gerçekten de çok iyi."

Kadınların çoğu kıkırdadı. Sara gülemedi. Alev alev yanan yüzünü tekrar ufka çevirerek boğazında yükselen acı sözcükleri bastırmaya çalıştı. Gideon'un Queenie'yle yatmış olmasının ne önemi *vardı*? Sefil fahişe bundan zevk almışsa ne önemi *vardı*? Birbirlerini hak etmişlerdi. Queenie mahkûm kadınların en kötüsünü, Gideon da korsanların en kötüsünü temsil ediyordu; birlikte mükemmel olacaklardı.

Sonra Sara, Queenie'nin kalabalığı yarararak yanında durduğunu görmek yerine hissetti. Dudaklarını sıkıca kapatan Sara, şimdi eskisinden çok daha yakın ve büyük görünen adaya bakmaya devam etti.

"Bu kadar mı?" Queenie çapraz kollarını parmaklıklara dayayarak sordu. "Atlantis bu mu?"

Louisa minnetle, "Öyle sanıyoruz," diye cevap verdi. Sara, hayatı buna bağlı olsa bile o anda medeni bir şekilde cevap veremezdi.

"Pek bir şeye benzemiyor," diye homurdandı Queenie. "Hiç yeşil yok. Peki su nerede?"

Sara'nın gözleri kısıldı. Queenie haklıydı. Bir pınara ya da herhangi bir bitki örtüsüne dair hiçbir iz yoktu. Gideon'un "cennet" derken kastettiği şey kesinlikle bu olamazdı. Eğer öyleyse, cennetin neleri gerektirdiği konusunda tuhaf bir fikri vardı.

Gemi adaya yaklaşırken tüm kadınların üzerine kasvetli bir sessizlik çöktü. *Bu kadınların katlandığı onca şeyden sonra, diye düşündü Sara, en azından Gideon onları Atlantis'te nelerin beklediği konusunda kandırmama nezaketini gösterebilirdi.*

Oluşturuldu **tarafından** **ABC** **Amber** **LIT** **_____**
[Dönüştürücü, http://www.processtext.com/abclit.html](http://www.processtext.com/abclit.html)

Ancak onlar izlerken gemi sağa doğru sapmaya başladı. Hâlâ adaya doğru gidiyordu ama şimdi adanın en uzak ucuna doğru gidiyor gibi görünüyordu.

Sara'nın arkasında duran kadınlardan biri, "Belki de burası ada değildir," dedi. "Belki de sadece etrafından dolaşmamız gerekiyordur."

"Hiç sanmıyorum," diye yüksek sesle düşündü Sara, şimdi çok meraklanmıştı. "Eğer bundan kaçınmak isteselerdi, daha uzak bir mesafeden geçebilirlerdi."

Kadınlar küpeşteye doğru , her biri ölü otlardan ve yarı batık kayalardan oluşan devasa genişliği daha iyi görebilmek için öne atıldı.

Gemi tamamen sağa döndü ve adaya paralel seyretmeye başladı. Atlantis beklediklerinden daha geniş olduğu için uçtaki kayalık çıkıntının etrafından dolaşmak birkaç dakika sürdü. Ama gemi o noktayı geçip adanın yeni bir yüzünü görmeye başladıklarında, kadınlar hep birlikte soluk soluğa kaldılar.

Bu taraf, diğer tarafın kahverengi ve kuru olduğu kadar yeşil ve gürdü. Tüylü hindistan cevizi palmyeleri sahilin kumlu kıvrımını kaplıyordu ve onların ötesinde egzotik ağaçlardan, kıvrımlı sarmaşıklardan ve keçeleşmiş çalılardan oluşan gerçek bir orman, adanın tepesine doğru uzanıyordu, birkaç mil içeride görünen bir tepe.

Çeşitli tasarımlara sahip sazdan kulübeler sahili çevreleyen ormanın içine yerleştirilmişti ve doğal lagünün bir ucunda *Satyr*'i alacak kadar sağlam görünen bir rıhtım sanki onları almak için bekliyormuş gibi suya doğru uzanıyordu. Onlardan uzakta, yan tarafa başka bir tekne bağlanmıştı; *Satyr*'in yarısı büyüklüğünde bir yelkenli, ama belli ki denize oldukça elverişliydi ve muhtemelen hâlâ büyük bir yük taşıyabiliyordu.

Gemi yavaşlarken Sara kıyıyı ikiye bölen gümüşü bir dere şeridini gördü. Yanında, su kaplarını taşımak için kullanıldığı belli olan birkaç kaba tahta araba duruyordu. Kumsal boyunca arabanın sürüklendiği belli olan kaba bir iz bile vardı.

Cennet. Bunu kabul etmek zorundaydı. Tropik balıklarla dolu berrak mavi sular, **Generated by ABC Amber LIT Converter,** <http://www.processtext.com/abclit.html> 'dan damlayan rengârenk meyvelerağaçlar ve hafif, ılık bir iklim. Cennetin ta kendisi.

Tahtanın tahtaya sürtünme sesi onu düşüncelerinden sıyırdı ve rıhtıma ulaştıklarının sinyalini verdi. Adamlar demir almak için koşuştururken

Gemiye yeni kesilmiş direklere sabitleyen kadınlar, gördükleri yerleri işaret etmeye ve evleri hakkında heyecanla konuşmaya başladılar.

"Ne düşünüyorsunuz hanımlar?" diye arkalarından bir ses geldi. "Beklentilerinizi karşılıyor mu?"

Bir kadın korusu adanın üzerinde haykırıırken Sara dudaklarını sıktı. Gideon. Görünüşe bakılırsa, gemi limana yanaştığına göre artık gelip değerli adasıyla övünecek vakti vardı. Her şey can sıkıcıydı. Aklının bir köşesinde ona cennetiyle tam olarak ne yapabileceğini söylemek vardı.

Gideon, Sara'nın arkasında durduğu yerden onun sert sırtını ve katı duruşunu inceledi ve şimdi neden bu kadar kızgın olduğunu merak etti. Onun Atlantis Adası'nın zevkleri karşısında hoş bir şaşkınlık yaşamasını bekliyordu, öfkelenmesini değil. Kız ona bakmayı ya da bir şey söylemeyi reddedince ekşiyerek, "*Neden umurumda olsun ki?*" diye düşündü. *Yatağını o lanet Hargraves'le yapmıştı. Bırakın içinde yatsın.*

Sorun şu ki, Hargraves'in ona sahip olmasına dayanamıyordu. Tanrı biliyordu ki, bir geminin gövdesindeki midyeleri söküp atabilecek bir dile sahip, baş belası bir kızdı. Ama ona sarılıp öpmenin nasıl bir his olduğunu, birkaç dakikalığına da olsa kollarında nasıl istekli, eriyen bir yumuşaklık olduğunu hatırlamadan edemiyordu. Ne yazık ki bu gibi düşünceler onu gece boyunca uyutmamış, Queenie'yi çağırmasına ve onun istediği gibi biri olmadığını anladığında da hemen Barnaby'ye teslim etmesine neden olmuştu.

Queenie onun düşüncelerini duymuş gibi yanına yaklaştı ve elini kolunun arasına soktu.

"Günaydın, patron. Umarım bu sabah siz de kadar iyi hissediyorsunuzdur."

Queenie'ye inanamayarak baktı. Onu son gördüğünde, kendisiyle yatmadığı için ona kızmıştı. Onu çağırmak gibi feci bir hata yaptıktan sonra kulübesini boşaltması için hem Barnaby'yi hem de onu ikna etmesi gerekmişti. Şimdi oyunu neydi? Geceyi Barnaby'yle geçirdiğini biliyordu ve ikinci kaptanın gülümsemesine ve yüzündeki hoş ifadeye bakılırsa iyi bir gece geçirmişti. Ondan ne istiyordu?

Sonra Queenie, Sara'nın boyun eğmeyen sırtına bir bakış attı ve Gideon hemen anladı. Belli ki Sara onun Queenie'yi aradığını duymuştu. Queenie de Sara'nın geceyi onunla geçirdiğine inanmasına izin vermiş olmalıydı.

Oluşturuldu   **tarafından**   **ABC**   **Amber**   **LIT**   _____
_____ **Dönüştürücü, <http://www.processtext.com/abclit.html>**

Demek Sara bu yüzden ona bakmayı ya da onunla konuşmayı reddediyordu! Queenie yüzünden kızgındı. Bu düşünce ona muazzam bir tatmin verdi. Sara'nın onu istemediğine dair tüm itirazlarına rağmen, onun seviştiğini düşündüğü bir fahişeyi kıskanıyordu.

Sonra aklına ayıltıcı bir düşünce geldi. Sara onun sözde zamparalığına karşı ahlaki bir tiksinti duyuyormuş gibi davranıyor olabilirdi. Tıpkı Sara gibi, onun içinde alevlendirdiği ve kendisinin söndürmeyi reddettiği yangına çare aradığı için ona tepeden bakıyor olabilirdi.

Queenie kendini onun sağ tarafına yapıştırırken, Sara'nın sırtına dik dik baktı. Küçük cadı. Kızmaya hiç hakkı yoktu. Utanılacak hiçbir şey yapmamıştı ve yapmış olsa bile, onun için acı çekmesine neden olduğu için hepsi onun suçuydu.

Queenie'yi itmeye başladı, sonra kendini durdurdu. Neden yapsındı ki? Eğer Sara kıskançsa, dün onu Hargraves'in başında anaç bir tavuk gibi telaşlanırken gördüğünde yaşadığı acının tadına baksındı. Belki o zaman o çirkin denizciyi istemediğini kabul ederdi.

Ve eğer onu öfkeliendiren kıskançlık değilse, en azından "çapkınlığını" onun burnuna sürme zevkine sahip olacaktı.

Diğer kadınlar ortadan kaybolmuş, adayı keşfedebilmeleri için adamları tarafından gemiden indirilmişlerdi. Küpeştede sadece Sara kalmıştı. Sırıttı. Kolunu rahatça Queenie'nin omuzlarına dolayarak yumuşak bir sesle, "Günaydın Bayan Willis. Adamız hakkında ne düşünüyorsunuz?"

Onunla yüzleşti ve onu Queenie'yle birlikte görünce rengi soldu. Ama hemen kendini toparladı. "Çok güzel." Sesi asitli bir küçümsemeyle alçaldı.

"Burası sizin ve şehvet düşkünü arkadaşlarınızın isteksiz cariyelerinizle eğlenmeniz için mükemmel bir yer."

Dudaklarında yavaş bir gülümseme belirdi. "Müstakbel *eşlerimizle* spor yapmak' demek istiyorsunuz, değil mi? Ve sizi temin ederim, hepsi de isteksiz değil." Queenie'nin geniş göğsüne bir bakış attı. "Bazıları burada olmaktan çok mutlu."

Sara'nın yüzündeki ifade paha biçilemezdi. **Generated by ABC Amber LIT Converter, <http://www.processtext.com/abclit.html>** bunu kendine bile itiraf etmemiş olsa da Sara'nın kıskanç .olduğuna dair gemisiyle bahse girebilirdi

Sonra o inatçı çenesini yukarı kaldırdı ve yüce bir sesle şöyle dedi: "Bazılarının kendine saygısı yok. Ben onlardan bahsetmiyorum. Onların kendi vicdanlarıyla baş etmeleri gerekiyor."

Queenie öfkelenmişti. "Neden, seni kibirli küçük bi-"

"Bu kadar yeter, Queenie." Kolunu onun omzundan çekti. "Neden diğer kadınlara katılmıyorsun? Bayan Willis'e söylemem gereken bazı şeyler var."

Bir an için Queenie'nin reddedeceğini düşündü, ama anlaşılan bunun savaşıma geçecek bir mücadele olmadığına karar verdi, çünkü omuz silkti ve belindeki tutuşunu bıraktı. "Siz öyle diyorsanız, patron. Yatakların denizde olduğu kadar karada da rahat olup olmadığını görmek isterim." Ve ona doğru son bir bakış atarak, kalçaları kışkırtıcı bir şekilde sallanarak güverteden aşağıya doğru yürüdü.

Gideon bakışlarını Sara'ya çevirdiğinde onun Queenie'nin geri çekilişini öldürücü bir bakışla izlediğini gördü. Kıkırdadı. "Ondan hoşlanmıyorsun, değil mi?"

Bir eliyle saçlarını düzelterek uzaklaşmak için döndü. "Onun hakkında hiçbir şey hissetmiyorum. Şimdi izin verirseniz, Kaptan Horn..."

Adam onun kolunu yakalayınca sözleri kesildi. Onun adımlarına kolayca ayak uydurarak, "Birazcık bile merak etmiyor musun Sara? Queenie'nin dün geceki performansını nasıl bulduğumu duymakla hiç mi ?"

"Kesinlikle olmaz!" Yanaklarına kıpkırmızı bir sel yayıldı. "Bırakın beni!"

Bir kolunu onun beline doladı ve fısıldamak için eğildi, "Birlikte ne yaptığımızı bilmek istemiyor musun? Onu da seni öptüğüm gibi öptüm mü? Göğüslerini ve bacaklarının arasındaki gizli yeri okşayıp okşamadığımı-"

"Kes şunu." Vücudu onunkine karşı titredi. "Şunları söylemeyi kes!"

Oluşturuldu tarafından ABC Amber LIT

Dönüştürücü, <http://www.processtext.com/abclit.html>

Kadının yüzünde öyle bir acı vardı ki, ona daha fazla işkence etmeye dayanamadı. "Ona dokunmadım, biliyorsun." İtiraf, engel olamadan dudaklarından döküldü. "Onu Barnaby'ye bir öpücük bile vermeden gönderdim."

Kıpırdamadan durdu. "Ben... Ona ne yaptığın umurunda değil. Benim için bir önemi yok." Ama sesindeki rahatlamadan yalan söylediğini anlayabiliyordu.

"İstediğim sendin," diye devam etti. "Ve seni elde etmek için ne yapmam gerekirse gereksin, sana sahip olacağım."

Bu doğrudu. Dün gece ona bir şey öğretmişti: Sadece Sara'yı isterken yatağında başka bir kadını kaldıramazdı. Sara'yı aklından çıkarmak için bile olsa, onunla en azından bir kez sevişmek zorundaydı.

"Bana... sahip olamazsın," dedi duraksayarak. "Başkasına söz verdim."

"Önemli değil." Dün gece onun için yanıp tutuştuğu uzun saatler boyunca karar verdiği tek şey buydu: Bir şekilde onu Hargraves'ten uzaklaştıracaktı. "Sen benim için yaratılmışsın, onun için değil. Ve yakında bir gün bunu sana itiraf ettireceğim. Bundan emin olabilirsin."

Bölüm 13

"^"

Bir kadının özgürlüğüne son vermek için ne kadar kısa bir zaman gerekiyor!

Oluşturuldu tarafından **ABC** **Amber** **LIT** _____
_____ **Dönüştürücü, <http://www.processtext.com/abclit.html>**

-Fanny Burney, İngiliz Romancı

Fanny Burney'in Erken Dönem Yolculukları ve Mektupları

Sara'nın Atlantis Adası sahillerinde iki saat dolaştıktan sonra Gideon'un burayı sevmekte haklı olduğunu isteksizce de olsa kabul etmesi gerekti. Attığı her adımda terlikleri mermer tozu kadar beyaz ve ince kumlara batıyordu. Hava, bir zamanlar bir akşam yemeği daveti sırasında girdiği Londra serasının havası gibi güzel ve zengin kokuyordu.

Ve renkler! Canlı pembeler ve parlak sarılar söğüt ve yaşlı meşe ormanını süslüyordu. Barnaby ona adanın tropik bölgelerde yer almasına rağmen güneyden esen rüzgârların ve Kuzey Atlantik'ten gelen soğuk akıntıların sıcaklığı ılımlı tuttuğunu, böylece hurma ağaçları ve bambuların yanı sıra portakal ve limon bahçelerinin de gelişebildiğini anlatmıştı. Barnaby'ye göre kışlar neredeyse yok denecek kadar az, yazlar ise ılık geçiyordu.

Bu yemyeşil bitki örtüsünü açıklıyordu, peki ya çeşitlilik gösteren fauna? Şimdiye kadar, yüksek burunlarda dolaşan yaban keçileri ve tavşanlar görmüştü. Büyük deniz kaplumbağaları kıyılarda paytak paytak yürüyordu ve yürüdüğü her yerde orman tavuğu ve sülünleri çalılarının arasından ürkütüp havaya kaldırıyordu. Bunların hepsi adanın yerlisi miydi, diye merak etti, yoksa uzun zaman önce hayaletlerden vazgeçen başka umutlu koloniciler tarafından mı buraya getirilmişlerdi? Bu küçük dünya parçasını bir uçtan bir uca cennet yapan neydi?

Tam olarak uçtan uca değil. Adanın diğer kısmı vardı - ilk yaklaştıklarında gördükleri kuru, kahverengi genişlik. O sorduğunda

Barnaby'ye bunun garip bir hava olayının sonucu olduğunu açıklamıştı. Adanın ılıman bir iklime sahip olmasını sağlayan aynı ticaret rüzgârları, adanın sürekli estikleri tarafını da kurutuyordu. Çekici olmayan taraf ticaret yoluna baktığı için, kimsenin oraya yerleşmeye zahmet etmemesi şaşırtıcı değildi. Gemiler Atlantis'i bulacak kadar rotalarından saptıklarında, adayı olası olmayan bir erzak kaynağı olarak görüp yanından geçip gitmişlerdi.

Oluşturuldu **tarafından** **ABC** **Amber** **LIT** **_____**
Dönüştürücü, <http://www.processtext.com/abclit.html>

eski bir Bahçesi gibiydiKimsenin bulamayacağı bir yerde saklanmış Cennet . Gideon'dan başka kimse bulamazdı. Tesadüfen bulacak kişinin o olacağına güvenin.

Kumsaldan aşağıya, üzerinde sadece devetüyü pantolonu ve kılıcının asılı olduğu kemeri olan adamın durduğu yere sinsice baktı. Kollarını yukarı doğru uzatarak, yassı, mumsu yeşil yaprakları olan tuhaf bir palmiye ağacından sarkan yuvarlak bir sarı meyve kümesini yakaladı. Ona muz ağacı diyorlardı. Adamın kılıcını çıkarışını, sonra da tek bir ölümcül hamleyle salkımı ağaçtan koparışını izledi.

Kesilmiş meyveleri, zaten garip sarı hilallerle dolu bir arabaya yerleştirmek için belinden bükülürken, kasları esnedi ve çalıştı, göğsünün siyah kıllarından ince bir ter pırıltısı parlıyordu. Tam o anda ona doğru baktı ve bakışları onunkileri yakaladı. Bir an için gözleri zengin ve anlaşılmazdı ve kadın bakışlarının gücünü alnında... yanaklarında... dudaklarında şehvetli bir fısıltı gibi hissetti. Ani ve acı verici bir şekilde tanıdık gelen bir sıcaklık kızın üzerinde parladı ve allığa dönüştü. Bakarken yakalandığı için utanarak ondan uzaklaştı ama adamın ağzını kavislendiren yavaş ve bilmiş sırıtışını görmeden önce değil.

Aman Tanrım, bu adam tüm kadınlar için bir tehlikeydi! Reform çalışmaları sırasında kendi payına düşen suçluları tanıdığı için, herkesten çok onun bu adama karşı bağışıklığı olmalıydı. Yine de bağışıklıktan çok uzaktı. Tanrı'nın yeşil dünyasında onca insan varken, neden kötü şöhretli bir korsan kaptanı onun yüzünü kızartıyor ve dışarı çıkarken gözleri parlayan genç bir kız gibi dizlerinin bağı çözülüyordu? Albay Taylor hariç, bu tür aşklar için her zaman çok mantıklı olmuştu ve onunla bile Gideon'la olduğu gibi tüm sağduyusunu kaybetmemişti.

Sahilde aceleyle ondan uzaklaşsa da vücudunun en mahrem yerlerinden yayılan sıcaklığı görmezden gelemeydi. Ah, evet, Gideon bu Cennet Bahçesi'ne aitti. O da ilk Âdem gibi baştan çıkarıcı bir şekilde yaratılmıştı. Tanrı, Gideon Horn'u yaratırken görevlerinden kaçmamıştı. Hayır, kesinlikle. Aslında, Tanrı'nın bu konuda biraz fazla çaba gösterip göstermediğini merak ediyordu. Adama yakışıklılık ve hain bir cazibeden daha yararlı bir şeyler vermeliydi. Örneğin alçakgönüllülük.

Mütevazı bir Gideon hayal etmeye çalıştı ama bu imkânsızdı. Böyle bir yaratık Yüce Tanrı'nın hayal gücünün bile ötesinde olurdu.

Kumsalın bitip çalılıkların başladığı yerden birkaç metre ötede devrilmiş bir kütüğün üzerinde oturan Louisa'yı fark eden Sara hemen onun yanına koştu.

Oluşturuldu tarafından ABC Amber LIT _____
[Dönüştürücü, http://www.processtext.com/abclit.html](http://www.processtext.com/abclit.html)

"Ne diye sırtıyorsun?" Louisa homurdandı. "Sakin söyleme, şimdiden bu adayı sevmeye başladın bile."

"Baştan çıkarılmak" bunun için iyi bir kelime, diye düşündü Sara. "Beklediğiniz gibi olmadığını kabul etmelisiniz."

"Tam da beklediğim gibi. Şu kulübeleri gördünüz mü? Hayal edilebilecek en kaba binalar!"

Pencere panjurları yok... yerler tahta... çatılar sazdan. Onların lehine olan tek şey kuş tüyü yataklar, kabul ediyorum ki rahat görünüyorlar. Ama korsanlardan başka ne bekleyebilirsiniz ki? Tabii ki yataklarına dikkat edeceklerdir. Tek önemsedikleri şey bu. Erkekler! Yemin ederim, Silas'ın kullandığı ortak mutfak kadar ilkel-"

"Silas? Birdenbire Bay Drummond'la çok yakınlaşmış gibi görünüyorsun."

Louisa homurdanarak başını eğdi. "Hiç de değil. Silas... yani... Bay Drummond ve ben birbirimizin arkadaşlığına tahammül etmeyi öğrendik. Sonunda benim yardımına ihtiyacı olduğunu fark etti, hepsi bu."

Onun yardımı mı? Louisa'nın "yardımı" zavallı adamın mutfağını ele geçirmek ve gücünü yeniden kazanmak için yaptığı her girişimi görmezden gelmekten ibaretti. Eğer buna tahammül etmeyi öğrendiyse, sandığından daha iyi bir adamdı.

"İtiraf etmeliyim ki sen 'yardımını' önerdiğinden beri yemekler oldukça yenilebilir oldu. Ve eminim ki biraz çalışmayla kulübeleri daha güzel bir hale getirebiliriz."

"Bizi buraya getirmelerinin tek nedeni bu, biliyorsun. Onlar için temizlik yapmak, yemek pişirmek ve dikiş dikmek."

Sara, Gideon'un bilmiş, baştan çıkarıcı bakışını hatırlayarak, "Hayır, bundan çok daha fazlasını istiyorlar," dedi sertçe.

Louisa sertleşti. "Haklısın, elbette. Onlar da bizim bedenlerimizi istiyorlar. Ve onlardan birinin benimkini almasına izin verirsem lanetleneceğim. Önce beni bağlamaları gerekecek."

"Bunu çok yüksek sesle söyleme. Onlara fikir verebilirsin." Sara çoktan eşlerini seçmiş olan bazı kadınlara baktı. "Ne yazık ki, sen ve ben evlenmeden kalma arzumuzda sayıca az olabiliriz."

Oluşturuldu **tarafından** **ABC** **Amber** **LIT** **_____**
[Dönüştürücü, http://www.processtext.com/abclit.html](http://www.processtext.com/abclit.html)

Louisa ona uzun ve meraklı bir bakış fırlattı. "Sen ve ben mi? Sen de bir koca seçmiştin, hatırladın mı?"

Sara bir iniltiyle dil sürçmesine lanet okudu.

"Yoksa fikrinizi değiştirdiniz ve Petey'i Ann'e bırakmaya mı karar verdiniz?"

Sara'yı bir anda bir suçluluk dalgası vurdu. Zavallı Ann. "Nerede o?" Sara, etraflarındaki kadın ve erkek kümelerini tararken Louisa'nın sorusunu duymazdan gelerek sordu. Genç kadını daha önce aramak, aralarını düzelterip düzeltmeyeceğini görmek istemişti ama adayı keşfederken iyi niyetini unutmuştu.

Louisa başını onlardan çok uzakta olmayan dereye doğru salladı. "Biraz önce onu orada dolaşırken gördüm. Sanırım yalnız kalmak istedi."

"Ah, elbette." Sara derenin kenarlarına endişeli bir bakış attı ve Galli kadını göremeyince küçük bir endişe ürpertisi hissetti. "Belki de gidip onu aramalıyım. Ada bize hâlâ yabancıyken herkesten bu kadar uzakta dolaşmamalı. Yaralanabilir."

"Nasıl isterseniz öyle yapın. Ama sakıncası yoksa, mutfak dedikleri o küçük, pis dönüyorum. Yakında akşam yemeği yiyeceğiz. Korsanlar onurumuza yağlı bir dana öldürdüler -aslında yağlı bir yaban domuzu- ve eğer son pişirmeyi Silas'a bırakırsam, ona işkence ederek hayal edilebilecek en sert, en yenilmez yemeği yapacak."

Bununla birlikte, genç kadın geldikleri yöne doğru geri döndü ve Sara'yı derenin kaygan kıyılarına tek başına tırmanmaya bıraktı. Tırmanmaya başladığı anda, *Satyr*'in iyi cilalanmış güvertelerinde yürümek için yeterli olan yarım botlarının, dereyi çevreleyen kaygan kayaların üzerinden tırmanmak için hiç de kullanışlı olmadığını fark etti. Eteklerini ayak bileklerinin üzerinde tutarken dengesini sağlamak biraz çaba gerektiriyordu ve düşmemeye o kadar odaklanmıştı ki, neredeyse onlara varana kadar ormanda konuşan genç bir çiftin yumuşak seslerini duymadı.

Sonra durdu, daha fazlasını duymak için zorladı. Birkaç dakika içinde Ann'in tiz sesini seçti ve daha derinden gelen bir erkek sesiyle cevap verdi. Aman Tanrım, o korkunç adamlardan biri şimdi de Ann'in yaralı kalbinden faydalanmaya mı çalışıyordu? Sara buna izin vermezdi. Ann zaten yeterince şey yaşamıştı. **Oluşturuldu tarafından ABC Amber LIT**

[Dönüştürücü, http://www.processtext.com/abclit.html](http://www.processtext.com/abclit.html)

Dere kenarındaki sık ağaçların arasından kararlılıkla ilerlerken, aniden bir açıklığa doğru tökezledi. Önünde tutkulu bir kucaklaşmaya kilitlenmiş olan çift bir anda birbirinden ayrıldı. Ann'i tutan "korkunç adam" Petey'di ve onu şaşırtmıştı.

Ağzı bir karış açık kaldı. "Ah... Ben... Çok özür dilerim... Düşündüm ki... Endişelendim-" Döndü, yüzü birkaç ton kırmızıydı. "Boş ver. Ben sahile geri döneceğim-"

"Bekle!" Peter o yola çıkarken seslendi. Peter'ın botlarının arkasından çalılarının arasından geçtiğini duydu.

"Lütfen Bayan Willis, açıklayabilirim."

Sara inatla devam ederken başını salladı. "Hiçbir şey açıklamana gerek yok." Ama o sırada adam Sara'nın yanına ulaşmış ve onu kolundan yakalayıp durmaya zorlamıştı.

"Dinleyin lütfen." Sara gözlerini ona çevirdiğinde ekledi: "Ann'e her şeyi anlattım -seninle neden evlendiğimi ve kim olduğumu. Ona kardeşin için çalıştığımı söyledim. Buna mecburdum."

"Lütfen onu suçlamayın," diye patladı Ann. Sara genç kadına baktığında, Ann'in gözlerinin ve burnunun ne kadar kırmızı olduğunu görünce acı duydu.

Duraksayarak devam etti. "Buraya yalnız kalmak için geldim... çünkü... şey..."

"Ağlıyordu," diye araya girdi Petey. "Buraya tek başına geldiğini gördüm ve kendine zarar verebileceğinden endişelendim, bu yüzden onu takip ettim ve onu oradaki ağacın üzerinde tek başına otururken ve hıçkırırken buldum." Ann'e şefkatli bir bakış attı. "Seninle birbirimize aşık olduğumuzu sanıyordu. Onu bu kadar incitmişken böyle düşünmesine izin veremezdim." Sesi alçaldı. "Özellikle de doğru olmadığı için."

Ann ve Petey arasında geçen bakış o kadar tatlıydı ki Sara'nın boğazında bir yumru oluştu. Birden bu bakışı Gideon'la kendisinin paylaşmasını diledi.

Bunu düşünür düşünmez inledi. Gideon, gerçekten! Adam şefkat ya da tatlılık nedir bilmiyordu. Tek istediği onun bedenine sahip olmaktı ve bunu sadece
Generated by ABC Amber LIT Converter,
<http://www.processtext.com/abclit.html> ona vermediği için istiyordu. Oyun arkadaşının oyuncaklarına göz diken küçük bir çocuk gibiydi.

Ann'in bakışları şimdi Sara'nın üzerindeydi. "Petey bana her şeyi açıkladığından beri, Bayan Willis, ne yapması gerektiğini anlıyorum. Gerçekten anlıyorum." Sanki Sara'dan çok kendini ikna etmeye çalışıyor. Bakışlarını kaçırarak Ann, dolgun ve yumuşak elleriyle eteklerini düzeltti. "Başka çıkış yolu yok."

Bunun. Petey seni korsanlardan korumak için seninle evlenmeli. Bunu şimdi anlıyorum."

Seni korsanlardan korumak için. Ann kendi fedakârlığı hakkında, korsanlardan korunmakla ilgili tek kelime etmedi. Sadece Sara'nın bir şekilde daha önemli olduğu, Sara'nın kendisinden daha fazla korunmayı hak ettiği fikrini kabul etti.

Sara hiç bu kadar iğrenç hissetmemiş, İngiltere'nin sınıf sisteminin adaletsizliğinin bu kadar farkına varmamıştı. Burada her türlü mutluluk şansı alınmış bir kadın ; tek suçu annesine ilaç almak için hırsızlık yapmak olan bir kadın. Bir koca bulacak ya da çocuk sahibi olacak yaşa bile gelmeden özgürlüğünü ve annesini kaybetmişti. Sonunda değer verdiği bir adam bulmuştu, belli ki ona değer veren bir adam. Ve o da en anlamsız nedenlerle ondan koparılacaktı; böylece Sara, küçük bir şans eseri Gideon ve adamlarının elinden kurtarılsa bir skandalla karşılaşmayacaktı.

Bu doğru değildi. Adalet ve eşitlikten söz etmesine rağmen Sara, Petey'nin fedakârlığını sanki kendi hakkıymış gibi zımnen kabul etmiş, gerçekten istediği şeyin bu olup olmadığını sormaya bile gerek görmemişti.

Artık değil. "Peter benimle evlenmeyecek." Sara'nın sesi sertti. "Birbiriniz hakkında ne hissettiğinizi tahmin edebilseydim, bu anlaşmayı kabul etmezdim. Artık bildiğime göre, bunu kesinlikle yapamam."

"Ama bayan-" diye başladı Petey.

"Bu benim son sözüm, Petey. Geleceğin ne getireceğini bilmiyoruz ve başkasını severken benimle evlenmene izin vermeyeceğim." Petey tekrar itiraz etmek için ağzını açtığı anda, kadın onun sözünü kesti. "Yıllarca burada kalabiliriz. Bunu asla bilemezsin. Her an bitebilecekmiş gibi davranmak aptallık olur."

Ann'in yüzünden umutlu bir ifade geçti ama Petey kollarını inatla göğsünün üzerinde kavuşturdu. "Peki ya Korsan Lord? Gözü senin üzerinde, biliyorsun. Eğer senin özgür olduğunu düşünüyorsa-" **Generated by ABC Amber LIT Converter, <http://www.processtext.com/abclit.html>**

"Bununla kendi yöntemlerimle başa çıkacağım," dedi Sara, hissettiğinden daha cesur göründüğünü umarak.

"Hoşuma gitmiyor," diye homurdandı Petey, sonra Ann'in yüzündeki umudun nasıl azaldığını fark etti. Hızla onun yanına gitti ve kolunu beline doladı. "Seninle evlenmek istemediğimden değil, aşkım. Sadece Bayan Willis'e karşı bir görevim var."

Sara iç çekti. Petey onun korunmaya ihtiyacı olduğunu düşündüğü sürece asla rahatlamayacaktı. Ve Gideon'un o sabah onunla konuşma tarzına bakılırsa, ne olursa olsun onu takip etmeye niyetliydi.

Çok hareketsiz kaldı. Aslında bu onun lehine olabilirdi. "Ne yapabileceğimizi biliyorum. Gideon'un inatçılığını ona karşı kullanabiliriz. Ne de olsa bana sahip olmak için ne gerekiyorsa yapacağını söylemişti."

"Ne zaman-" diye başladı Petey.

"Bunu boş ver," dedi hemen. "Mesele şu ki, ben seni seçmekte ısrar ettiğim sürece, o beni kendisini seçmeye zorlayamaz." Fikri şekillendikçe kelimeleri daha hızlı çıkıyordu. "Aslında, ben ne kadar direnirsem, ben onu seçmekte özgür olana kadar kadınlara seçim yaptırmayı erteleme olasılığı o kadar artar. Ve o gün asla gelmeyeceğine göre, onu sonsuza dek oyalayabiliriz."

"Sonsuza dek mi?" Petey'nin sesinde aşırı bir şüphecilik vardı. "Affedersiniz hanımefendi ama Korsan Lordu'nun sonsuza dek sizin boş zamanınızı bekleyeceğini sanmıyorum. Çok inatçıdır."

Daha doğru sözler hiç söylenmedi, diye düşündü. "Yine de tek ihtiyacımız olan bir plan düşünmek için zaman, hepimizi özgürlüğümüze kavuşturacak bir yol." Çifte sevgiyle bir bakış attı. "Her halükarda, ikinizi de sefil bir duruma zorlamaktan iyidir." Ann'le yüzleşti. "Sen ne düşünüyorsun? Siz ikiniz diğerlerinin yanındayken yabancı gibi davranabilir misiniz?"

Ann başını salladı. Belli ki Petey'ye tutunmak için her şeyi yapardı.

"Güzel. O zaman öyle yapacağız."

Petey Ann'i daha sıkı kavradı. "Ya korsan bizi şaşırtırsa? Senin üzerinde çalışmaktan bıkıp başka bir kıza yönelirse? Kadınlara bir hafta içinde koca seçtirme sözüne sadık kalırsa? O zaman ne olacak?"

"O zaman siz ikiniz evlenirsiniz, ben de elimden geldiğince kendi başımın çaresine bakarım." Adam kaşlarını çatınca, ciddi bir ses tonuyla ekledi: "Yapılacak tek şeyin bu olduğunu biliyorsun Petey. Ann'in rızası olmadan bir adama verilmesini gerçekten istiyor musun? Çünkü Ann kimseyi seçmezse Gideon böyle yapacak."

Görünüşe göre bu onu kararlı kılmıştı. İçinde biraz rahatlama barındıran hırçın bir sesle kadının planını kabul etti.

"Güzel. Şimdi, birileri ikinizin de kayıp olduğunu fark etmeden önce neden geri dönmüyorsunuz? Ve sahile varmadan önce ayrılısanız iyi olur."

"Bizimle gelmiyor musun?" Petey sordu.

"Bir dakika içinde. Bölgeyi biraz keşfetmek istiyorum."

Petey itiraz edecek gibi göründü ama Ann ona isyankâr bir bakış attığında omuz silkti ve Ann'i dereye doğru götürdü.

Gerçek şu ki, Gideon'la tekrar yüzleşmeye hazır değildi. Korsanın gözleri, onun medeni görünümünün içini görüyor, ince bir koruma olduğunu gösteriyor gibiydi. Hâlâ Gideon'un bu sabah Queenie'yle geçireceği geceyi onu istediği için geri çevirdiğini itiraf etmesinin etkisindeydi. Kendini hazırlamak, onu savaşmaya zorladığı savaşlar için aklını toplamak için birkaç dakikaya ihtiyacı vardı. Birkaç dakika, sormak için yeterince az.

Gideon'un buna asla izin vermeyeceğini bilmeliydi.

"Güzel bir çift oldular, değil mi?" diye arkasından gelen boğuk bir erkek sesi onu neredeyse yerinden sıçrattı.

"Ne?" Dönerek, düşüncelerinin sinir bozucu nesnesinin budaklı bir meşenin alçak dallarının altından eğilerek açıklığa girdiğini gördü.

Kalp atışları bir anda panikle hızlandı. Ne kadar zamandır oradaydı? Ne kadarını duymuştu? Petey'yle ne planladıklarını biliyor muydu?

"Kim güzel bir çift olur?" diye kekeledi, adamın yüzünde ne duyduğuna dair bir ipucu ararken zaman kazanmaya çalışıyordu.

Her zamanki gibi düşüncelerini gizlemekte çok başarılıydı. "Ann Morris ve Petey, tabii ki." Meşe ağacına yaslandı, kendinden rahatsız edici derecede emin görünüyordu. "Az önce onları derenin aşağısına doğru giderken gördüm."

Dalların arasından sızan hafif güneş ışığı koyu renk saçlarına altın rengi vurgular yapıyor, pantolonu kalçalarından aşağı sarkarak kas yığını göbeğini fazlasıyla ortaya çıkarıyordu. Eğer o pantolonlar olmasaydı, kesinlikle ilk Âdem'e benzeyecekti; tümüyle iyi işlenmiş sinirler ve bronzlaşmış bir ten. Adamın incir yaprağına bürünmüş bir görüntüsü zihninde canlandı ama sonra onu bastırdı.

Bakışlarını adamın çizdiği cazip resimden ayırarak, Ann ve Petey'nin gözden kaybolduğu ağaçların arasına odaklandı. Onlarla birlikte gitmiş olmayı ne kadar çok isterdi. O zaman içinde hiç de kadınsı olmayan düşünceler uyandıran yarı çıplak bir adama onlar hakkında yalan söylemeye çalışmazdı. "Evet, şey... Ann ve Petey iyi arkadaşlar, biliyorsun. Onu küçük kız kardeşi gibi görüyor. Ona göz kulak oluyor."

Gideon meşe ağacından uzaklaştı. "Sana baktığı gibi mi?"

"Evet, tabii ki," diye geveledi, sonra kendini düzeltti. "Hayır, yani tam olarak aynı değil. Ona olan sevgisi daha çok... daha çok kardeşçe."

"Kardeşçe mi?" Yaklaştı, çizmeli ayakları ormanın zeminindeki ölü yapraklar ve canlı çalılardan oluşan yamalı yorganın üzerinde zar zor ses çıkarıyordu.

Ses tonunda şüphecilik vardı. "Bu kadar farklı hissetmesi üzücü... daha az, kardeşçe diyelim."

Oluşturuldu **tarafından** **ABC** **Amber** **LIT** **_____**
Dönüştürücü, <http://www.processtext.com/abclit.html>

Sara'nın bakışları onunkilere yöneldi. Her şey bir yana, bunu nereden biliyordu?

Kadının şaşkın bakışları karşısında omuz silkti. "Ann pratikte Hargraves'e tapıyor. Birkaç gece önce bunu bana kendisi söyledi. Hatta onu kendine almayı umduğu izlenimine ." Gözleri kısıldı ve Ann'in yüzünü taradı. "Onu seninle görmek kalbini kırıyor olmalı."

Gideon bazen kendi iyiliği için fazla anlayışlı olabiliyordu. Kanı kulaklarına hücum etse de umursamaz bir omuz silkme hareketi yaptı. Gerçeği tahmin etmesine izin vermemeliydi! "Belli ki Ann'i yanlış anlamışsın. Gerçekten Gideon, Petey'yi kardeşi gibi görüyor. Bundan eminim."

" zaman neden sahile kadar sana değil de *ona* eşlik etti?"

Yutkundu. Bu iş giderek daha çetrefilli bir hal alıyordu. "Ben... onlara yalnız kalmak istediğimi söyledim." En azından bu doğrudu. "Yüzlerce insanla birlikte bir gemide geçirdiğim günlerden sonra, nefes almak için biraz alana ihtiyacım vardı. Eminim bunu anlayabilirsiniz. Tüm kadınlar bu kadar çok şey talep ederken ve çocuklar sürekli sorular sorarken, daha fazla dayanamadım. Yani, günlerce ve günlerce... "Sözünü yarıda kesti. Tanrım, gevezelik ediyordu ve ne zaman gevezelik etmeye başlasa, yalan söylediğinden şüpheleniyordu.

Ona hızlı bir bakış attı ama adam artık ona dikkat ediyor gibi görünmüyordu. Bakışları sağ omzunun üzerindeki bir noktaya kaymıştı.

"Ne oldu?" diye sordu, dönmeye başlayarak.

"Kımıldama!" Emri alçak sesle vermesine rağmen o kadar güçlü konuşmuştu ki kız hemen itaat etti. Adamın yüz ifadesi sertleşip bakışlarını hâlâ omzunun ötesinde sabit tutmaya devam ettiğinde, kadının omurgasında küçük bir korku ürpermesi belirdi.

Sesini onunki kadar alçak tuttu. "Bana neler olduğunu anlat, Gideon."

"Dikkatle dinle ve panik yapma." Gözleri hâlâ onun arkasındaki o sefil noktada, sağ elini yavaşça kılıcının kabzasına kaydırdı.

Oluşturuldu **tarafından** **ABC** **Amber** **LIT** **_____**
Dönüştürücü, <http://www.processtext.com/abclit.html>

"Panik yapmamam gereken şey ne?" diye tersledi. Onu ölesiye korkutuyordu, alçak herif, hem de muhtemelen boşu boşuna!

Bakışları kısa bir an için kızın yüzüne kaydı ve ardından yoğun incelemesinin nesnesine geri döndü.

"Arkanızdaki ağaçta bir kara mamba var." Kadın ağzını açtı ama daha soruyu sormadan adam ekledi: "O bir yılan. Zehirli bir yılan."

Korkunç bir ürperti onu ele geçirdiğinde soldu. Zehirli bir yılan mı? Arkasında mı? "Ne kadar yakın?"

"Yeterince yakın." Yüzü ifadesizdi, sanki onu korkutmak istemiyormuş gibiydi. Bu bile başlı başına onu dehşete düşürüyordu. Sonsuz küçüklükte adımlarla ilerleyerek sol elini ona doğru kaldırdı. "Elimi tut." Kız elini onunkine doğru hareket ettirmeye başladığında, "Yavaşça Sara, yavaşça. Çok hızlı değil."

Elini yukarı doğru kaldırırken üst dudağında boncuk boncuk ter vardı. Rüzgâr tepesindeki ağaçların yapraklarını hışırdattı ve kalbi boğazına kaçarak donakaldı.

"İyi gidiyorsun," dedi Gideon güven verici bir şekilde. "Şu anda bizimle pek ilgileniyor gibi görünmüyor. Bu şekilde devam edelim."

Sağ eliyle, onun kullandığı ölçülü hareketlerin aynısını kullanarak kılıcını çıkardı.

Vücudu şiddetle titredi. "Ne yapacaksın?" "Kafasını koparacağım."

Yüzünün kenarından ter damlacıkları süzülüyordu. "Ya ıskalarsan?"

"Dua et de öyle olmasın."

Oluşturuldu tarafından **ABC** **Amber** **LIT** **Converter, <http://www.processtext.com/abclit.html>** Dua etmek kolaydı; binlerce dudaklarından dua dökülmeye başlamıştı bile. *Lütfen Tanrım, Gideon'un ıskalamasına izin verme. Lütfen Tanrım, yılanın beni yakalamasına izin verme. Lütfen Tanrım, bu sefil adada evimi bile göremeden ölmeme izin verme.*

Birden Gideon'un eli onunkiyle buluştu ve sıkıca kavradı.

Ondan sonra her şey bir anda oldu. Gideon sol eliyle onu kendine doğru çekerken, sağ eliyle kılıcını ağaca doğru geniş bir yay çizerek savurdu. Kız ona doğru dönerken, ağacın içinden çıkıyormuş gibi görünen, mürekkep gibi kabarık bir baş gördü. Kılıcın havaya savruluşu, çeliğin parıltısı ve korkunç bir tıslama duyuldu.

Bir de baktı ki kılıcın ağzı yılanın başını gövdesinden ayırmış ve ikisi de yere düşmüş.

Bir çığlık atarak yüzünü Gideon'un kıllı göğsüne gömdü ama yılanın sadece bir adım ötede yerde çılginca kıvranan bedenini görmeden önce değil. "Aman Tanrım," diye bağırdı Gideon'a sarılırken. Onun kılıcını yere sapladığını görmek yerine hissetti. Sonra her iki kolu da onu öyle sıkı bir kucakla sardı ki zar zor nefes alabildi.

Gideon onu kollarının arasına alırken tekrar tekrar, "Her şey yolunda tatlım, her şey yolunda," dedi. "Yılan öldü. Artık sana zarar veremez."

"Ama olabilirdi," diye kekeledi. "Çok yakındı... oradaydı!" Paniğe kapılmak ona göre değildi ama bırakın bir yılan tarafından tehdit edilmeyi, daha önce hiç zehirli bir yılan bile görmemişti. Her şeyin üstüne bir de bu eklenince, çok fazla geldi. "Eğer... eğer beni yakalasaydı-"

"Ama *olmadı*." Kızın yüzünü sıkıca kavrayarak, kız kendisine bakana kadar kaldırdı. "Her şey yolunda, söz veriyorum. Seni incitmesine izin vermezdim."

Yeterince nefes alamıyor gibiydi. Büyük soluklarla havayı içine çekti ve panik hâlâ boğazını sıkıyordu. "Ya... sen... burada olmasaydın..."

boğazı düğümlendi. "Ne... eğer..."

Oluşturuldu **tarafından** **ABC** **Amber** **LIT** **_____**
Dönüştürücü, <http://www.processtext.com/abclit.html>

"Ama ben buradaydım." Kadının paniği şimdi adamın gözlerine yansımış gibiydi. Onu sımsıkı kucakladı ve yatıştırıcı elleriyle sırtını okşadı. "Ben hep burada olacağım. Hiçbir şeyin seni incitmesine izin vermeyeceğim. Söz veriyorum."

"Öldüğünden emin misin?" Bunun aptalca bir soru olduğunu biliyordu ama yine de sormak zorundaydı.

"Ölmüş." Biraz kenara çekildi ve eliyle yeri işaret etti. "Gördün mü? Hareket etmiyor."

Omzunun üzerinden, pullu siyah ipin bir yaprak örtüsünün üzerinde gevşekçe uzandığı yere baktı. Bir ürperti vücudunu sarstı. "Bu... bu çok zehirli mi?"

"Artık bir önemi yok."

"Lanet olsun sana, Gideon, bana gerçeği söyle! Beni öldürebilir miydi?"

Çenesinde bir kas kasıldı. "Kara mamba ısırığından kurtulan birini hiç duymadım diyelim."

Bu ironi onu bir anda çarptı. "Burada yılanlar olacağını bilmeliydim," dedi üzüntüyle ona sarılırken. "Yılan olmasaydı Cennet Bahçesi'nin hali ne olurdu?"

Gülümsemeye cesaret etti. "Bilemiyorum. Sıkıcı mı?"

Sıkıcı mı? Ona inanamayarak baktı. Az önce söylemiş miydi... neredeyse olanlardan sonra... ama sonra, bu Gideon'du.

Yumruklarını göğsüne vurarak onu şaşkına çevirdi. "Bunların hepsi senin için bir oyun, değil mi? Bizi evlerimizden alıp ölümcül yılanların ve... ve Tanrı bilir başka hangi canavarların olduğu bu sefil yere sürüklemiş olman umurunda bile değil! Bir şey istedin, onu aldın ve bize ne yaptığı umurunda değil... bana!"

içinde yere yığıldı. Hıçkırıklar, ölümle karşılaşması hâlâ çok tazeydi. Son birkaç gün içinde olan her şey onu ani bir şiddetle vurmuştu. Gemiye bindiğinden beri, İngiltere'yi ya da Ürdün'ü bir daha göremeyeceğİ gerçeğinin yasını tutacak zamanı bile olmamıştı.

Ama şimdi, bilmediğİ bitkilerin ve ölü yılanın bulunduğU garip açıklıkta dururken gerçeklik onu intikam duygusuyla vuruyordu. Birden gözyaşları durmak bilmedi. Gözyaşları taşan bir çorba tenceresi gibi fokurduyordu. Onları zapt edemiyordu ve şu anda denemek bile istemiyordu.

Endişeli görünen Gideon ona sıkıca sarıldı. İlk başta onunla mücadele etti, öfkesi teselli edilme ihtiyacıyla savaşıyordu ama Gideon onu bırakmadı. Mırıldanmaya devam etti: "Özür dilerim tatlım. Çok üzgünüm."

Sonunda onun kucağında gevşedi ve gözyaşlarının büyük hıçkırıklar halinde akmasına izin verdi. İlk fırtına geçtikten sonra, onun gücünü arzulayarak ona yaslandı bile. Onu teselli edecek başka kimse yoktu. Onun düşmanı olmasına rağmen, aynı zamanda güçlüydü ve şu anda onun gücüne ihtiyacı vardı. Hem de çok ihtiyacı vardı.

Onun rahatlatıcılığının ne zaman başka bir şeye dönüştüğünü tam olarak bilmiyordu. Belki de hıçkırıkları ara sıra hıçkırıklara dönüştükten sonraydı. Ya da belki de onun ne kadar sarsılmış göründüğünü gördüğünde ve gözlerindeki yaşları silerken, "Artık iyiyim, gerçekten iyiyim," diye ona güvence vermek zorunda hissettiğindeydi.

Ama aniden ağzı onunkinin üzerindeydi, nazik, yumuşak, sanki af diliyor gibiydi. Utanç içinde, sadece onun sağlayabileceğİ güvenceyi arayarak onu geri öptü. Öpüşmeleri şefkatliydi, karşılıklı teselli doluydu.

Onu daha yakına kaydırđı, eli sırtının küçük kısmına kıvrıldı ve dudaklarına, yanaklarına, kapalı göz kapaklarına, karışık saçlarına yumuşak, pişmanlık dolu öpücükler yağdırırken onu zayıf, sert vücuduna yasladı.

"Seni *Chastity*'de bırakmalıydım," diye fısıldadı ağzına karşı. "Atlantis diğİerleri için iyi ama senin için değİl."

"Bu doğru değil. Bu doğru değil-" Adamın ağzı tekrar onunkini kapatmasaydı *hepimiz için böyle* diyecekti.

Oluşturuldu **tarafından** **ABC** **Amber** **LIT** **_____**
Dönüştürücü, <http://www.processtext.com/abclit.html>

Ancak bu kez öpücüğü sunuyordur rahatlatmaktan fazlasını. Saf, sıcak bir tutku sunuyordu, aç bir arzu onu hızla sarmıştı, ta ki kendini onunkiyle eşleşen bir hevesle karşılık verirken bulana kadar.

Elinde değildi. Her şeye rağmen, bunu atlatması ve yılanı unutması için ona ihtiyacı vardı. Sanki onun ne istediğini tam olarak anlamış gibi, ona dokunabilmek, onu okşayabilmek, okşayabilmek için onu kucağında kaydırdı. Eli göğsünü kapladı, belinde yangınlar çıkaran huzursuz bir enerjiyle yoğurdu. Göğsü onun dokunuşu için acıyordu, dünden beri acıyordu. Ve bu gerçek yeni gözyaşlarına yol açtı.

Yavaş bir şefkatle öptü onları, nefesi yanaklarında sıcaktı. "Artık ağlama Sara, Sara'm. Lütfen ağlama. Seni incitmek istemiyorum." Onu yakındaki bir ağaca doğru götürdü, sonra ağaca yasladı ve ellerini belinde ve kalçalarında serbestçe gezdirdi. Bir sonraki bildiği şey, adamın eteğini bacaklarından yukarı doğru çekmekte olduğuydu. "Sana sadece zevk vermek istiyorum. Hepsi bu."

Ne kadar denerse denesin, onu inkar edemezdi. Bunu istemiyordu. Ellerinin ona dokunması, parmaklarının kalçalarını yalaması, onu korkutacak kadar yoğun bir şekilde arzulayan parçasını bulmak için yukarı doğru araştırması doğru hissettirdi. Adam onu şiddetli bir ihtiyaçla tekrar tekrar öperken, dilini her darbeye daha derinden ağzına sokarken ormanın kendisi nefesini tutmuş gibiydi. Parmakları kadının bacaklarının arasındaki ağrıyan yeri buldu ve başparmağı kadının ipeksi kıvrımlarına yerleşmiş küçük yumruyu ovuşturarak kadının içgüdüsel olarak küçük bir zevk miyavlamasıyla eline doğru eğilerek karşılık vermesini sağladı.

"İşte bu, tatlım," diye fısıldadı ağzına karşı. "Sana zevk vermeme izin ver. Sadece zevk."

Kadının bir kısmı bunun yılanı telafi etme, yaptıklarını telafi etme yolu olduğunu hissetti. Her ne kadar mantıklı zihni bunun istediği şey olmadığını haykırmak istese de, bedeni aksini söylüyordu.

Kendini ona kaptırmak için yanıp tutuşuyordu. Onun dokunuşunu, vücudunun onunkine değmesini arzuluyordu. Utanç verici bir şekilde, adam bacaklarının arasını okşadıkça daha da arzulu bir şekilde onu arzuluyordu... onu arzuluyordu.

"Evet, tatlım," diye yanağına doğru nefes aldı, "al onu. Senin için orada. Bırak alsın."

Onun ne demek istediğini merak etmesine gerek yoktu. *Chastity* Thames'ten ayrılıp açık denize doğru kayarken hissettiği o hevesli bekleyiş gibi, içinde alışılmadık bir gerilim oluşmuştu. İleride **ABC Amber LIT Converter**, <http://www.processtext.com/abclit.html> tarafından üretilmiştir tehlike... ve heyecan. Kavrayışının hemen ötesinde hissedebiliyordu... çağırıyor, onu çekiyordu.

Yaprakların her fısıltısı, Gideon'un saçlarına vuran her ışık huzmesi, her tatlı tropikal koku onu kendine çekmek için bir araya gelmişti. Gideon artık onu öpmüyordu, onu okşamaya çok istekliydi. Yüzü gerildi, gözleri kutsal olmayan bir ışıkla yandı, yine de onu okşamaya ve okşamaya devam etti, beklenmedik bir hızla içinde patlayana ve onu zevk dalgalarıyla sarsana kadar gerilimi artırdı.

Gideon'a sımsıkı sarılıp titrerken dudaklarından boğuk bir çığlık kaçtı. Oh, tatlı Tanrım. Tatlı, tatlı Tanrım. Bir erkekle bir kadın arasındaki şey böyle bir şey miydi? Bu... bu delici heyecan... bu sarsıcı yakınlık? Hiç hayal etmemişti... hiç hayal etmemişti... hiç kimse ona böyle şeylerin olabileceğini söylememişti.

Şimdi bunun mümkün olduğunu bildiğine göre, Gideon'un bunu neden bir yatıştırma olarak önerdiğini, neden onu yatağına çekebileceğini düşündüğünü anlıyordu.

Ve bu anlayış acı gözyaşlarının bir kez daha akmasına neden oldu.

Bölüm 14

"^"

Çünkü deniz limanı kentinde hem yaşlılara hem de gençlere kur yaparlar; Kandırırlar; denizcinin pohpohlayıcı diline inanma.

Oluşturuldu **tarafından** **ABC** **Amber** **LIT** **_____**
Dönüştürücü, <http://www.processtext.com/abclit.html>

-Anonim,

"Genç Kızlara Koca Seçme Konusunda Tavsiyeler"

Gideon ondan neden uzaklaştığını bilmiyordu. Ona zevk verdiğini biliyordu. Onun parmağının etrafında kasıldığını, orgazmın şokuyla titrediğini ve sarsıldığını hissetmişti. Bacaklarını kaldırıp içine girmek, onu ilk gördüğü günden beri yapmak istediği gibi yumuşaklığına gömülmek için çok az şey gerekecekti.

Yine de yapmadı. Gözyaşlarının bu taze saldırısı... buna dayanamadı. Tüm umudunu yitirmiş, utancın yüzüne bakmış ve orada kendi benzerini görmüş bir kadın gibi ağlıyordu. Her hıçkırık onu daha önce hiçbir kadının hıçkırıklarının yapmadığı kadar sarstı. Hiçbir anlam ifade etmiyordu, hem de hiç.

Verdiği tepki yüzünden kendine kızarak kadının eteğini aşağı çekti ve onu serbest bıraktı, dönüp hızla ölü mamba'nın yattığı yere doğru yürürken yumuşak bir küfür mırıldandı. Orada durup yılanı baktı, vücudu kurumuş yaprakların üzerinde S kıvrımıyla donmuştu ama arkasından gelen sesleri duymamazlıktan gelemedi. Kadının her hıçkırığında çıkardığı küçük soluklar, hıçkırarak aldığı nefesler beynine bir dövme gibi işliyor, onu şehvetli düşüncelerden temizliyordu. Daha birkaç dakika önce demir gibi sertleşmişti, onu o kadar çok istiyordu ki, bunun acısını kasıklarının en derininde hissedebiliyordu.

Şu anda kesinlikle sert değildi. Onun hıçkırıklarına nasıl dayanabilirdi ki? Yüce İsa, onlara dayanamıyordu. Adam onu aldığı anda ağlamamıştı.

ve tartıştıklarında hiç ağlamamıştı. Daha önce bu kadar güçlüyken şimdi ağladığını duymak ona sadece onu evinden ve ailesinden nasıl kopardığını hatırlatıyordu. Bunun için ondan nefret ediyordu. Ne kadar nefret ettiğini duyabiliyordu.

Ama o da onu istemişti. Şimdi kaybına ağlıyordu ama birkaç dakika önce onu istemişti.

Şimdi hıçkırıkları azalıyordu ve muhtemelen yaptıklarının tüm kanıtlarını örtmek için kıyafetlerini düzelterek pozisyonunu değiştirdiğini duyabiliyordu. Ama ondan başka ne bekleyebilirdi ki? Miss **Generated by ABC Amber LIT Converter**, <http://www.processtext.com/abclit.html> Prim- and-Proper Reformer bir korsanın kollarına düşmek için fazla iyi olduğunu düşünüyordu. Bunun için ona lanet olsun.

Bir başka vahşi yeminle kılıcını yerden çekip aldı ve yapraklara sildi. "Sahile geri dönsen iyi olur. Etrafta başka bir yılan olmadığından emin olmak için bölgeyi kontrol etmeliyim. Bazen çiftler halinde gezerler." Bu doğru olsa da, aslında sadece bir bahaneydi. Ama şu anda onunla yüzleşemezdi, o bu kadar üzgünken ve bu saçma suçluluk duygusunu hissederken olmazdı.

"Çiftler halinde seyahat etmek mi?" Sesi dehşete düşmüş gibiydi.

Tırnaklarını avuçlarının içine batırarak, onun yanına dönme ve onu rahatlatma dürtüsüne direndi. "Merak etme. Eğer derenin yanında kalırsan, iyi olacaksın. Sen git. Ben birkaç dakika içinde geleceğim."

Bunu kısa bir sessizlik izledi. "Gideon, sanırım ben... yani... "Durakladı. "Hayatımı kurtardığın için teşekkür ederim."

"Bana teşekkür edecek hiçbir şeyin yok," diye ısırdı, o yürek burkan hıçkırıkları unutamıyordu.

"Ama-"

"Sahile geri dön Sara." Hangisinin daha kötü olduğunu bilmiyordu; Sara'nın gözyaşları mı yoksa teşekkürü mü?

Neredeyse aynı anda arkasından gelen yaprak çıtırtılarını duydu ve hızla açıklıktan uzaklaştı. Belli ki teşekkürlerini tekrarlamak için burada kalmayacaktı. Bu da onu en az teşekkür kadar rahatsız etmişti.

Yaptığı her şey onu rahatsız ediyordu. İnledi. Hayır, her şey değil. Sevişmesine karşılık verme şekli değil, tatlı küçük ağzının onunkine yapışması... sıcak, cömert, davetkâr.

Asi vücudu yeniden sertleşerek kaşlarını çatmasına neden oldu. Bunu ona yapmayacaktı, onu şaşırtacaktı!

Adada halletmesi gereken o kadar çok şey vardı ki, krallığın sinir bozucu kadınlarından . **Generated by ABC Amber LIT Converter,** <http://www.processtext.com/abclit.html> biri için endişelenmeye gerek yoktu

Bir dizi küfür savurduktan sonra, daha fazla mambayı ürkütmediği için rahatlamış bir halde kılıcıyla etraftaki çalılıkları karıştırdı. Ne yazık ki Sara'ya adadaki yılanlar konusunda pek de dürüst davranmamıştı. O ve adamları buraya geldiklerinden beri epeyce yılanla boğuşmuşlardı.

Yılana dönerek, lanet olası şeye iyi bir tekme attı. Eğer o olmasaydı, Sara Atlantis'e bu kadar karşı olmazdı. Kılıcını kınına sokarken iç çekti. Hayır, bu tam olarak doğru değildi. Başından beri ona karşıydı. Yılan sadece onun nefretini mühürlemişti.

Küçük açıklığın karşısındaki muz ağacının parlak, güneşte yıkanmış yapraklarına ve ortasından bir şeyhin göbeğindeki mücevherli bir zincir gibi sarkan meyvelere baktı. Yabani yasemin kokuyordu hava, memleketi York'un nemli soğğundan yoksun ılık, hoş bir hava. Tanrım, ne kadar da seviyordu. Keşke onun da kendisi gibi görmesini sağlayabilseydi.

Homurdandı. Elbette, zengin bir İngiliz hanımefendisinin Atlantis'in bozulmamış güzelliğini takdir etmesini sağlamak. Bu asla olmazdı. Krallığın hanımları vahşi sahillerde büyük bir hevesle spor yapmazlardı. Kirli korsanlara burun kıvırırlardı. Soğuk ve kansız İngiltere'ye geri dönmek için ellerinden geleni yaparlardı. Bunu bilen biri varsa, o da oydu. İyi doğmuş İngilizler asla göründükleri gibi değillerdi.

Kemerine bakarak annesinin broşuna gözlerini dikti. Tüm o lanet soylulardan nasıl da nefret ediyordu!

Sahip oldukları ayrıcalıkları hak ettiklerini düşünüyorlardı. Dünyanın sahibi olduklarını sanıyorlardı. Onların sayesinde, bir çocuğa nasıl davranması gerektiğini bilmeyen zalim bir adamın merhametine terk edilmişti. Ya da herhangi birine.

Bu yüzden yıllar sonra, 1812 Savaşı başladığında, Gideon ülkesi için üzerine düşeni yapmaya fazlasıyla hevesliydi. İngiliz donanma gemilerinin Amerikalı denizcileri, İngiliz asker kaçakları olduklarını iddia ederek Amerikan gemilerinden nasıl kaçırdıklarını görmüştü. Bir keresinde kendisi de neredeyse kaçırılıyordu. Ve İngilizlerin ne kadar zalim insanlar olduğunu çok iyi biliyordu.

Ama hepsini göstermişti. Hepsini yerlerine koydu.

Sara'ya kadar. Elini saçlarının arasında gezdirdi. Sara ona ne yapmıştı? Neredeyse ona kim olduğunu ve neyi temsil ettiğini unutturacaktı. Tutkuluydu, bir İngiliz hanımefendisinden beklediği gibi değildi.

Oluşturuldu   **tarafından**   **ABC**   **Amber**   **LIT**   _____
_____ **Dönüştürücü, <http://www.processtext.com/abclit.html>**

Ama onun tutkulu doğasının kendisini kandırmasına izin vermemeliydi. Tutkuları yatıştığında ve ilkel İngiliz terbiyesi yeniden ortaya çıktığında, ona sırtını dönecekti. Her zaman olan buydu.

Ona bu şansı vermemeliydi. Topuklarının üzerinde dönerek sahile doğru ilerlemeye başladı. Hayır, ona kesinlikle bu şansı vermeyecekti. Onunla sevişecekti, . Onu yatağına alacaktı. Ama bu kadarına izin veremezdi. Annesinin babasının hayatını mahvettiği gibi, onun da kendi hayatını mahvetmesine izin vermeyecekti.

Kim kimin hayatını mahvediyor? dedi içinden bir ses. *Sen elinden alana kadar Sara'nın bir kontu, üvey bir kardeşi ve toplumda bir konumu vardı.*

Dişlerini sıkarak dere boyunca ilerledi ve sahile doğru yol almaya başladı. Pekâlâ, bunu ondan almıştı. Başka seçeneği yoktu. Ne yapmalıydı, kardeşini peşlerinden sürüklemesi için onu o gemide mi bırakmalıydı?

Bu sadece bir bahane, diye tekrarladı uzun zamandır gömülü olan o küçük ses. *Onu almak zorunda değildin ve bunu sen de biliyorsun.*

Kısa bir süre durdu ve kör bir şekilde önüne baktı. Vicdanı onu uzun zamandır rahatsız etmemişti. Babasının annesini lanetleyerek öldüğü gün, Gideon vicdanın karşılayamayacağı bir lüks olduğuna karar vermişti. Belli ki annesi onunkini hiç dinlememişti. Babası da yedi yaşındaki bir çocuğun boğazını sıkarken onunkine kulak asmamıştı. Gideon da vicdanı olmadan daha iyi olacağını düşünmüştü.

Bu lanet şey neden şimdi onu rahatsız etmek zorundaydı? Hem de bir kadın için, bir İngiliz asilzadesi için.

Bunu ona Sara'nın gözyaşları yapmıştı, diye düşündü derede ilerlemeye devam ederken. Olan buydu. Ve kadınlar istediklerini elde etmek için gözyaşlarını kullanırlardı. Annesi de muhtemelen aynı şeyi yapmıştı ve bunu arada bir kendine hatırlatırsa daha iyi olacaktı.

"Kaptan!" diye bir ses geldi aşağıdaki sahilden ve onu rahatsız edici düşüncelerinden sıyırdı. Aşağı baktığında Barnaby ve Silas'ın kendisini beklediğini gördü. Barnaby öfkeyle bir cheroot tüttürdü ve Silas ileri geri giderken kendi kendine mırıldandı ve tahta bacağıyla . **Generated by ABC Amber LIT Converter, <http://www.processtext.com/abclit.html>** küçük oluklar çizdi

Adımlarını hızlandıran Gideon hemen yanlarına geldi. "Ne oldu? Neyin var?"

"Adamlar homurdanıyor," dedi Barnaby. "Hani onlara düğünlere kadar gemide uyumalarını söylemiştin ya? Şimdi adaya döndüklerine göre gemide uyumak istemiyorlar. Yeniden evlerine yerleşmek istiyorlar."

Gideon omuz silkti. "O zaman kadınları gemide tutacağız. Bunda bir sorun görmüyorum."

Barnaby ve Silas bakıştılar. Sonra Silas sakalını kaşdı. "Bu işe yaramayacak. Kadınlar artık gemide kalmak istemiyor."

erkeklerden daha fazla."

"Ne istedikleri umurumda değil," diye homurdandı Gideon. "Ya gemide kalacaklar ya da kocalarını seçecekler. Seçmeye hazır olmadıklarına göre, haftaları dolana kadar gemide kalmaları gerekecek." Ve kesinlikle koca seçimi konusunda acele etmek istemiyordu, yoksa Sara'yı o lanet olası İngiliz denizcinin kollarına itmiş olacaktı.

Onunla kendisi evlenmek istediğinden değil. Ama onun da henüz başka biriyle evlenmesini istemiyordu.

Silas kaşlarını çattı, Gideon'un cevabından hoşlanmamış gibi görünüyordu. "Ama o kadınlar, haftalardır gemideler. Bu onlar için sağlıklı değil. Bunu herkes görebilir." Denize bakmak için durakladı. "Şimdi sen şu küçük Molly'yi al, hani şu bebek sahibi olacak olanı. Burada rahat yataklar varken onun yatakta uyumasına gerek yok. Louisa'nın dediği gibi, kadınlar biraz... "Gideon ve Barnaby'nin kendisine aval aval baktığını fark edince sözünü kesti. "Siz ikiniz neye bakıyorsunuz?"

"Ne zamandan beri hamile bir kadını rahat ettirmekle ilgileniyorsun?" Barnaby kelimeleri Gideon'un ağzından alarak sordu. "Ve Louisa'ya 'o kadın' demeyi ne zaman bıraktın? Sakın bana Bayan Yarrow'un senin pörsümüş kalbini yumuşattığını söyleme."

Kırmızı renk Silas'ın boynundan yukarı doğru süzüldü ve sakallı yüzü kıpkırmızı ve kahverengi bir renge büründü. "O böyle bir şey yapmadı. Arada bir aklı başına geliyor diye-" Gideon ve Barnaby kahkahalara boğulunca sözünü kesti. Onlardan uzaklaşarak **Generated by ABC Amber LIT Converter, <http://www.processtext.com/abclit.html>** sahilde "de canı cehenneme. adımlarla ilerlemeye başladı. İkinizin Bir erkeğin bir kadın hakkında ne düşüneceği seni ilgilendirmez. Ve bu benim gibi..."

Duyma yetisini kaybetti, mırıldanmaları dalgalar tarafından bastırıldı.

"Buna inanamıyorum," dedi Gideon. "Silas Drummond, bir kadının büyüüne mi kapılmış?"

"Büyülenmiş demezdim. Bence daha çok şaşkına dönmüş gibi. Daha önce hiçbir kadın ona karşı çıkmamıştı. Genellikle ondan korkarlar... ya da tahta bacağından ve yatakta onları tatmin edememesinden iğrenirler. Ama Louisa onunla kavga etmeye başladığından beri, farklı bir adam oldu. Bu sabah onu kulaklarının arkasına defne romu sürerken bile yakaladım."

"Güçlüler nasıl da düştü." Gideon bir şeyi biliyordu. Sara için asla böyle aptalca davranmayacaktı. Asla. Barnaby'ye baktı. "Sen de aklını kaybetme tehlikesiyle karşı karşıya değilsin, değil mi?"

"Sen daha iyi bilirsin. Kadınlardan hoşlandığım kesin ama onların da yeri var." Sırıttı.

"Tercihen benim yatağımda."

Gideon bir zamanlar Barnaby'nin fikrini paylaşırdı. Şimdi bunu biraz tatsız buluyordu ve bu onu rahatsız ediyordu. "Gördüğüm kadarıyla bir süre daha beni eş konusunda rahatsız etmeyeceksin. Queenie istediğin şeyi sana bedavaya verdiği sürece olmaz."

"Doğru, doğru. Ama sizi temin ederim ki diğer adamlar eşlerini alana kadar hayatınızı cehenneme çevirecekler, özellikle de gemide uyumaları konusunda ısrar ederseniz."

"Bu bana fazla seçenek bırakmıyor, değil mi? Kadınları *Satyr*'de kalmaya ikna etmenin bir yolunu bulmalıyım - en azından bir süreliğine." En azından Sara, kamarasında uyumaktan çok memnun olacaktı, özellikle de o lanet yılanla karşılaştıktan sonra.

Yılan.

Oluşturuldu **tarafından** **ABC** **Amber** **LIT** **_____**
Converter, <http://www.processtext.com/abclit.html> **ani**
bir gülümseme belirdiYüzünde . "Bak Barnaby, kadınları ve erkekleri kulübemin önüne çağır. Sanırım müstakbel eşlerimizi adadaki evlerimizde yalnız uyumak istemediklerine ikna edebilirim." Dereye doğru dönerek adımlarını geri çekmeye başladı.

"Nereye gidiyorsun?"

". Herkesi bir toplayın. Uzun sürmez."

Yarım saat sonra Gideon kumsalda, öğle güneşi vururken, avucunda bir bez çantayla tüm şirketin önünde durdu. Hepsi hem ondan hem de birbirlerinden hoşnutsuz görünüyordu. Kadınlar ve erkekler ikiye ayrılmıştı; erkekler çalılıkların yanında, kadınlarsa okyanus kıyısında bir araya toplanmıştı. Adamları ona bakmıyordu ama yüzleri isyankâr bir ifadeye bürünmüştü.

Ancak kadınlar ona meydan okuyan gözlerle bakıyorlardı; şüphesiz bu meydan okuyuşun nedeni, Joan of Arc gibi başını dik tutarak aralarında duran küçük baş belasıydı. İçten gözyaşlarından nasıl olup da yıldırım hızıyla cesur bir haçlı savaşçısına dönüştüğünü bilmiyordu. Ama önemli değildi. Kiminle uğraştığını yakında öğrenecekti.

Sessizlik için elini kaldırdı ve çoğunlukla sustu, ancak bazı kadınlar yüksek sesle fısıldaşmaya devam etti. Onlara karanlık bir bakış attığında bu da sona erdi.

Sesini hafifçe dalgalanan sörf seslerinin üzerine çıkararak hepsine hitap etti. "Barnaby bana hepinizin mevcut uyku düzeninden memnun olmadığınızı söyledi." Her iki grup da aynı anda açıklama yapmaya başladı ama Barnaby onları "Sessiz olun!" diye bağırarak susturdu.

Onların dikkatini çekince devam etti. "Anladığım kadarıyla hiçbiriniz gemide kalmak istemiyorsunuz. Ve kadınların kocalarını seçmek için hâlâ dört günleri olduğuna göre-"

"Beş gün, Kaptan Horn," diye araya kadınsı bir ses girdi. Adam kaşlarını çatınca Sara sessizce ekledi,

"Beş günümüz kaldı."

Ormanda öpüşmelerinden bu yana ilk kez göz göze gelmişlerdi ve bakışmayı uzattığında kızın yanaklarının kızardığını görmek onu memnun etmişti. "Madem öyle diyorsun. Seninle tartışmayacağım." O

bakışlarını kapsayacak şekilde genişlettidiğer kadınları da . "Ve hiçbirinizin, koca seçimi konusunda verdiğim sözden döneceğimden endişe etmesine gerek yok."

Erkekler inlerken ve kadınlar gevşerken, adamlarına sakinleştirici bir bakış attı. "Kadınlara istedikleri zamanı , değıl mi beyler?" Bu bir sorudan çok bir emirdi.

"Ama Kaptan," diye seslendi cesur bir denizci, "bu kadınlar kur yapmadan yataklarımızı paylaşamayacak kadar kibirli diye rahat evlerimizden atılmak zorunda mıyız?" Koro halinde "Evet" ve

Gideon, diğér adamların da denizcinin fikrini paylaştığını söyleyerek, "Neden biz?" diye sordu.

Gideon devam etmeden önce sesleri kesilene kadar bekledi. "Tartışmak için burada olduğumuz konu bu. Ve sanırım kadınlar söyleyeceklerini duyduklarında, gemide uyumalarının daha akıllıca olduğunu anlayacaklar."

Queenie kavgacı bir tavırla, "Bana bakın," diye seslendi, "adamlarınız gemiye bineli bir hafta bile olmadı, ama biz neredeyse bir aydır denizdeyiz. Bayan Willis'e karada uyuyacağımızı söylediniz ve biz de bunu yapmak istiyoruz!"

Kadınlar mırıldanarak onayladılar. Gideon dişlerini sıkarak Sara'ya baktı. Çenesini inatla yukarı kaldırdı. Tam da şüphelendiğı gibi, bu küçük isyanın arkasında o vardı. Ama bir kadın kalabalığını idare edemiyorsa, pek de iyi bir korsan kaptanı sayılmazdı, değıl mi?

"Nasıl hissettiğınızı anlıyorum hanımlar." Sesini yumuşattı, ancak kendini hiç de nazik hissetmiyordu. "Sorun şu ki, bu ada kadınların geceleri yalnız kalabileceğı bir yer değıl. Vahşi hayvanlar ve başka tehlikeler var." Kadınlar birbirlerine bakınca ekledi: "Bayan Willis bu tehlikeleri size kendisi anlatabilir. Sadece bir saat önce neredeyse ölüyordu." Kanvas çantanın içine uzanarak mamba'yı çıkardı ve boyunu göstermek için havaya kaldırarak kuyruğunun yerde sürünmesine izin verdi. "Bununla."

Kadınlardan toplu bir nefes alma sesi duyuldu. "Yılanlar mı?" diye haykırdı bir kadın, korkunç kafasız sürüngenini görünce. "Oh, Lud, burada yılanlar mı var?" Diğerleri endişeyle bakışlarını ona dikmiş olan Sara'ya döndü.

Ona bir kaşını kaldırarak gülümsedi ve devam etti. "Neyse ki onu öldürmek için yakınlardaydım, ama olmasaydım..." Dramatik bir şekilde sözünü kesti ve onların kendi sonuçlarına varmalarına izin verdi. "Elbette hepiniz evlendiğinizde kocalarınız bu gibi şeylere dikkat edebilir, ama bu arada gemide kalmanız kulübelerimizde ." **Generated by ABC Amber LIT Converter, <http://www.processtext.com/abclit.html>** tek başınıza uyumaktan çok daha güvenli olacaktır

"Ne cennet ama." Queenie huysuzca kumu tekmeledi. "Yılanların kol gezdiği bir yerde uyuyacağımızı düşünüyorsanız çıldırmış olmalısınız, patron."

"Evet," diye ekledi Louisa. "Bize yeni bir ülke vaat ettiniz ama bunun yerine bizi canlı canlı yemeniz için buraya getirdiniz. Siz yılanlardan kurtulana kadar bu adaya bir daha adımımı atmayacağım." Kaşlarını çattı. "Ve bunu yaparken, neden bu kulübelerin düzgün bir şekilde döşendiğini görmüyorsunuz? Bırakın iki kişiyi, bir kişinin bile yaşamasına uygun değil." "

Louisa'dan güç alan kadınlar adada yanlış buldukları her şey hakkında homurdanmaya başladılar. Sara kollarını göğsünün üzerinde kavuşturdu ve ona tatlı tatlı gülümsedi.

"Evlendikten sonra endişelenecek bir şey yok hanımlar," diye tekrarladı, sanki biri aniden altından halıyı çekip çıkarmış gibi hissediyordu. Kadınların kendilerini denizcilerin kollarına atarak onların korumasını kazanmaları gerekiyordu, isyan etmekle tehdit etmeleri değil. "Adamlarım yılanlarla nasıl başa çıkacaklarını bilirler. Kulübelerdeki koşullara gelince-" "

"Evet, Kaptan Horn," diye araya girdi Sara tatlı bir sesle, "bize ne gibi iyileştirmeler yapmayı düşündüğünüzü anlatın. Eminim bizim için yeterince donanımlı olmadıklarını siz de kabul edersiniz. Anladığım kadarıyla çocuklu kadınları barındıracak yatak odaları yok. Herhalde onlardan küçük çocukların önünde kocalarının yataklarını paylaşmalarını beklemiyorsunuzdur."

"Sara-" diye başladı uyarı tonuyla.

Kadınlar sanki sancaktarlarıymış gibi onun arkasında toplanırken, o umursamazca devam etti. "Bir de tüm 'vahşi hayvanlarınızı' ve yılanlarınızı dışarıda tutacak güvenli kapı ve pencerelerin olmaması var. Korkusuz korsanlarınız bile bazen uyumak zorunda kalıyor, değil mi? O zaman yılanlardan nasıl korunacağız? Ne yazık ki yetersiz yemek pişirme olanaklarından ve
_."

"Sessizlik!" diye kükreyerek kadının bile bir adım geri sıçramasına neden oldu. Kadının canı cehenneme, yapacağı son şey olsa bile o ağzı susturmanın bir yolunu bulacaktı! Gözlerindeki teri sildi ve dişlerini sıkarak konuştu. "Hanımların Londra'daki önceki evlerindeki mutfak imkânlarının çok daha yetersiz olduğundan şüpheleniyorum."

Oluşturuldu **tarafından** **ABC** **Amber** **LIT** **_____**
Converter, <http://www.processtext.com/abclit.html>

Neyse ki Londra'daki hapisanelerden bahsetmesi çoğunun ağzını kapattı. Sara bile buna bir cevap bulamadı.

Ama onunla daha önceki karşılaşması, kadını gereksiz yere kızdırmamak konusunda ona birkaç şey öğretmişti. "Yine de Bayan Willis, sizin ve diğerlerinin taviz vermek istemediğimizi düşünmenizi istemeyiz. Mutfağınızı, kapı ve pencerelerinizi alacaksınız. Başından beri, kadınların ne isteyip neye ihtiyaç duyabileceklerini belirledikten sonra adamlarımın bir kısmını malzeme için Sao Nicolau'ya göndermeyi planlamıştım. Bana gerekenlerin bir listesini verirsiniz, düğünlerden hemen sonra bir avuç adamımın yelkenliyle yola çıkmasını sağlarım-"

"Düğünden sonra mı?" Sara araya girdi. "Bu arada biz ne yapacağız?"

"Gemide uyuyun. Bunun en iyi konaklama yeri olmadığını biliyorum, ancak kadınlara yönelik tüm tehlikeler ve sizin bariz endişeleriniz göz önüne alındığında, önerebileceğim en iyi şey bu."

Bu savaşı kazandığını düşünürken Sara'nın fazla tatlı gülümsemesi onu duraksattı. "Bu şartlar altında bize başka seçenek bırakmadınız." Durakladı, onun

İfade giderek beğenmişleşiyor. "Aslında, teklifiniz o kadar değerli ki, bence *Satyr*'de süresiz kalmalıyız... en azından adamlarınız konutları yaşanabilir hale getirene kadar. Ne kadar sürerse sürsün bunu yapmaktan mutluluk duyacağız, değil mi hanımlar?"

Kadınlar koro halinde aynı fikirde olduklarını söylerken, adamlarından yeni bir protesto dalgası yükseldi. Gideon dişlerini sıktı. İşler planladığı gibi gitmiyordu. Adamları kulübelerini kazanmış olsalar da Sara bunun boş bir zafer olmasını sağlamıştı. Kadınları düğünlerden sonra kulübelerde kocalarıyla birlikte yaşamaya zorlayabilirdi ama Sara bu işi yapmamak için nedenler bulmalarına yardım etmeye devam ettiği sürece kadınların işbirliği yapmayı reddedeceklerini görmeye başlamıştı.

Tek çaresi birkaç adamı mümkün olan en kısa sürede adalara geri göndermek ve onlar dönene kadar düğünleri ertelemektir. Belki de kadınlar onun ve adamlarının adayları kendileri için gerçekten rahat bir yer haline getirmeye niyetli olduklarını görürlerse yumuşayabilirlerdi.

En azından düğünleri ertelemek ona Sara'yı ve o lanet Hargraves'i ayırmak için daha fazla zaman kazandıracaktı. Keşke o denizciyi de diğer adamlarla birlikte adadan gönderebilseydi...

Gözleri parladı. Neden olmasın? Hargraves adada . **Generated by ABC Amber LIT Converter, <http://www.processtext.com/abclit.html>** çok daha fazla ilgileniyor gibiydi yaşamaktan pek memnun korsanlıkla kazanılacak zenginliklerle . Belki de biraz teşvik edilirse, adam bir daha geri dönmeyi seçebilirdi.

Gideon ellerini kalçalarına dayayarak kadınlarla yüzleşirken sevincini sert bir kaş çatmanın altında gizledi. "Bakın ne diyeceğim hanımlar. Neye ihtiyacınız olduğuna siz karar verin, ben de yarın erzak için Sao Nicolau'ya birkaç adam göndereyim. Birkaç gün içinde döndüklerinde, evlerinizi iyileştirmek için hemen çalışmaya başlayacağız. Kısa sürede sizin için oldukça konforlu hale getirebiliriz. Bu sizi tatmin edecektir, öyle değil mi?"

Ve sonunda Peter Hargraves' kurtulacağım, diye düşündü kendini beğenmiş bir şekilde, Sara kadınlarla söylediklerini tartışmak için dönerken. *Bu savaşı henüz kazanmadın,*

Tatlım, ne düşündüğünün önemi yok. Uyku düzeni konusunda istediğini elde etmiş olabilirsin. Ama İngiliz nişanlını kaybettin.

Bölüm 15

"^"

Tüm romantik şairlerin şarkılarına rağmen,

Bu altın, sevgilim, faydalı bir şey.

-Mary Leapor, İngiliz şair ve aşçı-kız

Oluşturuldu tarafından ABC Amber LIT _____
Dönüştürücü, <http://www.processtext.com/abclit.html>

"Mira'dan Octavia'ya"

Şapkasını ellerinin arasına alan Petey, hava karardıktan hemen sonra Kaptan Horn'un kulübesine açılan kapının önünde duraksadı. Burası boş görünüyordu. Zift gibi karanlıktı, özellikle de geceyi aydınlatan tek şey yıldızlardı. Kapıyı çalmalı mıydı? Ama neyi? Kapı falan yoktu. Kaptanın kulübesi içlerinde en iyisi olsa da, ne pencere kepenkleri ne de mandallı düzgün bir kapısı vardı. Kadınların bu küçük kulübelerde yaşamak istememelerine şaşmalı mıydı?

Ancak adanın geri kalanı o kadar da kötü değildi. Bugün etrafta bir gezinti yapmış, etrafa bakmıştı. Çok güzel bir araziydi. Böyle bir yerden bir şeyler yapılabilirdi, eğer birisi bunu yapacak kadar önemserse.

Ama bu onu ilgilendirmiyordu. Şu anda en önemli şey kaptanın onu neden çağırdığıydı. En hafif deyişiyle biraz endişe vericiydi. Petey genel bir kural olarak adamın etrafında geniş bir yol çizdi. Korsanlar Kaptan Horn'un adil olduğunu ve mantıksız cezalar vermediğini açıkça belirtmişlerdi ama adamın Bayan Willis'i gözüne kestirdiğine göre şimdi ne yapacağını kimse bilemezdi.

Bayan Willis. Petey inledi. Küçük hanım bugün kesinlikle kaptanın tepesini attırmıştı. Petey düğünleri geciktirmek için bu kadar uğraştığı için ona minnettar olmalıydı. Ne de olsa bunu ona ve Ann'e yardım etmek için yapmıştı.

Ama Korsan Lordu'nu öfkelen-dirmişti ve bu Petey'nin hiç hoşuna gitmemişti. Burnundan aşağı bir damla ter süzüldü ve kulübenin uğursuz kara deliğine dikkatle bakarken başparmağıyla terini sildi. Kaptan belli ki uyuyordu ya da gitmişti. Burada kalıp adamı daha da kızdırma riskine girmenin bir anlamı yoktu.

Arkasını döndü, ama tam o sırada kulübenin karanlık iç kısmından derin bir ses gürledi. "Orada öylece durma dostum. İçeri gel."

Petey önce sıçradı, sonra korkusunu bastırdı. Burada durmuş, bir eşek gibi tereddüt ederken, adam tüm bu süre boyunca onu izlemişti. Bu korsan kaptan tam anlamıyla sinir bozucuydu.

Oluşturuldu   **tarafından**   **ABC**   **Amber**   **LIT**   _____
_____ **Dönüştürücü, <http://www.processtext.com/abclit.html>**

Petey karanlık odaya girerken, "Seni orada görmedim," diye mırıldandı.

Yanıt gelmedi. Bir cızırtı sesi, küçük bir kıvılcım ve ardından kaptan fitili çevirdikçe bir yağ lambasının kısık alevi duyuldu. Petey şimdi korsanın bir masanın yanında durduğunu görebiliyordu. En azından adamın kılıcı görünmüyordu, ki bu da Petey'nin hoşuna gidiyordu.

"Otur, Hargraves." Kaptan Horn bir sandalyeyi işaret etti, sonra da lamba ışığında rom gibi görünen bir şişeyi eline aldı. "Düdüğünü ıslatmak ister misin?"

Petey başını salladı. Bunu atlatabilmesi için bir şeye ihtiyacı vardı. Yine de oturmadı. Düşmanının huzurunda oturmaktan hoşlanmazdı, özellikle de düşmanı ona sert bir içki ikram ediyorsa.

Korsan altın likörden bir kadeh doldurup ona uzatır uzatmaz, büyük, yakıcı bir yudum aldı, sonra ağzını gömleğinin koluna sildi. Bu belirsizliğe daha fazla dayanamayarak cesaretinden bir yudum daha aldı ve sonra konuştu. "Beni mi görmek istediniz, Kaptan?"

Petey'ye soğuk bir bakış atan Kaptan Horn rom şişesini masaya koydu ve mantarını kapattı. "Sakin ol Hargraves. Seni . I

Sadece size ilginç bulacağınızı düşündüğüm bir şey göstermek istiyorum."

Bu Petey'nin hemen gardını almasına neden oldu. Kaptan Horn'un ona gösterebileceği hiçbir şey yoktu, tabii bir kılıcın keskin ucu değilse ve bu Petey'yi hiç ilgilendirmiyordu. Bütün bunlar bununla mı ilgiliydi? Kaptan onu romla doldurup, gardını düşürdükten sonra kellesini almayı mı düşünüyordu?

Kaptan köşedeki sandığa gidip onu açarken Petey kendini hazırladı. Adam uzun bir nesne alıp döndüğünde, Petey neredeyse bayılacaktı, korsanın ünlü kılıcını görmeyi bekliyordu.

Adam onun yerine bir asa tutuyordu.

Rahatlama ve şok arasında kalan Petey, göz kırpan ve parıltıyan altın, mücevher kaplı çubuğa aval aval baktı.

Oluşturuldu **tarafından** **ABC** **Amber** **LIT** **_____**
Dönüştürücü, <http://www.processtext.com/abclit.html>

Petey tam olarak biliyormuş Kaptan Horn, 'nin neden korktuğunu gibi gülümsedi ve asayı neredeyse bir kılıç gibi havada döndürdü. "Hiç bu kadar güzel bir şey gördün mü Hargraves?"

Başını sallamaktan başka bir şey yapamayan Petey asaya bakmaya devam etti. Asayı bir avuç kaymış yıldız gibi parlatan şey elbette sadece lamba ışığıydı. Petey böyle şeylerin var olduğunu biliyordu ama kendi gözleriyle görmeyi hiç düşünmemişti.

Korsan hiçbir uyarıda bulunmadan asayı ona doğru havaya fırlattı. Asa dönerken, yüzlerce küçük parçacığı lambanın ışığını yansıtırken, Petey onu havadan kapmak için sıçradı ve kaba tahta zemine çarpmaktan zor kurtardı. Elleri soğuk ve ağırdı ve metal o kadar parlak parlıyordu ki som altın olması gerektiğini anladı. Parmaklarını merakla üzerinde gezdirdi. Başparmağının tırnağı büyüklüğünde bir elmas çubuğun bir ucunu işaretliyordu. Sonra mükemmel yuvarlatılmış incilerden oluşan sonsuz gibi görünen bir dizi, ceviz büyüklüğünde yakut ve zümrütlerle gömülü olan topa doğru uzun üzerinde spiral çiziyordu. O kadar büyülenmişti ki Kaptan Horn'un tekrar konuştuğunu fark etmesi bir saniye sürdü.

"Bunu korsanlık yaptığım günlerde edindim." Korsan romunu yudumlarken gözlerini Petey'den ayırmıyordu. "İngiliz elçilerinizden biri onu Prens Regent'a götürüyordu. Sanırım bir Hint racasının hediyesiydi. Şüphesiz raca böyle bir hediyeyle İngilizlerin toprağa olan susuzluğunu gidermeyi düşünmüştür ama ikimiz de biliyoruz ki şehvetinizi tatmin etmek için bundan daha fazla servet gerekir." Kaptan hınzır olduğu kadar geniş bir gülümseme takındı. "Ve George'un yakında kendi esasına sahip olacağı söylentileri dolaştığından, başka bir asaya ihtiyacı olmadığına karar verdim."

Petey, Majestelerine karşı böylesine bariz bir saygısızlık karşısında duyduğu öfkeyi ancak büyük bir çabayla yutabildi. Korsan onu yemliyordu ve Petey buna cesaret edemedi. Güvercin kanı bir yakutun yüzlerini parmaklayarak sordu,

"Bunu bana neden gösteriyorsun?"

"Bu senin." Petey başını kaldırdığında korsanın artık gülümsemediğini gördü. "Ciddiyim. O senin. Ona ihtiyacım yok. Cennette bir asa ne işe yarar ki?"

Asayı dikkatle masaya bırakan Petey korsana şüpheyile baktı. "Peki neden onu bana vermek istiyorsun?"

"Tahmin edemiyor musun? Bayan Willis üzerindeki hak iddianızdan vazgeçmenizi istiyorum."

Oluşturuldu **tarafından** **ABC** **Amber** **LIT** **_____**
Dönüştürücü, <http://www.processtext.com/abclit.html>

Sersemlemiş olan Petey kafasını sallayarak temizledi. Adam yatağında sorun çıkaran bir İngiliz kadınla birlikte olmak için som altından bir asa mı verecekti? Ya deliydi... ya da zaten on asa alacak kadar zengindi. Ya da daha büyük olasılıkla bu, Petey'nin ne olursa olsun kaybeden olacağı bir tür oyundu.

"Peki ben onunla ne yapacağım? Dediğiniz gibi, cennette bir asa ne işe yarar ki?"

"Ah, ama cennette olmayacaksın. Gidiyorsun. Yarın. Adamlarım Sao Nicolau'ya doğru yola çıktığında, sen de onlarla birlikte seyahat edeceksin."

Umut Petey'nin göğsüne sıçradı ama onu bastırdı. "Gerçekten gitmeme izin verecek misin?"

Korsan omuz silkti. "Neden olmasın? Bayan Willis üzerindeki hak iddianızdan vazgeçerseniz, adadan ayrılabilir ve istediğiniz yere gidebilirsiniz. Bana İngiltere'ye dönemeyeceğinizi söylediğinizi biliyorum ama o asayı sattıktan sonra rahatça yaşayabileceğiniz pek çok başka yer var."

Tanrı yardımcısı olsun, adam ciddiydi. Petey kısa bir an için çiçek açan şeyi alıp bilinmeyen yerlere doğru yola çıkmayı düşündü.

Ama sorumluluk duygusu buna izin vermiyordu. Ailesine ve Bayan Willis'in ona olan güvenine ihanet edecekse, tüm o altınların ne anlamı vardı? Ne de olsa kendisiyle yaşamak zorundaydı.

Bayan Willis'i adadan çıkarmak için korsanın teklifini kullanamaması çok yazıktı ama Kaptan Horn'un buna izin vermeyeceği belliydi. Yani burada sıkışıp kalmıştı. Adam açıkça ona sahip olmaya kararlıyken onu Korsan Lordu'nun merhametine bırakamazdı.

Petey asayı geri vermeye başladı, sonra tereddüt etti. Bu kaçış fırsatını kaçırmaya cesaret edebilir miydi? O ve Bayan Willis burada ne kadar uzun süre kalırlarsa, korsan kaptanın onu ele geçirme olasılığı da o kadar . Adama karşı bağışıklığı varmış gibi davranıyor olabilirdi ama Petey onun adama birazdan fazla aşık olduğunu söyleyebilirdi. Ilık hava, samimi yaşam koşulları, yalnızlık... Petey yanında olsun ya da olmasın, bunların hepsi çok geçmeden onun yenik düşmesine yol açacaktı. Ve eğer korsan Petey'i ondan uzaklaştırmak için altın bir asa teklif etmeye hazırsa, adam onun Petey'le evlenmesine asla izin vermezdi.

Oluşturuldu **tarafından** **ABC** **Amber** **LIT** **_____**
_____ **Converter,** <http://www.processtext.com/abclit.html>

Gerçekten de durum böyleyken... "Neden bana gitme şansı veriyorsun? Neden beni öldürmüyorsun? Kimse sizi durduracak değil ya." Korsan ona kötücül bir bakış attığında Petey aceleyle ekledi,

"Bu bir öneri değil, dikkatinizi çekerim, bir soru. Bana öyle geliyor ki korsanlar oldukları gibi-"

"Zalim, kana susamış katiller demek istiyorsunuz." Yüzbaşı bir çizmesini sandalyeye dayadı, gözleri parlıyordu.

"Denizde dolaşan her tür korsan vardır, tıpkı her tür denizci olduğu gibi. Benim hakkımda ne duydun bilmiyorum Hargraves ama ben soğukkanlılıkla adam öldürmem, hele bir kadın için hiç. Savaşın sıcaklığında adam öldürdüğüm doğrudur ama o bile korsan olmadan önceydi, ülkeme korsan olarak hizmet ettiğim zaman."

"Ama duyduğum şeyler, söyledikleri şeyler-"

"Bir baronetin korkak olduğu ortaya çıktıktan sonra başka ne söylemesini beklersiniz ki? Korsanların kan içtiğini ve masumları katlettiğini ve bu yüzden gemi ele geçirildiğinde onları durdurmak için parmağını bile kıpırdatmadığını söylüyor." Ses tonunda belirgin bir acılık vardı. "Gerçek ki, savaş sırasında yüksek ihtimallere karşı ödüller alma konusundaki ünüm, sonrasında korsan olmayı kolaylaştırdı. Ticaret gemileri bayrağımın çekildiğini gördüklerinde fazla mücadele etmediler. Silahsız ve sayıca az olduklarını biliyorlardı ve birkaç tabut ipek için hayatlarını riske atmaya niyetleri yoktu. Hatırlarsanız, *Chastity*'de de aynen böyle olmuştu."

Gözleri tehditkâr yarıklara dönüştü. "Ama bu demek değil ki teklifimi reddedip kalırsan, ben de öylece durup onu almana izin vereceğim. İzin vermeyeceğim. Sonunda kaybedeceksin ve altınlarımın tesellisine bile sahip olamayacaksın." Ayağını sandalyeden çekip öne doğru eğildi ve Petey'ye şüpheyile bakarken ellerini masanın üzerine koydu. "Bütün bu sorular niye, Hargraves? Sırf Bayan Willis'le evlenmek için her türlü zenginlik ve macera umudundan vazgeçer misin?"

Petey, korsanın şüpheleri daha tam olarak uyanmadan aceleyle, "Hayır, tabii ki hayır," dedi. "Bu asayı ve bu adadan kurtulma şansını Bayan Willis'e her zaman tercih edeceğimden emin olabilirsiniz." Sözlerini tartarak durakladı. "Sadece senin neden aynı şeyi hissetmediğini anlamıyorum."

Kaptan Horn, o küçümsediği soylulardan birinin duruşuyla kendini toparladı. "Bu seni ilgilendirmez. O şeyi istiyor musun, istemiyor musun? Çünkü istemiyorsan-" Asaya uzanırken sözünü kesti.

Petey onu geri çekti. "Onu istiyorum." Bu oyunu doğru oynayıp oynamadığından emin değildi ama başka seçeneği yokmuş gibi görünüyordu. "İstiyorum. Yarın adanızdan ayrılacağım."

Oluşturuldu tarafından **ABC** **Amber** **LIT** _____
Dönüştürücü, <http://www.processtext.com/abclit.html>

Petey bir an için kaptanın yüzünde bir rahatlama gördüğüne yemin edebilirdi. Sonra adamın ifadesi sertleşti. "Bir şey daha var, onunla bunların hiçbirini konuşmayacaksın, anladın mı? Yarın ona tek kelime etmeden ayrılacağına söz vermelisin."

"Ama o hak ediyor-"

"Pazarlık budur. Kabul ya da etme."

"Pekala. Ona hiçbir şey

söylemeyeceğim."

Ama bu Petey'nin tutmaya niyetli olmadığı bir sözdü.

* * *

Londra hiç böyle olmamıştı, diye düşündü Sara, Barnaby'nin kamarasındaki lombozdan lagüne bakarken. Düşüncelerinizi gecenin içinde bağırışlar gibi hissettirecek kadar yoğun bir sessizlik... duyuları rahatsız etmek yerine onları cezbeden kokular... gökyüzü, binlerce evin dumanının siyah sisi tarafından kirletilmemiş yıldızlardan oluşan cennet gibi bir örtü.

Hepsinden iyisi, insanoğlunun etkisi neredeyse hiç görülüyordu. Böyle bir yer görmeyeli ne kadar olmuştu? İngiltere'nin kırsal kesimi bile medeniyetin izlerini taşıyordu. Britanya adalarında pek çok vahşi, bozulmamış alan vardı elbette, ama o bunları hiç görmemişti. Böyle bir yere yapacağı herhangi bir gezi onu işinden uzaklaştırırdı ve işi de onu kaçınılmaz olarak Londra'nın en pis, en sıkışık köşelerine götürürdü. *Chastity* ile denize açılana kadar, mide bulandırıcı duman ya da at artıklarının dumanı ciğerlerine saldırmadan nefes almanın nasıl bir şey olduğunu unutmuştu.

Derin ve tatmin edici bir nefes alarak pruvaya baktı. Orada nöbet tutan yiğit korsanı gördü ve adadan aldığı tüm keyif bir anda söndü. Nöbetçi birkaç kişiden biriydi. Gideon kadınların gemide yalnız kalmasına izin verecek kadar aptal değildi. Kendisinin ve diğerlerinin *Satyr*'e yelken açabileceklerinden kuşkulansa da, fırsat verilirse deneyebilirlerdi ve Gideon bunu tahmin etmişti.

Oluşturuldu **tarafından** **ABC** **Amber** **LIT** **_____**
Dönüştürücü, <http://www.processtext.com/abclit.html> İç
çekerek döndü pencereden ve artık hapishanesi olan lüks kabine baktı. En
azından şimdilik. Gideon onlara kocalarını seçtirdikten sonra ne olacağı belli
olmazdı. Ann'i öğrendikten sonra Petey'i seçmeyi reddetti. Ama seçmezse...

Biri senin için seçilecek. Sertçe yutkundu. Gideon ne yapacaktı? Kendisini
ona koca olarak mı atayacaktı? Yoksa bu ona istediğinden daha fazla mı
bağlıydı? Bazen tek istediğinin onunla yatmak ve her şey bittiğinde ondan
kurtulmak olduğunu düşünüyordu. Diğer zamanlarda ise daha fazla şey
hissettiğini düşünüyordu, bugün olduğu gibi, yılan konusunda onu teselli
ederken...

Vücudunu bir ürperti kapladı. O korkunç yılan. Ve Gideon onunla onun için
cesurca yüzleşmişti.

Sara, diye kendini azarladı, *onu seni kurtarmak isteyen serseri bir şövalye
olarak görüyorsun. O bir şövalye değil. O senin üzerinde emelleri olan çok
kötü bir korsan ve bunu unutmamalısın.*

Ne yazık ki hatırlayabildiği tek şey, ağlarken onu nazıkçe kucaklayışı, ağzının
sıcaklığı, elinin göğüslerinin üzerinde tatlı ve sıcak bir şekilde kaymasıydı...

Kes şunu! diye inleyerek kendi kendine söyledi. O... o kibirli canavarı
aklından çıkarmalısın!

Ama yapamadı. Üzüntüsüne rağmen, yapamadı.

Birden bir ses duydu. Yumuşaktı, neredeyse bir vuruş gibiydi. Kesinlikle
doğru duymamıştı. Kadınların hepsi aşağıdaydı ve erkeklerin hiçbiri

kulübesinin kapısını nazikçe çalıyor olabilir. Gideon hariç tabii.

Bu düşüncenin saçmalığına gülümsedi. Gideon onun kulübesine gelecek olsa kapıyı yumruklardı.

Ses tekrar geldi ve bu kez kapının çalındığından neredeyse emindi. Merakla kapıya yöneldi ve açtığında Petey'nin dışarıda durduğunu ve kamarasının açıldığı karanlık salonun etrafına kaçamak bakışlar attığını gördü.

Oluşturuldu **tarafından** **ABC** **Amber** **LIT** **_____**
[Dönüştürücü, http://www.processtext.com/abclit.html](http://www.processtext.com/abclit.html)

Ne yazık ki, kendi kamarasının karşısında Gideon'un ki vardı. Petey'yi içeri çekerek kapıyı hafifçe kapattı. "Delirdin mi, Petey? Eğer Gideon seni burada bulursa-"

"Gemide değil... Kulübesinde. Ama endişenizi paylaşıyorum hanımefendi, inanın bana. Özellikle de şimdi."

"Özellikle şimdi mi? Ne demek istiyorsun?"

Petey acımasız görünüyordu. "Korsan yarın adamlarıyla birlikte Atlantis'ten ayrılmam için bana para ödüyor. Buraya dönmediğim sürece oradan istediğim yere gidebileceğimi söylüyor." Kadının şaşkın bakışları karşısında ekledi: "Gitmeyi kabul ettim elbette. Kardeşini geri getirmenin tek yolu bu."

Söylediklerini özümsemesi biraz zaman aldı, ama özümseğinde umut göğsüne sıçradı.

"Bu harika! Gidiyorsun! Hepimizi kurtarması için Jordan'ı getirebilirsin!" Sonra ani bir şüphe onu ele geçirdi. "Geri dönüş yolunu bulabileceğine gerçekten inanıyor musun? Bu ada yüzyıllardır izole edilmiş durumda."

"Bunun tek nedeni ana ticaret yolunun dışında olması." Dudaklarında kısa bir gülümseme belirdi. "Ama ben izliyordum"

Cape Verde Adaları'ndan ayrıldığımızdan beri pusula ve rotamızın hesaplarını yapıyorum. Sanırım onu tekrar yeterince iyi bulabilirim. Eminim benim gibi düşük bir denizcinin dikkat edeceğini beklemiyordur, çünkü ona söyledim

İngiltere'ye geri dönmek istemediğim için Chastity'den atladığım ilk andan beri. Bu yüzden gitmeme izin verdiğini biliyorum."

Öyle miydi? Endişeyle alt dudağını çiğnedi. Gideon'un Petey'nin gitmesine bu kadar kolay izin vermesi doğru görünmüyordu. "Ama Petey, bu korkunç bir numara olabilir. Ya adamlarına seni bir yere götürür ve maroken yaparlarsa?" Sesi fısıltıya dönüştü. "Ya da... hatta seni öldürürse?"

Petey başını eğerek, ona özgü vakur bir ciddiyetle baktı. "Gerçekten bunu yapacağını düşünüyor musun? Onun böyle adam olduğunu mu düşünüyorsun?"

Soru onu hazırlıksız yakalamıştı. Gideon bir katil miydi? Tabii ki . O bir korsandı, değil mi?

Yine de kalbi buna inanamıyordu, hele de bugünden sonra. "Hayır, sanırım inanmıyorum." Petey **Generated by ABC Amber LIT Converter,** <http://www.processtext.com/abclit.html> kollarını kavradı. "Ama yanılıyor olabilirim.salladığında Ve eğer yanılıyorsam-"

"Beni öldürmeyecek. Bana öldürmeyeceğini söyledi. Neden bilmiyorum ama ona inanıyorum." Kaşlarını çattı. "Ama bu başka şeyler yapmayacağı anlamına gelmez. Ben gider gitmez sizi kendi kadını yapmaya çalışacak Bayan Willis, buna emin olun. Sizi bırakıp gitme konusunda beni endişelendiren tek şey bu."

Sara'yı da endişelendiren tek şey buydu ama şimdi bunu düşünecek zaman değildi. Petey yardım istemeye gitmezse, hepsi zorla evlendirilecekti ve Sara bunun olmasını istemiyordu. "Benim için endişelenmene gerek yok. Kaptan Horn'a karşı kendimi koruyabilirim, asla korkma. Kocalarımızı seçmemize daha birkaç gün var ve bugün bize birkaç gün daha kazandırmış olabilirim. Ne de olsa korsanların evlerini iyileştirmeleri zaman alacaktır ve belki de tereddüt etmeye devam edersek, Gideon... edecektir..."

Tereddüt etti. Petey'nin ifadesinden anlattıklarının tek kelimesine bile inanmadığını anlayabiliyordu. "Zaten bir önemi yok. Sen gitmelisin. Bu bizim tek şansımız."

Ellerini saçlarında gezdiren Petey yorgun bir ifadeyle başını salladı. "Biliyorum. Ama bir şekilde seni hayal kırıklığına uğratıyormuşum gibi hissediyorum." Sesi yumuşadı. "Sen ve Ann."

Sara alt dudağını çiğnedi. Ann tamamen başka bir konuydu. "Seni bekleyeceğini biliyorsun."

"Ona böyle bir seçenek sunmayacaklar." Yüz ifadesi öylesine kederli bir hal almıştı ki Sara onu teselli etmek için elini adamın kemikli omuzlarına koydu. "Elimden gelse onu da yanımda götürürdüm ama kaptan buna asla izin vermez. Ayrıca, ikimiz hakkında yalan söylediğim konusunda onu uyarmış olurum. Her halükarda, bana gidemeyeceğini söyledi. O artık bir suçlu. Eğer İngiltere'ye dönersem, ki dönmek zorundayım, tekrar yakalanma ve başına daha kötü bir şey gelme tehlikesiyle karşı karşıya kalacak. Bu yüzden onu şimdilik burada bırakmak zorundayım."

"Merak etme," dedi Sara, sesinin daha umutlu çıkmasını dileyerek. "Diğer korsanlardan hiçbirinin onu karısına almaması için elimden geleni yapacağım."

"Onun buna zorlandığını düşünmeye dayanamıyorum-"

"Biliyorum. Her şey yoluna girecek; göreceksin. Sen buradan uzaklaşmaya ve yardım getirmeye odaklan, ben Ann'le ilgileneceğim."

Oluşturuldu   **tarafından**   **ABC**   **Amber**   **LIT**   _____
_____ **[Dönüştürücü, http://www.processtext.com/abclit.html](http://www.processtext.com/abclit.html)**

Petey aniden kollarını ona doladı ve kemik kıran bir sarılmayla onu kavradı.

"Oh, Bayan Willis, çok iyisiniz. Sizi her adımda hayal kırıklığına uğrattım ve işte buradasınız, bana ve sevdiğim kişiye göz kulak oluyorsunuz."

"Beni hayal kırıklığına uğrattığını söylemeyi bırak. Yapmadın. İnsani olarak mümkün olan her şeyi yaptın ve sonra-"

Söyleyebileceği her şey, kamarasının kapısı açılıp duvara çarpınca boğuldu. O ve Petey hemen birbirlerinden ayrıldılar ama artık çok geçti. Gideon yüzünde şimşeklerle onlara bakıyordu.

"Sen ve ben bir anlaşma yaptık, Hargraves. Görünüşe göre sen bu anlaşmaya kalmıyorsun."

Petey'nin yüzündeki kan çekilse de kendini topladı. "Veda etmeden ayrılmak doğru olmazdı. Onurlu bir adam bunu yapmazdı."

"Onurlu bir adam da onu altın için satmazdı. Bunu ona söyledin mi? Onun yerine servet edinmekten mutluluk duyacağını söyledin mi?"

Petey sadece omuz silktiğinde, Gideon'un yüzündeki öfke ifadesi Sara'nın kalbinin birden fazla atmasına neden oldu. Adam sinirlendiğinde gerçekten dehşet vericiydi ama bu konuda neden bu kadar sinirlendiğinden pek emin değildi. Sanki onu ve Petey'yi daha önce birlikte görmemiş gibiydi.

Gideon alçak ve tehditkâr bir sesle, "Defol," diye ekledi. "Bu kamaradan ve gemimden defol. Altınlarını alacaksın ama seni köpekbalıklarına atmam gerekecek. Yarın o yelkenlide ol, yoksa yemin ederim bunu yaparım."

Petey ona özür dileyen hızlı bir bakış attıktan sonra Gideon'la arasına girdi ve kapıdan kaçtı. Bir an için dehşetten felç olmuş gibi hissetti ama hemen kendini topladı. Ondan korktuğunu anlamasına izin veremezdi. Bundan faydalanabilirdi.

Oluşturuldu **tarafından** **ABC** **Amber** **LIT** **_____**
Dönüştürücü, <http://www.processtext.com/abclit.html>
derin ve sakin bir nefes aldıTitremesini bastırmak için kollarını göğsünde kavuştururken . "Sanırım artık kazandığını düşünüyorsun. Petey'den kurtuldun, bu yüzden kollarına düşeceğimi varsayıyorsun."

Esrarengiz bir bakışla kulübeye doğru ilerledi ve kapıyı arkasından kapattı. "Seninle ilgili herhangi bir şeyi varsaymaktan daha iyisini biliyorum. Yenilgiyi asla kolay kabul etmezsin. Ama en azından en iyi cephaneni ortadan kaldırdım." Adamın gözleri yanaklarını alevlendiren bir aşinalıkla onu süzdü. "Ve söz veriyorum tatlım, bana atacağın her şeyin üstesinden gelebilirim."

Ona doğru bir adım attı, sonra durdu. Lamba onu kutsal olmayan bir ışıkla aydınlatırken yüzünde acımasız bir amaç belirdi. Elini uzatarak çenesinin çizgisini okşadı ve dokunduğu her yerde ateş bıraktı. Sadece bu

Sabah ona böyle dokunmuş, kanını kaynatmış, içinden zevk çığlıkları attırmıştı.

Ama o artık farklıydı. Nasıl olduğunu anlayamıyordu. Sadece farklıydı. Çelik gibi gözlerinde, yakalandığı ilk gün gördüğü o soğuk hesaplama parlıyordu. Bu, o ağlarken ona sarılan Gideon değildi. Bu sadece onun bedenini isteyen, onu zerre kadar umursamadan alacak olan bir Gideon'du.

Bu Gideon'u da diğeri kadar baştan çıkarıcı bulsa da, bu onu diğerrinin korkutmadığı kadar korkutuyordu. Ve bu Gideon onu yok edebilecek güce sahipti.

Adamın uzattığı elden dikkatle uzaklaşarak fısıldadı: "Savaş bittikten sonra ne olacak Gideon? Benimle evlenecek misin? İstedğin bu mu? Seni koca olarak seçmemi mi?"

Bir anda ifadesi donuklaştı. Başparmaklarını kemerine sokarak ona baktı, dudaklarında alaycı bir ifade belirdi. "Benimle evleneceğini mi söylüyorsun? İğrenç, kana susamış Amerikalı bir korsanla mı?"

"Soru bu değil, değil mi?" Saçlarının ağırlığını omzunun üzerinden geriye itti ve adamın gözleri onun hareketlerini açlıkla takip ederek bu hareketinden pişmanlık duymasına neden oldu. Ellerini kollarının altına sıkıştırarak aceleyle ekledi: "*Benimle*, bir İngiliz soylusuyla evleneceğini söylemedin."

"Birbirimize uygun olup olmadığımızı görene kadar neden yaklaşan evliliklerimiz hakkında konuşmuyoruz?" Onu gafil avlayan ani bir hamleyle belinden kavradı ve kucağına çekti.

"Hargraves'in aksine, fiyatı ödmeden önce malın tadına bakmayı severim... Leydim." **Generated by ABC Amber LIT Converter,**
<http://www.processtext.com/abclit.html>

Son kelimeyi öylesine alaycı bir şekilde söylemişti ki, kadının yüreği ağzına geldi. Ona sadece "onun türünden" ne kadar nefret ettiğini hatırlatmak istediğinde "hanımefendi" diyordu. Ve onu aşağılamak için söylediği diğer kaba sözler de aynıydı.

"Benim hiçbir şeyimden örnek alamayacaksın!" Adamın göğsünü itti. "Beni hemen serbest bırak, seni... seni..."

"Kadınların yağmacısı mı? Kötü tecavüzcü? Hadi Sara, ne istersen söyle ama ikimiz de seninle sevişmemi istediğini biliyoruz. Bu sabah-"

"Bu sabah farklıydın," diye ağzından kaçırdı. Adamın bakışları onu yakıp kavurunca hemen ekledi,

"Beni önemsiyordun. Ve evet, benimle sevişmeni istedim. Bunu kabul ediyorum. Ama şimdi olmaz, bu haldeyken olmaz. Benden bu kadar nefret ederken olmaz."

"Senden nefret ediyormuşum gibi mi davranıyorum?" Adam kalçalarını ona doğru bastırdı, ta ki kadın onun uyarıldığını hissedene kadar. "Senden nefret eden bir adam gibi mi *hissediyorum*?"

Ellerini adamın göğsüne bastırdı, şimdi neredeyse ondan için çıldırıyordu. "Bedenim hakkında ne düşündüğünden bahsetmiyorum, Gideon. *Benim hakkımda* ne düşündüğünden bahsediyorum. Benim sınıfımdan ve toplumdaki konumumdan bahsederken sesindeki küçümsemeyi duydum. Bazen bana nasıl öfke ve kızgınlıkla baktığını gördüm, sanki İngiliz ve... ve ayrıcalıklı olduğum için benden nefret ediyormuşsun gibi."

"Bu ne burada ne de orada." Eliyle çenesini yakaladı ve onu öpebilmek için başını yukarı kaldırmaya çalıştı. "Senin vücudun benim vücudumu istiyor, Tanrı biliyor ki benimki de seninkini istiyor. O yüzden ikimizin de ihtiyaçlarını karşılayalım ve bu işi bitirelim."

"Hayır!" diye bağırdı, başını adamın elinden çekerek. "Ben sırf aç olduğun için yalayıp yutacağın tombul bir tavuk değilim! Ne de 'türüme' duyduğun nefretin yükünü taşıyacağım!"

Bu sefer kadın onu ittiğinde, adam onu serbest bıraktı, ancak soğuk bakışlarını ona yöneltirken nefesi sert ve hızlı geliyordu. "Benden ne istiyorsun? Ölümsüz aşk mı? Sabitlik yemini mi? Bir evlilik teklifi mi? Senin oyunun ne?"

Oluşturuldu   **tarafından**   **ABC**   **Amber**   **LIT**   _____
_____ **Dönüştürücü, <http://www.processtext.com/abclit.html>**

"İşte bu, Gideon. Benim oyunum yok. Ve sen buna inanmadığın için, ben... senin bir parçan olmak istemiyorum. Beni rahat bırak. Eğer beni Sara Willis olarak göremiyorsan, o zaman uzak dur ve görebilecek birini bulmama izin ver."

"Hargraves demek istiyorsun."

"Yani, olduğum şeyden nefret etmeyen bir adam." Sesi hüzünle doluydu. "Ve senin o adam olabileceğini sanmıyorum."

Ani bir soğukluk vücudunu dondurmuş gibiydi, çünkü kaskatı kesildi ve rengi soldu. "Haklısın. Yapamam." Gitmeye başladı, sonra duraksadı. "Ama arkadaşın Hargraves gittiğine göre, burada yüksek beklentilerine uygun başka birini bulabileceğinden şüpheliyim. Adamlarım da en az benim kadar sizin türünüzden nefret ediyor. Zaten senin zevklerin onlar için fazla rafine."

Sesi bir kademe alçaldı. "Ve ikimiz de diğer ihtiyaçlarını, yokmuş gibi davrandığın ihtiyaçlarını karşılayabilecek tek kişinin *ben olduğumu* biliyoruz. Peki senin seçeceğin koca kim olacak Sara? Kim olacak?"

Adam kapı aralığını temizlemek için başını eğdiğinde ve sonra ortadan kaybolduğunda bu soru kulaklarında yankılandı. Onu bu kadar iyi tanıdığı için adama binlerce kez lanet olsun! Evet, onu seçmeyip de kimi seçebilirdi? Kimi?

Bölüm 16

"^"

Oluşturuldu tarafından ABC Amber LIT _____
Dönüştürücü, <http://www.processtext.com/abclit.html>

Denizci 'na aşık Boğazı oldu,

Ve hep onu bekledi, Onu çok

sevdi,

Bir denizcinin karısı olmak isterdi.

-Anonim

"Bir Hanımefendinin Bir Denizciye Olan Aşkını"

Etrafa kaçamak bir bakış atan ve kimseyi göremeyen Louisa, Ann'i ortak mutfağın girişinden birkaç metre ötede bulunan Silas Drummond'un küçük kulübesine götürdü.

"Silas'ın buraya girmememiz gerektiğini söylediğini sanıyordum," diye fısıldadı Ann.

"Ne söylediği umurumda değil. Adamın açıkça yardıma ihtiyacı var." Louisa elini sallayarak tüm odayı gözden geçirdi. "Burası tam bir domuz ahırı."

Kirli giysiler, zemindeki yara bere içindeki ahşap kalasların üzerinde atılmış yığınlar halinde duruyordu. Kirli tabaklar odanın her tarafına saçılmıştı. Belli ki Silas, bir köşede duran dolaba ve diğer köşedeki gardırop ve sandığa rağmen hiçbir şeyi yıkamaya ya da kaldırmaya inanmıyordu. Oda bir devin mağara evini andırıyordu.

Oluşturuldu tarafından ABC Amber LIT _____
Dönüştürücü, <http://www.processtext.com/abclit.html>

Silas bir dev gibi davranabilirdi ama bu sadece bir numaraydı. Louisa onun bu pislik içinde daha fazla yaşamasına izin vermeyecekti. O Barnaby ile keklik avına çıkarken, Louisa ve Ann burayı düzene sokacaklardı. Daha sonra şikâyet edecek olsa da, bir kez alıştığında hoşuna gidecekti. Hangi erkek sevmezdi ki?

Ayrıca, bundan fazlasını yapmadığı sürece onun homurdanmalarına katlanabilirdi. Yakalanmasından bu yana geçen beş gün boyunca mırıldanmış, küfretmiş ve bağırmıştı ama bir kez bile öfkeyle ona el kaldırmamıştı. Hatta ona büyük bir nezaket gösterdiği anlar bile olmuştu, örneğin o lanetli kadirga sobasında elini yaktığı zaman. Onu yatıştırmak için bir merhem bulmuştu. Ve gemideki yatağının sertliğinden şikâyet ettiğinde, bir gece geri dönüp yerine kuştüyü bir şilte bulmuştu. O zamanlar bunu onun koymuş olabileceğini tahmin etmişti, ama şimdi bundan emindi, çünkü yatağının üzerinde yatan yatağını görebiliyordu.

Ama Silas böyleydi işte, havlıyor ama ısırımıyordu. Bu yüzden onun için en azından evini düzene sokabilirdi.

Kollarını sıvarken, "Haydi bakalım Ann," dedi. "Adamlar dönmeden önce yapmamız gereken epey iş var."

Ann başını sallayarak kaba masaya doğru yürüdü ve bisküvi kırıntılarını önlüğüne süpürdü. "Petey'nin Sao Nicolau'ya varıp varmadığını merak ediyorum. Bu sabah ayrıldıklarından beri üç gün geçti. Şimdiye kadar orada olmaları gerekirdi, sence de öyle değil mi?"

Louisa Galli kadına yan gözle baktı ama Ann'in yüzünde gördüğü tek şey, Petey'nin yokluğunun ilk iki günü boyunca kadının takındığı korkunç üzgün ifadeden daha iyi olan hüzünlü bir pişmanlıktı. "Büyük olasılıkla adamlar oradaydı ve gittiler. Bir ya da iki gün içinde Atlantis'e yelken açacaklar."

"Ama Petey değil."

"Hayır," dedi Louisa yatıştırıcı bir sesle, "Petey değil." Petey'nin onları terk etmeye bu kadar istekli olması onu hâlâ şaşırtıyordu. Kendini her zaman iyi bir karakter yargıcı olarak görmüştü ve Petey kaçıp gidecek bir tipe benzemiyordu.

"Petey gittiğine göre," dedi Ann, "sence Bayan Willis kocası olarak kimi seçer?"

"Bilmiyorum. Sara bütün korsanlardan hiç hoşlanmıyor." **Generated by ABC Amber LIT Converter, <http://www.processtext.com/abclit.html>**

"Hepsi değil. Kaptanı çok sever. Sanırım seçmeyi düşüneceği tek kişi olurdu."

Louisa çürümekte olan muz kabuklarını farasha süpürmek için eğilmişti ama şimdi doğruldu ve Ann'e baktı. "Kaptan Horn? Ya Sara? Çıldırın mı sen? Sara kaptanı küçümsüyor."

Ann başını salladı. "Hiç sanmıyorum Louisa. Onunla kavga ediyor ama bence onun için özlem de duyuyor. Ve gözünün onun üzerinde olduğu gün gibi ortada."

Louisa homurdanarak farasha daha fazla çöp süpürdü. "Oh, elbette. Geldiğimiz gece Queenie'yi bu yüzden çağırdı-"

"Ama onunla hiçbir şey yapmadı. Diğer kızlardan birine her şeyi anlattığını duydum. Onun yerine Bay Kent'e gönderdi. Bahse girerim bunun nedeni Bayan Willis'ti."

Louisa kirli çarşafı çıkarmak için Silas'ın yatağına giderken kısa bir süre durdu. Sara mı? Ve Kaptan Horn? Ne korkunç bir düşünce! Bu ikisi birlikte asla yürümezdi. Sara korsan kaptanla başa çıkabileceğini sanıyorsa çok yanılıyordu. O bir kadının kalbini kıracak türden bir adamdı, özellikle de Louisa'nınki gibi sertleşmemiş bir kadının. "Eğer haklıysan, bu konuda kesinlikle ihtiyatlı davrandılar. Adam kadından uzak duruyor gibi, kadın da aynısını yapıyor."

"Evet, ama diğerinin bakmadığını düşündüklerinde birbirlerini izliyorlar. Bir gün Bay Kent'in söylediği bir şeye gülüyordu ve Kaptan Horn ikisine de öyle sert bir şekilde kaşlarını çattı ki, alevler içinde kalacaklarını sandım. Bundan hemen sonra Bay Kent'i adanın uzak tarafından kereste getiren adamlara yardım etmesi için görevlendirdi. Adamın kızda gözü var ve sanırım kızın da adamda gözü var."

"Umarım yanılıyorsundur. Onun için doğru adam o değil."

"Bilmiyorum." Ann masanın altında duran kalaylı bir fincanı almak için eğildi. "Düşündüğün kadar kötü biri değil. Bir keresinde konuştuğumuzda bana çok iyi davranmıştı. Bana annemi falan sordu. Onu tanıdıktan sonra o kadar da kötü biri değil."

Oluşturuldu tarafından **ABC** **Amber** **LIT** _____
Dönüştürücü, <http://www.processtext.com/abclit.html>

"Onu tanımak tam da kaçınmak istediğim şey," diye mırıldandı Louisa, Spartalı bir ahşap iskeletin ortasında duran yatak çarşafını kaparken. Kaptan Horn onu dehşete düşürmüştü. Eski işverenin oğlu Harry'ye çok fazla benziyordu. Kaptan Horn'un kimseye zarar verdiğini hiç görmemiş olsa da, ısırganının yeterince sert olan havlamasından çok daha kötü olacağına inanmaktan kendini alamıyordu. Her halükârda, bunu kesin olarak öğrenmek gibi bir arzusu yoktu.

Tatlı Sara'yı o sert adamın kollarında düşünmeye de dayanamıyordu. Ann'in ne dediği umurunda değildi, bu düşünce korkunçtu. Sara'yla yalnız kalacağı bir sonraki fırsatta, kadının aklını başına getirecekti.

Ann aniden odanın öbür ucundan alçak bir ıslık sesi çıkardı. "Aman , bu da ne?" Hâlâ elinde tuttuğu kalaylı fincanı bir kenara bırakarak, top haline getirilmiş, kötü kokan bir çift yünün arkasına yarı yarıya gizlenmiş büyük, oyma bir ahşap nesneyi aldı.

Louisa Ann'in elindeki şeye baktı ve omuz silkti. "Bir kadın oymasına benziyor."

"Evet, ama bu kadar büyük- Yani, sen hiç şeyli bir kadın gördün mü... şeyli..."

"Göğüsler," dedi kuru bir sesle. "Kelimeyi söyleyebilirsin, biliyorsun."

Oymayı Ann'den alarak elinde çevirdi. Kadının gerçekten de vücuduna göre orantısız göğüsleri vardı. Bal kabağı kadar büyüktüler. Gerçekten muhteşem büyüklükte bir kalçayla eşleşiyorlardı, ama o zaman da bir kadının vücudunun ağırlığını taşımak için bu kalçalara ihtiyacı olacaktı.

o göğüslerin onu yere yıkmasını engelledi. Louisa küçük kafayı ve ayakları inceledi, kitaplarda gördüğü şeylerden tarzını tanıdı. "Bunun Afrika'da bereket tanrıçalarına tapılan yerlerden birinden geldiğinden şüpheleniyorum."

Ann şaşkın görünüyordu. "Doğurganlık tanrıçaları mı?"

"Onlar hakkında uzun zaman önce bir seyahat günlüğünde okumuştum. "*Akşamlarımı okuyarak geçirdiğim, önümde bir hayatım olduğu zamanlara. Harry göğüslerimi okşamaya başlamadan önce.*

Oluşturuldu **tarafından** **ABC** **Amber** **LIT** **_____**
[Dönüştürücü, http://www.processtext.com/abclit.html](http://www.processtext.com/abclit.html)

"Ama bereket tanrıçası nedir?" Ann ısrar ederek Louisa'yı tatsız düşüncelerinden uzaklaştırdı. "Ve neden göğüsleri... bu kadar büyük?"

"Çünkü kadınların doğurganlığını temsil ediyor." Ann boş boş bakınca Louisa ekledi: "Kadınlar çocuklarını göğüslerinden beslerler, bu yüzden zanaatkâr kadınların besleyici özelliklerini göstermek için onları büyük yapmış."

Belli ki Ann sembolizm kavramına tamamen yabancıydı. Genç kadın oymayı Louisa'dan geri aldı. "Silas'ın buna taptığını mı düşünüyorsunuz?"

"Bundan şüpheliyim," dedi kuru bir sesle. "Barnaby'nin bize anlattıklarına bakılırsa, Silas... şey... çocuk babası olamaz. Hayır, bu konuya ilgisinin daha çok fuhuş amaçlı olduğundan şüpheleniyorum."

"Evet, muhtemelen iğrenç de."

"Evet, muhtemelen öyle," dedi Louisa gülümsemesini bastırarak. Ann şimdi oymayı dikkatle inceliyordu. "Bana sorarsan komik şekilli bir şey. Meme ve kalçadan başka bir şey yok. Acaba Afrika'daki kadınlar da böyle mi görünüyor?"

"Bundan şüpheliyim. Öyle olsaydı, İngiliz erkek nüfusunun Afrika'ya kitlesel göçünü çoktan görmüş olurduk."

Ann kıkırdadı. "Evet, ama hayal kırıklığına uğrayacaklar. Böyle bir kadın uzanamaz bile, değil mi? Göğüsleri o kadar büyük ki, yanlarından sarkar ve o kocaman poposunun üzerinde dengede durmak zorunda kalır. Hiç uyuyamazdı ve bu da kocasını geceleri uyutmazdı."

Louisa, "Kocasını geceleri uyanık tutan şeyin uykusuzluğu olacağını sanmıyorum," diye mırıldandı.

Ann ona tam bir anlayışsızlıkla baktı ve bu kez Louisa gülümsemesini engelleyemedi. Gerçekten de Ann bazen bir çocuk gibiydi. Yaşadığı onca şeye rağmen dünyaya hâlâ taze gözlerle bakıyordu. Louisa hiç bu kadar masum olmamıştı. Olmasına hiç izin verilmemişti.

"Silas'ın böyle uygunsuz bir şeyi ortalıkta bırakmaması gerektiğini biliyorsun," dedi Ann. "**Generated by ABC Amber LIT Converter**'dan biri, <http://www.processtext.com/abclit.html> çocuklar bunu görebilir." Ann'in yüzü aydınlandı. "Biliyorum! Üzerine bir şeyler giydirmeliyiz! Bu her şeyi yoluna koyar, sence de öyle değil mi?"

"Oh, elbette. Kadını giydirin," dedi Louisa, boğazının arkasından kahkahalar yükseliyordu.

Ann uygun bir şeyler bulmak için odanın içinde dolaştı. "Ah, bu iyi olacak," dedi Louisa'ya arkasını dönerek. Şeyle biraz oynadı, sonra döndü ve Louisa'nın onaylaması için havaya kaldırdı.

Louisa'nın Ann'in zavallı bereket tanrıçasını giydirmek için neyi seçtiğini anlaması bir saniye sürdü ama anlar anlamaz kahkahalara boğuldu.

Silas'ın çekmeceleri. Ann, Silas'ın kirli çekmecelerindeki oymayı giydirmişti.

Ondan sonra Louisa gülmekten kendini alamadı. Ann bacakları oymanın boynuna bağlamıştı, böylece bağıcsız çekmecelerin arka tarafı önünü örtüyordu. Gerçekten görülmeye değer bir manzaraydı. Ann tüm ona baktığında, belli ki kadının giysisinin de kendisi kadar uygunsuz olduğundan habersizdi, Louisa öyle bir güldü ki yanları acıdı.

"Louisa, iyi misin?" Ann arkadaşının yanına giderken sordu. "Yemin ederim, bugün çok tuhaf davranıyorsun. Gerçekten tuhaf."

Louisa konuşamıyordu bile. Tek yapabildiği gülmek ve oymayı işaret etmekte.

"Bu mu?" Ann oymayı havaya kaldırırken sordu. "Ne oldu? Güzel yün elbisesini beğenmedin mi?"

Louisa daha fazla kahkaha patlattı. Ne yazık ki, Louisa'nın kahkahadan öldüğü ve Ann'in oymayı havada salladığı o anda Silas zamansız girişini yapmayı seçti.

"Siz dişiler burada ne yapıyorsunuz?" diye kükreyen erkek sesi her ikisinin de sıçramasına neden oldu.

Oluşturuldu tarafından ABC Amber LIT
[Dönüştürücü, http://www.processtext.com/abclit.html](http://www.processtext.com/abclit.html)

Ann oymayı hemen yere bıraktı ve ahşap zeminde yuvarlanıp egzotik elbisesini kaybetmesini dehşet dolu gözlerle izledi. Louisa kahkahalarını dizginlemeyi başardı ama yine de içinden birkaç kıkırdama yükseldi.

"Gerçekten hiçbir şey yapmıyorduk," diye gevelemeye başladı Ann. "Louisa dedi ki... yani... biz düşündük ki..."

"Sorun yok, Ann." Louisa Silas'la yüzleşti, gözlerinde hâlâ kahkaha vardı. Ama onun kızarmış yüzünü ve öfkeli ifadesini görünce hemen ayıldı. "Eminim Silas seni suçlamaması gerektiğini çok iyi biliyordur."

"Biz sadece yardım etmeye çalışıyorduk." Oymayı almak için eğilen Ann, onu Silas'a uzattı. "Dürüst olmak gerekirse, Bay Drumm-"

Silas, Ann'in elinde tuttuğu şeyi görünce boğulur gibi bir ses çıkardı. "Çık dışarı." Oymayı ondan kaptığı gibi odanın öbür ucuna fırlattı. "Sana buradan defol dedim! Hemen!"

Ann aceleyle kapıya yöneldi, Louisa da arkasından, ama tam Silas'a yaklaştığı sırada, Silas onun kolunu yakaladı. "Sen değil, Louisa... sadece o. Sana söyleyecek bir iki çift lafım var."

Kalbi sıkıştı ve Louisa, Silas'la tanıştığından beri ilk kez korku hissetti. Yanığı için ona merhem veren adam bu değildi. Bu farklı bir Silas'tı. Onu hiç bu kadar öfkeli görmemişti. Kaşları çatılmıştı ve sakalları bile kıllanmış gibiydi. Kendisi yokken kulübesine girmesine göz yumacağını düşünecek kadar aptal olmalıydı. Gerçekten de aptalca.

Önemli değildi. Daha önce de pek çok öfkeli adamla uğraşmıştı ve onları savuşturmanın en iyi yolu sizden faydalanmalarına izin vermemektir. Bu dersi zor yoldan öğrenmişti.

Kolunu Silas'ın elinden çekerek ona döndü, duruşu kaskatı kesilmişti. "Beni azarlamanın sana bir faydası yok, Silas. Ben yanlış bir şey yapmadım. Birinin bu... senin ev dediğin domuz ahırını temizlemesi gerekiyordu ve belli ki kimseye sormayacaktın."

Oluşturuldu **tarafından** **ABC** **Amber** **LIT** **Dönüştürücü, <http://www.processtext.com/abclit.html>**

"Bunu arkamdan yapmayı amaçladın."

Adamın ses tonunda öyle bir kızgınlık vardı ki, kız birden adamın bunu nasıl görebileceğini fark etti. "Tam olarak değil. Ben sadece... Bittiğinde daha çok takdir edeceğini düşünmüştüm."

"Oh, yaptın, değil mi? Eşyalarımın sağa sola atılmasından ve dalga geçilmesinden hoşlanacağımı mı düşündün?"

Renklendi. "Göründüğü gibi değildi. Biz sadece-" Bunu onu tatmin edecek şekilde açıklayamayacağını fark edince sözünü kesti. "Sorun çıkarmaya çalışmıyorduk. Sadece yardım etmek istedik... bize karşı bu kadar nazik olduğunuz için size borcumuzu ödemek istedik."

Kaşı havaya kalktı. "*Bize mi?*"

Kızarması derinleşti. "Benim için."

Bu onu duraksatmış gibi görünüyordu. Uzun bir süre ona baktı. Sonra onu şaşırtarak arkasını döndü ve odanın diğeri ucuna yöneldi. Raftan piposunu aldı, tütünle doldurdu, sonra yaktı ve sağ elinde tutmadan önce birkaç nefes çekti. Tütün dumanının keskin kokusu odayı doldurdu. Onunla yüzleştiğinde öfkesi azalmış görünüyordu.

Bunun yerine, gür kaşlarının yarı örttüğü gözleriyle onu izledi. "Sen her şeye burnunu sokan bir kadınsın Louisa Yarrow, bunu biliyor musun? Gördüğüm en işğüzar kadınsın." Puposunu sertçe çekmek için durakladı, kahverengi gözleri sürekli onu izliyordu. "Beni şaşırtan şey, bu adada rahatsız edebileceğin bir sürü erkek varken neden *benim* hayatıma karıştığın. Tek bilmek istediğim bu."

"Bunun seni rahatsız etmek olduğunu düşünmemiştim."

Onun iğneleyici yorumunu görmezden geldi. "Neden ben, Louisa? Neden sadece ben?"

Onun niyetli bakışları altında rahatsız oldu. Ona sırtını dönerek kirli giysilerini toplamaya başladı. "Aşçı sensin, hepsi bu ve **Generated by ABC Amber LIT Converter, <http://www.processtext.com/abclit.html>** değışim için iyi bir yemeğimiz olduğundan emin olmak istedim. En iyi aşçı olmadığını kabul etmelisin, Silas."

Genelde herkese yaptığı gibi bu hakarete şiddetle karşı çıkmadı. Onu şaşırtacak şekilde, "Evet, doğru. Bacağımı kaybetmeden önce bir denizci olarak Gideon'a iyi hizmet ettim ve bu yüzden Gideon benim yemek yapmama katlanıyor."

Bunu bilmiyordu. Bu, Kaptan Horn hakkındaki düşüncelerini biraz gözden geçirmesine neden oldu.

"Ama bu benim soruma cevap değıl," diye devam etti Silas. "Yemek pişirmek konusunda benden fazla bir şey bilmiyorsun. İngiltere'de mürebbiye olduğunu duydum, aşçı değıl."

"Öyleydim. Ama Dorchester Dükü için çalıştığım yıllarda... yemek pişirmeye ilgi duymaya başladım. Mutfakta çok zaman geçirirdim." Evet, oldukça fazla zaman. Harry'nin onu asla yalnız yakalayamayacağı tek yer orasıydı, onun sarkıntılık eden ellerinden güvende olduğu tek yer. Yemek hazırlama konusunda bir şeyler öğrenmiş olması sadece bir yan faydaydı.

"Hâlâ bana her şeyi anlatmadığını söylüyorum. Seni azarladım ve sana homurdandım ama bu seni rahatsız etmiyor gibi görünüyor. Neden benden diğerleri gibi korkmuyorsun?"

"Çünkü bana zarar vermeyeceğini biliyorum!" diye ağzından kaçırdı, sonra da keşke yapmasaydım dedi. Neden tüm bu rahatsız edici soruları sormak zorundaydı?

"Ah. Bunun bir ilgisi olabileceğini düşünmüştüm." Louisa şaşkınlıkla ona baktığında ekledi, "Seni inciten kimdi? Hangi adam canını o kadar yaktı ki, sadece seni yatağa atamayacağını düşündüğün bir adamla kendini güvende hissediyorsun?"

Yüzü kıpkırmızı oldu. "Neden bahsettiğinizi bilmiyorum."

Kaşlarını çatarak piposunu yere bıraktı. "Evet, öyle. Ben de bunu düşünüyordum. Senin gibi bir kadının Barnaby'yi benim için geri çevirmesinin tek nedeni, bir erkeğin ona dokunmasını istememesidir."

Oluşturuldu **tarafından** **ABC** **Amber** **LIT** **_____**
Dönüştürücü, <http://www.processtext.com/abclit.html>

Bunu kendine hiç söylememişti. Bunu hiç düşünmemişti bile. Ama içten içe, Silas'a bu yüzden bağlandığını biliyordu. O iyi ve nazikti... ve iktidarsızdı. Onun arkasından yaklaşp kendisini zorlayacağından korkmasına hiç gerek yoktu-

Dudağını sertçe ısırdı, onu her zaman gözyaşlarına yaklaştıran ham duygularını zapt etmeye çalıştı.

Ona doğru geldi, yüzü niyetliydi. "Ben kör değilim Louisa. Bir erkek sana dokunduğunda nasıl irkildiğini gördüm. Dehşetin gözlerine nasıl sıçradığını gördüm, sonra ona karşı koyup dilini keskinleştirdin.

Mesafelerini korusunlar." Ondan birkaç adım ötede durdu. "Bana faydalı olursan seninle evleneceğimi düşünüyorsun, sözde seninle yatamayacağım halde."

"Bu doğru değil," diye güçsüzce itiraz etti, "sözde" kelimesi aklına yerleşmeden önce. "Ne demek istiyorsun?"

'sözde'?" Sonra bunun ne kadar kötü bir soru olduğunu fark ederek kekeledi: "Yani... şey..."

"Bunun için kendini üzme. O aptal Barnaby'nin muhtemelen sana ne söylediğini biliyorum. Bir kadınla sevişemeyeceğimi söyledi, değil mi?"

Bunu itiraf edip etmemekte tereddüt etti ama sonunda ona bu kadar dürüstlük borçlu olduğuna karar verdi. "Evet."

"Sana kadınlardan hoşlanmadığımı çünkü onlarla yatamadığımı söyledi. Söylediği buydu, değil mi?"

Yüzünü ondan çevirerek başını salladı.

"Bu doğru değil."

Bakışları onunkilerle buluşmak için döndü. "Ne demek istiyorsun?"

"Demek istediğim, benim parçalarım da o lanet İngiliz'inkiler kadar iyi çalışıyor."

Oluşturuldu **tarafından** **ABC** **Amber** **LIT** **_____**
[Dönüştürücü, http://www.processtext.com/abclit.html](http://www.processtext.com/abclit.html)

"Ama neden-"

"Bu uzun bir hikâye." Dudakları bıyığının altında gergin bir çizgi halinde inceldi. Kadın beklentiyle ona baktığında içini çekti ve sakalını ovuşturdu. "Bacağımı kaybettiğimde, Batı Hint Adaları'ndaki adalardan birinde nikâhsız bir karım vardı. Bir Creole'du. Gideon beni iyileşmem için eve getirdi, o da bana baktı. Ama bir bacağımın olmaması onu rahatsız ediyordu. Yapmamaya çalıştı.

Ama bir gün onu yatakta bir tüccarla yuvarlanırken buldum. İşte o zaman beni bir daha asla sevmeyeceğini anladım... eğer sevdiyse bile."

Arkasını dönüp masaya gittiğinde, ağır ağır bir sandalyeye çöküp piposunu tekrar eline aldığında, Louisa peşinden gidip onu rahatlatmak istedi. Zavallı Silas. Bu doğru değildi; o iyi bir adamdı. Bir kadın bu kadar önemsiz, bu kadar önemsiz bir şey için kocasını sevmekten nasıl vazgeçebilirdi?

"Sonra yollarımız ayrıldı," diye devam etti. "O tüccarına gitti, ben de *Satyr*'in aşçısı olarak denize geri döndüm. Ama bütün erkekler aramızdaki sorunun yatak odasında olduğunu düşündüler. Bacağımı yaraladığımda başka bir şey yaraladığımı düşündüler." Piposuna baktı. "Ben... şekilde onların böyle düşünmesine yol açtım. Karımın beni, her kadının hakkı olan şeyi ona veremediğim için terk ettiğini düşünmeleri, beni sevmediğini itiraf etmekten daha az rahatsız etti. Erkekler bunun trajik olduğunu düşündüler ve ben de öyle düşünmelerine izin verdim. Gideon gerçeği biliyordu ama başka kimse bilmiyordu. Ve sırrımı hep sakladı."

Piposunu sertçe çekti, sonra nefesini verdi, duman tütsü gibi etrafında dönüyordu. "Doğruyu söylemek gerekirse, o olaydan sonra zaten kadınlarla ilgilenmiyordum. Kalbimi ayaklar altına almıştı ve bir daha benimle ilgilecek başka birini bulmayı düşünmedim. Bu yüzden... bir limanda bir fahişe bulmak için gizlice kaçabildiğim zamanlar dışında kadınsız kaldım."

Batan bir hisle nemli ellerini eteğine sildi. Bunun nereye varacağını biliyordu. Ve bu konuda ne yapacağını bilmiyordu.

Yüzünü onunkine doğru kaldırdı, gözleri dışarıdaki gökyüzü kadar berraktı. "Sonra sen geldin, daha önce hiç görmediğim kadar ateşliydin. Sen bir adamın yaşamaya hazırlanmak için aldığı tonik gibiydin. Ve sana gerçeği söylemem gerektiğini biliyordum."

"Başka bir şey söyleme. Lütfen, Silas-"

"Bunu söylemek zorundayım Louisa. Söylemek zorundayım. Gerçek bir erkek olmadığımı düşündüğün , **Generated by ABC Amber LIT Converter,** <http://www.processtext.com/abclit.html> çünkü bazı piçler seni için bana sokuldungerçek erkeklerden korkuttu. Kendimi bundan daha fazlası olduğuna inandırmak isterdim.

."

"Vardı!" Onun sadece güvenli olduğunu düşündüğü için etrafında olmayı seçtiğini düşünmesine izin veremezdi. Adam piposunun üzerinden ona baktığında, yüzünde inanmaz bir ifadeyle, usulca ekledi, "Gerçekten, dahası da vardı. Nazik ve kibarsınız ve-"

"Ben nazik ve kibar değilim, genç kız!" diye kükredi ayağa fırlarken. "Ben de sana bunu anlatmaya çalışıyordum. Sabahları seni bu kıyılarda açmış en taze gül gibi gördüğümde kan beynime sıcıyor. Seni o kadar çok istiyorum ki, seni kollarıma öpmek istiyorum. Senin için hissettiklerim... nazik değil." Piposunu yere attı, gözleri alev alev yanıyordu. "Ve sen nazik olmak istiyorsun. Sana narin bir cam parçası gibi davranacak adam istiyorsun ve-"

"Hayır, istediğim bu değil."

"Bunu hak etmediğini düşündüğümünden değil," diye devam etti sanki onu duymamış gibi. "Bunu hak ettiğini *biliyorum*. Sen koca bir adamı hak ediyorsun-"

"Kesin şunu!" Onun yanına uçtu. "Böyle saçma şeyler söyleme! Sen sapasağlam bir adamsın! Bir bacağın eksik olabilir ama bu bir şey ifade etmez." Adam sesindeki tutkuyla ırkilerek ona baktığında ekledi: "Benim için değil. Benim için hiçbir şey ifade etmiyor."

Sakalını sıvazlarken gözleri kısıldı. "Ne diyorsun, genç kız? Benimle açık konuşmalısın, çünkü bir kadının ne düşündüğünü tahmin etmekte iyi değilimdir. Karımdan öğrendiğim tek şey bu."

Louisa bir an durakladı. Ne demek istiyordu? Ona dokunmasının ve sarılmasının önemli olmadığını mı? Hatta bundan hoşlanabileceğini mi?

Kafası çok karışmıştı. Harry'nin kendisini son kez zorlamasından sonra bir daha asla bir erkeğin kendisine dokunmasına izin vermeyeceğine yemin etmişti. O mutfak bıçağını başka bir şeye isabet ettirmeyi umarak bacağına saplamış ve çektiği acılar yüzünden on dört yıl ceza almıştı.

Ama Silas Harry'den çok farklıydı. Her iki adam da kibirli olsa da, Harry'nin kibri **Generated by ABC Amber LIT Converter,**
<http://www.processtext.com/abclit.html> bir inancından kaynaklanıyordu.

Herkes bu dünyaya ona hizmet etmek için geldi. Onun nazik birini hak ettiğini asla söylemezdi. Ona haftada bir kez tecavüz etmeyi uygun gördüğü için gurur duyması gerektiğini düşünürdü hep.

Silas'ın kibri ise tıpkı onunki gibi bir savunmaydı. Karısı onu boynuzladığı için erkeklerin kendisine gülmesini engellemenin bir yoluydu. Gurur ve küçümsemeyi bir savunma olarak kullanmanın nasıl bir şey olduğunu biliyordu. Gurur ve küçümseme onu mahkemeye kadar götürmüştü. Bu yakalanışını da görmüşlerdi. Kimse bunu Silas'ın anladığı gibi anlamıyor gibiydi.

Ama anlayışı yeterli miydi? Eğer onu "kollarına alırsa", Harry eteklerini kaldırıp içine girdiğinde hissettiği gibi ölmek ister gibi hissedecek miydi?

Bunu öğrenmenin tek bir yolu vardı. "Sanırım diyorum ki... "Durdu, nasıl söyleyeceğinden emin değildi. "Yani, dediğimi *biliyorum*... eğer bir koca seçmek zorunda kalırsam, başkası olacağına seni tercih ederim."

"Sana söylediklerimden sonra bile mi? Çünkü anlamalısın Louisa, seninle aynı evde yaşayıp sana dokunmadan duramam." Sesi gürledi ve derinleşti, onu hem korku hem de heyecanla çarptı. "Seninle sevişmek istiyorum genç kız. Diğer kadınlardan hiçbirini istemiyorum, eğer sen değilsen, o zaman eskisi gibi devam edeceğim. Ama seninle evlenirsem, sana dokunmayacağıma söz veremem-"

"O zaman söz verme," dedi, kendini bile şaşırtarak. Ona doğru adım atarak ellerini kollarının üzerine koydu. Güçlü kollardı, onu ikiye bölebilecek, zorla alabilecek... canını fena halde yakabilecek kadar güçlü. Yine de parmaklarının altında titrediklerini hissedebiliyordu ve bu onun korkularını hafifletti. Ona dokunduğunda titreyebilen bir adam ona zarar vermezdi, değil mi?

Yüzünü onunkine doğru kaldırdı, adamın gözlerindeki bariz arzuyu gördüğünde cesareti neredeyse tükeniyordu. Onu kulübeden koşarak çıkmaktan alıkoyan tek şey, adamın ona henüz elini uzatmamış olmasıydı... en azından henüz.

"Denemek istiyorum, Silas. Seninle birlikte. Ne söylersen söyle, beni incitmeyeceğine güveniyorum. Yapmayacaksın, değil mi?"

"Asla." Elleri hafifçe beline doğru uzandı. "Ama bir dakika daha bu kadar yakınımda durursan, yemin ederim seni öpeceğim."

Oluşturuldu **tarafından** **ABC** **Amber** **LIT** **_____**
[Dönüştürücü, http://www.processtext.com/abclit.html](http://www.processtext.com/abclit.html)

Tüm korkularına rağmen nefesi hızlandı. "Pekâlâ."

Sanki onu doğru duymamış gibi ona baktı. "Ne dedin sen?" "Öp beni, Silas."

Tekrar sormasına gerek yoktu. Adam hiç vakit kaybetmeden konuya girdi. Ve ağzı onunkiyle buluştuğunda, Dorchester düklüğünün varisi Harry'yi tamamen unuttu. Hapishaneyi, yargılanmasını ve yakalanmasını da unutmuştu. Tek düşünebildiği, Silas'ın öbür dünyadan gelen bir şey gibi öpüştüğüydü. Ve böyle bir cenneti tatmak için çok gecikmişti.

Öpüşme uzadı, derinleşti ve sertleşti, yine de kendini onun yeleğine yapışmış ve bedenini onunkine bastırırken buldu. Sadece onun ereksiyonunu hissettiğinde geri çekildi, eski korku tekrar içinde kabardı.

Ama şimdi gülümsüyordu, bu Silas için gerçekten de alışılmadık bir şeydi. "Üzülme, aşkım. Bu kadar çabuk kendini kollarıma atmanı beklemiyorum. Ama artık öpüşmeme tahammül edebileceğini bildiğime göre, gerisinin geleceğini biliyorum."

"Emin misin?" Neden nefesi birden ciğerlerinde sıkışıp kalmıştı? Ve neden şimdiden onun kendisini tekrar öpmesini istiyordu? "Benimle yatan son adamın bacağına bir mutfak bıçağı sapladım."

Silas'ın gülümsemesi soldu. "Bunu hak etti mi?"

"Bana göre öyle," dedi kesin bir ifadeyle. Ona bakamıyordu bile. "O... o beni birçok kez isteğim dışında aldı."

Parmakları kadının belinde sıkılaştı. "Evet, o zaman bunu hak etti. Bunu ve daha fazlasını hak etti." Kız kendisine bakana kadar çenesini yukarı kaldırırken gözleri ciddiye. "Ve eğer bunu hak ettiysem, sen de bacağıma bir bıçak sapladın."

Karım ." Generated by ABC Amber LIT Converter,
<http://www.processtext.com/abclit.html> olman için gereken buysa, güzel
bacağımı mahvetmene bile izin veririm

Sözleri o kadar tatlı, o kadar sevimliydi ki gözlerinden yaşlar boşandı. "Ah, Silas," dedi kollarını onun boynuna atarak, "seni hak etmiyorum."

"Evet, öyle." Onu kendine çekti ve çenesini başının üstüne koydu. "Kendin hakkında bu kadar kötü düşünmeni sağlayan adam bir piçti, ama bir gün bana onun hakkında her şeyi anlatacaksın, ben de sana onun ihanetini sonsuza dek unutturacağım. Sonra devam edeceğiz. Birlikte. Bebekler yapacağız, mutlu olacağız ve bizi durdurmaya çalışan herkesi şeytan alsın."

Evet, aşkım, diye düşündü adam bir başka ateşli öpücük için başını kaldırırken. *Evet, oh, evet.*

Bölüm 17

"^"

Arada bir küçük bir alarm hayatın durgunlaşmasını önler.

-Fanny Burnes, *Camilla*

Sara *Satyr*'in ambarında durmuş, *Chastity*'den **Generated by ABC Amber LIT Converter**, <http://www.processtext.com/abclit.html> taşımayı . kadınların giysileri gözden geçiriyorduDiğer korsanların bu gece ya da yarın dönmesi bekleniyordu ve Sara onların getireceği giysileri paylaştırmaya hazır olmak istiyordu. Ambarda ışığın ne kadar azaldığını ancak gözlerini ovuşturduğunda fark etti. Buraya geldiğinde öğleden sonraydı, kadınların çoğunun sıcak yüzünden ambardan kaçtığı saatti. Ama şimdi neredeyse alacakaranlık olmalıydı. Yakında bir lamba yakması gerekecekti.

Birden ambar kapağının açıldığını ve merdivenlerden inen ayak seslerini duydu. Kıpırdamadan durdu. Muhtemelen kadınlardan biriydi ama kendini yarı umutla, yarı korkuyla bunun Gideon olduğunu düşünürken buldu.

Kamarasındaki o geceden beri ondan uzak durmuş, ona kötü bir bulaşıcıymış gibi davranmıştı. Ne zaman kadınlarla ilgili bir konu hakkında onunla konuşmaya cesaret etse, ona küçümseyici bir cevap veriyor ve işine devam ediyordu.

Davranışı onu yaralamış olsa da, kendi kendine bunun en iyisi olduğunu söyledi. Eğer Petey kaçmayı başarır, yakında buradan ve geldiği gibi hiçbir engelle karşılaşmadan buradan ayrılmalıydı. Tabii Gideon'un kadınları koca seçmeye zorlamasını engellemenin bir yolunu bulabilirse. Yarın seçim yapacaklardı ve Petey'nin Jordan'la birlikte dönmesine yetecek kadar zaman kazanmak için bunu nasıl engelleyeceği konusunda hâlâ hiçbir fikri yoktu.

Sonra merdivenlerden inen kişinin bacakları açık basamakların arasından görüldü. Gideon olmadığı kesindi. Gideon elbise giymezdi.

Etekleri. Hayır, gelen Ann Morris'ti ve merdivenden inerken Sara onun ağladığını görünce telaşlandı.

Ann onu görür görmez, yanaklarından süzülen taze gözyaşlarıyla ona doğru koştu. "Ah, Bayan Willis, ne yapacağım ben? Buna nasıl dayanacağım?"

Sara küçük kadını kollarıyla sardı. "İşte, işte, canım, sorun ne? Yine Petey'i mi özölüyorsun?"

Ann'in hikâyeyi anlatması birkaç dakika sürdü ama anlattığında Sara'nın telaşı daha da arttı. Korsanlardan biri ona kur yapıyordu ve yarın geldiğinde Ann bu adamla evlenmek zorunda kalacağından korkuyordu.

"Yeterince iyi biri, sanırım," diye kekeledi ağlarken, "ama... ama... "Burada şiddetli hıçkırıklara boğuldu.

Oluşturuldu   **tarafından**   **ABC**   **Amber**   **LIT**   _____
_____ **Dönüştürücü, <http://www.processtext.com/abclit.html>**

"Ama o Petey değil," diye fısıldadı Sara.

Ann başını salladı, daha da yüksek sesle

ağlıyordu.

Sara küçük kadına daha sıkı sarılırken, "Bir yabancıyla evlenmene izin vermeyeceğim," diye yemin etti. Gözlerini ayırmadan önüne baktı. "Gideon'un adasını doldurmak için yaptığı bu saçma plan yeterince ileri gitti. Bunun daha fazla devam etmesine izin vermeyi reddediyorum."

Küçük yumruklarıyla gözlerindeki yaşları ovuşturan Ann, "Ne yapacaksın?" diye sordu.

"Göreceksin." Sara aceleyle merdivenlere yöneldi. Gideon'la bu aptallık hakkında bir kez daha konuşmalarının zamanı gelmişti. Adamlarına karılarını çalıntı malmış gibi dağıtamayacağını anlamasını sağlamalıydı. Kadın buna katlanamazdı!

Ann'le birlikte gemiden ayrıldıklarında Gideon'u bulmak için fazla uzağa gitmelerine gerek kalmadı. Kulübesinin önünde Barnaby ve Silas'la bir şeyler tartışıyorlardı.

Ama kız onların arasına dalar dalmaz konuşmaları kesildi.

"Ne istiyorsun?" Gideon sabırsızlığı yüzünün her çizgisinde belli olan bir sesle konuştu.

Omuzlarını dikleştiren Sara, onun yasaklayıcı kaşlarına kendi kaşlarını çatarak karşılık verdi. "Kadınları koca seçmeye zorlama çılgınlığına bir son vermenizi istiyorum. Siz ve adamlarınızın bizi buraya isteğimiz dışında getirmeniz yeterince kötü değil mi? Kadınları hiç tanımadıkları erkeklerle evlendirerek onlara eziyet etmekte de ısrar etmek zorunda mısınız?"

"Seçme şansları var."

Kadın homurdandı. "Oh, evet, onların meşhur seçimi. Bir koca seçebilirler ya da sizin onlar için bir koca seçmenizi sağlayabilirler. Ama bekâr kalmayı seçemezler, değil mi?"

Oluşturuldu **tarafından** **ABC** **Amber** **LIT** **_____**
Dönüştürücü, <http://www.processtext.com/abclit.html>

"İçlerinden herhangi biri bu seçeneği gerçekten istiyor mu Sara?"

Sara, arkasında endişeyle duran Ann'e dönerek genç kadını öne doğru çekti. "Bazılarının var. Mesela Ann. O... şey... İngiltere'de bir sevgiliyi geride bıraktı. Sevgisini herhangi bir erkeğe aktarmaya hazır değil."

"İngiltere'de bir sevgili mi bıraktın?" Gideon alaycı bir tavırla tekrarladı. "Gerçekten mi? Yoksa adam üç gün önce yelken açıp onu terk ettiğinde bir sevgilisini mi kaybetti?"

Ann gözyaşlarına boğulup olay yerinden kaçtığında Sara suçlayıcı bir ifadeyle Gideon'a baktı. "Bak *şimdi* ne yaptın!"

Silas, Gideon'a tiksinti bir bakış attıktan sonra piposundan derin bir nefes çekti. "Bunu söylememeliydin, Kaptan. O kız çok narin biri."

Barnaby gözlerini devirdi. "Louisa Silas'ı o kadar yumuşatmış ki, onu tanıyamıyorum bile."

"Bak şimdi, seni lanet İngiliz-" diye itiraz etmeye başladı Silas.

Gideon dikkatini Sara'ya vermeden önce, "Bu kadar yeter, ikiniz de," diye emretti. "Bu konudaki fikrimi değiştirmeyeceğim Sara. Ann'in mutsuz olmasına üzüldüm, ama sence de bir kocası ve çocukları olsa, muhtemelen onu çoktan unutmuş olan bir 'sevgilinin' hasretini çekmektense daha iyi olmaz mı?"

"Bu tam da bir erkeğin söyleyeceği türden bir şey!" Kollarını göğsünün üzerinde kavuşturan Sara ona ters ters baktı.

"Ayrıca, Ann tek değil, Gideon. Diğer kadınlardan bazıları da hiç tanımadıkları erkeklerle evlenmek konusunda isteksiz. Neden onlara biraz daha zaman vermiyorsun?"

"Ne için zaman? O Tanrı'nın unuttuğu Yeni Güney Galler'de hizmetçi olarak nasıl daha mutlu olacaklarını anlatman için mi?"

Oluşturuldu **tarafından** **ABC** **Amber** **LIT** **_____**
Dönüştürücü, <http://www.processtext.com/abclit.html>

"Kendilerini iyi eşler olmaya hazırlamak için. Farkında olsanız da olmasanız da mutsuz kadınlardan iyi eş olmaz." Ani bir ilham geldi ona. Her zaman Atlantis'i nasıl gerçek bir topluluk haline getireceklerinden, herkesin gurur duyabileceği bir yer yapacaklarından bahsediyordu. Bunun için kadınlara ihtiyaçları vardı, değil mi? "Elbette, belki de iyi bir eş olup olmadıkları umurunda değildir. İyi birer yatak arkadaşı oldukları sürece, Atlantis'teki işlerde kendi paylarına düşeni yapıp yapmamalarının bir önemi olduğunu sanmıyorum."

Ne demek istediği anlaşılnca Gideon'un yüzünde sert bir ifade belirdi. "Bunun önemli olduğunu gayet iyi biliyorsun."

Hesaplı bir omuz silkme hareketi yaptı. "Onlar için değil. Kendilerine hiçbir özgürlük tanınmamışken neden bir yeri daha iyi hale getirmek için sırtlarını versinler ki? Kendilerini daha iyi hissetmeleri için

Hayatlarını suçlu olarak sürdüren bu insanlar, birdenbire dürüst bir yaşam arzuladıklarını iddia etmeye başladılar. Yine de aynı adamlar onların ne düşündüğü ya da ne hissettiğiyle hiç ilgilenmezler. Sadece kendi ihtiyaçlarının karşılanmasını önemsiyorlar."

Silas bile buna sinirlendi ve Gideon'un gözleri parlayarak alttan alta, "Çok ileri gidiyorsun Sara," dedi.

Ona cevap vermek, yeterince ileri gitmediğini söylemek için ağzını açmıştı ki, bir ses gerginliği yarıp geçti.

"Ateş!" diye bağırdı bir adam. Döndüklerinde korsanlardan birinin kumsala doğru koştuğunu ve giderken kumları tekmelediğini gördüler. "Mutfakta yangın var!"

Sara ve Gideon arkalarını döndüler. Önce Sara gördü, alacakaranlıkta ince ve gri bir duman bulutu. "Aman Tanrım, *bu* bir yangın!" Gideon'un kolunu tuttu ve işaret etti.

"Her şeye lanet olsun!" Barnaby'ye doğru dönen Gideon, ikinci kaptana adamları toplamasını emretti. "*Satyr*'e gidin ve bulabildiğiniz kadar kova getirin. Ve acele edin! Eğer diğer çatılar da alev alırsa, bunu durdurmak mümkün olmayacak!"

Barnaby onun emirlerini yerine getirmek için koşuştururken, Gideon diğer adamlara bağırdı. Birkaç korsan ve kadın sahile doğru gelmeye başlamıştı bile; Sara, Gideon ve Silas onları koşarak ateşe götürdüler.

Oluşturuldu **tarafından** **ABC** **Amber** **LIT** **_____**
Converter, <http://www.processtext.com/abclit.html> Sara yanı başında Silasduydu'nın mırıldandığını , "Lütfen Tanrım, Louisa'nın mutfakta olmasına izin verme. Başka bir yerde ama mutfakta olmasın." Koşarken sahili tarıyordu, yüzünde endişe dolu bir ifade vardı.

Mutfağa vardıklarında mutfağı tamamen alevler içinde buldular.

"Louisa!" Silas bağırdı.

Mutfak kapısına doğru yöneldi ama Gideon onu geri çekti. "Oraya giremezsin, dostum! Orası lanet bir fırın!"

Louisa aniden yanlarında belirdi ve kendini Silas'ın kollarına attı. "Ben iyiyim Silas, söz veriyorum," dedi, sesi Silas'ın göğsünde boğuklaşırken Silas ona sıkıca sarıldı ve onu kurtardığı için Tanrı'ya yüksek sesle şükretti. "Olay başladığında mutfakta değildim."

Gideon, "Diğer kulübeleri de etkilemeden önce söndürmeliyiz," dedi.

"Bunun için çok geç." Silas yüzü asık bir şekilde bitişikteki kulübeyi işaret etti. Alev alev yanan mutfaktan çıkan bir kıvılcım çatıyı tutuşturmuştu bile. "Bu hafta havalar o kadar kurak geçti ki, hepsi çıra gibi yanacak."

"Ellerinde kovalar olan o lanet olası çocuklar nerede?" Gideon sahili tararken küfür etti.

Sara onun bakışlarını takip etti ve o gün kadınlarla birlikte kuruması için astıkları çarşafı gördü. Kadınların çoğu mutfağın önünde ellerini ovuşturarak dolaşmaya başlamıştı bile.

"Hanımlar! Gidip şu çarşafı alın, suya batırın ve buraya getirin! Ve acele edin!"

Gideon Sara'ya onaylayan bir bakış attı. "İyi fikir. Onları yangını söndürmek için kullanabiliriz." Gömleğini çıkarıp okyanusa doğru ilerlerken kalan adamlara, "Kadınlara yardım edin! Yayılmadan önce bunu durdurmalıyız!"

Ann kalabalığın arasından Sara'nın yanına geldi, yüzünde endişeli bir ifade vardı. "Peki ya çocuklar, hanımefendi? Onlarla ne yapmalıyız?"

Oluşturuldu **tarafından** **ABC** **Amber** **LIT** **_____**
[Dönüştürücü, http://www.processtext.com/abclit.html](http://www.processtext.com/abclit.html)

"Onları gemiye geri götürün ve bu iş bitene kadar orada tutun."

Ann, civcivlerini toplayan bir tavuk gibi çocukları önüne katarak aceleyle uzaklaştı. Ondan sonra konuşmaya fırsat kalmadı. Hepsi ellerine geçirdikleri kapları deniz suyuyla doldurup ateşe atmakla ya da çarşafı ıslatıp

yanan çatılar. Ne yazık ki sazdan çatılar çok kuruydu ve kolayca ulaşılamayacak kadar yüksekti. Kadınlar çarşaflarıyla alt kenarlara ulaşabiliyorlardı ama yüksek kısımlara ulaşamıyorlardı. Erkekler daha uzun boylu olsalar da, onlar bile suyu çatıları ıslatıp yangını durduracak kadar yükseğe atamıyorlardı. Korsan bölüğünün en az üçte biri hâlâ Sao Nicolau'da olduğu için suyu atacak yeterli sayıda adam da yoktu.

Saatlerce okyanustan kova sürükledikten ve alevleri söndürmek için çarşafları ıslattıktan sonra, on kulübe yanmış ve mutfak çoktan yerle bir olmuştu. Her kası yorulmuş olan Sara bir yığın çarşaf aldı ve su kenarına doğru geri dönmeye başladı.

Gideon onu kolundan yakaladı. "Hayır. Faydası yok."

Ona baktı. Doğal olmayan ateş ışığı isle kararmış yüzünde titreşiyordu. Yüz ifadesindeki tam ıssızlık kadının içini acıttı. Adam, kalbini acıyla sızlatan acımasız bakışlarla ateşi izliyordu.

"Belki de biz-" diye başladı.

"Hayır. Artık çok geç."

"Adanın geri kalanı ne olacak? Geriye hiçbir şey kalmayacak!"

Acı yüz hatlarına yayıldı ama sonra onu maskeleydi. "Ormanın alev alacağını sanmıyorum. Kulübeler ağaçlardan oldukça uzakta. Ayrıca, orman yeşil ve iyi yanmaz. Ama kulübeler gitti. Bunu kabul etsek iyi olur. Şimdi gemiye binmeli ve o da alev almadan gemiyi terk etmeliyiz."

Oluşturuldu   **tarafından**   **ABC**   **Amber**   **LIT**   _____
_____ **Dönüştürücü, <http://www.processtext.com/abclit.html>**

Adamın kasvetli kabullenışı kadının içini parçaladı. "Her şeyi öylece yanmaya bırakamazsın!" Diğer kadınlar onun etrafında toplanırken Sara ağladı.

"O haklı, genç kız," diye araya girdi Silas. Gideon'un yanına geldi. Kahverengi sakalı kül çizgileriyle grileşmişti ve kırmızı alnından ter akıyordu. "Onu durduramayız. Kendi akışına bırakmalı ve adanın geri kalanını süpürmemesi için dua etmeliyiz."

"Belki diğer kulübeleri de ıslatırsak-" diye başladı Sara.

"Sanki evlerimize ne olduğu hiçbirinizin umurundaymış gibi," diye patladı Barnaby onun yanında. Yangınla cesurca mücadele etmişti ve şimdi süslü giysileri su lekesi ve isle kaplanmıştı. "İçinizden biri yangını devam ettirdi ve sanırım kim olduğunu bilmemiz gerekiyor. Louisa mı?"

"Onu rahat bırak," diye bağırdı Silas, Louisa'yı kolunun kıvrımlarına doğru çekerek. "Genç kız hiçbir şey yapmadı."

"Belki de Ann'di," diye tükürdü Barnaby. "Ben onu görmedim. Hiçbiriniz gördünüz mü? Bir koca seçmek zorunda kaldığı için kızgındı. Belki de düşmanlarına biraz zarar vermeye karar vermiştir."

Yakındaki adamlar homurdanmaya başladı, gözleri düşmanca bakıyordu.

"Saçmalama." Sara yorgun bir elle keçeleşmiş saçlarını geriye taradı. "Ann böyle bir şey yapamaz."

Barnaby yılmadan bakışlarını Sara'ya dikti. "Yine de bunu sizin lanet mahkûm kadınlarınızdan biri yaptı. Bu adada daha önce hiç yangın çıkmamıştı. Kadınlarınızdan biri mutfağımızı ateşe verdi ve muhtemelen bunu onlara siz yaptırdınız."

"Kapa çeneni, Barnaby!" Gideon homurdandı. "Kimin başlattığı önemli değil. Endişelenmemiz gereken daha önemli şeyler var-"

Oluşturuldu   **tarafından**   **ABC**   **Amber**   **LIT**   _____
_____ **[Dönüştürücü, http://www.processtext.com/abclit.html](http://www.processtext.com/abclit.html)**

"Kaptan?" diye araya girdi adamların arasından gelen küçük bir ses. Kalabalık, genç bir çocuğun geçmesine izin vermek için ayrıldı: Gideon'un kamarotu. Yüzü solgun ve gözyaşlarıyla doluydu. "Benim hatam, efendim. Bay Kent yardım etmem için beni dışarı çağırdı."

Odun topluyordum ve ocaktaki ateşi söndürmeyi unuttum. Tavada domuz pastırması pişiriyordum ve bir kenara koyduğumu sandım-"

"Önemli değil delikanlı," dedi Gideon nazikçe, çocuğun saçlarını karıştırarak. "Ama öne çıkararak cesurca davrandın." Sert bir ifadeyle Barnaby'ye ve diğer adamlara baktı. "Ve suçlamalarda bulunarak hiçbir amaca hizmet etmeyeceğiz. Zamanımızı kulübeleri değerli şeylerden arındırarak ve *Satir*'i kurtararak geçirsek daha iyi olur."

Adamların beti benzi attı. Belli ki hiçbiri gemiyi düşünmemişti ama şimdi ona endişeli bakışlar atıyorlardı. Sara da öyle yaptı. O bile kanvas yelkenlerin çok kolay yandığını biliyordu.

Gideon, "Adamlara geri kalan kulübeleri de boşaltmalarını söyle, Silas," diye emretti, "sonra da onları gemiye bindir." Sara'ya döndü. "Kadınları topla ve hepsinin gemiye bindiğinden emin ol. Ve Ann'i bul."

"O zaten gemide. Olaylar başladığında onu çocuklarla birlikte gemiye gönderdim."

"Tanrı'ya şükür. Çocukları düşünmemiştim bile." Parmaklarını yorgun bir şekilde saçlarında gezdirdi. "Geri kalanımızın da onlara katılma zamanı geldi. Ne kadar süreceğini ya da ne kadar uzağa gideceğini bilmiyoruz."

"Ama Gideon, öylece yanmasına izin veremeyiz!"

"Dediğimi yap Sara!" diye tersledi. Sara'nın geri çekildiğini görünce daha yumuşak bir sesle ekledi: "Bazen kaybettiğinizi anlamanız gerekir. Görünüşe göre Doğa Ana meseleyi bizim aldı. Şimdi geriye kalan tek şey adanın tamamını elimizden almaması için dua etmek."

Bölüm 18

Oluşturuldu tarafından ABC Amber LIT
Dönüştürücü, <http://www.processtext.com/abclit.html>

"^"

"Kederini hafifletmek için yanında oturacağım

"Ve kolumu beline dolayacağım." Ve bir süre

sonra neşelenmeye başladı

Sarılmalar, öpücükler ve şeytan daha fazlasını bilir.

-James N. Healy

"My Sunday Morning Maiden"

Sara nihayet *Satyr*'in güvertesine çıktığında birkaç saat geçmişti. Gideon onlara daha fazla ayakta kalmanın bir anlamı olmadığını söylediğinde, o ve diğerleri gece yarısından hemen önce bitkin bir halde yataklarına düşmüşlerdi. O zamana kadar yangın büyük ölçüde sönmüştü ama kimse sonuna kadar dayanacak güce sahip değildi.

Kendini toparlayarak birkaç yüz metre ötedeki sahile doğru baktı ve sonra dehşet içinde bir nefes verdi. Adayı son görüşünden bu yana hiçbir şey değişmemiş olmasına rağmen, birkaç saatlik uykudan sonra daha da şok edici görünüyordu.

Oluşturuldu tarafından ABC Amber LIT
Dönüştürücü, <http://www.processtext.com/abclit.html>

Bütün binalar yıkılmıştı; ahşap döşemelerine kadar her bir bina. Kayıtsız ay, krem rengi bir yorganın üzerindeki pek çok yama gibi, kumlu zeminde geriye kalan geniş siyah karelerin üzerinde parlıyordu.

Bunlardan yükselen dumanlar berrak gece havasını zehirleyerek tüm sahneye gerçek dışı bir hava kattı.

En azından Gideon ormanın alev almadığı konusunda haklıydı, diye düşündü. Kurumuş palmye yapraklarından bazıları yanmış olsa da, ateş yeşil ağaçları ve nemli, zengin bitki örtüsünü yutacak kadar güçlü değildi. Rüzgâr da onların , çünkü yangını dereye doğru sürüklemiş, derenin bu tarafındaki bazı ağaçlar alev almış olsa da, derenin ötesindeki ormanı korumuştı.

Daha iyi görebilmek için güvertede biraz daha ilerledi ve işte o zaman Gideon'u gördü. Sırtını ona dönmüş, elleriyle küpeşteyi sıkarak birkaç yüz metre ötedeki sahile bakıyordu. Belli ki daha önce is ve küllerden arınmak için girdikleri okyanus banyosundan sonra daha fazla giysi giyme zahmetine katlanmamıştı. Üzerinde hâlâ sadece o zaman giydiği pantolon ve kemer vardı. Ne gömlek, ne yelek, ne de çizme.

Hiç bu kadar vahşi görünmemişti. Ya da daha yalnız. Ani bir sızı kalbini parçaladı. Burası onun adasıydı, onun cennetiydi, onun rüyasıydı. Bir anlık dikkatsizlik her şeyi birkaç saat içinde küle çevirmişti ve sığınacak, sırtını yaslayacak kimsesi yoktu. Adamları saatlerdir uyuyordu, kadınlar da öyle. Her halükarda hiçbirine sırtını dayayamazdı.

Sadece o vardı ve onun bu ilgiden hoşlanmayacağını bilse de, onu terk etmeye de dayanamıyordu. Arkasından yaklaşıp elini onun çıplak sırtına koydu. "Gideon?"

Adamın kasları Sara'nın elinin altında kaskatı kesildi. "buradan Sara."

Adamın sesindeki sertlikle irkilen kadın, adamın dediğini yapmaya başladı. Sonra daha iyi düşündü. Ne derse desin, şu anda yalnız kalmaya ihtiyacı yoktu. Elini onun bükülmüş dirseğinin kıvrımına koyarak yanına yaklaştı. "Yapamam. Sadece... bir şeyler yapmam gerektiğini hissediyorum."

"Senin yapabileceğin bir şey yok. Yatağına dön ve beni yalnız bırak."

Oluşturuldu   **tarafından**   **ABC**   **Amber**   **LIT**   **_____**
_____   **Dönüştürücü,**   **<http://www.processtext.com/abclit.html>**
Onun profiline bakarak

onun da sert, soğuk ve mesafeli olduğunu gördü. Ama gözlerinde soğuk bir şey yoktu. Orada çıplak bir acı parlıyordu, gemiyi bir o yana bir bu yana sallayan okyanusun enginliği kadar derin bir acı. Böyle acı çekerken onu terk etmeye dayanamıyordu.

"Atlantis senin için çok şey ifade ediyor, değil mi?" diye

fısıldadı. "Sara-" diye başladı uyarı tonuyla.

"Ama bu bir son olmak zorunda değil, biliyorsun."

Onunla yüzleşmek için dönerken dudaklarından boğuk bir çığlık kaçtı ve kolunu onun elinden kurtardı. "Bu son! Lanet olsun, kadın, gözlerin yok mu senin? Her şey bitti, hepsi!" Elinin bir kavisi, ötelerindeki tüm sahili içine aldı. "Hiçbir şey kalmadı, bir kalas kadar bile!"

"Ama yeniden inşa , değil mi? Yeni, daha iyi evler yapabiliriz?"

"Yeniden inşa etmek mi?" Ellerini düşük kalçalarına koyarak onunla alay etti. "O derme çatma evleri inşa etmemiz, ağaçları kesip kalasları biçimlendirmemiz ve çatılar için yeterli saz bulmamız ne kadar sürdü biliyor musun? Aylar!"

"Bu sefer o kadar uzun sürmez. Yardım alırsın. Sana yardım edebiliriz."

Çenesinde bir kas çalıştı. "Ah, evet, bize yardım edeceksin. Bizden nefret eden sen. Yangın başlamadan hemen önce, istediğinizi alamazsanız koloninin tüm sorumluluğundan feragat etmekle tehdit ettiniz. Görünüşe göre tehditlerinin bir önemi yokmuş. Yine de yıkıldık. Muhtemelen hepiniz bunu görmek için yataklarınızda kıkırdıyorsunuzdur."

Bu sözler ona bir tokat şiddetiyle çarptı. Bunları düşünmek için kesinlikle iyi nedenleri vardı ama yine de... "Bu doğru değil. Yangını söndürmek için elimizden geleni yaptığımızı biliyorsun."

Oluşturuldu   **tarafından**   **ABC**   **Amber**   **LIT**   _____
_____ **Dönüştürücü, <http://www.processtext.com/abclit.html>**

"Belki." Kadın ona öfkeli bir bakış attığında, adam isteksizce düzeltti: "Pekâlâ, evet. Sen ve kadınlar yardım ettiniz. Ama bu senin de yardım edeceğin anlamına gelmez."

yeniden inşa etmemize yardım edin. Siz neden yardım edesiniz ki? Kocalarınız için suçlu olmaktan başka bir kazancınız yok."

Daha önceki sözlerinin alaycı yankısı karşısında irkildi. Söylediklerinden utanmıyordu, hem de hiç. Ama bu şartlar altında, o ve adamları her şeylerini kaybetmişken tekrarlanmasından hoşlanmamıştı.

"İşler değişti," diye mırıldandı. "Seni... seni evsiz görmek istemezdik. Eminim farklılıklarımızı bir kenara bırakıp... adayı düzene sokmanıza yardımcı olabiliriz."

Korkuluklara yaslandı, yüz ifadesi öfke ve hayal kırıklığı karışımıydı. "Gerçekten mi? Ne kadar cömertsiniz."

Öfkesi alevlendi ama karşılık vermeden önce kendini tuttu. Adamın istediği de buydu, çaresizliğe gömülmek için onu kendinden uzaklaştırmak. Ama ihtiyacı olan bu değildi.

"Evet, gerçekten. Yardım etmek istiyorum, Gideon. Atlantis'i yeniden kurmana yardım etmek istiyorum." Cesaretini toplayarak, "Tabii eğer ölmesine izin vermek yerine onun için savaşmaya istekliysen," diye ekledi.

Gözleri parladı. "Sen tanıdığım en sofı, en sinir bozucu kadınsın!" Korkuluktan uzaklaşarak kadının omuzlarını yakaladı ve neredeyse acıyla kavradı. "Sen *hiç* pes etmez misin?"

"Hayır." Adamın içinde bilerek uyandırdığı öfkeye rağmen bakışlarını sabit tuttu. "Korkarım içimdeki reformcu kan yüzünden. Her şeyi düzeltene kadar devam etmek zorundayım." Neredeyse meydan okurcasına ekledi, "Ve herkesi."

Ona soğuk bir bakış fırlattı. "Bunu benimle denemesen iyi olur. Yeniden biçimlendirilmeyi iyi karşılamam."

Birden öfkesi değişmiş, başka bir şeye, karanlık, korkutucu ve kesinlikle kötücül bir şeye dönüşmüş gibiydi. Ellerini kadının omuzlarına koydu, sonra elleri kadının boynunu kavrayana kadar daha da yaklaştırdı, başparmakları kadının nabzının delicesine attığı damarların her birinin üzerinde duruyordu. Sesini alçaltarak gürledi ve ekledi: "Belki de benim

bunu fark etmeni sağladı." **Generated by ABC Amber LIT Converter,**
<http://www.processtext.com/abclit.html>

Bir eliyle başının arkasını kavradı ve ellerini göğsüne bastırmak için kaldırdığında boğazında panik yükseldi. "Ne yapıyorsun?"

"Beni ıslah etmeye çalışıp duruyorsun." Gözleri ay ışığında parlıyordu. "Bununla savaşmanın tek bir yolu var. Seni bozarak."

Ne demek istediği anlaşılıyordu. Diğer elini aşağı indirerek kızın belini kavradı ve onu kendine doğru çekti. Kızın göğsünde bir endişe ve küçük bir beklenti heyecanı belirdi. "Benim bozulabileceğimi de nereden çıkardın?"

Dudakları dudaklarına bir santim kalana kadar başını ona yaklaştırdı, nefesi titreyen ağzında dolaştı. "Herkes yozlaşabilir Sara. Sen bile."

Sonra ağzı onunkinin üzerindeydi, sert, amaçlı... ve evet, yozlaşmış. Ağzını tamamen, iyice, yozlaşmaya meyilli bir adamın yapması gerektiği alırken bıyıkları tenini sıyırdı. Dağınık aklını toplamaya, onunla savaşmak için bir araya getirmeye çalıştı ama nafi. Adamın ağzı kadınınkini baştan çıkararak açtı, sonra dili yavaş darbelerle kadının kafasındaki tüm düşünceleri sildi.

Hınzırca bir öpücüktü, onun hınzırca karşılık vermesini sağlayacak türden. Ve öyle de oldu. Kollarını adamın boynuna doladı ve utanç verici bir hevesle öpücüğüne karşılık verdi, kendi lanetine doğru çılgınca koşarken adamın yarı çıplak bedenini zorladığının farkında bile değildi.

Kısa süre sonra elleri vücudunda dolaşmaya başladı, göğüslerinin hemen altında durana kadar ince kaburgalarının üzerinden hafifçe sıyrıldı. Dilini defalarca ağzının içine sokup diliyle oynarken başparmaklarını yukarı kaldırarak loş elbisesinin üzerinden göğüs uçlarını okşadı.

Bir iniltiyle kollarını onun boynuna doladı. Bir anda öpücüğü değişti, şiddetlendi ve muhtaç hale geldi. Elini bırakarak kadının kıcını kavradı ve bedenini daha da yaklaştırdı.

Kapaklardan birinden bir ses geldi ve son düzlüğe girmiş iki yarış atı gibi nefes nefese kalarak birbirlerinden ayrıldılar. Etrafına bakındı, yanaklarındaki renk hemen yükseldi. Neyse ki orada kimse yoktu.

Oluşturuldu tarafından **ABC** **Amber** **LIT** _____
Dönüştürücü, <http://www.processtext.com/abclit.html>

Sara adama baktığında, adam ona bir kurdun tavşana baktığı gibi bakıyordu. "Kulübeme gel Sara. Şimdi. Gecenin geri kalanında benimle kal."

Ona baktı, ilk başta anlayamadı, zihni onun öpücükleriyle o kadar karışmıştı ki nerede olduğunu bile bilmiyordu. Ancak adamın sözleri kafasına dank edince, itiraz etmek için ağzını açtı. Sonra adamın yüzündeki ifadeyi gördü. Bu, şehvetin ötesinde bir ihtiyacı ele veriyordu. İslah olmaya karşı bağıışıklığı olduğuna dair tüm ısrarlarını yalanlıyordu. Onu istiyordu, evet, ama henüz bilmesine de ona ihtiyacı da vardı.

Kadının tereddüt etmesi üzerine adam hareketsiz kaldı, dudakları ince bir çizgi halinde gerildi. "Hayır, Leydi Sara'nın bunu yapacağını sanmıyorum."

Sesinde o kadar yaralı bir gurur, o kadar öfke vardı ki, onu bırakıp arkasını dönmeye başladığında, "Yanılıyorsun," diye ağzından kaçırıldı.

Onunla bir kez daha yüzleşti, gözleri yüzünü arıyordu.

Onun incelemesi altında, sözlerini daha iyi düşündü. "Yani-"

"Sözlerini geri almana izin vermeyeceğim. Bu gece olmaz."

Bundan sonra ona itiraz etme, şikâyet etme ya da cevap verme şansı bile vermedi. Onu kollarının arasına aldı, ay ışığı ağzındaki sert, kasıtlı eğimi, gözlerindeki aç bakışı yakaladı. Kız hâlâ ağzı açık ona bakarken, kalbi göğsünde çılgınca atarken, adam onu güverteden geçirip kış güvertenin altındaki kapıdan geçirdi.

Saniyeler sonra, kamarasının yarı açık kapısının önlerinde belirdiğini görünce öfkeyle kızardı. Aman Tanrım, ne yapıyordu? Aklını tamamen mi yitirmişti? Bir korsanın onu yatağına taşımasına izin veriyordu!

Ah, evet, bir korsan... Tanrı gibi öpen, ona hayatında hiç hissetmediği
Generated by ABC Amber LIT Converter,
<http://www.processtext.com/abclit.html> kızgın değildi; sadece .şeyleri
hissettiren bir korsan. savaşmaktan yorulmuştu, onun ellerini üzerinde
arzulamaktan ve arzularına direnmek zorunda kalmaktan yorulmuştu

Kapıyı tekmeleyerek açtı ve onu içeri taşıdı, ardından kapıyı arkalarından
tekmeleyerek kapattı. Mandal uğursuz bir takırtıyla yerine oturdu. Daha önce
sadece iki kez girdiği kulübede utangaç bir şekilde etrafına bakındı. Yatağının
yanındaki lambada yanan alev kısa bir süre titredi, sonra güçlü bir şekilde
parladı, geminin hareketiyle ileri geri sallanarak kırmızı örtü ve mürekkepli
yastıklar üzerinde altın ışık saçtı... muhtemelen yüzlerce kadının süslediği aynı
kırmızı örtü.

Kalbi daha hızlı çarpıyordu. Burada olmamalıydı, onunla değil. O kadınlardan
biri olamazdı.

Ya da yapabilir miydi? Yüzüne baktı, bunun onun için yeni bir fetihten daha
fazlasını ifade ettiğine dair bir işaret arıyordu. Ama gözleri onunkilere
kilitlendiğinde, bu olasılık bile önemini yitirdi. Onun ihtiyacında kaybolmuştu,
kendisinininkini yansıtan bir ihtiyaç.

Ateşli bakışlarını kızın üzerinde tutarak, onu önünde durması için indirdi,
yatağına o kadar yakındı ki, kız kayan zeminde dengesini sağladığında diziyile
yatağı sıyırdı. "Arkanı dön," dedi kalın bir sesle.

Nedenini bilmiyordu ama onun emrine itaat etti. Elleri korsajını çözdüğünde,
içini bir ürperti kapladı... bir beklenti ürpertisi. Ne yaptığını çok iyi bilen bir
adam gibi onu soydu. Beyaz, bakire elbisesi yere düştü ve onu kambrik
şalvarıyla bıraktı.

Ancak adam elbisesini omuzlarından indirip göğüslerini ortaya çıkardığında
bir an paniğe kapıldığını fark etti. Daha önce de göğüslerini açmıştı ama bunu
hiç bu kadar bariz yapmamıştı. Ve kesinlikle hiçbir zaman bu kadar riskli bir
ortamda yapmamıştı. Bu, birlikteliklerini bir şekilde kaçınılmaz kılıyordu.

Adam elbisesini kalçalarının üzerinden kaydırmaya başladığında, kadın iki
eliyle adamın bileklerini yakaladı. "Gideon, lütfen... Yani, ben hiç... yani,
ben... ben-"

"-Bakire." Yüzünü ona çevirdi, ifadesi o kadar ciddiye ki kalbi daha hızlı çarpmaya başladı. "Bunu bilmediğimi mi sanıyorsun? Hiçbir kadın namusunu korumak için bu kadar çok savaşımamıştır. Ama artık savaşmaya gerek yok."

Oluşturuldu tarafından **ABC** **Amber** **LIT** **Dönüştürücü,** <http://www.processtext.com/abelit.html>

Bir elini vücudunda gezdirerek çıplak göğsünü şekillendirdi ve kadın iç çekene kadar meme ucuyla oynadı. "Sen de buna benim kadar hazırsın tatlım. Şimdi bana inanmıyorsan bile kısa süre içinde inanacaksın. İffetini kaybettiğin için asla pişman olmayacağına söz veriyorum."

Adamın haklı olduğundan şüphelenmesine rağmen, adam üstünü tamamen çıkararak onu doğduğu günkü gibi çıplak bıraktığında rengi kıpkırmızı oldu.

Hafifçe geri çekilerek ona uzun, baştan çıkarıcı bir bakış attı, göğüslerinde, karnında... bacaklarının arasındaki saç tutamında oyalandı. Onun bakışlarına maruz kaldığına, hatta bunu hoş karşıladığına inanamıyordu. Ama bir ay önce biri ona bir korsan kaptanının yatağının yanında durup, rıhtımdaki bir tart gibi onun dokunuşunu arzulayacağını söyleseydi, onlarla alay ederdi.

Karakterli bir kadın kendini gizlerdi ama o karakterli bir kadın olmaktan fena halde sıkılmıştı. Daha önce hiçbir erkek ona böyle bakmamıştı ve bu durum onu çok utandırır da, hayranlık dolu bakışlarından kadınsı bir gurur duyuyordu.

Bu bakışın altında kadının nefes alış veriş de onunki kadar zorlaştı. Ta ki adam bir parmağıyla göğsünün altından karnına, oradan da kalçalarına doğru okşayana kadar. Sonra nefes almayı tamamen bıraktı.

"Bozulmak için yaratılmış bir vücudun var," dedi sert bir fısıltıyla. "Ve bu gece onu tamamen bozmak niyetindeyim."

Adamın sözleriyle kadının içinden küçük bir heyecan geçti, bu heyecan adam yatağa oturup onu belinden yakaladığında ve bacaklarının arasında durması için ona yaklaştığında daha da keskinleşti. Ağzı kızın göğüslerinden birine yapıştı ve kızın nefesi kesilene kadar meme ucunu sertçe emdi. Oh, neden böyle yapmak zorundaydı ki?

Nefis mi? Neden sakar, beceriksiz ya da hatta zalim olamıyordu? O zaman onunla dövüşebilirdi.

Ama baştan çıkarma konusunda mükemmel bir ustaydı. Ağzı bir göğsünü okşarken, parmakları diğerini yoğurdu, ta ki ucu sıkı bir düğüm olana kadar, dokunuşu için, sıcak ağzı ve zeki parmakları için ağrıyordu. Kadın adamın başını daha sıkı kavradı ve adam inledi.

"Tadın çok güzel," diye mırıldandı göğsüne karşı. "Ve seni çok uzun zamandır istiyordum... çok uzun zamandır..."

Oluşturuldu **tarafından** **ABC** **Amber** **LIT** **_____**
Dönüştürücü, <http://www.processtext.com/abclit.html>

Sonra sertçe tekrar göğsüne bastırdı, elleri göğüs kafesini, belini, kalçalarını okşarken dikkatini dağıttı. Bacaklarını onunkilerin arasına kaydırduğında onu gafil avladı, sonra kucağına oturana kadar onu öne doğru çekti, dizleri büküldü ve kalçalarının her iki yanında yatağa yaslandı. Bu hareket onu pervasızca ona açtı, o kadar pervasızca ki kıpkırmızı yüzünü omzuna sakladı.

Ama onun kendisinden saklanmasına izin vermeyecekti. Kızın çenesini yukarı kaldırarak yüzüne baktı, dudaklarında şeytani bir gülümseme oynayıyordu. "Ormanda sana ne yaptığımı hatırlıyor musun? Bunu tekrar yapmamı ister misin?"

Tek bir kelime bile edemedi, utanç içinde ona bakakaldı. Adam elini kalçasına götürdü, sonra da yumuşak iç deride gezdirdi. Arzu dolu bir ürperti kadının üzerine fısıldadı ve utancından alt bedeni ona doğru birazcık dalgalandı. Adam bilmiş bir bakışla elini kızın nemli buklelerine değene kadar yukarı kaldırdı. Ama orada durdu.

Gözleri onunkilere kilitlendi, bir amaç uğruna parlıyordu. "Senden duymak istiyorum Sara. Bana ne istediğini söyle. Beni içinde istediğini söyle."

Yanakları daha da alevlendi. Oh, çok acımasızdı. Ona söylediği onca şeyin, onu reddettiği onca zamanın intikamını alıyordu.

"Biliyorum," dedi sinir bozucu bir güvenle. "Ama bunu söylemeni istiyorum. Yarın kadınlara senin dışında ırzına geçtiğimi söylemene izin vermeyeceğim." Başparmağı kızın nemli saçlarını ayırarak

Oradaki küçük çıkıntı, onun sarsılmasına ve utançla kendini ona doğru bastırmasına neden oldu. Ama başparmağı bu kısa okşamadan sonra dans ederek uzaklaştı.

"Beni istediğini söyle Sara," diye hırladı. "Söyle!"

Şimdi eli tekrar kalçasının içini okşuyor, bu duyuşal vuruşları daha yukarıda hissetmek için canını yakıyordu. Kıpırdandı, o korkunç ele ve onun cazip zevk teklifine yaklaşmaya çalıştı, ama o bunu yaptığında adam ellerini onun üzerinden çekti.

"Lütfen, Gideon... lütfen... dokun bana... "Sözcükler, o daha onları durduramadan ağzından çıkmıştı. Sesi kendi sesi gibi bile değildi, nefes nefese ve şehvet doluydu. Başka bir kadın bedenini ele geçirmiş, onu böyle ahlaksızca davranmaya zorluyordu ve buna engel olamıyordu. "Lütfen..."

Generated by ABC Amber LIT Converter,
<http://www.processtext.com/abclit.html>

Kaşlarını çattı. "Senden alacağım tek şey bu, değil mi? Pekâlâ. Bu kadarı yeterli. Şimdilik."

Sonra bir parmağını kadının dudaklarından bir iç çekiş çıkaran kadife bir vuruşla kadının derinliklerine kaydırđı. Yavaş hareket etmeye başladı... gir... geri çekil... gir... geri çekil. Kadın adamın ellerine karşı sallandı ve adamın ısıltılı bakışları ona fazla geldiğinde yüzünü tekrar adamın omzuna sakladı.

Saçları yanağına değiyor, duman ve kor kokuyordu. Yangınla savaştıklarından beri banyo yapmış olmasına rağmen, hâlâ Yozlaşma Prensi'nin kokusunu taşıyordu - alevler, küller ve kükürt.

Önemli değildi. Adam cehennemin kapılarında durmuş onu içeri çağırıyordu ve kadın hiç düşünmeden kapılara doğru koştu. Tanrı onu affetsin ama onu istiyordu. Onu şimdiye kadar istediğı her şeyden daha çok istiyordu. Ormandaki o günden beri lanetlenmeye doğru gidiyordu ve bu gece sadece kaderini mühürlemişti.

Yanağını okşadı, sonra ağzı onunkini aradı ve ihtiyacını artıran vahşî bir hevesle aldı. Dili, parmaklarının hareketlerini taklit ederek içeri girip çıkıyordu. Adamın bacaklarının arasındaki uyarılmayı hissedebiliyordu ama adam onu böylesine derin ve erotik bir şekilde okşarken buna pek aldırmış etmedi.

Vuruşlar. Öpüşmelerini kesti, nefesi sert ve gırtlaktan geliyordu. Dudaklarından garip yeni sesler çıkarken saçları yüzüne düştü. Adamın kıllarla kaplı göğsünün, artık hassaslaşmış olan göğüslerine yaptığı baskı, lezzetli hisleri daha da arttırdı.

Onu daha önce verdiği zevkin eşiğine getirdi, sonra elini aniden geri çekti. Kendini durduramadan dudaklarından bir protesto iniltisi kaçtı ve gözleri fal taşı gibi açıldı.

Yüzünde kesinlikle kötücül bir ifade vardı. "Bu sefer değil, tatlım. Bu sefer birlikte ulaşacağız."

Kadın ne demek istediğini anlayamadan ona bakarken, adam onu kucağından kaldırıp tekrar yatağa yatırdı, sonra da yatağın yanında ayağa kalktı. Kemer tokasını çekiştirerek kemerini çıkardı ve bir kenara fırlattı. Pantolonunun düğmelerini koparıp sürükleyerek çıkarırken, kabinin yarısına kadar yere çarptığını duydu.

Onu tamamen çıplak görünce ağzı sessiz bir "0" yaptı. Demek erkekler böyle görünüyordu. Gideon'un giysilerini çıkarmış halini görmeye kimsenin onu hazırlayabileceğinden şüpheliydi. Zayıf, yaralı göbeği... koyu renk kıllarla çevrili göbeği... saatlerce **Generated by ABC Amber LIT Converter,** <http://www.processtext.com/abclit.html> hareket halindeki bir geminin dengede durduğunu ediyordu. güvertesinde gösteren kalın, kordonlu kalçaları... bunların hepsi aynı anda onu hem tahrik ediyor hem de şoke

Ama onu en çok hayrete düşüren şey, adamın kalçalarının arasında yatan şeydi. Tamamen uyarılmıştı, her kadını sersemletecek kadar erkekti. *Bunu* onun içine mi sokacaktı? Onu öldürecekti!

"Ben... Ben... "Bakışlarını onun yüzüne kaldırdı, anlamasını sağlamak için çaresizce çabalıyordu. "Bunu yapamam!"

Doğrulup üzerini örtmek için bir yastığa uzandı ama adam onun için çok hızlıydı. Yatağa tırmanıp onun yanında diz çöktü ve kadın onun korkularıyla alay etmesini bekledi. Bunun yerine, onun sıkılı elini ağzına götürdü ve gevşeyip açılana kadar parmaklarını öptü.

Kadın ne yaptığını anlamadan, adam onun elini tutmuş ve sert aletinın üzerine yerleştirmişti. Kadın elini geri çekmeye çalıştı ama adam parmaklarını onunkilere doladı. "Görüyorsun ya," diye mırıldandı gergin bir sesle,

"O kadar da kötü değil, değil mi? Sadece et. Senin için acı çeken, senin içine ait olan bir et."

Elini üzerinde gezdirdi ve sertliğini saran sıkı, pürüzsüz teni hissetmesine izin verdi. Parmakları ondan uzaklaştı ve adam küfredip elini itene kadar hareketi sürdürdü. "Böyle devam edersen delireceğim, tatlım. Senin için çok hazırım." Ona bir gülümseme gönderdi. "Ve sen de benim için hazırsın."

Kadın asla hazır olamayacağını söylemek için ağzını açtığında, adam onu öptü, kolları onu öylesine sımsıkı kavramıştı ki nefes almakta zorlanıyordu. Kız daha ne olduğunu anlamadan, adam kızın bedenini kendi bedeninin altına doğru kaydırıyor ve dizleriyle kızın bacaklarını ayırıyordu.

Sonra adam onun içine doğru kaymaya başladı. İçeri girince nefesi kesildi ve şok içinde ağzını onunkinden ayırdı.

"Her şey yolunda," diye fısıldadı yatıştırıcı bir ses tonuyla. "Rahatla, tatlım. Sadece rahatla."

"Bunu nasıl yapacağım?" diye korkuyla bağırdı. Adamın içinde, üstünde, etrafında olduğunu fazlasıyla farkındaydı. Kendini hiç bu kadar çaresiz, bu kadar fethedilmiş hissetmemişti.

Oluşturuldu **tarafından** **ABC** **Amber** **LIT** **_____**
Converter, <http://www.processtext.com/abclit.html> Siyah saçlarından bir tutam düşerek alnına onu şeytani bir görünüme büründürse de sonraki sözleri hiç de öyle değildi. "Bilmiyorum," diye mırıldandı belirsiz bir tonla. "Daha önce hiç bakire almadım."

Adam onun içinde daha da ilerledi ve kadın sertleşti. "Ne kadar harika," dedi alaycı bir tavırla, çünkü içine girme hissi daha da artmıştı. "Bu işte acemisin."

Sanki bir sırtımayı bastırıyormuş gibi dudakları seğirdi. Ya da bir inilti. "Bakire alma konusunda sadece bir acemiyim. Ama bu durumu düzeltmek üzereyim."

Kadının içinde biraz daha ilerledi, sonra aniden durdu, yüzüne bakarken gözleri ciddileşti. "Kızlığını bozduğumda canının biraz yanacağını biliyorsun, değil mi?"

Sözsüzce başını salladı.

"Seni gereğinden fazla incitmeyeceğim konusunda bana güveniyor musun?"

Yüzündeki her kas yavaşça içine girme çabasından dolayı gergin görünüyordu ve gözleri ihtiyaçla parlıyordu. Yine de durdu, onun cevabını bekledi. Bu onu başka hiçbir şeyin yapamayacağı kadar rahatlatmıştı. Bir korsan olabilirdi ama ona kasten zarar vermezdi.

Yine de onun kendisini derinden yaralayabilecek güce

sahip olmasından korkuyordu. "Sana güveniyorum,"

diye fısıldadı.

"Güzel." Kendini tamamen onun içinde kılıfladı.

Sadece kısa süreli bir acı patlamasıydı ama onu ağlatmaya yetti. Ağlamasını ağzıyla yakaladı ve rahatlayana kadar onu öptü. Sonra hareket etmeye başladı, uzun, yavaş vuruşlarla içine doğru kaydı. İlk başta sıkı ve yabancı hissetti. Sonra onun içindeki kaygan sürtünme onu ısıtmaya, içinde ilgi çekici yeni hisler uyandırmaya başladı. Kendini onun için açılmış ve gevşemiş hissetti, tıpkı rüzgârın güçlü itişini kabul etmek için açılan bir yelken gibi, içinde.

Oluşturuldu **tarafından** **ABC** **Amber** **LIT** **_____**
[Dönüştürücü, http://www.processtext.com/abclit.html](http://www.processtext.com/abclit.html)

Gözleri gökyüzünün ve fırtınalı denizin maviliğinde, kendini onun üzerinde tuttu. Daha derine, daha sert itti, daha fazlası için acı çekmesini sağladı.

Tatlı bir cennet ve cehennem azabı bir aradaydı. Ona sahip olmak ama yeterli değil... onu istemek ama çok fazla. Ne yaptığının ancak yarı bilincinde olarak, onu kendine bağlamak için kollarına yapıştı. Adam inledi, arzu

Temposunu artırdıkça yüzünde daha da alevleniyordu. Adam sanki onu kaybetmekten korkuyormuş gibi kızın içine daldı ve kız fırtınayı atlatmak için tırnaklarını adamın kollarına geçirdi.

Sanki adam onun tam kalbine ulaşmış gibi hissediyordu. Gemi onu salladı ve o da onu salladı, daha derine ve daha derine itti, ona ihtiyaç duyarak haykırana kadar içindeki gerilimi artırdı.

"Tanrım," diye mırıldandı, tıpkı efsanevi bir deniz canavarının dalgalara binmesi gibi çılgınca içine girerken. "Tanrım, Sara... Sara'm... evet, Sara'm..."

İçindeki basınç arttıkça başı yastıklara çarpıyor, haykırıyor ve vücudunu onunkiyle birleştirmek için daha da zorlanıyordu.

"Evet... oh, evet-Sara!" diye yarı bağırdı, yarı homurdandı, kendini kabzasına kadar içine sokarken. Kendini içine bırakırken sarsıntılı titremeler vücudunu sarstı. Kadın uçurumun kenarına geldi ve kendini boşlukta savrulurken hissetti.

Onun altında zevk çığlıkları atarken, bir an için adamın sonunda tam olarak söz verdiği şeyi yaptığını düşündü. Onu baştan çıkarmıştı. Ve sonsuz utancına rağmen, bundan zevk almıştı. O kötüydü, gerçekten kötüydü.

Ah, kötü olmak ne muhteşem bir şeydi.

Bölüm 19

Oluşturuldu tarafından ABC Amber LIT _____
Dönüştürücü, <http://www.processtext.com/abclit.html>

"^"

İnsan daha önlüğünü ve önlüğünü çıkarır çıkarmaz, "Bayan yakında evlenecek!" diye bağırmaya başlıyorlar... Ne kadar gülünç! Bizi hayatın tüm zevklerinden mahrum etmek istiyorlar, hem de tam da zevk almaya başladığımız bir anda.

-Eliza Haywood

İngiliz oyuncu ve oyun yazarı

Bayan Betty Thoughtless'ın Geçmişi

Sara rüya görüyordu. Gideon onunla birlikte bir sunakta duruyordu, medeni ve son derece İngiliz görünüyordu. Siyah saçları uzun bir fötr şapkanın altında kulaklarına yakın kesilmişti ve kılıcı yoktu. Gideon koyu mavi ince kumaştan şık bir frak giymişti, Sara ise beyaz ipekten pırıl pırıl bir elbise giymiş, kurdele ve portakal çiçeği dallarıyla süslenmiş dantelli bir başlık takmıştı.

Ama etrafına baktığında kilisenin kumar oynayan, içki içen ve kutsal mekânı kirleten mahkûm kadınlar ve korsanlarla dolu olduğunu gördü. Açık kapılardan Petey ve Jordan'ı görebiliyordu ama içeri girmediler. Bunun yerine, ona sırtlarını dönmeden önce küçümseyici, aşağılayıcı bakışlar attılar.

Oluşturuldu tarafından ABC Amber LIT _____
Dönüştürücü, <http://www.processtext.com/abclit.html>

Onlara doğru gerindi ama Gideon kolunu sıkarak kıpırdamamasını emretti. Aniden frakı kaybordu, altındaki deri yelek ve kılıç ortaya çıktı ve kız onların başından beri orada olduklarını fark etti.

"Artık ait olduğun yer burası." Yüz ifadesi mesafeli ve katıydı; parmakları kızın koluna acımasızca batıyordu. "Sen bize aitsin. Sen bizden birisin."

"Ama kardeşimle konuşmalıyım... Jordan'ı görmeliyim... Lütfen kardeşimi görmeme izin verin..."

Jordan'ın adını fısıldayan kendi sesine uyandı.

Rüya gördüğünü anlaması birkaç dakikasını, nerede olduğunu hatırlaması da birkaç dakikasını aldı. Başını sallayarak temizledi, boş yatakta doğruldu ve Gideon'un kamarasına baktı, hızlı bir utanç dalgası yanaklarını pembeleştirdi. Aman Tanrım, onun yatağında çıplaktı.

Bir gece öncesine ait anılar sel olup aktı: Gideon'un onu istediğini itiraf etmeye zorlaması... ikinci kez sevişmeleri, Gideon'un onu üzerine çekip hızını belirlemesine izin vermesi... doygun ve uykulu hissetmesi, Gideon'un onu kollarının arasında sımsıkı tutarken uykuya dalması.

En azından onun kollarında uyanmamıştı. Buna katlanamazdı. Dün gece kendini ona vermek son derece doğru gelmişti. Daha önceki tartışmaları, yangın, hepsi onları birbirlerinin kollarına atmak için bir araya gelmişti.

Ama şimdi, sabahın sert ışığında, bunun bir hata olduğunu biliyordu. Muazzam bir hata. Petey, Jordan'la birlikte geri dönecekti. Kendini ve ailesini küçük düşürdüğünü bile bile onlarla nasıl yüzleşebilirdi?

Elbette bunu Gideon'a söyleyemezdi. Hayır, ona hiçbir şey açıklayamazdı - dün gece neden bu kadar zayıf olduğunu... neden zayıf olmaya devam edemediğini. Neden sevgili olarak devam edemeyeceklerini anlayamazdı.

Tabii o isterse. İstemeyebilirdi. Hâlâ onunla evlenmek istediğini . **Generated by ABC Amber LIT Converter,** <http://www.processtext.com/abclit.html>bile söylememişti

Kaşlarını çattı. *Onunla* evlenmek istediğinden değil. Kesinlikle hayır. Rüyasının da kanıtladığı gibi, onunla evlenmek hatasını daha da derinleştirmekten başka bir işe yaramayacaktı. Masumiyetini gösteren kıpkırmızı lekeyi hâlâ taşıyan çarşafların arasından hızla kaydı. Lekeye bakmak için bir an durakladı. Gitmişti, hepsi gitmişti. Bir daha asla hizmetçi olamayacaktı.

Ama şimdi bunun için endişelenecek zamanı yoktu. Adam dönmeden, ona iyi niyetini unutturmadan önce giyinmeli ve gitmeliydi. Bacaklarının arasındaki acının fazlasıyla farkında olarak yerde vardiyasını aradı ama hiçbir yerde iz yoktu. Çılgınca etrafına bakındı. Kıyafetlerinin hiçbirisi burada değildi.

"Bunu mu arıyordunuz?" diye bir ses geldi kulübenin kapısından.

Dönüp baktı, kalbi boğazına kaçmıştı. Gideon kapı aralığında uzanmış, vardiyası bir parmağından sarkıyordu. Üzerinde gri bir pantolon ve düğmeleri neredeyse beline kadar açık, karlı bir gömlek vardı. Sabahın ışığında yakışıklı ve çekici görünüyordu ve o kadar erkeksiydi ki kadının nefesini kesmişti.

Bu adama lanet olsun! Neden bu kadar çekici olmak zorunda?

"Ben yokken kaçmaya çalışabileceğini düşündüm, bu yüzden kabindeki kıyafetlerini çıkarma cüretini gösterdim." Adamın bakışları kadının çıplak vücudunda anlamlı bir yavaşlıkla aşağı doğru kaydı. "Görüyorum ki bu dahiyane bir hareketmiş."

Öfkeyle kızardı. Gecenin bir yarısında, tutkuyla sarhoşken onun önünde soyunmuş olarak durmak başka bir şeydi. Bunu güpegündüz yapmak bambaşka bir şeydi. Açık kapı aralığından kaçamak bir bakış attı. Ya adamlarından biri salona girerse? Bu ne kadar utanç verici olurdu!

Elini uzattı. "Lütfen, Gideon, onu bana ver."

Odaya girdi ve kapıyı arkasından kapattı. Gülümseyerek vardiyasını kapının yanındaki kancaya astı, sonra ona doğru geldi. "Henüz değil. Sabahları sana bakmayı seviyorum. Daha sonra giyinmek için bolca zaman var."

Oluşturuldu   **tarafından**   **ABC**   **Amber**   **LIT**   _____
_____ **Dönüştürücü, <http://www.processtext.com/abclit.html>**

"Ama... ama..."

Eli beline dolanarak onu kendine çekti. Gözlerinde yine o tanıdık ışık vardı, dün gece ona her baktığında gördüğü ışık. Ve tamamen utanç verici bir şekilde, bu ateşin altında yumuşadığını ve sıvılaştığını hissetti.

"Günaydın," diye mırıldandı başını ona doğru eğerken. "Lütfen,

Gideon-"

" böyle, tatlım. 'Lütfen, Gideon... daha fazla, Gideon... Seni istiyorum, Gideon'-"

"Neden, seni kurnaz-"

Adam onun sözlerini bir öpücükle bastırdı, uzun, aç bir öpücüktü bu ve onu pudinge çevirdi. Sonunda adam öpücüğünü çektiğinde, kadının nutku tutulmuştu ve adam sırtıyordu. "Çok daha iyi. Sana karşı yanlış bir yaklaşım izlediğimi görüyorum. Ağzını her açtığında seni öpmeliydim."

Kızgın bir kobra gibi şişti. "Şimdi, buraya bakın, Kaptan Horn-"

Bu sefer onu kestiğinde, sadece bir öpücükle yetinmedi. Bu kez onu kaldırdı ve yatağa taşıdı, ağzı her adımda onunla sevişiyordu. Ve onu yatağa kadar takip ettiğinde, dizleriyle uyluklarını ayırmadan önce kıyafetlerini hızla çıkardığında, sadece ona açılabilirdi, onu ağrıtabilecek bir şiddetle içine girerken onu karşılamak için yükseldi.

Bu kez sevişmeleri, bir daha asla çiftleşme şansları olmayacağından korkan iki insanın aceleciliğiyle hızlı ve vahşiydi. Şaşkınlığına rağmen, o da en az onun kadar istekliydi. Onun içinde, etrafında olmasını, korkularını kovmasını istiyordu. Asla olamayacağını bilse de onun kendisine ait olmasını istiyordu.

Oluşturuldu **tarafından** **ABC** **Amber** **LIT** **_____**
Dönüştürücü, <http://www.processtext.com/abclit.html>
Daha sonra, yatıyordukollarında kaşık şeklinde . Güverteden gelen ayak seslerine rağmen

Duvarın diğer tarafında Barnaby denizcilere emirler , Gideon'un kollarında olmaktan huzur ve mutluluk duyuyordu.

Bu duruma nasıl gelmişti? Hangi sapık iblis ona dokunduğu anda tüm iyi niyetlerini unutturmuştu? Hiç şüphe yok ki Gideon gerçekten de bir satirdi; çok yetenekli, çok zeki ve onu istediği zaman baştan çıkarabilecek bir satir. En kötüsü de bunu biliyordu.

Kulağına bir öpücük kondurdu, nefesi kızın sıcak yanaklarını havalandırdı. Sonra parmaklarını çıplak karnının üzerinde kışkırtıcı bir şekilde gezdirdi. "Süleyman'ın Şarkısı ne diyor? 'Karnın zambaklarla süslenmiş bir buğday yığını gibi."

Aman Tanrım, lanetli adam şimdi de İncil'deki şiirlerden en çirkin bağlamda alıntı yapıyordu. Gerçekten de kötüydü.

"Ve göğüslerin-" diye başladı.

"Gideon!" diye itiraz etti, yüzü alev alev yanarken dönüp ona baktı. "Gerçekten, bu pasaj oldukça uygunsuz. Yüksek sesle... tekrarlanmaması gerekiyor."

Ona gülümsedi, yüzünde pişmanlık duymayan bir ifade vardı. "Ben bir korsanım. Uygunsuz şeyler söylemem gerekir." Gözleri parlayarak kadının saçından iki tutam kopardı, sonra omuzlarına ve göğüslerine yerleştirdi. "Ama iffetli olmakta ısrar ediyorsan, daha az... uygunsuz bir şeyden bahsedeceğim. Saçlarınız gibi." Saçlarını ondan beklemeyeceği bir incelikle okşadı. Sesi yumuşak ve neredeyse hüzünlüydü. "Saçlarını seviyorum. Bakır paralar, ham ipek ve Bayan Mulligan'ın perdeleri gibi."

"Bayan Mulligan?" Kadın kaşlarını çatarak ona baktı. "Bayan Mulligan'ın kim olduğunu ve perdeleriyle ne yaptığınızı sorabilir miyim?"

"Yapmayın Bayan Willis, bana kıskandığınızı söylemeyin."

Sefil herif. Tabii ki kıskançtı. Ama bunu onun bilmesine asla izin vermezdi. Çenesini yukarı kaldırarak **Generated by ABC Amber LIT Converter,** <http://www.processtext.com/abclit.html> için umursamaz bir ton denedi.

"Muhtemelen Hıristiyan âlemindeki kadınların yarısıyla yatmış olan bir korsanı kıskanmakla aptallık etmiş olmaz mıyım?"

Bu yüzündeki sırıtışı sildi. Kırpılmış bir yeminle yastıklara yaslandı. "Pek fazla değil. Muhtemelen Hıristiyanlık âlemindeki kadınların sadece dörtte biri. Yine de her yarım saatte bir kadınla yatmaya çalışıyorum. Bu beni genç tutuyor."

Onun alaycılığına aldırmadan, "Ve Bayan Mulligan da onlardan biriydi sanırım," diye tersledi.

"Oh, tabii ki. Fırsat buldukça yetmiş iki yaşındaki kadınlarla yatarım."

Bir anda kendini tam bir aptal gibi hissetti. "Ah."

"Kıskanıyorsun, değil mi?" Bir dirseğinin üzerinde doğruldu. "Hem de hiç gerek yokken. Bayan Mulligan, babamla birlikte kaldığımız pansiyonlardan birini işleten yaşlı bir kız kurusuydu."

Yüzüne baktığında, gözlerinin uzaklara baktığını gördü. "Orada yaşadığımızda yedi yaşında bile değildim," diye devam etti, "ve orada sadece altı ay kaldık. Çoğu yerde kaldığımızdan daha uzun bir süreydi." Saçlarıyla oynadı, tellerin parmaklarının arasından kayarak omuzlarının üzerinde toplanmasına izin verdi. "Ama misafir odasındaki perdeleri çok canlı hatırlıyorum. Kırmızı, ipeksi bir kumaştan yapılmışlardı ve güneş parladığında ateş gibi görünüyorlardı. Onların ateş *olduğunu* düşünmüştüm."

Dudaklarına bir gülümseme değdi. "Beni büyülediler. Ne zaman babam sarhoş olsa ve derslerimi kötü yaptığım için bana kayışla vursa, kaçıp misafir odasındaki perdelerin arkasına saklanır, ateşin beni koruyacağını umardım." Gözleri onunkilerle buluştu. "Sanırım, garip bir şekilde, öyle de oldu. O perdelerin arkasındayken beni hiç bulamadı. Ve ne zaman Bayan Mulligan beni orada bulsa, bana süt ve kurabiye verdi ve babam sarhoşluğunu atarken onunla birlikte yatağa kıvrılmama izin verdi. Altı yaşında bir çocuk için bu cennet gibiydi. Nazik ve anaçtı ve gülsuyu kokuyordu. Gülsuyu kokusunu çok severdim."

Boğazında bir yumru oluştu. Gideon'u küçük bir çocuk olarak hayal edebiliyordu, bir misafir odasının perdelerinin arkasında korkuyla saklanıyor, teselli için yaşlı bir kadına dönüyordu. Parmaklarını onun yanağına dokundurdu.

"Baban... sana sık sık kayışla vurur muydu?"

Oluşturuldu tarafından **ABC** **Amber** **LIT** **Converter,** <http://www.processtext.com/abclit.html>

Bakışları onunkilerle buluştu, irkildi, sonra bakışı bir uyurgezerin kendisini uyandıran kişiye gibi uzak durdu. Yatağa uzandı ve bir kolunu başının altına sokarak tavana baktı. "Üzerimde bir etki bırakacak kadar sık, eğer kastettiğin buysa." Ona hızlı ve soğuk bir bakış attı. "Muhtemelen bana biraz iyilik aşılılamak için bunu birkaç kez daha yapması gerektiğini düşünüyorsun. İncil'de ne diyor? 'Sopayı bırak, çocuğu şımart' mı?"

"*O iğrenç* ayetten alıntı yapma! İnsanların zulmü meşrulaştırmak için bunu kullanması korkunç. Bir çocuğu dövmek ona aşağılanma ve korkudan başka bir şey öğretmez."

Sanki onu anlamaya çalışıyormuş gibi uzun süre ona baktı. "Evet," dedi sonunda. "Tam olarak öğrettiği şey bu."

Kalbi göğsünde burkuldu. Zavallı Gideon. Kendi cennetini yaratmaya çalışmasına şaşmamalı. İçinde büyüdüğü dünya cennetten çok uzakmış gibi geliyordu. Hatta daha çok cehennem gibiydi.

"Bütün bunlar annen neredeydi?" diye sormadan edemedi. "Babanın seni dövmesini onayladı mı?"

Yüzü donuklaştı. Aniden yataktan kalktı ve pantolonunu çekti. "Buralarda değildi."

Yatakta doğrulan Sara, çarşafı göğsüne bastırdı. "Ne demek istiyorsun? Öldü mü?"

Kollarını çıplak göğsünün üzerinde kavuşturarak kalçasını masasının kenarına dayadı. Yüz hatları bir geminin pruvasındaki heykelcik kadar uzak ve soğuktu.

gemisi. "Onun gibi bir şey. Gerçekten fark etmez, değil mi? O orada değildi."

Burnunu çekti. "Eğer onun hakkında konuşmak istemiyorsan-"

"İstemiyorum." Sara ona yaralı bir bakış attığında, "Konuşmamız gereken daha önemli şeyler var, Sara. Bugün ne olacağı gibi."

Oluşturuldu tarafından ABC Amber LIT
Dönüştürücü, <http://www.processtext.com/abclit.html>

Konunun aniden değişmesi onu hazırlıksız yakaladı. "Bugün mü?"

"Kadınlar kocalarını seçtiğinde. Yoksa unuttun mu?"

Oh, evet. *Bu.* Aslında, yangının ve birlikte geçirdikleri gecenin ardından unutmuştu.

Cevap beklemeden devam etti. "Açıkçası yeni lojmanların inşa edilmesini bekleyemeyiz. Bu haftalar sürer. Sao Nicolau'ya giden adamlar bu sabah döndü, yani gecikmek için bir neden yok. Bilmem gerek
-" Sözüünü kesti, yüzünde kırılğan bir ifade belirdi. "Yani, kimi seçmeye niyetli olduğunuzu bilmek istiyorum."

"Neden? Onu onaylayabilesin diye mi?" diye

tersledi. "Bu da ne demek oluyor şimdi?"

Ses tonuna biraz sakinlik katmak için tüm çabasını harcadı. "Bu konuyu en son konuştuğumuzda, benimle evlenmek istemediğini açıkça belirtmiştin."

"Bu doğru değil. Hatırladığım kadarıyla 'önce malların tadına bakmak' istediğimi söylemiştim."

"Oh, evet, hatırlıyorum." Çarşafı koruyucu bir şekilde göğsüne bastırdı, acı sözlerine engel olamadı. "Şimdi 'malları denediğine' göre, testini başarıyla geçtim mi? Mükemmel yatak arkadaşını bulma arayışında diğer kadınlardan kaç tanesini 'denedin'?"

"Hayret bir şey Sara, seninle tanıştığımndan beri başka bir kadına dokunmadığımı biliyorsun." Elini saçlarının arasından geçirdi, Sara'nın onu hiç görmediği kadar rahatsız görünüyordu. "Dün gece birlikte yaptığımız şey... o bir test değildi. Ama bana bir şeyi kanıtladı. Seçimi ben yapıyor olsaydım, seninle evlenmeyi seçerdim, başka kimseyle değil. Ne yazık ki, anlaşmamızın şartlarına göre, seçimi ben yapmıyorum. Sen seçiyorsun. Ve soru şu ki, kimi seçeceksin?"

Oluşturuldu **tarafından** **ABC** **Amber** **LIT** **_____**
Dönüştürücü, <http://www.processtext.com/abclit.html>

Kafası karışmış ve parçalanmış ayırdıbir halde bakışlarını onunkilerden . Onunla evlenmek mi? Nasıl evlenebilirdi ki? Petey ve Jordan'ın buraya gelmesi muhtemelen bir aydan fazla sürecek olsa da, geleceklerdi; bundan emindi. Geldiklerinde de onlarla birlikte gitmeye niyetliydi. Öte yandan, bu ilgi çekici adada Gideon'la birlikte kalma, yeni bir dünya kurmasına yardım etme düşüncesi o kadar cazipti ki, neredeyse onun istediği her şeye evet diy.

Ama bu aptalca bir düşünceydi. O buraya ait değildi. Ve her halükarda, o sadece uygun bir yatak arkadaşı arıyordu. Bir nedenden dolayı onu seçmişti ama bu hiçbir şey ifade etmiyordu.

"Başka bir seçeneğim yok gibi bir şey," dedi kaçamak bir ifadeyle. "Kimseyle evlenmemeyi tercih ederdim ama sen buna izin vermiyorsun. Eğer ben seni seçmezsem, sen zaten benim yerime seçeceğini söyledin, yani ya seni kocam olarak seçeceğim ya da senin kendini kocam olarak atamana izin vereceğim. Hepsi aynı şey, değil mi?"

Gözleri alev alev yanarak ellerini yumruk yaptı. "Benimle evlenmektense hiç evlenmemeyi mi tercih ediyorsun? Dün gece paylaştıklarımızdan sonra bile benim evlenmek için yeterince iyi olmadığımı mı düşünüyorsun?"

"Sorun o değil, Gideon!" Ama Gideon ona bakıp bir açıklama beklediğini belli edince ne yapacağını şaşırdı. Ona gerçeği, yani yakında adadan kurtarılmayı beklediğini kesinlikle söyleyemezdi. "Bu... bu... ben henüz hazır değilim. Evlilik çok nihai bir şey. Seçme şansım olsaydı, bu kadar kısa bir tanışıklığın ardından evlenmezdim."

"Ne kadar ileri görüşlüsün," diye ısırdı. "Bekaretini bir erkeğe vermek nihai bir şey değil, ama onunla evlenmek nihai bir şey." Uzun bir süre daha ona baktı, gözleri kasvetli ve öfkeliydi. Sonra sertleşti. "Pekâlâ. 'Bu kadar kısa bir tanışıklığın ardından evlenmek' zorunda kalmayacaksın. Seni kesinlikle buna zorlamayacağım."

Gömleğini toparlayıp kapıya doğru yöneldi. "Bekle!

Ne demek istiyorsun? Ne demek istiyorsun?"

Tek kelime etmeden kapının dışına çıktı ve bir demet giysi alıp kulübenin içine attı. "Al bakalım. Bunlar sana Sao Nicolau'dan getirttiğim giysiler. Giyin. Yarım saat içinde seni güvertede görmeyi umuyorum." Kız başka bir şey sormadan adam gitmişti.

Oluşturuldu **tarafından** **ABC** **Amber** **LIT** **_____**
Dönüştürücü, <http://www.processtext.com/abclit.html>

Kapalı kapıya baktı bir , göğsüne rahatsız edici boşluk yerleşti. O ne yapmıştı? O şimdi neyin peşindeydi? Dün gece ona asla teslim olmamalıydı. Bu bir felaketti, tam bir felaket! Ve Tanrı aşkına, kendini bu durumdan nasıl kurtaracaktı?

* * *

Gideon yarım saat sonra güvertenin tepesinde durmuş, Sara'yı bulmak için kalabalığı tararken yüzü asılmıştı. Sara neredeydi? Bunun için burada olmalıydı.

Eğer bu fedakârlığı yapacaksa, onun da buna tanık olmasını istiyordu. Ne de olsa bunu sadece kendisi ve değerli kadınları için yapıyordu. Tanrı biliyor ya, başka hiç kimse onun bu açıklamasından memnun olmazdı. Adamları öfkeyle uluyacaktı.

Ama umurunda değildi. Kararını vermişti ve adamlarını kızdırmak anlamına gelse bile sonuna kadar gitmeye niyetliydi. Ayrıca, ne düşünürlerse düşünsünler, yaptığı şey durumlarına yardımcı olacaktı.

Bu kesinlikle onun kine yardımcı olur. Olabilecek tek şey bu olabilir.

Kalabalığı tekrar gözden geçirdi. Kadınlara ve erkeklere hitap etmek için güvertede son kez durduğu zamankinden çok farklı görünüyordu. Doğru, dün geceki yangın nedeniyle ruh hali o zamanki kadar kasvetliydi. Ama yangın aynı zamanda hepsini birbirine yaklaştırmıştı. Kadınlar erkeklere karşı daha rahat, erkekler de daha anlayışlıydı. Bazı kadın ve erkekler çoktan eşleşmişti ve bunu görmek onu memnun etmişti. Sara bunu onaylamayabilirdi ama en azından planı işe yarıyordu.

Düşüncelerinin nesnesi aniden kış güvertenin altından çıktı ve yüzünde dehşet dolu bir ifadeyle ona baktı. Onu görünce nabızı hızlandı, tıpkı ilk kadınıyla karşılaşan bir kamarotunki gibi. Adamların ona aldırıldığı beyaz işlemeli yerli bluzunu ve dökümlü erik eteğini giymişti. İçinde harika görünüyordu, saçları omuzlarına dökülmüş ve serbestti, rüzgâr ince pamuğu bacaklarına yapııştırıyor ve hayal gücüne çok az şey bırakıyordu.

Onunla yatmak, ona karşı duyduğu bu mantıksız arzuya bir son vermeliydi. Ama yapmamıştı. Sadece daha da kötüleştirdi. Tam şu anda onu tekrar istiyordu. Bu ironi onu boğmaya yetmişti. İngiliz soylu kadınlarını küçümsediği onca yıldan sonra, şimdi onlardan birini arzuluyor olmak gururuna gerçek bir darbe indirmişti.

Oluşturuldu **tarafından** **ABC** **Amber** **LIT** **_____**
Dönüştürücü, <http://www.processtext.com/abclit.html>

Ama aptal olmamıştı gururunun onu istediği şeyin peşinden gitmekten alıkoymasına izin verecek kadar ve Sara'yı istiyordu... evinde ve yatağında. Karısını seçmişti. Şimdi tek yapması gereken onun kendisini seçmesini sağlamaktı.

Bakışlarını ondan ayırarak grupla yüzleşti. Tam da bunu yapmak için planının ilk adımını atma zamanı gelmişti.

"Günaydın. Hepimizin yangından sağ salim kurtulmuş gibi görüldüğünü söylemekten memnuniyet duyuyorum. Kimse kaybolmadı." Öne doğru eğilerek ellerini parmaklıkların üzerine koydu. "Dün gece tüm konutları kaybettik ama bunun bizi durdurmasına izin vermeye niyetim yok. Birileri-" Burada sözünü kesti, bakışları kalabalığa dönmeden önce kısa bir süre Sara'ya kaydı. "Birisi Atlantis'in uğruna savaşmaya değer olduğunu görmemi sağladı." Adamları arasında bir onay mırıltısı duyuldu ve bu daha az oranda kadınlar tarafından da yankılandı.

"Adamların geri kalanı Sao Nicolau'dan döndüğüne göre," diye devam etti, "yeniden inşa için ihtiyacımız olan malzemelerin çoğuna sahibiz. Onların getirmediklerini de muhtemelen adadan temin edebiliriz."

Omuzlarını dikleştirdi. Şimdi işin zor kısmı gelmişti. "Bayan Willis kadınların yeniden inşa etmemize yardım etmek isteyeceklerini söyledi. Ben de onlara yardımları için bir tür tazminat teklif etmeye karar verdim." Durakladı. "Kocalarını seçmeleri için onlara bir ay daha veriyorum."

Önce şaşkın bir sessizlik oldu. Sonra adamlarının arasında alçak bir uğultu başladı ve yüzleri karararak onaylamaz bir hal aldı. Barnaby ona deliymiş gibi bakıyordu ama Silas şaşırtıcı derecede sakin görünüyordu.

Gideon sessizlik için elini kaldırdı. "Bazı kadınların potansiyel kocalarını çoktan bulduklarını biliyorum ve eğer devam edip evlenmek istiyorlarsa, bunu yapabilirler. Ancak geri kalan kadınlara gelince, biz yeniden inşa etmekle meşgul olacağız ve bize yardım ederken evlilik hayatının ek zorluklarıyla uğraşmak zorunda kalmamaları adil olur."

Sonunda Sara'ya bakmaya cesaret edebildi. Kızın ağzı açık kalmıştı. Ann onun yanına koştu, yüzü gülücüklerle doluydu ama Sara sadece ona bakıyordu. Şaşırtıcı bir şekilde, yüzünde hiçbir zafer belirtisi yoktu. Sadece yavaş yavaş minnettarlığa dönüşen bir şaşkınlık vardı.

Bakışlarını ondan ayırdı. Minnettar olmasını gerektirecek hiçbir şey yoktu ama bunu bilmiyordu. Öyle ya da böyle, onun olacaktı. Geçmişine bakılırsa onunla evlenmek istemesi delilikti. Ama ona sahip olmanın **Generated by ABC Amber LIT Converter, <http://www.processtext.com/abclit.html>** tek yolu buydu. Birlikte yaptıklarından dolayı şimdiden kendini suçlu hissediyordu. Bunu bu sabah onun gözlerinde görmüştü. Bir kadının içindeki bu tür bir suçluluk duygusundan kurtulmanın tek yolu onunla evlenmekti.

"Artık hepimiz gemide uyuyacağız," diye devam etti, "tabii bazılarınız çadır kurmak ya da akşamlarınızı sahilde yıldızların altında uzanarak geçirmek istemiyorsanız. Bunun dışında her şey eskisi gibi olacak. Erkekler kadınlara saygılı davranacak ve onların isteklerini yerine getirecek. Bu herkes için kabul edilebilir mi?"

Sessizliğe gömüldü ve protesto fırtınasının başlamasını bekledi. Ancak birkaç göstermelik şikâyet dışında, adamlar onun duyurusunu kabullenmiş görünüyordu. Belki onlar da bunun hikmetini anlamışlardı. Hatta bazıları kendi kadınlarıyla sorun yaşıyor olabilirdi. Belki de bir anlaşmaya varmak için daha fazla zamana ihtiyaçları vardı.

"Barnaby yeniden inşayla ilgili görevlendirmeleri yapmaktan sorumlu olacak ve Silas da yelkenlinin boşaltılmasını denetleyecek. Kadınlara gelince, nasıl yardım edebilecekleri konusunda Bayan Willis'e danışacağım. Hepsi bu kadar. Gidebilirsiniz."

Merdivenlerden güverteye inerken Sara'yı aradı ama etrafı ona sorular soran kadınlarla çevriliydi. Sonra Barnaby'nin yüzünde çatık bir ifadeyle ona doğru geldiğini gördü. Gideon ikinci kaptanın kendisine ulaşmasını bekledi.

"Sana neler oluyor böyle?" Barnaby her zamanki küstahlığından daha fazlasını yaparak konuştu. "Önce adamların yarısını erzak için göndermeyi kabul ediyorsun, şimdi de düğünleri erteliyorsun. Bence kadınları evlendirelim ve şu lanet işi bitirelim, sonra da ev inşa etmeyi düşünürüz!"

Gideon, "Evet ve ikimiz de senin kadınlarla olan deneyiminin boyutunu biliyoruz," diye karşılık verdi. "Onları yatağa atıp bir kenara atıyorsun. Metreslerine bu şekilde davranabilirsin Barnaby, ama karılarına bunu yapamazsın."

"Ve ne zamandan beri bir eşe nasıl davranılacağını biliyorsun? En son ne zaman bir aydan fazla bir metresin oldu?"

"Doğru, biliyorum." Gideon, Barnaby'nin yanından geçip Sara'nın durduğu yere baktı, saçları sabah güneşinde ateş şeritleri gibi parlıyordu. "Ama bu benim düzeltmeye niyetli olduğum bir şey."

Oluşturuldu **tarafından** **ABC** **Amber** **LIT** **_____**
Dönüştürücü, <http://www.processtext.com/abclit.html>

Barnaby onun bakışlarını takip etti. kaşlarını çatarak ". Yine o kadın. Seni ele geçirmiş." Gideon cevap vermeyince Barnaby ekledi: "Evlenmeyi planladığın kişi o mu? Gerçekten de o katı boyunlu namuslu kadının seni seçeceğini mi düşünüyorsun?"

Gideon, Barnaby'nin Sara'yı hiç de uygun olmayan bir şekilde tanımlaması karşısında gülümsemesini bastırdı. "Zaman verilirse beni seçecektir. Bundan emin olabilirsiniz."

"Demek bütün mesele buymuş. 'Leydiye' kur yapmak için kendine zaman veriyorsun. Sanırım bu geri kalanımızın onu unutabileceği anlamına geliyor."

Barnaby'ye değerlendirci bir bakış fırlattı. "Az önce onu 'katı boyunlu bir namuslu' olarak reddetmedin mi?"

"Bazı erkekler namuslulardan *hoşlanır*, bilirsin."

Gideon kırmızıyı gördü. "gelirse olmaz. Adamlara Sara Willis'in benim olduğunu söyle. Hiçbirinin onun yanağını öpmesine bile izin yok, anladın mı?"

Barnaby teslim olmak için ellerini kaldırdı. "Elbette Kaptan, elbette. Merak etmeyin. Kimse senin kadınına çalmaya çalışacak kadar aptal değildir."

Senin kadının. Kulağa hoş geliyordu. "Güzel. Şimdi izin verirseniz 'kadınım'la' biraz konuşmak istiyorum."

Bununla birlikte Barnaby'nin yanından ayrıldı ve Sara'nın Louisa ile konuştuğu yere doğru yürüdü.

İki kadın dönüp ona bakınca, "Louisa, bizi yalnız bırakır mısın lütfen?" dedi. "Sara'yla yalnız konuşmam gerekiyor."

"Elbette," diye mırıldandı Louisa, ancak Louisa'nın kulak mesafesinin hemen dışında hareket ederken gözlerini ondan ayırmadığını fark etti.

Oluşturuldu **tarafından** **ABC** **Amber** **LIT** **_____**
[Dönüştürücü, http://www.processtext.com/abclit.html](http://www.processtext.com/abclit.html)

Kız hızla güverteden aşağı inene kadar ona kaşlarını çatı. Sonra dikkatini Sara'ya çevirdi. "Bu kadın seni gözünün önünden ayırmıyor. Ne o, senin koruyucun mu?"

"Sadece benim için endişeleniyor, hepsi bu."

"Artık senin için endişelenmesine gerek yok. Artık sana ben bakıyorum."

Sara'nın yüzünde yumuşak bir gülümseme belirdi. "Evet, bunu görebiliyorum. Gerçekten, Gideon, bize daha fazla zaman vermen çok nazik bir davranıştı. Pişman olmayacaksın. Herkes için daha iyi olacak. Göreceksin."

Ona dikkatle baktı. "Senin için de mi?"

Kızardı. "Evet, elbette." kaçırdı ve parmaklarını her zaman taktığı madalyona dokundurdu.

"Seninle konuşmam gereken bir şey var, Gideon. Ben... yani... dün gece olanlar... bunun tekrarlanmaması gerektiğini düşünüyorum."

"Ateşi mi kastediyorsun?" diye sordu, kasıtlı olarak anlamazlıktan gelerek. Bunu ona söylediğine inanamıyordu, özellikle de yaptığı büyük jestten sonra!

Bakışları tekrar onunkilere döndü. "Yangından bahsetmediğimi gayet iyi biliyorsun. Yani, aynı yatağı paylaşmamız. Bu uygun değil-"

"Adab-ı muaşeret konusunda endişelenmek için biraz geç değil mi?"

"Belki de. Ama ben... yine de dün geceyi tekrarlamamamız gerektiğini düşünüyorum." Adam ona kuşku dolu bir bakış fırlattığında, aceleyle ekledi: "Eğer evlenmeyi düşünüyorsak, birbirimizi daha iyi tanımalıyız ve yatakta demek istemiyorum. Sen benimle sevişirken doğru düzgün düşünemiyorum-"

"Güzel."

Oluşturuldu **tarafından** **ABC** **Amber** **LIT** **_____**
Dönüştürücü, <http://www.processtext.com/abclit.html>

"Bu hiç iyi *değil*. Evlilik ömür boyu sürecektir bir karar. Bu kararı açık bir zihinle vermek istiyorum."

"Zihnini temizleyebilirim," diye homurdandı ve ona doğru uzandı.

Ama kadın ondan uzaklaştı. "Hayır! Demek istediğim tam olarak bu. Bana senden başka her şeyi unutturmak istiyorsun. Sonra kendimi seninle evli bulacağım ve bunun nasıl olduğunu merak edeceğim. Bunu istemiyorum; seninle evlenmeyi kabul ettiğimde ne yaptığımı bilmek istiyorum."

Kadını şaşırt. Neden her zaman her şeyi *düşünmek* zorundaydı? Neden diğer kadınlar gibi olamıyor, bir erkeğin ayaklarını yerden kesmesine izin vermekle yetiniyordu?

Kısa bir süre durdu. Annesi de aynen böyle yapmıştı ve bu ne büyük bir felaket olmuştu. Hayır, Gideon tarihin tekerrür etmesini istemiyordu. Sara'nın kendisiyle evlenmeyi kabul ettikten sonra pişmanlık duymamasını istiyordu.

Yine de bu, ona dokunmamak, onu öpmemek ya da yatağına almamak anlamına geliyorsa lanetlenirdi. Ona düşünmesi için bolca zaman verecekti... ama bu arada birbirlerinden zevk alamayacakları anlamına gelmiyordu. Sadece onun kendisini istediği kadar kendisinin de onu istediğini fark etmesini sağlamalıydı. Ve bunu yapmanın tek bir yolu vardı.

"Pekâlâ Sara. tanıyabiliriz. Atlantis'i yeniden inşa edebilir, konuşabilir ve bir kez bile dokunmayabiliriz, eğer istediğin buysa." Kızın şaşkın bakışları karşısında sesini alçalttı. "İstediyinin gerçekten bu olduğunu sanmıyorum. Ama bunu kendi başına öğrenmene izin vermeye hazırım."

Söylediklerini düşünmesi için ona zaman tanıyarak durakladı. Devam ettiğinde sesi en hafif fısıltıydı. "Yine de seni uyarayım. Fikrini değiştirdiğinde -ki değiştireceksin- bana gelme sırası sende olacak. Çünkü bir dahaki sefere seviştiğimizde, soran kişi sen olacaksın."

Sonra sahip olduğu tüm irade gücünü toplayarak arkasını döndü ve uzaklaştı.

Oluşturuldu   **tarafından**   **ABC**   **Amber**   **LIT**   _____
_____ **Dönüştürücü, <http://www.processtext.com/abclit.html>**

Bölüm 20

"^"

Güzel, nazik ve zarif kadınları memnun

ediyoruz,

Kadınların hangi özlemlerden yoksun

olduğunu biliyoruz, kesinlikle

söyleyebiliriz.

-John Playford

"Neşeli Marriner"

Sara ilk haftayı şaşırtıcı derecede iyi atlattı. Gün boyunca yapılacak o kadar çok iş ve kadınlar arasında kimin ne yapacağı konusunda o kadar çok tartışma vardı ki, neredeyse nefes alacak zamanı bile olmuyordu. Suyun taşınması ve erkeklerin doyurulması gerekiyordu. Saz için otların kesilip kurutulması ve **Generated by ABC Amber LIT Converter,** <http://www.processtext.com/abclit.html> kanvas kumaştan şiltelerin dikilmesi erkeklerin Sao Nicolau'dan getirdikleri gerekiyordu.

Yine de Gideon'u, birlikte geçirdikleri tek geceyi hatırlatacak kadar sık görüyordu. Evlerin nasıl düzenlenmesi gerektiği konusunda fikirlerini almak için onu arıyordu. Ne zaman kadınlarla ilgili bir şeye ihtiyaç duysa, önce ona gelirdi ve yetersiz kaynaklarını en iyi şekilde nasıl kullanacaklarını tartışarak saatler geçirirlerdi.

O da onu aramak için bahaneler buluyordu. Her ne kadar kendini bu yüzden azarlasa da, onu çalışırken, kasları sıcak güneşin altında terden parlarken izlemek hoşuna gidiyordu. Öğle yemeğini ağaçların altında onunla birlikte yemeye başladı, ona sevmeye başladığı muzları ve Silas'ın derme çatma şişlerinde yeni kızartılmış domuz eti parçalarını ikram etti. Yemeği paylaşırlarken bazen parmakları kazara onunkilere değiyordu ama onun dışında ellerini kendine saklıyordu.

Bu işleri kolaylaştırmalıydı. Ama kolaylaştırmadı. Geceleri kamarasında uyanık yatıyor, salonun hemen karşısındaki kocaman yatağında onu düşünüyordu. Bazen gözlerini kapatıyor ve onun parmaklarını omuzlarında, göğüslerinde, kalçalarında gezdirdiğini hayal ediyordu. Bazen de kendine dokunarak fantezisini ilerletiyordu ve bu en kötüsüydü... adamın ona bu kadar kötü davranabileceğini bilmek.

İkinci hafta daha zordu. O zamana kadar, bir sürü itiş kakış ve tartışmadan sonra, herkes bir rutine girmişti. Her biri kendilerine en uygun işleri almış ve Atlantis'i yeniden bir araya getirmek için gayretle çalışıyorlardı. Bu da Gideon'la bir şeyler konuşmak için daha az zaman ve onu aramak için daha az bahane anlamına geliyordu. Dahası, bazen öğle yemeği için durmuyordu ama durduğunda da onunla birlikte yiyordu.

Yine de nerede olursa olsun, binaları yerleştirirken ya da ağaçların kesilmesini denetlerken bile onun farkındaydı. Onu görmek için bahaneler buluyor, sonra da bahanelerinin dayanıksızlığı için kendine mazeretler uyduruyordu. Kendini ona gelişigüzel dokunurken buldu... koluna, omzuna ya da dirseğine. Bunu yapmak istememişti elbette. Sadece oluyordu. Ve ne zaman bir şey olsa, adam duruyor, aç bakışlarını ona dikeyyor ve seferinde elini geri çekmesine neden oluyordu.

Akşamları ona hediyeler getirmeye başladı; kokulu sabun, bone için biraz saten, adamlarıyla balık avlarken bulduğu parlak turuncu mercandan yontulmuş bir parça. Ona çalıntı olduğunu düşünebileceği hiçbir şey vermemişti ve bu onun içini ısıtmıştı, çünkü verebileceği pek çok mücevheri olmalıydı.

Sonra onunla birlikte güvertede yürümek için oyalanır, adaya dair umutlarından bahsederdi. Onun sözlerinin kendisini etkilemesine izin vermeme kararlılığına rağmen, etkilenmişti. Onun, erkeklerin ve kadınların çalışabileceği ve duygusuz hükümetlerin zulmünden uzak yaşayabileceği bir toplum hayallerinden nasıl etkilenmezdi? Cezaların suçlara uygun olduğu ve Ann gibi insanların en çok ihtiyaç duydukları şeylerden bir ? **Generated by ABC Amber LIT Converter,** <http://www.processtext.com/abclit.html> mahrum bırakılmadığı yer

Gecenin en kötü kısmı o zaman geldi; adam onu kamarasının kapısına kadar geçirdiğinde. Her zaman yarı umutla onu öpmesini bekler ve hayal kırıklığına uğrardı.

O yapmadığında. Yatağa girdikten sonra, hayal gücü gerçekliğin bıraktığı yerden devam ederdi. Onun ellerini vücudunda hissetme düşüncesi çoktan gitmişti. Şimdi onun ağzını üzerinde hissetmeyi hayal ediyordu. Bu, öpüşmelerini yeniden yaşamasıyla başlıyordu ama her zaman ağzının göğüslerini, karnını ve hatta en özel yerini öptüğü fantezilere doğru ilerliyordu.

Bu korkunç bir skandaldı ve onu çok utandırıyor. Hatta bazen uyandığında kendini kendi bedenine hayal bile edemeyeceği şekilde dokunurken buluyordu. Geceleri yanıyordu. Gündüzleri de yanıyordu. Ama Gideon, lanet olası adam, ona dokunmamaya her zamanki gibi kararlı görünüyordu.

Ancak üçüncü haftanın sonunda bu durum değişmişti. Gideon hiç beklemediği bir anda ona dokunmaya başlamıştı. Saçlarını gözlerinden geriye doğru düzeltmek için gelişigüzel uzanıyor ya da sabahları onu iskeleden aşağıya indirmek için koluna giriyordu. Birlikte yemek yediklerinde, ki bu artık neredeyse her öğün oluyordu, bir şeye uzanmak için "kazara" göğüslerini okşamaktan ya da her hareket ettiklerinde bacakları birbirine değecek kadar yanına oturmaktan zevk alıyor gibiydi.

Eğer birazcık akılsaydı, adamın kendisine dokunmama sözünü nasıl çiğnediğine dikkat çekerek. Ama uzun zaman önce aklını yitirmişti. O sinsi dokunuşlar için yaşıyordu. Ona getirdiği hediyelerden ve bazı konularda onun kararlarına boyun eğmesinden mantıksız bir zevk alıyordu.

Daha da kötüsü, geceleri kurduğu hayaller onun kendisiyle seviştiği utanmaz anılara dönüşmüştü. Artık fantezilerini bastırmaya çalışmıyor, onları serbest bırakıyordu. Ve elleri -hain, kötücül elleri- gerçekten kontrol edilemez hale gelmişti.

Ne yazık ki, karnının çukurunda büyüyen pençe ihtiyacını, onu öpmesi, okşaması ve evet, onunla tekrar sevişmesi ihtiyacını tatmin etmediler.

Üçüncü haftanın son sabahında onu meşgul eden de bu düşüncelerdi. Saat erkendi, henüz şafak bile sökmemişti ve diğer herkesi gemide uyurken bırakmıştı. Düşünmek için bir yere ihtiyacı vardı, kumsalda dereye doğru dolaştı.

Küçük koloni için birkaç kural belirlenmişti ve bunlardan biri de banyo yapmakla ilgiliydi. Deredeki su sabahın erken saatlerinde yıkanmak için çok soğuk olduğundan, kadınlar yıkanmak için öğleden sonraki erken saatleri, **Generated by ABC Amber LIT Converter,** <http://www.processtext.com/abclit.html> günün işlerini . Bu sistem sağlıyorduerkekler ise kirli bitirdikten sonra öğleden sonraki geç saatleri kadınlara, özellikle de henüz kocalarına karar vermemiş olanlara istedikleri mahremiyeti .

Sara dereye vardığında, Gideon'u derenin ortasında çırlçıplak durmuş, soğuk suda yıkanırken görünce şaşırdı. Onun kendisini görmesini engellemek için hemen bir ağacın arkasına saklandı.

Buna inanamıyordu. Her sabah buraya gelir miydi? Ve neden, günün ilerleyen saatlerinde su çok daha sıcakken?

Kendi kendine sertçe, onu yalnız yıkanması için bırakması gerektiğini söyledi. Ama erotik gece rüyaları hâlâ çok tazeydi. Henüz ayrılmaya dayanamıyordu. Kimsenin onu görmediğinden emin olmak için eğimli araziden sahile doğru kaçamak bir bakış attıktan sonra ağacın arkasından Gideon'a baktı.

Dere o kadar sığdı ki su sadece dizlerine kadar geliyordu. Suyu toplayıp vücudunun üzerinde gezdirirken sırtı ona dönüktü. Muhteşem görünüyordu... yara izleriyle kaplı geniş sırtına dökülen siyah saçları, her hareketiyle esneyen sıkı kalçaları ve çakıllı dere yatağında dengesini korumasına yardımcı olmak için hafifçe ayrılmış kıllı bacakları.

Onu izlerken sıcaklık belinden göğüslerine, oradan da yüzüne yayıldı. Ağacın arkasından çıkıp kollarına atılsa ne yapardı? Hayır, bunu yapamazdı. Yapmamalıydı.

Birden arkasını döndü ama onu görmedi. Çabucak bir nefesi bastırdı. Aman Tanrım. Adam tamamen tahrik olmuştu. Sabunlu bir bezle göğsünü ovarken bir şeyler mırıldanıyor ve kaşlarını çatıyordu.

Sonra, onu dehşete düşüren bir şekilde, elini penisinin üzerine koydu ve okşamaya başladı. Kendine bir an önce gitmesini söyledi ama ayakları yere sabitlenmişti

orman zemini. Tamamen büyülenmişti. Demek, kadın onu yatağına almak için neredeyse nefes nefese kalırken kendini ondan uzak tutmayı böyle başarmıştı.

Ama eğer durum böyleyse, neden kaşlarını çatıyordu? Neden hareketleri neredeyse şiddetliydi, sanki kendini yeterince sert ya da hızlı okşayamıyormuş gibi? Belki de için de aynı şey söz konusuydu. Kendine dokunmak, o kızgın kulübelere su atmak kadar boşunaydı. Yeterli değildi. Asla yeterli değildi.

Oluşturuldu **tarafından** **ABC** **Amber** **LIT** **_____**
Converter, <http://www.processtext.com/abclit.html>
Birden başını kaldırdı gördü.ve onu Gözleri onunkilerle kilitlendi, sıcaklık, ihtiyaç ve açlıkla doluydu. Bir an için öylece kalakaldı, ağzı açıktı ve ayakları hareket edemiyordu.

Sonra panikledi. Utanç dolu bir çığlık atarak eteklerini kaldırdı ve bacaklarının onu taşıyabildiği kadar hızla koşmaya başladı.

Kumsalda tökezleyerek ilerlerken kendini öfkeyle azarladı. Dereye asla gitmemeliydi. Onun yıkanmasını ya da kendine dokunmasını kesinlikle izlememeliydi. Onun ne yaptığını gördüğü anda gizlice uzaklaşmalıydı. Artık onu izlediğini bildiğine göre, onun korkunç sırrını tahmin ettiğinden emindi - onun kendisini istediği kadar kendisini de istiyordu.

Boğuk bir çığlık atarak *Satyr'in iskelesine* koştu ve güvertede uyuyan korsanların uykulu, meraklı bakışları arasından geçti. Arkasına bakarken, yarı yarıya onu takip ettiğini görmekten korktu. Ama neyse ki adam hiçbir yerde görünmüyordu.

Yine de ancak kamarasına ulaşip kapıyı kilitlediğinde kendini güvende hissetti. Ve o zaman bile, gürleyen kalbini durdurup kapısının dışındaki tahtalara basan botlarının sesini dinlemeyi bırakması için birkaç dakika geçmesi gerekti.

Günün geri kalanında ondan kaçtı. Tanık olduklarından sonra onunla yüzleşemezdi. Bu düşünülemezdi. Kendini gemide meşgul etti.

Kadınlar yatakları havalandırmak için ambardan üst güverteye çıkarıyorlardı. Ama düşüncelerine engel olamıyordu... ve onu rahatsız eden erotik görüntülere.

Onun nesi vardı? Nasıl oluyordu da adam ona neredeyse hiç dokunmazken, o uyanık olduğu her an onu düşünüyordu? Bu hiç adil değildi.

Öğleden sonra, tahammül edemeyeceği kadar sinirli bir halde Louisa'yı aradı ve kadının sert dilinin ona biraz akıl vermesini umdu. Louisa Gideon'dan hoşlanmıyordu. Sara'ya onun tüm hatalarını hatırlatacaktı ve Sara'nın tam da ihtiyacı olan şey buydu.

Ancak Louisa'yı geminin mutfağında aramaya gittiğinde, onun yerine Silas'ı buldu. İçeri girdiğinde, Silas masanın unlanmış yüzeyine kocaman bir ekmek hamuru yığını kaldırıyordu.

Oluşturuldu **tarafından** **ABC** **Amber** **LIT** **_____**
[Dönüştürücü, http://www.processtext.com/abclit.html](http://www.processtext.com/abclit.html)

"Louisa-" diye başladı, sonra başını kaldırıp gelenin o olduğunu görünce sözünü kesti. "Ah, Sara, sanırım iş görürsün," dedi her zamanki huysuz tavrıyla. "Gel de şu ekmeği yoğur. Etin yanmadığından emin olmalıyım."

"Louisa nerede?"

Omuz silkti. "O kadının nereye gittiğini kim bilebilir? Bahse girerim yakında dönecektir ama bu hamur şimdi yoğrulmalı. Louisa'nın ihtiyacım olduğunda ortadan kaybolacağına güveniyorum."

Homurdanması Sara'yı yanıltmadı. Adam Louisa'ya sırlıslıkla aşıktı. Gerçekten de ikisi son iki hafta içinde birbirlerinden tamamen ayrılmaz hale gelmişlerdi. Gideon'dan bir gemi kaptanı olarak evlilik törenlerini yapmasını istemişlerdi ve Sara'nın şimdiye kadar gördüğü tüm yeni evli çiftler gibi birbirlerine dalmışlardı. Bu onu neredeyse kışkandırıyordu.

"Gel bakalım kızım, ekmeği taşımama yardım et," diye tekrarladı Silas, onu masaya doğru sallayarak.

"Ekmek yoğurmayı bilmiyorum." Evde böyle şeyleri hizmetçiler yapardı. Ama Atlantis'te, hizmetçilerin olmadığı bir yerde, daha önce hiç kullanmadığı pek çok beceri öğrenmişti.

Ancak bugün hiçbir şey öğrenme havasında değildi... Gideon'u aklından nasıl çıkaracağı dışında.

Silas onun itirazına aldırmadan, "Ekmek yoğurmak yeterince basit," dedi. Hamur topunu düzleşene kadar bastırdı, sonra katladı ve hareketi tekrarladı. "Gördünüz mü?"

"Ama mahvederim."

"Saçmalık." Unlu parmaklarıyla onu kolundan tutarak masaya çekti. "Onu mahvedemezsin. Ne kadar çok yumruklarsan, o kadar iyi olur. Ne kadar sert tutarsan, o kadar yükselir. Sözüme güven. Ona verdiğin her şeyi alır."

Oluşturuldu **tarafından** **ABC** **Amber** **LIT** **_____**
Dönüştürücü, <http://www.processtext.com/abelit.html>

Hamura şüphyle baktı, ama onun yaptığını gördüğü gibi yaptı, önce çekingen, sonra daha güvenle. Hamur o kadar esnek ve yaylıydı ki, sanki ona zarar veremezmiş gibi görünüyordu. Ve ona verebileceği her şeyi alacağını söylemişti.

Yoğurma hareketine devam ederken, düşünceleri Gideon'a geri döndü. Onunla ilgili ne yapacaktı? Ona her yaklaştığında hissettiği bu hayal kırıklığını nasıl atlatabilirdi? Saygıdeğer hanımların başına böyle bir şey gelmemeliydi. Erkekler kadınları arzuları elbette ama sadece düşmüş kadınlar karşılığında erkekleri arzuları. Ya da ona öyle öğretilmişti. Ona öğretilen her şeyin şüpheli olduğunu düşünmeye başlamıştı.

Aksi takdirde, bir korsanın kollarında nasıl böyle bir zevk bulabilirdi? Ve bunu kesinlikle yapmıştı; bunu inkâr edemezdi.

Şimdi, bu konuda ne yapması gerekiyordu? Kendisine dokunmasını istemesi gerektiğini söylemişti. Bunu yapmayı hayal bile edemiyordu. Adam artık onu umursamıyor bile olabilirdi. Belki de soylu bir kadının vaktini harcamaya değmeyeceğine karar vermişti. Bunu düşünmek bile onu korkudan donduruyordu.

Yumruklarını öfkeyle hamura sapladı. Öyle ya da böyle ne düşündüğünün bir önemi yoktu. Londra'ya onsuz dönecekti. Bu kaçınılmazdı.

Silas'ın sesi düşüncelerini böldü. "Dur bakalım, genç kız. Ona yumruk atarak zarar veremeyeceğini söylediğimi biliyorum ama öldür demedim."

Ekmeği aptalca yumrukladığını fark etti ve sertçe yutkundu. "Özür dilerim... Ben... aklım başka yerdeydi."

Ekmeği ondan aldı, biraz domuz yağına buladı ve ekmek tavaına yerleştirdi. "Evet, bahse girerim sıkıntılı yerlerde dolaşıyorumdur. Seni bu kadar telaşlandıran ne?"

Ona temkinli bir bakış attı. "Önemli bir şey yok."

Etin üzerine sos dökmeye geri döndü. "Bu bizim iyi kaptanımız, değil mi? Yine sizi rahatsız ediyor."

Oluşturuldu   **tarafından**   **ABC**   **Amber**   **LIT**   _____
_____ **Dönüştürücü, <http://www.processtext.com/abclit.html>**

"Evet...şey, hayır. Düşündüğünüz gibi değil." Adam ona araştıran bir bakış attığında, kadın ona sırtını döndü ve kilerin mandalıyla oynadı. "O... o nezaketin ruhu oldu."

"Ve bu seni rahatsız mı ediyor?"

"Hayır, tabii ki değil. Sadece... Ne yapacağımı bilemiyorum. Bazen benden çok hoşlanmadığını düşünüyorum. Diğer zamanlarda... o..."

Diğer zamanlarda benimle tutkuyla ve şefkatle sevişiyor. Ama bunu Silas'a söyleyemezdi, değil mi?

Silas sakın bir sesle, "Emin ol, adam senden hoşlanmıyor," dedi. "Gideon sadece bir kadına güvenmeyi zor buluyor. Özellikle de senin türünden birine."

Yine o korkunç ifade vardı -*sizin türünüz*. Silas'la yüzleşmek için döndü. "Neden nefret ediyor?"

'benim türüm' yani? 'Benim türümden' hangisi ona zarar verdi?"

Elindeki sos kepçesini yere bıraktı ve bir süre ona baktı, düşünceli bir şekilde sakalını sıvazladı. "Bildiklerimi sana söylersem, kendine saklar mısın?"

Merakı uyanınca başını kuvvetle salladı.

Bir sandalyeyi işaret etti. "O zaman iyi olur, genç kız. Bu zor ve uzun bir hikaye. Ama dinlemesi gereken biri varsa, o da sensin."

Yaralı masaya oturarak ellerini önünde kavuşturdu ve beklentiyle ona baktı.

"Annesi," dedi. "Ona zarar veren oydu."

Oluşturuldu **tarafından** **ABC** **Amber** **LIT** **_____**
Dönüştürücü, <http://www.processtext.com/abclit.html>

Ona boş boş baktı. "Anlamıyorum."

"Gideon'un annesi bir dükün kızıydı. Çok güçlü bir İngiliz ailesinden gelen çok zengin bir kadındı."

İçini korkunç bir his kapladı. Gideon İngiliz miydi? Annesi soylu bir kadın mıydı? *Gideon'un* annesi mi?

"Şaşırmış görünüyorsun." Piposunu eline alan Silas, yeleğinin cebindeki keseden tütün doldurdu. "Sanırım bu beklenen bir şey. Korsanlar iyi soylarıyla tanınmazlar."

"Ama nasıl? Kim?"

Silas sobanın ateşine bir kamış soktu, sonra da piposunu yakmak için kullandı. "Sana nasıl olduğunu söyleyebilirim. Kim o kadar açık değil, en azından onun için." Kamışı ateşe attı ve piposunu sertçe üfledi. "Bir gece sarhoşken bana hikâyenin çoğunu anlattı. O gün bir gemiye el koymuştuk, içinde Eustacia adında yaşlı bir kadın vardı. Kadının adını söylediğini duymak onu şişeye gönderecek kadar sarsmış. Belki Gideon'un fazla içmediğini fark etmişsindir. I

Sanırım sonunun babası gibi olmasından korkuyordu. Her neyse, o gece annesinin adının Eustacia olduğunu söyledi, ya da babası sarhoşken öyle demişti."

"Gideon bana babasından biraz bahsetti. Adam berbat birine benziyordu."

"Evet, öyleydi. Gideon ondan nefret ediyor. Ama annesinden daha çok nefret ediyor. Onu piç babasının himayesine bıraktığı için annesini suçluyor."

"Anlamıyorum. Bir dükün kızı Gideon'un babası gibi bir adamla nasıl tanışır? Babası Amerikalı değil miydi?"

"Hayır. Babası da en az sizin kadar İngilizdi. Görünüşe göre, Eustacia'nın öğretmeniymiş. Eustacia'nın kendisiyle kaçmasını sağladığına göre çok çekici biri olmalı." Silas'ın yüz ifadesi asıldı. "Ama Gideon'u doğurduktan sonra Elias Horn'la yaşadığı fakir hayattan bıktı. Ailesinden onu geri almalarını istedi ve **Generated by ABC Amber LIT Converter,** <http://www.processtext.com/abclit.html> onlar da kabul ettiler." ona baktıPiposunun üstünden . "Ama oğlunu geride bırakmasına neden oldular."

Sara yüksek sesle nefes aldı. "Yapmadılar!" Adam başını sallayınca, "Ama neden?" diye sordu.

Omuz silkti. "Bilmiyorum. Belki de skandalı örtbas etmek için. Belki de Elias ve Gideon ortalıkta olmazlarsa her şeyi daha kolay saklayabileceklerini umuyorlardı. Bir İngiliz soylusunun nasıl düşündüğünü kim bilebilir?"

İrkildi. Adamın bunu kendisini eleştirmek için söylemediğini biliyordu ama bu, *Satyr*'in tüm mürettebatının onun vatandaşlarına ne kadar şüpheyile baktığını gösteriyordu. Ve onun sınıfına. Nefretlerinin, muhtemelen Gideon'un doğduğu sıralarda sona ermiş olan Amerikan Devrimi sırasında beslendiğine şüphe yoktu.

Ama Gideon için bundan çok daha fazlası vardı. Gideon'un annesinden ne kadar acı bir şekilde bahsettiğini hatırlayınca yüreği sızladı. Onun "türünden" nefret etmesine şaşmamalı. Ona güvenmekte bu kadar isteksiz olmasına şaşmamalıydı.

Yine de güvensizliği pek adil değildi. Ailesi ondan ne isterse istesin, kendi çocuğunu asla geride bırakmazdı. O anlayamadı

Eustacia'nın bunu nasıl yapabildiğini.

"Hiç onu aramaya gitti mi, hikayeyi onun tarafından dinlemeye çalıştı mı?" diye sordu.

"Biliyorsa bile bana hiç söylemedi. Neredeyse imkansız olurdu zaten. Babası onu daha küçük bir çocukken Amerika'ya götürmüş. Onlar için yeni bir hayat istediğini söyledi. Ama karısı hâlâ aklını kurcalıyormuş ve o da üzüntülerini birçok gece içkiyle boğmuş. Gideon bir keresinde bana büyürken on beş farklı kasabada yaşadıklarını söylemişti. Babası içki içtiği için öğretmenlik yapamıyormuş."

Bu da Gideon'un Atlantis'i neden bu kadar çok istediğini açıklıyordu. Hiç evi olmamıştı ve Atlantis'i bir ev yapmaya kararlıydı. Asla yüksek sesle itiraf etmese de bir yuva ve ona bakacak birini istiyordu.

"Onu denize kaçmaya iten neydi? Babasının dayakları mı?"

Oluşturuldu **tarafından** **ABC** **Amber** **LIT** **_____**
[Dönüştürücü, http://www.processtext.com/abclit.html](http://www.processtext.com/abclit.html)

Silas başını salladı. "Başka seçeneği yoktu. Gideon daha on üç yaşına bile gelmemişken babası içerek öldü, bu yüzden Gideon aç kalmamak için denize açıldı."

"On üç yaşında mı? Denize açıldığında sadece on üç yaşında mıydı?" Göğsünde ezici bir acı oluştu. On üç yaşındayken, üzerine titreyen bir anne ve şefkatli bir üvey baba tarafından şımartılmış ve ona istediği her şey verilmişken, Gideon soğuk yağmurda bir geminin güvertesinde büzülmüş, ayak işlerini yapıyor ve bir adamın botlarını parlatıyordu.

Duyguları yüzünden okunuyor olmalıydı ki, Silas ona cevap verirken sesi nazikti. "O kadar da kötü değildi, genç kız. Kamarotluk onu bir adam yaptı ve bu iyi bir şeydi, sence de öyle değil mi?"

Gözyaşları istemeden gözlerine hücum etti ve onları saklamak için yüzünü çevirdi. Gideon'u haksız yere zalimlikle suçladığı onca zaman aklına geldi. Zalimliği bilen biri varsa, o da Gideon'du.

Yine de zalim değildi. Hem de hiç. Evet, onları kendi istekleri dışında almıştı ve bunun için hâlâ onun hatalı olduğunu düşünüyordu. Ama bunu iyi bir şey yaptığını düşünerek yapmıştı. Bunu değerli kolonisi uğruna yapmıştı, zalimliğe son verebileceği bir yer uğruna.

Gerçekten de, onun ne kadar iyi yönettiğini görmüştü. Her zaman bir anlaşmazlığın iki tarafını da dinler ve adil bir şekilde çözüme kavuştururdu. Kadınlara saygılı davranılacağına dair verdiği sözü tutmuş ve bu kuralı demir bir elle uygulamıştı. Kadınlara yeniden eğitim vermeye başlamak istediğinde, kabul ederek onu şok etmişti. Kulübesi ve rahat yatağı, zamanı gelmek üzere olan hamile kadın Molly ve kızı Jane tarafından kullanılabilsin diye, yarım kalmış evinde uyumayı bile kabul etmişti.

O hiç de ilk başta sandığı gibi korkunç, kötü bir adam değildi. Ve bu onu onun için eskisinden çok daha tehlikeli yapıyordu.

"Delikanlıyı önemsiyorsun, değil mi Sara?" Silas onun düşüncelerini bölerek konuştu.

Gözyaşlarını silerek yavaşça başını salladı. "Ama annesi gibi bir İngiliz soylusu olduğum için benden nefret ediyor."

Oluşturuldu **tarafından** **ABC** **Amber** **LIT** **_____**
[Dönüştürücü, http://www.processtext.com/abclit.html](http://www.processtext.com/abclit.html)

"Hayır." Sesi nazikti. "Gideon acımasız olabilir ama aptal değildir. İyi bir kadını eline geçirdiğinde tanır. Bence sana çok değer veriyor."

"O zaman neden bana ondan bahsetmedi?" diye ağzından kaçırdı. Bunun için ona yeterince güvenmediğini düşünmek onu yaralamıştı. "Bana babasından bahsetti ama annesinden bahsetmeyi reddetti, biz konuştuktan sonra bile-" Kızarak sözünü kesti. "Çünkü benim... onun gibi olduğumu düşünüyor, değil mi? Sadece ailemi ve Londra'da sahip olduğum ayrıcalıkları önemsemişimi düşünüyor. Bu yüzden bana bazı şeyleri anlatmıyor."

"Bu doğru değil. Belki ilk başta seni annesi gibi sanıyordu ama artık öyle düşünmüyor, bundan eminim. Seni olduğun gibi görüyor."

"Neymiş o?"

"İhtiyacı olan türden bir kadın... annesinin oraya koyduğu sertliği yumuşatacak biri."

Bunu yapamam, diye ağlamak istedi. *Bana izin verse bile, ihtiyacı olan şey olacak kadar uzun süre burada kalmayacağım. Onu terk edeceğim, tıpkı annesinin yaptığı gibi.* Jordan geldiğinde gideceğim.

Ama gitmek istemiyordu, onu terk etmek istemiyordu. Petey gittiğinden beri ilk kez gerçeği fark etmişti. Londra'nın kirene ve kederine dönmek istemiyordu. Burada kalıp kadınlara öğretmenlik yapmak, koloninin büyümesini izlemek ve evet, Gideon'la birlikte olmak istiyordu. Onun acılarını dindirmek ve kalbini iyileştirmek istiyordu.

Ve Silas'a bunların hiçbirini söyleyemedi.

"Eğer o seninle bir şeyler konuşmuyorsa, sen onunla konuşmalısın," dedi Silas.

"Onunla konuşmak mı? Ve ne söyleyeyim?"

Oluşturuldu   **tarafından**   **ABC**   **Amber**   **LIT**   _____
_____ **Dönüştürücü, <http://www.processtext.com/abclit.html>**

"Nasıl hissettiğin. Ne istediğini. Louisa'yla bir şeyler hakkında konuşmak için çok cesaretli olmam gerekti. Ama Tanrı'ya şükürler olsun ki konuştum, yoksa şimdi onu eş olarak alamazdım."

"Gideon'la konuşamam." Kendisi bile emin değilken ona ne istediğini nasıl söyleyebilirdi? Ve her an onu terk edebilecekken ona nasıl hissettiğini nasıl söyleyebilirdi?

Hızla sandalyesinden kalktı ve girişe doğru yöneldi. "Üzgünüm Silas, gitmem gerekiyor."

"Bekle!" Kadın duraklayıp ona doğru döndüğünde, adam bir kova aldı ve uzattı. "Benim için bir ayak işi yapmanın sakıncası yoksa, buna ihtiyacım var."

Gideon'un yeni evine götürüldü. Bu sabah onu istiyordu, odun talaşını taşımak için ihtiyacı olduğunu söyledi."

"Sana söyledim Silas, şu anda Gideon'la konuşamam."

"Oh, sorun değil. Onunla konuşmaya gerek yok. Evinde değil. Adanın diğer ucunda Barnaby'nin balık tutmasına yardım ediyor." Kadın tereddüt edip ona şüpheyle baktığında, adam tahta bacağını işaret etti. "Bacağımla birlikte benim için uzak bir parça ve Gideon onu daha sonra isteyecek."

"." Kovayı aldı. Silas'ı yatıştırmak için her şeyi yaparım, diye düşündü, böylece buradan gidebilirdi. Ona içini dökmeden ve içinde bulunduğu ikilemin tüm boyutlarını anlatmadan önce buradan uzaklaşmalıydı.

Silas iyi niyetliydi ama Gideon konusunda ne yapacağına karar vermesine yardım edemezdi. Bunu yapabilecek tek kişi oydu.

Bölüm 21

Oluşturuldu tarafından ABC Amber LIT Dönüştürücü, <http://www.processtext.com/abclit.html>

"^"

Doğumumda gülümseyen iyiliğe ve

şükrediyorum,

Ve beni, bu Hristiyan günlerde, mutlu

bir İngiliz çocuğu yaptı.

-Ann ve Jane Taylor

İngiliz çocuk kitapları yazarları

"Çocuğun Övgü İlahisi"

Gideon yarı bitmiş evindeki bir bankta oturmuş, Sara için inşa ettiği küçük mutfakta raf olarak kullanacağı bir kalasın kenarlarını zımparalıyordu. Mutfağa başladığında, Sara'nın ortak mutfağı paylaşmak yerine kendine ait bir mutfağı olmasını isteyebileceğini düşünmüştü.

Bunun bir sürpriz olmasını istemişti ama şimdi bu konuda şüpheleri vardı. Üç hafta geçmişti ve Sara'yı kazanma hedefi umduğu kadar yakın değildi. Sorun Sara'nın ona karşı yumuşamamış olması değildi. Bazen neredeyse bir eş gibi davranıyordu. İki gece önce kulübeye döndüğünde **Generated by ABC Amber LIT Converter, <http://www.processtext.com/abclit.html>** tüm giysilerini temizlenmiş ve onarılmış bulmuştu. Bunu onun yaptığını biliyordu, çünkü Barnaby o sabah onu kulübeye girerken görmüştü.

Onu kızgın güneşin altında çalışırken gördüğünde, bakmadığını düşündüğü bir anda ona bir kova soğuk su getirirdi ve Silas onun

Louisa her zaman Gideon'un en sevdiği yemekleri hazırlamasını isterdi. Çoğu erkeğin önce annelerinden, sonra da eşlerinden gördüğü kadınsı ilgiyi daha önce hiç yaşamamıştı. Birinin onun iyiliğini bu kadar önemsemesi yeni bir deneyimdi. Hoşuna gitmişti. Hem de çok hoşuna gitti.

Sorun şuydu ki, adam konuyu açtığında bile onunla evlenme niyetinden bahsetmiyordu. Belli ki, beceriksizce yaptığı kur yapma girişimleri onu etkilememişti. Ama bir kadına kur yapmak hakkında ne biliyordu ki? Hiç sevgilisi bile olmamıştı, sadece arada sırada bir ya da iki uğurböceğiyle kısa süreli bir tanışma yaşamış, bu da onu tatminsiz ve asık suratlı hissettirmişti.

Yine de Sara ve kendisi için umutları vardı. Bu sabah Sara onu banyo yaparken gördüğünde, sonunda onun kızlık endişelerini kırdığından emin olmuştu. Ama hayır, Sara onun yanından kaçmış ve o günden sonra bütün gün ondan uzak durmuştu.

Sağ eli aniden kaydı ve sol elinin parmak eklemlerini kutsal taşla sıyırdı. Bir küfür mırıldanarak tahtayı ve kutsal taşı bir kenara fırlattı. Kadının ve tüm tereddütlerinin canı cehenneme. Soğuk banyolar onun için standart hale gelmeye başlamıştı. Yatağa sert giriyor ve daha sert kalkıyordu.

Bu kadar zor olmaması gerekiyordu. Denizde kadınsız aylar geçirmiş ve son üç haftada hissettiği kadar büyük bir hayal kırıklığı yaşamamıştı. Ama denizde sıkışıp kalmak başka bir şeydi, ona dokunmasına izin verilmeden sürekli olarak istediği tek kadının yanında olmak bambaşka bir şeydi. Geceleri onu kamarasının kapısında bıraktığında onu yakalayıp anlamsızca öpmek için elinden gelen tek şey buydu.

Ama baştan çıkarmayı denemekten daha iyisini biliyordu. Daha önce işe yaramamıştı, şimdi de işe yarayacağına inanmak için hiçbir neden yoktu. Hayır, planına sadık kalmalı ve bir ay dolmadan kadının vazgeçmesi için dua etmeliydi.

Ayağa kalktı ve gerindi, sonra tahtayı tekrar almak için döndü. Tam o sırada onu kamarasının kapısında dikilirken gördü, yüzünde şaşkın bir ifade ve elinde boş bir kova vardı.

"Burada ne yapıyorsun?" diye ağzından kaçırdı.

Kadının şaşkınlığı adamın dudaklarına bir gülümseme getirdi. "Burası benim evim, unuttun mu?"

"Evet, ama Silas dedi ki-" Sözüünü kesti. Bakışlarını kovaya dikerek, "O her şeye burnunu sokan adama lanet olsun!" diye mırıldandı.

"Hangi işgüzar adam?"

"Silas, o sefil yalancı. Bana bu kovaya ihtiyacın olduğunu söyledi. Buraya gelip sana vermem için bana yalvardı ve Barnaby ile balık tutmaya gittiğini söyledi. Belli ki sırf bizi bir araya getirmek için yalan söylüyordu."

Teşekkür ederim Silas, diye düşündü. Ona doğru bir adım attı, sabahki gibi kırılıp kaçmadığı için memnun oldu ve onu orada tutacak bir şey söylemeye çabaladı. "Silas neden şimdi bizi bir araya getirmeye çalışsın ki? Bunu daha önce denememişti."

Beklediği tepkiyi alamadı. Saç diplerine kadar renklendi. "Çünkü o ve ben... senin hakkında konuşuyorduk." Başını kaldırdı ve gözleri onunkilere kilitlendi. "Bana annenden bahsetti."

Gideon hareketsiz kaldı. Onun orada olmasından duyduğu tüm zevk aniden yok oldu. Annesi mi? Silas ona annesinden mi bahsetmişti? Lanet olası yaşı aptal. Gideon onu yakaladığı zaman sakalını yolacaktı. Silas ona söylemeye nasıl cüret etmişti? Dönerek uzaklaştı, kutsal taşı ve kum testisini aldı ve diğer odaya, yatak odasına doğru yürüdü. Daha önce oraya girmeye cesaret edememişti ve şimdi de etmemesi için dua etti. Sara'yla konuşmak istediği son şey hain annesiydi.

Ama Sara görünüşe bakılırsa hiç tereddüt etmeden onu takip etti. "Bu konuda yalan söylemedi, değil mi? Annen gerçekten bir İngiliz soylusu mu? Bir dükün kızı mı?"

"Evet." Pencereye doğru yürüdü ve gözlerini hiçbir şeye dikmeden dışarı baktı. "Ne olmuş?"

"Seni ve babanı gerçekten terk mi etti?"

Dudaklarından bir inilti kaçtı. Patlama. Parmak eklemleri beyazlayana kadar kutsal taşı kavradı. Ona bakmadan bile acımasını hissedebiliyordu. Bu yüzden en başta ona söylememişti. Onun gizli utancını bilmesini, tamamen başka bir şey hissetmesini isterken kendisine acımasını istememişti.

"Öyle mi yaptı?" Sara tekrarladı.

Onunla yüzleşirken kutsal taş yere çarptı. "Evet."

Tam da beklediği gibi, kadın kederli görünüyordu. Ve gözlerinde kesinlikle acıma vardı. Bunu görünce irkildi.

"Onu hiç aradınız mı?" diye sordu. "Belki daha sonra pişman olmuştur. Belki de-"

"İnan bana, pişman olmadı."

"Nereden biliyorsun?"

"Öyle işte."

Yüzünde inatçı bir ifade vardı. "Oh, çünkü seni bir kez terk etti, sen de onunla ilişkini kesmeye karar verdin ve asla-"

"Bir mektup gönderdi, mı?" Acı onu yeniden sarsmıştı. şimdiye kadar buna karşı bağışıklık kazanmış olmalıydı. Neden hâlâ bu kadar çok acıyordu? Sara'nın ona anlatana kadar başına bela olacağını bilerek devam etti. "On yaşındayken İngiliz konsolosluğunda onu sormuştum. Sadece ilk adını bildiğim için yalan söylediğimi düşündüler... ya da babamın bana ondan bahsederken yalan söylediğini. Hiçbir İngiliz *hanımefendinin* öğretmeniyle kaçmayacağını açıkça belirttiler."

Görünüşe göre Elias Horn'a Gideon'un gizli ziyaretinden bahsetmiş, Elias'ın Gideon'u hain bir amaç için bu işe bulaştırdığını düşünmüş ve adamı "serseri" oğlunu konsolosluktan uzak tutması konusunda uyarılmıştı.

"Birkaç ay sonra konsolosluktan babam için bir mektup geldi," diye devam etti soğuk bir şekilde. "Bilmiyorum, belki de konsolos gerçekten onu zahmetine katlanmıştır. Mektup annemden geliyordu. Benimle hiçbir şey yapmak istemediğini söyledi." Kelimeleri güçlükle söyleyebildi. "Bundan birkaç yıl sonra, babam... annemin öldüğünü ve ailenin ikimizle de daha fazla bağ kurmak istemediğini öğrendi. Ve sonra babam ölene kadar içmeye devam etti."

O zamana kadar Gideon annesini bulma ve onu geri almaya ikna etme konusundaki çocuksu umutlarını çoktan gömmüştü. Babasının sarhoşken dayaklara sessizce katlanmış, Elias'ın onu sadece Gideon *onun* oğlu olduğu için dövdüğünü biliyordu. İşte o zaman Gideon bir gün İngilizlerden intikam alacağına yemin etmeye başlamıştı... hepsinden... üstünlük havaları ve ahlak yoksunlukları için, cezasızlıkla istediklerini yapabileceklerini düşündükleri için.

Ve yeminini tutmuştu, değil mi? Tanıştığı her soyluyu aptal yerine koymuş, içlerinden birinin annesinin akrabası olması için dua etmişti. Kibirli bir İngiliz sürtüğünün boynundan mücevherleri her alışında sevinçten havalara uçmuştu.

Sara'ya kadar. Sara her şeyi değiştirmişti.

"Ama sana bir şey bırakmadı mı?" Sara ısrar etti. "Bir vasiyet? Yaptıklarından pişman olduğuna dair bir işaret?"

Bir İngiliz kadınının böylesine iğrenç bir davranışta bulunabileceğine inanmayı reddetmesi onu rahatsız ediyordu. Sarsıntılı hareketlerle kemerini çıkardı, sonra da ayaklarının dibine fırlattı. "Bana bıraktığı tek şey o kemer tokasıydı ve eminim onu da bırakmaya niyeti yoktu. Toka haline getirmeden önce bu onun broşuydu."

Sara onu almak için eğildi. Yavaşça elinde evirip çevirdi. Sara'nın elmaslardan oluşan halkayı ve bir aygır başı şeklinde oyulmuş devasa oniks merkezini izleyişini izledi.

"Hayatında bunun kadar pahalı bir sürü broş gördüğüne şüphe yok," dedi, şu anda bile sesindeki acıyı tutamıyordu. "Muhtemelen birkaç tanesine sahiptir." **Generated by ABC Amber LIT Converter,**
<http://www.processtext.com/abclit.html>

"Evet, aldım. Ama onları ben istemedim. Beklemiyordum da. Onlar sadece... bir kontun üvey kızı olmakla birlikte geldi." Kederli gözlerini onunkilere dikti. "Ondan bu kadar nefret ediyorsan neden sakladın?"

Omuz silkmeye çalıştı ama kadının soruları eski bir yarayı deşen bıçak gibiydi ve soğukkanlı olmak zordu. "Beş yaşındayken neden annem olmadığını sorup duruyordum, babam da bana bunu gösterdi ve tüm hikayeyi anlattı. Birkaç gün sonra ondan çaldım ve yanımda sakladım. Görüyorsunuz, buna asla inanmak istemedim-" Ayrıldı. Annesinin onu bilerek geride bıraktığına asla inanmak istememişti. Beş yaşında bir çocuğun düşünemeyeceği kadar acı vericiydi. "Yıllar sonra, doğruyu söylediğini öğrendikten sonra, bana ne yaptığını ve nasıl bir kadın olduğunu hatırlatması için onu sakladım."

"Anlamıyorum. Bir kadın oğlunu nasıl terk edebilir?" Kadının sesinde o kadar büyük bir hüznü vardı ki, adam buna zorlukla dayanabildi.

Niyet ettiğinden daha sert konuştu. "Bilmiyorum. Sanırım hizmetkârların her isteğini yerine getirmesini özledi. Pahalı elbiseleri, şampanyayı ve iyi hareket eden arabaları özlemişti. Akşam partilerinde parmaklarından damlayan mücevherleri özledi-"

Safra onu boğmadan önce sözünü kesti. Kadına sırtını dönerek adaya baktı. Onun adasına. Atlantis'in tatlı havasının onu sakinleştirmesine izin vererek birkaç derin nefes aldı. Sadece Atlantis annesinin ihanetinin acısını içinden söküp atabilecek güce sahipti.

Devam ettiğinde sesinin daha sakin çıkmasına şükretti. "Babamın ona verecek fazla bir şeyi yoktu, sizi temin ederim. İyi bir yaşam sürüyordu ama onun alıştığı düzeye yaklaşamıyordu. Onu tanıdığında sarhoş değilmiş, ya da bana öyle söyledi. Kadın onu terk ettikten sonra içmeye başlamış." Sesine bir kez daha öfke karıştı. "Görünüşe göre, bir koca ve bir oğlun neden kocaman bir evle kıyaslanamayacağını anlamakta güçlük çekiyordu."

Elli hizmetçisi ve narin, asil doğmuş yumruğu büyüklüğünde elmas broşlarıyla."

Uzun süre sessiz kaldı. Sonunda konuştuğunda sesi düzensiz bir fısıltı gibiydi. "Ben onun gibi değilim, Gideon. Öyle olduğumu düşündüğünü biliyorum, ama-"

"Kelimleri ağzıma tıkma Sara!" Ona doğru döndü, yumrukları sıkılmıştı. "Kahretsin, onun gibi olmadığını biliyorum! Ona hiç benzemiyorsun, *hiç!* İnan bana, annem asla mahkûm kadınlardan oluşan bir kalabalıkla seyahat etmezdi. Bir korsana Aristophanes'ten alıntı yapmazdı. **Generated by ABC Amber LIT Converter, <http://www.processtext.com/abclit.html>** o yılını gördüğünde bayılırdı ve kesinlikle bir yangının söndürülmesine yardım etmezdi!"

Bakışları onunkilerle kilitlenirken derin bir nefes aldı. "Ama gördüğüm hiçbir İngiliz soylu kadın da böyle şeyler yapmazdı. Saldırdığım gemilerde seyahat eden kont eşleri ve kızlarının çoğunun omurgası ve zekâsı zayıftı."

"Onları suçlayabilir misiniz? Muhtemelen hepsi çok korkmuştur."

Bu sözleri biraz savunmacı bir tavırla söyledi ve adamın dudaklarına yarım bir gülümseme getirdi. Hiç tanımadığı bir grup kadını savunmak tam Sara'ya göreydi. "Belki de. Ama *sen değildin*. Bana yumruğunu salladın ve aklından geçenleri söyledin. Kabul et Sara, sen sıradan bir İngiliz asilzadesi değilsin."

"Ama eğer... olduğum kişi olduğum için benden nefret etmiyorsan, neden... yani... "Sözünü yarıda kesti, yanakları kıpkırmızı parlıyordu.

Ona baktı. Herhalde onun düşündüğü şeyi söylemeye çalışmıyordu. "Neyi neden söylemedim Sara?" dedi dikkatle ayarlanmış bir sesle.

"Hiçbir şey."

Keskin bir hayal kırıklığı ona saldırdı. "Neden itiraf edemiyorsun? Neden beni istemiyormuş gibi davranıp ikimize de bu işkenceyi çektiriyorsun?"

"Çünkü seni istemem yanlış!" Ona çaresizlik dolu bir bakış fırlattı. "Seni istememeliyim! Bu doğru değil!"

"Neden? Sen bir kontun kızı olduğun ve ben de pis bir korsan olduğum için mi?" Sanki kadın az önce uzanıp zarif parmaklarıyla içini oymuş gibi hissetti. Pencereye dönerek ellerini pervaza dayadı.

"Belki de senin hakkında yanlışmışımdır. Kadınlarla birlikteyken, onların suçlu olduklarını ve senin mevkinin altında olduklarını unutabilirsin. Ama benimle-"

Oluşturuldu tarafından ABC Amber LIT
[Dönüştürücü, http://www.processtext.com/abclit.html](http://www.processtext.com/abclit.html)

"Demek istediğim bu değildi! Sadece..."

Kadın bocaladığında, eskisinden daha çok acıdı. Onun yaklaştığını hissetti. Elini koluna koydu ve adam irkildi. "Yapma," dedi sert bir fısıltıyla. "Yatağıma gelemiyorsan, o zaman bana dokunma."

"Ama Gideon-"

Kızın elini tutarak arkasına döndü ve onu vücuduna doğru çekti. "Bu sabah ne gördüğünü hatırlıyor musun Sara? Dere kenarında ne yapıyordum? Bir erkeğin tatmin edemeyeceği kadar derin bir ihtiyacı olduğunda, onu istemeyen bir kadını istediğinde yaptığı şey budur."

"Seni istiyorum," diye fısıldadı ciddiyetle, yanaklarının rengi açılmıştı. "Gerçekten istiyorum. Haklısın. Seni o kadar çok istiyorum ki buna dayanamıyorum."

"Ama keşke yapmasaydım diyorsun," diye ısırdı.

"Evet. Bunu inkâr edemem. Hayatında yaptıklarından, zorla aldığı gemilerden ve evet, hepimizi kaçırma şeklinden nefret ediyorum. Elimde değil. Böyle şeylerin yanlış olduğuna inanarak yetiştirildim."

Hiçbir şey söyleyemeden ona baktı. Hayatında ilk kez yaşadığı hayattan dolayı suçluluk . Böyle bir yaşam sürmek için nedenleri vardı, doğru ve kariyerinin büyük bölümünde hükümeti onun eylemlerini onaylamıştı. Ama bu

bu onun gözünde onları daha az yanlış yapmıyordu. Ve aniden, sadece onun için bile olsa, o yılları silip atabilmeyi çok diledi.

"Ama kendime seni istemenin yanlış olduğunu ne kadar söylesem de," diye devam etti usulca, "kendimi durduramıyorum. Bu benim için şey kadar doğal... şey kadar... "Dudaklarında belli belirsiz bir gülümseme belirdi. "İnsanlara günahları hakkında ders vermek kadar. Seni her şeyden çok istiyorum, Gideon. İstediğim için de diğerlerini affetmeye hazırım."

Kalbi bu sözler karşısında yerinden fırlasa da, onlara inanmaya cesaret edemedi. "Annemin yaptığı şey yüzünden bana acıdığın için böyle söylüyorsun. Yatağınızda bir suçlu, sırf bir eş bulmak için kadın kaçırmak zorunda kalan bir adam, mücevherleri çalmaktan zevk alan bir adam istemediğinizi açıkça belirttiniz." **Oluşturuldu tarafından ABC**

Amber LIT Dönüştürücü,
<http://www.processtext.com/abclit.html>

Onun acı sözlerini bir öpücükle kesti, omuzlarından yakaladığı tatlı, kıvrak bedenini ona doğru bastırdı. Adam hareketsiz kaldı, nabızı kulaklarında gümbürdüyordu.

"Sara," diye uyardı Sara ondan uzaklaştığında. "Yapma bunu. Ne istediğini bilmiyorsun."

"Ne istediğimi biliyorum." Parmaklarını adamın omuzlarının çıplak teninde gezdirdi, gözleri solmakta olan öğleden sonra ışığında parlak, koyu kahverengiydi. "Benimle sevişmeni istiyorum. Bir dahaki sefere bunu benim istemem gerektiğini söylemiştin. Ben istiyorum." Sesi titriyordu. "Benimle seviş, Gideon. Lütfen?"

O küçük tatlı "lütfen" neredeyse onu çözüyordu. Kan beynine sıçradı ama bir milim bile kıpırdamadı. "Bu artık benim için yeterli değil. Seni karım olarak istiyorum Sara. *Benim* istediğim de bu. Ve eğer bunu yapamazsan-"

"Yapabilirim." Verdiği cevaba şaşırmış gibiydi ama sadece bir anlığına. Sonra yüzünde kararlı bir ifade belirdi. "Evleneceğim. Seninle evleneceğim ve Atlantis'i hak ettiği gibi bir koloni haline getirmene yardım edeceğim."

Kadının söylediklerine inanmakta güçlük çekiyordu. Kaç kez bunun hayalini kurmuş, bunu umut etmişti? Aklı şimdi ona oyun mu oynuyordu?

"Benimle evlenir misin, korkunç korsan kaptanı ve denizlerin efendisi Gideon Horn?" diye sordu sahte bir ciddiyetle, ağzını bir gülümseme kapladı.

O anda tüm kontrolü kırıldı. Cevabı, onu kollarına sürüklemek ve çok sert, çok şiddetli olduğunu bildiği bir öpücükle ağzını almaktı. Ama kendine engel olamadı. Sonunda onun olmuştu! Sara *onun olmuştu*. Ve ona o kadar açtı ki, Tanrı aşkına onu durduğu yerde parçalamaktan nasıl alıkoyabileceğini bilmiyordu.

Ama endişelenmesine gerek yoktu. Sara geçilmesi için son derece istekli görünüyordu. Kollarını adamın boynuna dolamış, dili adamın diliyle buluşurken ince bedenini adama yaslamıştı. Ağzı sıcak ve tatlıydı ve adam buna doyamıyordu. Alt dudağını ısırды, sonra yatıştırmak için emdi.

Küçük, yumuşak göğüsleri göğsüne bastırılmıştı ve onlara dokunmak .
Generated by ABC Amber LIT Converter,
<http://www.processtext.com/abclit.html> yerli bluzun boynunu aşağı sürükleyerek onu çıldırtıyordugiydiği, onun için satın aldığı elini göğüsleriyle doldurdu, onun iniltisini duyana kadar onları şekillendirdi ve okşadı.

Sonra ağzını dudaklarından ayırdı ve aşağıya doğru bir yol çizerek öptü, teninin tuzlu tadının, göğüslerinin yumuşak eğiminin, buruşuk meme ucunda son bulmasının keyfini çıkardı. Sertçe emerken, kızın küçük bir çığlıkla ağzına doğru eğildiğini hissetti.

"Gideon... ah, Gideon, evet," diye fısıldayarak onu daha da ateşledi.

Ancak büyük bir çabayla ellerini ve dudaklarını kızıdan uzak tutarak homurdandı: "Gemiye geri dönmeliyiz, kamarana-"

"Hayır!" Ellerini adamın pantolonunun düğmelerine götürdü ve onları çözmek için çılgınca uğraştı. "Hayır, burada, evimizde sevişelim."

Evimiz. Sonuçta bu bir rüya değildi. Burada onunla birlikteydi - sonsuza dek onun olacağına söz vermişti. Bluzunun bağlarını çözdü, ardından göğüslerini tamamen ortaya çıkarmak için dayanıksız şeyi kollarından aşağı itti.

Öpücükler, okşamalar ve mırıldanılan sevgiler arasında soyunmaları istediğinden çok daha uzun sürdü ama kızın ona bu kadar ısıltılı bakmasına ve vücudunu ona bu kadar istekle teslim etmesine aldırmadı. Çırılçıplak kaldıklarında, adamın ambardan aldığı yatak örtüsünün yanında durdular.

Ama onun yanında durakladı, şehvetini şiddetle bastırıyordu. "Ne oldu?" diye fısıldadı adam onu kendisinden uzak tutarken.

"Seni kızıışmış bir domuz gibi almak istemiyorum." İnce şiltenin üzerine diz çökerek onun elini tuttu ve kendisinden birkaç santim uzakta durana kadar onu kendine çekti. "Bunu sonsuza dek hatırlamanı istiyorum."

"Ne demek istiyorsun?" Adamın parmakları bacaklarının arasındaki nemli bukleleri irileşti. **Generated by ABC Amber LIT Converter,** <http://www.processtext.com/abclit.html> Titreyerek adamın kalın, ayırdığında gözleri omuzlarını kavradı ve temkinli bir şekilde ona baktı. "Sen ne-" Adam onu bacaklarının arasından, tam da çıplak bıraktığı yumuşak deri kıvrımlarından öptüğünde sözünü kesti. Dudaklarından uzun bir iç çekiş süzüldü. "Oh-h-h, Gideon... Gideon..."

İlk başta onu yavaşça ve derinden okşadı, diliyle, dudaklarıyla ve dişleriyle her yerini keşfetti. Parmaklarının başını kavradığını ve onu kendisine doğru ittiğini hissettiğinde, dilinden başka bir şeyi içine gömme ihtiyacıyla patlayacağını düşünene kadar sahip olduğu her şeyle onu memnun etti.

Kız sıcak ve ıslaktı ve onun misk kokulu tadı onu çılgına çevirdi. Elleri onun kalçalarını daha da kavradı. Onun içinde olmayı çok istiyordu ama başka bir şeyi daha çok istiyordu... onu kendisine bağlamak, onu seçtiğine asla pişman olmamasını sağlamak. Böylece, ağzının altında sarsıldığını hissedene ve serbest kalışının tatlı çılgılığını duyana kadar devam etti, devam etti ve devam etti.

Ancak o zaman onu yatağa yatırdı ve içine girdi, kendini derinliklerine sokarken kasları geriliyordu. Kadına saldırmak istiyordu.

Böylece onu asla ama asla terk edemeyecekti. Sonsuza dek onun olacaktı. Bunu görecekti.

Ona doğru eğildi, başını geriye attı ve onu bağlamak için kollarından tuttu. Tanrım, kendini sıkı ve sıcak hissediyordu ve birlikte vahşi, duygusal bir ritme girdiklerinde çok, çok iyi diye düşündü. Kanı deli gibi akıyordu ve çoktan patlamak üzereydi ama kadın etrafında sarsılana kadar kendini tuttu. Sonra nerede olduğuna dair tüm hislerini yitirdi ve saf bir tatmin iniltisiyle kendini onun içine bıraktı.

Onun üstünde, içinde ne kadar süre yattığını bilmiyordu. Sadece birkaç saniye sürmüş olmalıydı ama vücudu onunkine kilitlenmiş halde yavaşça yeryüzüne sürüklendiği, hızlı, sıkı nefeslerini duyduğu ve terden kayganlaşmış teninin onunkinin altında dalgalandığını hissettiği saatler gibi geldi.

Bunu başarabildiğinde, yüzünü ona dönerek yan yatmak için kaydı. Kadın, fırtına dindikten sonra yelkenlerini açan bir yelkenli gibi ona doğru kıvrıldı, kollarını göğsüne dayadı ve bacaklarını onunkilerle birleştirdi. Bir elini başının altına sokarak, diğer eliyle düz meme uçlarının etrafındaki saç kıvrımlarının izini sürdü.

Bakışları her zaman boynunda taşıdığı gümüş madalyona takıldı ve onun hakkında her şeyi öğrenmek için ani bir merak duydu. Parmağıyla madalyona dokundu. "Ne kadar güzel bir madalyon. Bunu sana kim verdi?"

"Annem." Dudaklarına utangaç bir gülümseme değdi. "İçinde saçından bir tutam var. Böyle bir şeyi taşımanın **Generated by ABC Amber LIT Converter, <http://www.processtext.com/abclit.html>** aptalca göründüğünü biliyorum ama-"

"Hiç de değil. Bunu her zaman taktığına göre annenle çok yakın olmalısınız." Annesinin ihanetinin acısı aniden azalmış gibi görünse de ona imreniyordu.

"Onu çok özledim. Annemin söylediklerimi dinleyeceğine ve bana sağlam tavsiyeler vereceğine her zaman güvenebilirdim."

Onun yanından geçip içinde yattıkları ilkel yatak odasına baktı ve birden daha büyük, daha iyi bir oda olmasını diledi. "Annen bu konuda ne düşünürdü... bizim hakkımızda?"

Sara bir parmağını göğsünde gezdirdi. "İster inanın ister inanmayın, sanırım bunu onaylardı. Annemin çok açık bir kalbi vardı ve erkekleri iyi değerlendirirdi. Albay Taylor'a aşık olduğumda, onun benim için doğru kişi olmadığını en başından söylemişti. Ama bence senden hoşlanırdı."

Son sözlerinden duyduğu memnuniyet şiddetli bir kıskançlıkla savaştı. Sara birine mi aşık olmuştu? Ondan başka birine mi? Kolunu Sara'ya sımsıkı sararak, "Albay Taylor kimdi?" diye sordu.

Başını eğdi, aniden rahatsız olmuş gibi görünüyordu. "Neredeyse birlikte kaçtığım bir adam. Ailem onu onaylamadı."

"Dük falan olmadığı için herhalde."

"Hayır. Çünkü onun bir servet avcısı olduğunu anlayabiliyorlardı. Jordan onun geçmişi hakkında biraz araştırma yapmış ve beş kuruş parası olmadığını öğrenmiş. Bunu üvey babama anlattıktan sonra üvey babam, adamla ilişkimi kesmezsem payımı tamamen kesmekle tehdit etti."

Gideon kendi babasını düşünerek sertleşti. "Adamın parasının olmaması sana aşık olmadığı anlamına gelmez."

Oluşturuldu **tarafından** **ABC** **Amber** **LIT** **_____**
Dönüştürücü, <http://www.processtext.com/abclit.html>

"Ben de öyle düşünmüştüm," diyerek onu şaşırttı. "Bu yüzden Albay Taylor'a gittim ve onunla kaçmayı teklif ettim. Ona mirastan mahrum bırakılmamın benim için önemli olmadığını söyledim." Sesi gerginleşmişti.

"Görünüşe göre bu onun için önemliydi. Kendi deyimiyse 'evliliğe güzel yüzünden başka bir şey getiremeyen' bir eşe bakacak parası olmadığını açıkça ifade etti."

Gideon onun sesindeki acıyı duydu ve şaşırtıcı bir hararetle Albay Taylor'bulup ona dokuz kuyruklu bir kediyle bir iki ders vermeyi diledi. "Adam seni elde etme şansını kaçırarak kadar aptalmış. Tanrı'ya şükür üvey kardeşin adamın gerçek karakterini çok geç olmadan öğrendi."

Onun kollarında kıpırdamadan durdu. "Evet, Tanrı'ya şükür." Bir süre sonra kısık bir sesle ekledi: "Gideon, ya... kardeşim buraya gelirse? Sana daha önce de söyledim, beni bulana kadar rahat etmeyecek."

Mantıksız bir telaş kapladı içini, sonra da kendi kendine endişelenecek bir şey olmadığını söyleyerek telaşı savuşturdu. "Atlantis'i bir rehber olmadan asla bulamaz. Cape Verde'liler bile burayı bilmiyor."

"Ama eğer yapsaydı," diye ısrar etti. "Sen ne yapardın?"

Onun ciddi gözlerinin içine baktı. "Eğer kastettiğin buysa, seni benden almasına izin vermem. Seni benden almaya çalışan her erkekle savaşıyorum." Daha önceki güvensizliğinin bir kısmı çirkin yüzünü gösterdi ve kendine rağmen acı bir şekilde ekledi, "Yoksa bunu mu umuyorsun, kontun seni kurtaracağını mı?"

"Hayır, tabii ki hayır!" Gözlerinde kısa bir süre suçluluk duygusu parladı ama o kadar çabuk kayboldu ki, hayal edip etmediğinden emin olamadı. Yanağını avuçladı, hafif dokunuşuyla tenini okşadı. "Seninle evlenmek istediğimi söylediğimde ciddiydim. Ama kardeşimi özlüyorum. İyi olduğumu bilmesini istiyorum."

Bu birkaç kelime kalbine bir kazık sapladı. Onu serbest bıraktı ve sırt üstü yatmak üzere yuvarlandı. "Evet, siz İngiliz soylu kadınları aileye çok düşkün görünüyorsunuz."

"Kes şunu, Gideon." Yanına yaklaştı ve başını onun göğsüne koydu. "Beni annenle kıyaslamayı bırak. Elimden gelse seni terk etmeyeceğim. Tek söylediğim, kardeşime bir mektup gönderip içini rahatlatmam ve mutlu bir evliliğim olduğunu söylememden zarar gelmeyeceğidir-" **Oluşturuldu**

tarafından ABC Amber LIT

[Dönüştürücü, http://www.processtext.com/abclit.html](http://www.processtext.com/abclit.html)

"Bir korsan mı? Bu onu çok mutlu etmeli."

"Eski bir korsan." Ağzının kenarları yukarı doğru seğirdi. "En azından bir servet avcısı değilsin. Bırakın payımı talep etmeyi, eve gitmeme bile izin vermiyorsun."

Suçluluk duygusu onu intikam duygusuyla vurdu. "Eve gitmekten bahsetme bile. Yapamayacağını biliyorsun; sorular olacaktır. Nerede olduğumuzu ortaya çıkarmaya çalışırlar." Kız hakarete uğramış gibi görününce, aceleyle ekledi,

"Yaparsın demiyorum, ama yapmazsan, yapana kadar seni orada tutmaya çalışabilirler. Ve eğer buraya geri dönemezsen, senin peşinden gidemem. Beni asarlar."

Kızın rengi soldu. "Bunu hiç düşünmemiştim." Sonra aydınlandı. "Belki birlikte İngiltere'ye gidebiliriz, kılık değiştirerek falan. Hiç doğduğunuz ülkeyi görmek istemediniz mi? Aileni bulmak için-"

"Asla. Bana ve babama yaptıklarından sonra olmaz."

"Ve bu da başka bir şey... Babanızın size tüm gerçeği anlatıp anlatmadığını öğrenmek için biraz meraklı değil misiniz? Ya hikayenin başka bir tarafı varsa? Ya annen onu dövdüğü ya da korkunç bir şey yaptığı için terk ettiyse-"

"Beni dayak yemem için geride mi bırakıyorsun?" diye hırladı. "Bu bana söylediğinden daha kötü."

Bu onu tedirgin etmiş benziyordu. "Evet, ama başka bir şey de olabilirdi. _"

"Hayır. Ondan gelen mektubu gördüm." Kadının çenesini kavrayarak, kadın kendisine bakana kadar yukarı kaldırdı. "Neden onlar hakkında bu kadar soru soruyorsun? Ve eğer benimle evleneceğin için bu kadar mutluysan neden İngiltere'ye gitmekten bahsediyorsun?"

Zoraki bir gülümseme dudaklarına dokundu. "Özür dilerim, Gideon. Kardeşim için endişelenmekten kendimi alamıyorum ve şu anda ne kadar acı çekiyor olmalı. Seni terk etmek istediğimden değil. Ama onu rahatlatmak istiyorum."

Generated by ABC Amber LIT Converter,
<http://www.processtext.com/abclit.html>

Ona baktı. Onu kaybetmekten duyduğu derin, içi boş korku kötü bir zehir gibi içine işledi. Eğer onun ailesiyle iletişim kurmasını yasaklarsa, bu yüzden ondan nefret etmeye başlayacaktı. Bu ortadan kalkacak bir ihtiyaç değildi.

Öte yandan, bir mektup göndermesine izin verse, bu onun için yeterli olur muydu?

"Ona güvende olduğumu söylersem," diye ısrar etti, "belki beni bulmaya çalışmaz."

"Onu bilemem. Kardeşin olsaydım, seni bulup senden faydalanan o azgın delikanlıyı şişleyene kadar rahat etmezdim."

Kızın rengi soldu ve parmaklarını adamın dudaklarına bastırdı. "söyleme. Kimsenin seni şişlemesine izin vermeyeceğim, özellikle de kardeşimin."

Kadının gözlerindeki ani korku endişelerini biraz olsun hafifletti. "Pekâlâ. Kardeşine bir mektup gönderebilirsin. Sanırım bunun bir zararı olmaz."

Kollarını Gideon'a doladı ve iyice sokuldu. "Teşekkür ederim, Gideon. Çok teşekkür ederim."

Kendini cömert hissederek, karmakarışık kızıl saçlarıyla kızın başına gülümsedi ve sevgiyle okşadı. "Sanırım diğer kadınlar da isterlerse ailelerine mektup yazabilirler."

Başını kaldırdığında yüzünde saf bir zevk ifadesi belirdi. "Oh, Gideon, bu onlar için çok anlamlı olurdu! Çoğunun kimsesi yok elbette ama eminim bazıları aileleriyle iletişime geçmek ister."

"Bu hafta bakanı almaya gittiklerinde adamlardan birine Sao Nicolau'dan gelen mektupları postalatacağım."

"Bakan mı?"

Oluşturuldu **tarafından** **ABC** **Amber** **LIT** **_____**
Converter, <http://www.processtext.com/abclit.html> Kızın çilli bir öpücük burnuna kondurdu. "Evet. Düğün törenini tek başıma yapamam, değil mi? Sao Nicolau'da yaşayan ve birkaç günlüğüne buraya gelmeye gönüllü olabilecek bir Anglikan papaz var. Ve diğer kadınlardan bazıları da bir din adamı tarafından evlendirilmeyi tercih edebilir."

"Bundan emin değilim." Parmağını adamın göğsündeki yara izinin üzerinde gezdirdi. "Sanırım yarısı bir kilisenin kapısından bile geçmemiştir."

"Neden, Bayan Willis," diye alay etti, "sakın bana değerli, kuşatılmış mahkum kadınlarınızın *hepsinin* bembeyaz olmadığını kabul ettiğinizi söylemeyin."

bakireler."

Bir parmağını adamın göğsüne saplarken kaşları fırtınalı bir şekilde çatıldı. "Efendim, kimseyi bembeyaz olmadığı için eleştirmeye hakkınız yok. Gemileri yağmalamak, kadınları kaçırmak ve-"

Adam onun konuşmasını bir öpücükle bastırdı ve kız muhteşem bir şekilde üzerine yayılana kadar onu kendine çekti. Öpücüğüne karşılık vermesi için sadece birkaç saniye geçti, ağzı tatlı bir şekilde dilinin itişlerine açıldı.

Evet, diye düşündü tekrar sertleşirken ve bacaklarının istekle ayrıldığını hissederken. Sara'yla başa çıkmanın yolu buydu; neye kızdığını unutana kadar onu öpmek. Bütün o lanet mahkûm kadınları, İngiltere'yi ve üvey kardeşini unutana kadar onunla sevişmek.

Özellikle de üvey kardeşi. Çünkü o lanet olası İngiliz kontu hakkında konuşmaya bir son vermediğine dair içini kemiren bir korku vardı.

Bölüm 22

"^"

Oluşturuldu tarafından ABC Amber LIT
Dönüştürücü, <http://www.processtext.com/abclit.html>

Altın benim için cüruftan başka bir şey değil, ne yazık ki! Kalbim tamamen battı, senin tatlı arkadaşlığının yokluğu kesinlikle benim çöküşümü kanıtlayacak: Bu yüzden, sevgilim, beni bırakma, Burada kıyıda işkence görüyor;

Ayrılmayalım aşkım, sonsuza dek, seni bir daha göremeyeyim diye!

-Anonim,

"Yılmayan Denizci"

" Başka bir hikâye, bize başka bir hikâye anlat!" diye bağırdı çocuklar sahilde Sara'nın etrafında otururken.

Gideon'la evlenmeyi kabul etmesinin üzerinden iki gün geçmişti; iki muhteşem, mutlu gün. Çocuklar onun ruh halini fark etmişlerdi elbette. Sürekli aptalca sırtırken ve rüyadaymış gibi dolaşırken nasıl fark etmesinlerdi ki? Bu yüzden bugün onu derslerini masal dinlemek için atlamaya ikna edebilmişlerdi. Ve o bunu umursamadı bile. Şu anda o kadar mutluydu ki, kendisinden kibarca istese şeytana bile seve seve çay ve çörek verebilirdi.

Oluşturuldu tarafından ABC Amber LIT
Dönüştürücü <http://www.processtext.com/abclit.html>

Ann ise daha bir kez olsun ondan pratik düşünceliydi. Çocuklara karşı dilini şaklattı.

"Şimdi, baylar ve bayanlar, size zaten üç hikaye anlattı. Şimdilik bu kadar yeter."

"Benim için sakıncası yok-" Sara başladı.

Derin bir erkek sesi onun sözünü kesti. "Eğer isterlerse çocuklara bir hikaye anlatacağım."

Sara arkasını döndüğünde Gideon'un arkasında durduğunu gördü, onu hiç görmediği kadar mutlu ve kaygısız görünüyordu. Bronzlaşmış yüzünde muzip bir gülümsemeyle ona doğru yürüdü. Rüzgâr kuzguni siyah saçlarını karıştırarak yanaklarına doğru savuruyor ve çenesinin genellikle sert olan hatlarını yumuşatıyordu. Ona göz kırptığında, gülümsemekten kendini alamadı. Adam bazen küçük bir çocuk gibi görünüyordu.

"Eminim senden bir hikâye dinlemeyi çok isterler, Gideon," dedi. "Değil mi çocuklar?"

Arkasında korkunç bir sessizlik vardı. Gideon'a huşu ve korku karışımı bir bakışla bakan çocuklara tekrar baktı. Muhtemelen adanın yeniden inşasını denetlemekle meşgul olduğu için şimdiye kadar çocuklara çok az ilgi göstermişti. Sonuç olarak, onun ve adamlarının kendilerini ve annelerini yakalamış olması dışında onun hakkında çok az şey biliyorlardı.

Çocuklar daha büyük olsalardı, ondan bu kadar korkmayabilirdi. Ama ne de olsa çok küçüklerdi. En büyük oğlan sadece altı, en büyük kız ise sadece dokuz yaşındaydı.

Ann rahatsız edici sessizliği burnunu çekerek bozdu. "Şimdi utanmayın. Siz küçüklerin kaptandan bir hikaye dinlemekten hoşlanacağınızı *biliyorum*. Beni ve Bayan Willis'i sürekli dinlemekten bıktınız, değil mi?"

Ann'in sert bakışları altında çocuklar, coşkudan çok korkuyla da olsa birer birer başlarını sallamaya başladılar.

Gideon Sara'nın yanına çömeldi, çocuklara gülümserken rahat bir tavır takındı. "Buraya bakın, hepiniz. korkunç şeyler duyduğunuzu biliyorum. Ve size yalan söylemeyeceğim. Bazıları doğru. I

Zamanında bir ya da iki mücevher çaldım ve çoğu ülkemi savunmak için olmak üzere birçok savaşa katıldım."

Oluşturuldu **tarafından** **ABC** **Amber** **LIT** **_____**
Converter, <http://www.processtext.com/abclit.html>

Çocuklar dikmiş ona bakıyorlardı gözlerini . Sesini dalgaların üzerine çıkararak devam etti. "Ama hakkımda düşündüklerinizin çoğu hiç de doğru değil. Geminin adı *Satyr*, *Şeytan* değil." Onlara hınzırca bir sırıtış attı. "Ve bazı açılardan ona benzesem de. Ben şeytan *değilim*." Başını aşağı eğerek iki eliyle saçlarını ayırdı. "Yakından bakın. Bu saçlarımın arasında saklanmış boynuzlar görüyor musun?" Kumun üzerine oturdu ve çizmelerinden birini çıkardı, sonra çıplak bir ayağını kaldırıp parmaklarını oynattı. "Peki ya toynaklar? Hiç toynak görüyor musun? Ben görmüyorum." Kendisi de incelemek istercesine ayağını yukarı çekti. Sonra burnunu kırıştırdı. "Toynak yok ama koktukları kesin."

Molly'nin önde oturan küçük kızı Jane kıkırdadı, sonra eliyle ağzını kapattı.

Gideon avantajını kullanarak ayağını Jane'in önüne uzattı ve parmaklarını tekrar oynattı. "Ayağımı koklamak ister misin?" Jane bir başka kıkırdamayla başını sallayınca, Gideon ayağını Jane'in önünde havada salladı.

"Belki bir yere toynak saklayıp saklamadığımı kontrol etmek istersiniz? Ayak parmaklarının arkasına belki? Topuğun altına?"

Diğer çocuklardan birkaçı kıkırdadı.

"Git o zaman. Bak bakalım toynaklarımı bulabilecek misin?" Jane onun ayak parmaklarına dokunmak için çekingen bir el uzattı. "Sakın beni gıdıklama," diye uyardı. "Çok gıdıklanırım."

Sara bir gülümsemeyi bastırdı. Bu adamın vücudunda gıdıklanacak tek bir kemik bile yoktu ve her santimini yakından incelediği için bunu biliyor olmalıydı.

Jane parmaklarıyla onun topuğuna dokundu ve o da sahte bir kahkaha attı. "Dur, lütfen dur!" diye bağırdı sahte bir korkuyla. "Size gıdıklandığımı söylemiştim!" Elbette bu, onu gıdıklamak için daha cesur girişimlere yol açtı ve kısa süre sonra diğer çocuklar

onu güldürmeye çalışıyorlardı. Çok geçmeden, gıdıklayan, ciyaklayan, kahkaha atan çocuklardan oluşan bir kitle onun üzerine üşüştü.

Boğazında bir yumru oluşarak onu izledi. Çok iyi bir baba olurdu. Onu kendi kara kafalı oğlu ya da iri gözlü kızıyla kumda yuvarlanırken hayal edebiliyordu. Onunla evlendiği için ne kadar mutluydu!

Keşke Jordan'ın her şeyi mahvetmeyeceğinden emin olabilseydi. **Oluşturuldu**
tarafından ABC Amber LIT
Dönüştürücü, <http://www.processtext.com/abclit.html>

Parladı. Elbette gelmeyebilirdi. Gideon'un fikir değiştirmesi sayesinde Jordan'a gelmemesini söyleyen bir mektup gönderebilmişti. Şansı yaver giderse, mektup Jordan'a ulaşacak ve onu iyi olduğuna ve peşinden gelmesine gerek olmadığına ikna edecek kadar zaman bulacaktı. Ne de olsa Petey'nin gidişinin üzerinden sadece üç hafta geçmişti ve muhtemelen henüz Cape Verdes'ten İngiltere'ye giden bir gemi bile bulamamıştı. Mektubu Petey'ninkiyle aynı gemiyle yola çıkabilirdi.

Mektup Jordan gittikten sonra İngiltere'ye ulaşırsa ve Jordan adaya gelse bile artık çok geç olacaktı. Papaz iki gün içinde burada olacaktı ve o zaman Gideon'la gerçekten evlenmiş olacaktı. O zaman kimse onları ayıramazdı. Jordan bile ondan kocasını, sevdiği adamı geride bırakmasını bekleyemezdi.

Sevdiği adam. Bir sızı göğsünü sıktı. Gideon'u gerçekten seviyordu, o kadar çok seviyordu ki bazen buna dayanamıyordu. Bunu ona annesinden bahsettiği gece fark etmişti, o gece onunla öyle bir tatlılıkla sevişmişti ki neredeyse kalbi kırılacaktı. O zaman ona söylemek istemişti ama duyguları o kadar taze, o kadar yeniydi ki, o da karşılık vermezse buna dayanabileceğini sanmıyordu. Ne söylerse söylesin, bir yanı hala ona tam olarak güvenmiyordu ve evlenene kadar ondan tam olarak emin olamayacaktı.

Bu nasıl olmuştu? Eski bir korsan kaptanını mutlu etmek ne zamandan beri hayatındaki en önemli şey olmuştu? Bilmiyordu; dahası, umurunda da değildi. Hisleri değişmeyecekti.

Bu yüzden onunla evlenmeyi kabul etmişti. Artık Jordan onun için gelirse onunla birlikte pervasızca çekip gidebilecekmiş gibi davranmanın bir anlamı yoktu. Gideon'u terk etmesi, nefes almayı bırakmasından daha zordu.

Ayrıca Atlantis'in huzurunu Londra'ya değişmek gibi bir arzusu da yoktu. Londra'da kendini her zaman, yoksulluğun, suçun ve ölümün kirli selinin şehri sular altında bırakmasını engellemek için parmaklarını sızdıran bir setin içine sokuyormuş gibi hissetmişti. Akranı olması gereken insanlardan çok az yardım almış, hatta çabalarından dolayı onunla alay etmişlerdi. Ne kadar uğraşırsa uğraşsın, kayıpları her zaman kazançlarından çok daha fazla oluyordu.

Ancak Atlantis'te insanlara gerçekten yardım edebiliyordu. Kısmen onun sayesinde kadınlar kendilerine güvenmeye başlamışlardı. Erkekler kadınlara yeni yeni saygı göstermeye, ne istediklerini sormaya ve onları sevgililerine sevdiren küçük nazik jestler yapmaya başlamışlardı. Çoğu gerçekten de iyi adamlardı.

Oluşturuldu **tarafından** **ABC** **Amber** **LIT** **_____**
Converter, <http://www.processtext.com/abclit.html>

Erkekler ve kadınlar birlikte kalıcı bir şeyler inşa ediyorlardı. Ülkeleri tarafından bir kenara atılmış insanların kendilerine olan saygılarını yeniden kazanmalarını ve hayatta faydalı bir amaç bulmalarını izlemek kalbine iyi geliyordu. Her gün yeni bir günün başlaması için hevesle uyanıyor, adayı daha fazla keşfetmek ve Gideon'la paylaşacak yeni eğlenceler bulmak için sabırsızlanıyordu.

Kendini suçlu hissettiğı tek bir şey vardı: Gideon'a kadınlar konusunda baskı yapmamıştı. İkisi de evlilikleri konusundan kaçınmış, onları birleştiren kırılğan mutluluk bağıını koparmaktan korkmuşlardı. Ama yakında bu konuyu açması gerekecekti. Kadınlara verdiğı bir aylık süre iki gün sonra bitecekti ve kadınların çoğu kocalarını seçmiş olsa da, bazıları hâlâ evlenmeye yanaşmıyordu, özellikle de geride sadık kocalar ya da İngiltere'de sevgililer bırakmış olanlar.

Sebeplerini Gideon'a açıkladığında, Gideon'un onlar için bir istisna yapacağından emindi. Geçtiğimiz haftalarda Gideon'un mantıklı bir adam olduğunu ve büyük bir cömertlik gösterebileceğini anlamıştı. Tüm alaycılığına rağmen, daha iyi bir şey umuyordu ve onu bulmak için çabalamaya istekliydi. Kız ona bunun koloni için en iyisi olduğunu gösterdiğinde, onun tarafını da görecekti.

Etrafında gülüşen çocukları sakinleştirmesini ve onlara tuzlu bifteği seven gemi papağanı Tek Gözlü Jack hakkında bir hikâye anlatmaya başlamasını izledi. Elini kumda boş boş gezdirerek, kalbi boğazında onu izledi ve her özelliğini sevgiyle ezberledi. Bir zamanlar uğursuz görüldüğünü düşündüğü ama şimdi çok sevimli görünen yaralı yanağı... son birkaç gün içinde onu birkaç kez çılgınca doyuma ulaştıran küt, becerikli parmakları... parmak uçlarına serpiştirilmiş siyah kıllarla saçma bir şekilde çıplak ayakları...

Evet, onu tepeden tırnağa seviyordu. Ve henüz kelimeleri söylememiş olsa da, söyleyeceğini biliyordu. Söylemesi gerekiyordu. Onu sevmemesine izin veremezdi.

Hikâyesini bitirdi ve çocuklar bir tane daha anlatması için bağırdılar, ama o teslim olmuş gibi ellerini kaldırdı.

"Üzgünüm çocuklar ama yapamam. Şimdi olmaz. Silas ve diğerleri beni bekliyor. Bir av gezisine çıkıyoruz."

Koro halinde hoşnutsuzluk sesleri yükselince, "Hepiniz kızarmış domuz eti seviyorsunuz, değil mi?" dedi.

Çocuklar başlarıyla onayladılar.

Oluşturuldu **tarafından** **ABC** **Amber** **LIT** **_____**
[Dönüştürücü, http://www.processtext.com/abclit.html](http://www.processtext.com/abclit.html)

"Peki, o zaman," diye devam etti ayağa kalkıp pantolonundaki kumları silerken, "senin için biraz almalıyız. Ama hava kararmadan dönmüş oluruz, o zaman sana başka bir hikâye anlatırım, tamam mı?"

Çocuklar "Yaşasın!" diye bağırdı.

Sara'nın yanına gittiğinde Ann ayağa kalktı, ona ve Sara' hoşgörülü bir gülümseme göndererek çocukların etrafında toplanmasını işaret etti. "Gelin çocuklar, biraz sahile inelim. Sanırım buradan çok uzakta olmayan bir kaplumbağa yuvası gördüm."

Çocuklar Gideon'la onu yalnız bırakarak sahile inerken Sara arkadaşına minnettar bir gülümseme attı.

"Bütün gün yok musun?" dedi çocuklar uzaklaşır uzaklaşmaz, hayal kırıklığını sesinden uzak tutamayarak.

Yanına gelip onu kollarının arasına alırken sııttı. "Bir eş gibi konuşuyorsun ve biz daha evlenmedik bile."

"Sakıncası var mı?" dedi küstahça.

"Bir saniye bile." Elleri kesinlikle olmaması gereken yerlerde gezinirken onu derin derin öptü. En azından açık bir plajda.

Adam geri çekildiğinde, kız ona sarıldı ve onu bırakmak konusunda açıklanamaz bir isteksizlik hissetti. Normalde uyanık oldukları her anı birlikte geçirmiyorlardı. Ama nedense bugün ondan ayrılmaya dayanamıyordu. "Seninle gelebilirim."

Güldü. "Ve ne yapacağız? Tüfeklerimizi mi dolduracağız? Eti kesip giydirecek miyiz? Bizim için geri mi taşıyacaksın? Av peşindeki bir grup pis kokulu adamla çalıların arasında dolaşmaktan daha iyi yapacak işlerin var."

"Gitmemi istememenizin nedeninin bu olmadığını biliyorsunuz," diye suçladı. "Sen ve diğerleri sadece **Generated by ABC Amber LIT Converter,** <http://www.processtext.com/abclit.html> kaşımak için özgür olmak istiyorsunuzbiz kadınların sizin hakkınızda ne düşüneceği konusunda endişelenmeden homurdanmak, kendinizi ve içki içmek ."

"Şimdi sen söyleyince-"

"Oh, sen devam et," dedi alaycı bir tiksinti tonuyla, onu iterek. "Sadece bu gece yatağa içki ve domuz kanı kokarak gelmeyi bekleme."

"Merak etme." Onu kendine doğru çekti. "Yarım gün boyunca homurdanıp kendimi tırmaladıktan ve içki içtikten sonra, banyo yapmaya fazlasıyla hazır olacağım." O

bir parmağıyla bluzunun yakasını çekiştirdi ve hınzırca içine baktı. "Ve aklıma gelen birkaç zevk daha."

"Gideon!" diye itiraz etti, yanakları kızarmıştı. Onun bu cesur davranışlarına alışabilecek miydi?

Adamın gözleri kararırken ve eli belinde sıkılaşırken, "Muhtemelen hayır," diye düşündü. Öpücük beklentisiyle şimdiden titremeye başlamıştı.

"Kaptan!" diye bağırdı ormanın içinden bir ses. "Geliyor musun, gelmiyor musun?"

Bir iniltiyle onu serbest bıraktı. "Evet, kahretsin," diye seslendi. "Bir dakika içinde orada olacağım."

"Benim için endişelenme. Ben iyi olacağım." Yanağından öpmek için uzandı. "Git keyfine bak. Ve düşün ziyafeti için bize iyi bir domuz eti getir."

"Benim niyetim de tam olarak bu, aşkım," dedi gülümseyerek. Sonra döndü ve sahilde ağaçlara doğru yürüdü.

Adamın durup el sallamasını ve sonra ormanın içinde kaybolmasını izlerken kalbi küt küt atıyordu. *Aşkım*. Ona *aşkım* demişti. Muhtemelen hiçbir şey ifade etmiyordu ama ona umut vermişti. Yakında bundan daha fazlasını söyleyecekti; bundan emindi. Kelimeleri geri söyleyebilmek için o zamana kadar sabırsızlanıyordu. **Generated by ABC Amber LIT Converter,**
<http://www.processtext.com/abclit.html>

İç çekerek eteklerini kaldırdı ve sahil boyunca dolaşmaya başladı. Gideon'la ilgili hülyalı düşüncelerine o kadar dalmıştı ki diğerklerinden ne kadar uzaklaştığını fark etmedi.

Ta ki biri onu arkasından yakalayana kadar. Bir eliyle ağzını kapatarak onu ağaçlara doğru sürükledi. Dehşet onu sardı ve adamın kollarında öfkeyle çırpınmaya başladı.

"Bırak onu Petey!" diye tısladı bir ses, onu yakalayanla birlikte ormana girerken. "Onu korkutuyorsun!"

"Bağıрма küçük hanım, tamam mı?" diye mırıldandı kulağına tanıdık bir ses. "şimdi seni bırakıyorum."

Kızın tek cevabı dirseğiyle adamın kaburgalarına vurmak oldu.

"Ah!" diye bağırdı onu serbest bırakırken. "*Bu da* neydi ?"

Ona doğru döndü, gözleri alev alev yanıyordu. "Beni korkuttuğun için, seni ahmak!"

"İsa mısın?" dedi bir başka tanıdık ses. Jordan bir ağacın arkasından ilerledi, cılız ve solgun görünüyordu ve özel dikim frakı ve pantolonunun içinde çok yersizdi. "Seni son gördüğümünden beri kelime dağarcığın biraz değişmiş Sara."

"Jordan!" diye bağırdı, sevgili üvey kardeşini görünce yüreği ağzına geldi. Kendini onun açık kollarına attı ve yüzünü onun omzuna gömdü. "Oh, Jordan, buradasın!"

"Evet, ufaklık, buradayım." Kolları onun etrafında acı verici bir şekilde sıkıldı. "İyi misin? O şeytanlar sana zarar verdi mi?" Kadının her santimini tararken onu kol mesafesinde tuttu. "İyi görünüyorsun ama bunun bir şey ifade etmediğini biliyorum."

"Ben iyiyim," diye fısıldadı. "Gerçekten iyiyim."

Oluşturuldu **tarafından** **ABC** **Amber** **LIT** **_____**
[Dönüştürücü, http://www.processtext.com/abclit.html](http://www.processtext.com/abclit.html)

Gözleri yüzünü tararken saçlarını yanağından çekti. "Ne işkenceler çektiğimi bilemezsin, ne dehşetler hayal ettim-" Sözünü kesti, yüzünde acımasız bir ifade vardı. "Ama artık bunun bir önemi yok. Sonunda seni geri aldım. Artık güvendesin."

Suçluluk duygusu onu çarptı. Güvende miydi? Başından beri güvende olduğunu ona nasıl söyleyecekti? Jordan onun adına acı çekerken, o burada eğleniyor, yeni bir hayat kuruyor ve aşık oluyordu.

Yine de hepsi onun suçu değildi. Ah, Gideon şimdi kardeşini görebilseydi, hepsini kaçırarak ne kadar adaletsiz davrandığını anlayacaktı.

Gideon! Tanrım, Gideon ve Jordan konusunda ne yapacaktı?

Kardeşinden uzaklaştı. Son bir ayda işlerin nasıl değiştiğini ona anlatmak için el yordamıyla bir yol ararken, şaşkınlığını sorularla örttü. "Buraya nasıl bu kadar çabuk geldin?"

"*Chastity* Londra'ya döner dönmez, kaptan yakalanma hikâyesini anlatmak üzere doğrudan bana geldi. Hemen geminin en son liman yaptığı yer olan Verdes Burnu'na doğru yola çıktım. Korsanların nerede kamp kurduğuna dair bilgi edinmek umuduyla adalara doğru ilerlerken, Petey'i Sao Nicolau'da İngiltere'ye dönecek bir gemide yer beklerken buldum. Beni buraya getirdi."

Böyle bir şeyin olabileceğini aklına bile getirmemişti -gerçi düşünseydi, Jordan'ın *Chastity* İngiltere'ye yanaşır yanaşmaz gideceği aklına gelirdi. Ama şimdi buradaydı. Ve ona karşı en ufak bir hazırlığı yoktu. "Geminiz nerede?"

"Petey buradan ayrılmadan önce adada acele bir araştırma yaptı, bu yüzden bizi تنها bir limana getirdi, o ve ben seni ve nişanlısını getirirken adamlarım bekleyebilirdi."

"Bundan bahsetmişken, patron-" Petey başladı.

Jordan ona el salladı. "Evet, gidin ve onu bulun. Ama çabuk olun, gemi fark edilmeden önce. Sara ve ben seni burada bekleyeceğiz."

Oluşturuldu **tarafından** **ABC** **Amber** **LIT** **_____**
Dönüştürücü, <http://www.processtext.com/abclit.html>

Petey aceleyle uzaklaşırken iyi, diye düşündü. Petey'nin müdahalesi olmadan Jordan'la birkaç dakika yalnız kalmaya ihtiyacı vardı.

Ona geri döndü, yüzü asıktı. "Diğer kadınların kurtarılmasını istediğini biliyorum Sara ama önce senin güvende olduğundan emin olmalıydım. Petey nişanlısını bulduktan sonra *Defiant*'a dönebiliriz."

Kadın şaşkınlıkla ona baktı. *Defiant* onun filosunun gururuydu. Onun için riske girdiğine inanamıyordu.

"Donanmayı buraya getirebilirdim," diye devam etti, "ama bunu yaparsam itibarınızın sonsuza dek lekeleneyeceğini biliyordum. Korsan saldırısı sırasında olanlar hakkında yalan söylemesi için *Chastity*'nin kaptanına zaten para ödemiştim, bu yüzden en iyisinin kendi gemilerimden birini getirip bir skandalı riske atmamak olduğunu düşündüm."

"Ama Jordan-"

"Merak etme," diye devam etti Jordan, sanki o hiç konuşmamış gibi. "Bu korsan yuvasına son verecek kadar silahlı adamım ve topum var. Piçler daha ne olduğunu anlamadan *Satyr*'i batırabiliriz. Sonra da-"

"Hayır! Bunu yapmamalısın!"

Adam ona deliymiş gibi baktı, sonra yüzü değişti. "Ah, evet, unutmuşum. Petey bana kadınların gemide uyuduğunu söyledi. O halde, biz saldırmadan önce *Satyr*'i güvenli bir şekilde denize çıkarmaktan başka çare yok. Yeterince adamım var-"

"Jordan, lütfen! Bunların hiçbirini

yapamazsın!" "Neden?"

Oluşturuldu **tarafından** **ABC** **Amber** **LIT** **_____**
Converter, <http://www.processtext.com/abclit.html>
Ellerini ovuşturarak aradıona nasıl söyleyeceğini . "Çünkü sana izin vermeyeceğim. Gideon'a zarar vermene izin veremem."

"Gideon?" diye yankılandı, ağaçların arasından süzölen loş güneş ışığında gözleri meşe gibi sert parlıyordu.

"Kaptan Horn'dan bahsediyor olamazsınız, değil mi? Korsan Lordu? Son on yıldır İngiliz denizlerine musallat olan bir adam mı? Acımasız bir suçlu-"

"O acımasız değil! Ve o bir suçlu değil. Artık değil."

"Yani bu adaya yerleştiğini iddia ettiği için mi? Petey bana saçma bir şekilde hayranlık duyduğu adam hakkında her şeyi anlattı. Ama ben kör değilim.

romantik korsanlık efsaneleri tarafından, Sara. Ben adamı olduğu gibi görüyorum."

"Ama o düşündüğünüz gibi biri değil! O gazetelerde gösterdikleri gibi korkunç bir yaratık değil. O zeki, nazik ve-"

"Ve spor olsun diye kadınları kaçırıyor."

Yutkundu. Bunu haklı çıkarmak zordu. "Spor olsun diye değil. Ama evet, bizi kaçırdı. Yaptığı aptalca bir şeydi ve bana onunla yeterince zaman vererseniz, adayları terk etmek isteyen kadınları serbest bırakması için onu ikna edebilirim."

"Sana yeterince zaman tanıdım mı?" Onu omuzlarından yakaladı. "Sara, bu Donanma Kurulu'ndaki o tatlı dille istediğini yaptırabileceğin yaşlı adamlardan biri değil! Bu savaşta sertleşmiş bir suçlu!"

"Onu tanımıyorsun!"

"Peki ya sen?" Adamın gözleri kızın formunu tararken kısıldı, gündelik kıyafetini ve çıplak ayaklarını inceledi.

"Bu korsanı tam olarak ne kadar iyi tanıyorsun?"

Oluşturuldu tarafından ABC Amber LIT
Dönüştürücü, <http://www.processtext.com/abclit.html>
kızarıklıkla mücadele ederek Yüzündeki yüzünü çevirdi. "Yeterince iyi. Onu seviyorum, Jordan. Bana evlenme teklif etti ve ben de kabul ettim. Yarından sonraki gün evleneceğiz."

"Cesedimi çiğnemeniz gerek!" diye patladı. "Eğer bir an için böyle bir hata yapmana izin vereceğimi düşünüyorsan-"

Bakışları tekrar onunkilere kaydı. "Bu bir hata değil! Ne yaptığımı gayet iyi biliyorum!"

"Evet, tıpkı Albay Taylor'a göz koyduğunuzda ne yaptığınızı bildiğiniz gibi!"

Ondan uzaklaştı. "Neden sen... sen..." Öfkesini kontrol etmek için havayı derin derin içine çekerek sözünü kesti. "Ne cüretle

karşılaştırın! Albay Taylor servetimi istiyordu!

Gideon benden sevgimden başka bir şey istemiyor!"

Jordan yumruk yaptığı elinin tersini ovuşturuyor, sanki birinin yüzüne vurmak istiyormuş gibi bakıyordu. Muhtemelen Gideon'unkine. "Ağzından çıkanı kulağın duysun Sara. Yelken açtığı ilk günden beri İngiliz soylularından nefret eden bir adamı savunuyorsun. Bu korsanın kaç İngiliz'in malını çaldığı hakkında bir fikriniz var mı? Kaç kadının ırzına geçti, kaç-"

"O asla bir kadının ırzına geçmezdi, kadın yalvarmadıkça," diye ağzından kaçırdı. Sonra yanaklarına öfkeli bir renk geldi ve gözlerini kaçırdı. Her şey bir yana, bunu söylememeliydi, hele Jordan'a hiç söylememeliydi. "Yani-"

"Yani seni baştan çıkardı mı demek istiyorsun?" dedi sesi gürleyerek. Elini göğüs cebine soktu ve bir tabanca çıkardı. "Şimdi onu öldürmek zorundayım."

Kendini ona doğru fırlattı ve tüm gücüyle onun sert koluna tutundu. "Eğer onun saçının bir teline zarar verirsen, seni asla affetmem!"

"Bununla yaşayabilirim," diye homurdandı onu itmeye çalışırken. "Şimdi nerede o piç-"

Oluşturuldu **tarafından** **ABC** **Amber** **LIT** **_____**
[Dönüştürücü, http://www.processtext.com/abclit.html](http://www.processtext.com/abclit.html)

"Sakın buna cüret etme! Sen bu adadan ayrılmadan önce seni korsanlara ihbar edeceğim! Yemin ederim yaparım!" Gideon'un adamları o söylemeden Jordan'a zarar vermezdi. Ona güvenmeye, hatta belki de saygı duymaya başlamışlardı.

Ancak Gideon'dan o kadar emin değildi. Eğer Gideon bir an için Jordan'ın onu geri almaya geldiğini düşünürse, Gideon onu zincire vururdu. İki adamı birbirinden uzak tutmak için elinden geleni yapmalıydı. Jordan ağzı bir karış açık ona bakıyordu. "Beni korsanlara mı teslim edeceksin? Bunu yapar mısın?"

"Ona zarar vermene izin veremem, anlamıyor musun? Adamlarını buraya getirip Atlantis'i yok etmene izin veremem!"

Mahvolduğunu görmek için çok çalıştık. Anlamıyor musunuz? Burası artık bir kasaba, insanların yaşadığı, çalıştığı ve ailelerinin olduğu bir yer. Toplarınızı buraya getirip burayı yerle bir edemezsiniz. Buna izin vermeyeceğim!"

"Senin için o kadar önemli, değil mi?"

"Burası benim için her şey demek," dedi sessizce ve ciddiye.

Tabancasını göğüs cebine yerleştirirken bakışlarını onunkilerden ayırdı. "Pekâlâ. İstediginizi yapacağım."

Kadın ona şüpheyile baktı. "Ne demek 'dilediğim gibi'?"

"Toplarımı buraya getirmeyeceğim. Korsanlara burada olduğumu belli etmeden yelken açıp gideceğim." Bakışları onunkileri delip geçti. "Ama tek bir şartla."

"Durum?"

"Benimle gelmen."

Kalbi midesinin çukuruna düştü. Bunu . Jordan her zaman **Generated by ABC Amber LIT Converter, <http://www.processtext.com/abclit.html>** ne gerekiyorsa yapmaya hazır önceden tahmin etmeliydionu korumak için olmuştu, bu tür iğrenç bir şantaj anlamına gelse bile.

"Adamlarımın öğlene kadar *Defiant*'a dönmezsem saldırı emri aldıklarını unutma," diye ekledi onun yüz ifadesini görünce. Sen de benimle gelene kadar buradan ayrılmayacağım, bu yıkımı adadan izlemek anlamına gelse bile."

Bir ürperti onu sarstı. "Jordan, benden bunu isteme. Burada ayrılmak isteyen bazı kadınlar var ve emin olmak için onları almalısın, ama bana gelince _."

"Önemsediğim tek kişi sensin Sara. Buradan sensiz ayrılmayacağım."

"Gitmek *istemiyorum*! Söylediklerimin tek kelimesini bile duymadın mı?"

"Evet ama söylediklerinizde ciddi olduğunuzu sanmıyorum." Sesi yatıştırıcı bir hal aldı. "Askerler bu fenomeni bilir. Esaret altındaki adamlara her zaman olur. Toplumdan koparıldıklarında bakış açılarını kaybederler ve kendilerini esir alanları anlamaya ve onlara güvenmeye başlarlar. Ancak kurtarıldıktan sonra, o sırada akıllarının başlarında olmadığını fark ederler."

Akılları başlarında değil, gerçekten! "Oh, nasıl görmenizi sağlayabilirim? Benim aklım başımda. Ne yaptığımı biliyorum!"

"O zaman bunu bana kanıtla. Benimle İngiltere'ye gel Sara. Bu alçakları kolonileriyle baş başa bırak." Ellerini kalçalarının üzerine koydu. "Birkaç hafta sonra şu anda hissettiğin gibi hissedersen, seni geri getiririm."

"Hayır, yapmayacaksın. Seni tanıyorum Jordan. Hatalı olduğun kanıtlansa bile bunu kabul etmezsin. Beni buradan götürecek ve sonra da beni neden geri getiremeyeceğine dair bahaneler uyduracaksın." Ona yalvaran bakışlarla baktı. "Beni buradan seninle gitmeye zorlarsan, bu beni mahveder, duyuyor musun? Bunun için senden nefret edeceğim. Sana söz veriyorum."

Kadının sözleri adamın irkilmesine neden oldu ama sadece bir saniyeliğine. Sonra yüzü yine o amansız ifadesine büründü.

"Burada kaldığına pişman olmaktansa şimdi benden nefret etmen daha iyi. Eğer benimle gelmezsen, söz veriyorum o korsanların hepsini esir alıp İngiltere'ye geri getireceğim, kadınları da yanlarında. **Generated by ABC Amber LIT Converter, <http://www.processtext.com/abclit.html>** bunu yapmaya yetecek kadar adamım ve silahım var."

Adamlarının ve silahlarının adada yaratabileceği tahribatı düşündükçe ürperiyordu. Onu nasıl durduracaktı? Ne yaptığını gerçekten bildiğini görmesini nasıl sağlayabilirdi?

Birdenbire, ayaklarının altında çıtırdayan dalların sesi ikisinin de irkilmesine neden oldu. Petey ağaçların arasından onlara doğru yaklaşıyor, Ann'i de peşinden sürüklüyordu.

"İşte " diye Jordan. "Zamanı gelmişti. Gitmemiz gerekiyor."

Petey Ann'e baktı, sonra omuzlarını dikleştirdi. "Ann ve ben burada kalıyoruz. Gitmiyoruz.

seninle İngiltere'ye döneceğim, patron."

Jordan yumruklarını sıktı. "Hepiniz çıldırdınız mı? Bu korsan ne yaptı, size büyü mü yaptı?"

"İngiltere'ye geri dönemem lordum," diye fısıldadı Ann, Jordan'a biraz hayranlıkla bakarak. "Beni tekrar Yeni Güney Galler'e gönderirler. Yoksa kalan günlerimi yargıçtan kaçarak geçirmek zorunda kalırım. Petey de bu riski almak istemiyor." Aşkına utangaç bir gülümseme attı. "Bensiz İngiltere'ye gitmektense burada benimle kalmayı tercih eder."

"Bana bakın Bayan Morris," dedi Jordan, "eminim birkaç kişiyle konuşabilirim ve bir daha ulaşım sıkıntısı çekmemenizi sağlayabilirim."

"Sadece o değil lordum," diye araya girdi Petey. "Bu... şey, burası çok güzel bir yer. Geçen sefer burada sadece bir gün kaldım, ama hoş bir ev olacağını görece kadar uzun bir süreydi. İngiltere'de beni bekleyen hiçbir şey yok. Tommy'nin bana ihtiyacı yok. Onun kendi ailesi var. Küçük bir kulübe satın alacak kadar para kazanmak için yıllarca denizcilik yapmam gerekirdi ve Ann'den de çoğu zaman ayrı kalırdım. Ama burada, biraz sıkı çalışmaya aldırmazsam, istediğim her şeye sahip olabilirim." Ann'e hayranlıkla baktı.

"Her şey."

"Peki biz gittikten sonra o korsan kaptan seni burada bulduğunda ne yapacak dersin?" Jordan ısırdı.

Oluşturuldu **tarafından** **ABC** **Amber** **LIT** _____
_____ **Dönüştürücü, <http://www.processtext.com/abclit.html>**

Petey'nin gözleri doldu. "Gerçekten, lordum, bilmiyorum. Ama mantıklı bir adamdır. Bayan Willis'e karşı görevimi nasıl yerine getirmek zorunda olduğumu açıkladığımda beni anlayacaktır."

Sara bundan pek emin değildi ama Petey'nin hevesini kırmak da istemiyordu. "Ne demek istediğimi anlıyor musun?" diye Jordan'a çıkıştı. "Hizmetçinin bile Atlantis'ten ayrılmak istemiyor."

"Atlantis." Jordan homurdandı. "Bir korsan yuvası için ne isim ama. Yunanlılar mezarlarında ters dönerlerdi." Petey'ye ters ters baktı. "Burada kal o zaman. Umarım tadını çıkarmak için sabaha kadar yaşarsın."

Üvey kız kardeşine döndü. "Ama *sen*, canım, benimle geliyorsun. Yoksa yemin ederim o aşağılık korsan kaptanını avlar ve o büyüleyici kafasını hain bedeninden ayırırım!"

Kalbi sıkışarak üvey kardeşinin yüzünü inceledi. Gerçekten ciddiydi. Eğer onu buradan uzaklaştırmazsa, Gideon'u öldürecek ya da esir alacaktı ki bu da onu öldürmek kadar iyi bir şey olurdu. Jordan'ın adamlarının adaya ve sakinlerine neler yapabileceğinden bahsetmeye bile gerek yoktu.

"Eğer seninle gelirim, kimseye zarar vermeden buradan ayrılacağına yemin eder misin? Ve burası hakkında kimseye bir şey söylemeyeceğine yemin eder misin?" İdeal değildi ama bu şartlar altında yapabileceğinin en iyisi buydu. Petey'i buraya getirmek Pandora'nın kutusunu açmak gibiydi ve hasarı tamamen tersine çeviremezdi.

"Adamlarımın adanın yerini açıklamasını engelleyemem," diye homurdandı.

Ona ters ters baktı. "Eğer Blackmore Kontu bunu yapamıyorsa, kim yapabilir bilmiyorum."

"Sara, sabrımı zorluyorsun-"

"Adamlar bu adada kimin yaşadığını bilmiyorlar, hanımefendi," diye araya giren Petey, Jordan'ın en karanlık kaşlarından birini çattı. "Lord hazretleri Yeşil Burun adalarına varmadan önce onlara ne hakkında olduklarını söylemedi, çünkü daha sonra sizin hakkınızda skandal yaymalarını engellemek istedi. Sonrasında da Korsan Lordu'yla karşılaşma korkusuyla Santiago'da gemiden atlamalarını önlemek için sessiz kaldı. Çoğu denizci Kaptan Horn'dan korkar."

"Güzel, bu şekilde devam edelim." İcini bir rahatlama duygusu kapladı. Petey haklıysa, belki de en azından diğerk adamların daha sonra korsanları yakalamak ya da öldürmek için buraya dönmelerini engelleyebilirdi. Kollarını göğsünde kavuşturarak kardeşiyle yüzleşti. "Adadan zarar görmeden ayrılacağına ve bu konuda sessiz kalacağına, özellikle de adamlarına karşı sessiz kalacağına yemin etmezsen seninle gelmiyorum."

Jordan ona araştıran bir bakış attı. "Eğerk yaparsam, İngiltere'ye dönecek misin? Bu saçmalığı unutacak mısın?"

"İngiltere'ye döneceğim ama hiçbir şeyi unutmayacağım. Duygularımın değışmeyeceğine sizi ikna ettikten sonra beni buraya geri getirme teklifinizi kabul tamamen niyetliyim."

"şeytan alsın, Sara-"

"Bu benim pazarlığım, Jordan. Kabul ediyor musun?"

Uzaklara baktı, ağaçların arasından güneşin aydınlattığı parlak dalgalara doğru baktı. Sonra bakışlarını tekrar ona çevirdi. "Evet. Seni bu lanetli adadan kurtarmak için her şeyi yaparım."

"Bu konuda bir beyefendi olarak söz vermeni istiyorum, duydun mu? Donanmadaki arkadaşlarına bir korsanın inini nerede bulabilecekleri konusunda ipucu vermene izin vermeyeceğim."

"Sen çok inatçı bir kadınsın, bunu biliyor muydun?"

"Bunu senden öğrendim."

Ellerini kumral saçlarında gezdirerek iç geçirdi. "Bu muhtemelen doğru. O zaman şerefim üzerine yemin ederim ki bu adanın yerini kimseye söylemeyeceğim. *Artık* gidebilir miyiz?"

"Peki ya diğerk kadınlar? Kalmak istemeyenler mi?" Oluşturuldu tarafından
ABC Amber LIT _____
Dönüştürücü, <http://www.processtext.com/abclit.html>

"Cennetinizde herkesin mutlu olduğunu sanıyordum," dedi alaycı bir tavırla.

Bakışlarını yere indirdi. "Bazı kadınlar... burası için uygun değiller. Onları yanımıza alamaz mıyız?"

"Korsanları varlığımızdan haberdar etmek istemiyorsanız, hayır. Seni yalnız bulduğumuz için şanslıyız. Tek gereken bir kadının alarm vermesi. O zaman beni esir alırlar ve adamlarım saldırır." Sesini alçalttı. "Elbette, adamlarımı karaya çıkarmama izin verirsiniz, kadınları kolayca kurtarabiliriz."

Başını kaldırdı. "Kesinlikle olmaz." "O

zaman gidelim. Bu lanetli yeri terk edelim."

"Bir dakika içinde." Ann'e döndü. "Kadınlara onlar için geri döneceğimi söyle. Döndüğümde, gitmek isteyen herkes gidebilir." Madalyonunu çıkardı, bir süre tuttu, sonra öptü ve Ann'e uzattı. "Bunu da Gideon'a ver. Onu almak için geri döneceğimi söyle. Bunu ona mutlaka söyle, anladın mı?"

"Sara," diye araya girdi Jordan, "o annene aitti."

"Aynen öyle." Boğazında bir yumru oluştu ama bunu görmezden geldi. Yakında bir gün madalyonunu geri alacaktı. Alacaktı! "Gideon bunun benim için ne anlama geldiğini biliyor ve onu asla arkamda bırakmayacağımı da biliyor. Ona geri döneceğime dair güvence vermenin başka bir yolunu düşünemiyorum."

Annesinin ihanetinin ardından bu ne kadar yetersiz olurdu. Buradan gizlice ayrılması onu mahvedebilirdi. Onu asla affetmeyebilirdi ve bu ihtimal bile ağlamasına neden oluyordu.

Petey'ye döndü, Gideon'a protesto ederek ayrıldığını söyletmek niyetindeydi. Sonra durakladı. Hayır, Gideon onun buradan zorla çıkarıldığını öğrenirse, hiçbir şey onu İngiltere'ye kadar takip etmesine engel olamazdı. Buna izin veremezdi. Kendi özgür iradesiyle gittiğine inanmalıydı.

"Gideon'a ne olursa olsun döneceğimi söyle, ama Jordan'la yaptığım anlaşmadan ona tek kelime bile etme, duydun mu? Beni İngiltere'ye kadar takip edip kendini ve onunla birlikte giden herkesi astıracak. Neden gittiğimi ona söylemeyeceğinize yemin edin. İkiniz de yemin edin."

Bir anlık tereddütten sonra Petey başını salladı. Sonra Ann de onu takip etti.

Sara'nın kalbi bu manzara karşısında sızladı. Onlara bu yemini ettirerek Gideon'un büyük acılar çekmesini sağlıyordu. Ama İngiliz sularına girer girmez esir alınmaktansa biraz acı çekmesini tercih ederdi. İngiltere'de kaderi kısa, acımasız ve nihai olacaktı. Bunu düşünmeye bile dayanamıyordu.

Jordan sabırsızca, "Hadi Sara," dedi. "Öğlene kadar *Defiant*'a dönmezsem adamlarımın saldırı emri var."

"Pekâlâ." Önce Ann'e, sonra da Petey'e sarıldı. "Geri döneceğim," dedi her ikisine de gözyaşları içinde. "Aylar sürebilir ama Atlantis'e dönebildiğim kadar çabuk döneceğim."

Jordan'la birlikte yürürken, Jordan ona kızgın bir bakış fırlattı. "Ailenin kollarına ve gerçek evine dönmek yerine idama gidiyormuşsun gibi davranıyorsun."

"Ailemin kolları mı? Eskiden seni ailemden biri olarak görürdüm, Jordan." Gözlerini dikmiş önlerine bakıyor, nereye yürüdüklerini bile fark etmiyordu. "Ama şimdi? Şimdi seni gardiyanım olarak görüyorum. Ve korkarım beni buraya geri getireceğin güne kadar da öyle göreceğim."

Kardeşi bir kez olsun karşılık vermeyecek kadar akıllıydı.

Bölüm 23

Oluşturuldu tarafından ABC Amber LIT
Dönüştürücü, <http://www.processtext.com/abclit.html>

"^"

Eğer tüm erkekler özgür doğuyorsa, nasıl oluyor da tüm kadınlar köle olarak doğuyor?

-Mary Astell, şair ve feminist

Evlilik Üzerine Bazı Düşünceler için Önsöz

Ava çıkan adamlar akşamın erken saatlerinde sahile ulaştıklarında keyifleri yerindeydi. Birkaç domuz leşiyle doluydular ve hatta birkaç keklik bile yakalamışlardı. Övünmeler ve şakalaşmalar arasında, ortak şenlik ateşine doğru kasıla kasıla yürüdüler ve bira istediler.

Ancak Gideon'un ale ile ilgisi yoktu. O Sara'yı istiyordu. Portakal ağaçlarından oluşan bir korunun kenarında rastladıkları şelaleyi ona anlatmak için sabırsızlanıyordu. Daha şimdiden sabah onunla birlikte dönmek için planlar yapıyordu. Şelalede yıkanabilir, sonra birbirlerini portakalla besleyebilirlerdi; ormanın yalnızlığında sevişecekleri bir öğleden sonraya uygun bir başlangıç olurdu bu.

Küçük kanvas çantasını bir elinden diğerine geçirirken, ona getirdiği hediyeleri düşündü - garip bir kıvılcım taşı parçası, birkaç portakal, bir parça kazıma. Özellikle kazıma eserle gurur duyuyordu. Atlantis sahilinin mükemmel bir minyatürüydü, başparmağından daha büyük olmayan oyma bir fildişi parçasıydı. En iyi av bıçağını adamlarından biriyle bu kazıtaşı için takas etmişti. Eğer bunun hayatında gördüğü en tatlı şey olduğunu düşünmezse çok şaşıracaktı.

Ama o neredeydi? Burada bekliyor olacağından emindi. Kulübeye baktı ve pencerede yanan bir ışık gördü. Çoktan evlerine çekilmiş olmalıydı. Eğer durum buysa, ona ne kadar çabuk ulaşabilirse o kadar iyiydi. Louisa'nın ateşin yanında sessizce durduğunu gördü,

etti.domuzları sırtıklar üzerinde öne çıkmalarını Geniş bir sırtıyla, ölü hayvanları bir kraliçeye mücevherler bahşeden lordlar gibi onun önüne koydular.

"Bu gece iyi yemek yiyeceğiz, Louisa." Gideon taşıdığı diğer büyük kanvas çantayı Louisa'nın ayaklarının dibine fırlattı.

"Önce keklikleri kızartın. Domuz etini beklerken onları yeriz. Ve kocanın kötü pişirerek onu bozmasına izin verme, duyuyor musun? Domuz etini iyi pişiriyorsun. Bakalım onunla neler yapabiliyorsun."

"Evet," dedi Silas iyi huylu bir şekilde Gideon'un yanında. Adam içmesi gerekenden daha fazla içmişti ve şimdi kadehlerini öyle bir doldurmuştu ki, açsılığının kötülenmesini pek umursamadığı anlaşılıyordu. "Bu genç kızın domuz eti pişirmek konusunda yetenekli olduğu kesin, değil mi?" Ona şehvet dolu bir bakış fırlattı. "Yetenekli olduğu tek şey de bu değil. Sözüme güvenin çocuklar."

Adamlar birbirlerini dürttüler, göz kırptılar ve kıkırdadılar, sonra da Louisa'nın tepkisini görmek için ona yan gözle baktılar. Genellikle bu tür bir yorum Louisa'nın yüzünün kızarmasına ve ardından sert bir karşılık vermesine yol açardı. Louisa'nın sivri dili erkekler için bir eğlence kaynağı olduğundan, onun bu iğneleyici sözleri nasıl karşılayacağını görmekten her zaman keyif alırlardı.

"Bu kadar yeter Silas," dedi sessizce.

Adamlar daha fazla tepki bekleyerek ona baktılar. Hiçbir tepki alamayınca Silas, "Söyleyeceğin bu kadar mı genç kız?" dedi. Destek için Gideon'un omzuna asıldı. "Ne düşünüyorsunuz, çocuklar? Sonunda küçük kadını evcilleştirebildim mi?"

Louisa, "Silas, lütfen dilini tut," diye yalvardı.

Sesinin aceleciliğinde, alışılmadık keskinlikteki eksikliğinde bir şey Gideon'un dikkatini çekti. Silas başka bir şey mırıldanmaya başlayınca, Gideon ona sessiz olmasını emretti. Sonra Louisa'yla yüzleşti. "Ne oldu? Sorun ne?"

Endişeli bakışları adamın arkasındaki adamlara kayd. "Belki de daha özel konuşmalıyız-"

"Buna hiç gerek yok." Aklına . **Generated by ABC Amber LIT Converter,**
<http://www.processtext.com/abclit.html> en başta geleni.binlerce korku
gelirken ani bir ürperti onu sarstı, dile getirmeye zorlukla katlanabildiğiydi
"Sara mı? Ona bir şey mi oldu?"

Louisa gözlerini kuma dikti. "Ona hiçbir şey olmadı. Yani... şey..."

"Nerede o?" Kulübeye bir göz attı, kalbi yerinden fırlayacak gibiydi. Eğer ona bir şey olduysa... kulübeye doğru gitmeye başladı ama arkasından gelen tanıdık bir ses onu durdurdu.

"O gitti, Kaptan."

Yavaşça döndüğünde Peter Hargraves'in ateşin yaydığı pürüzlü ışık çemberinin içinde durduğunu gördü.

"Burada ne halt ediyorsun?" Peter'ın sözleri kafasına dank edince Gideon homurdandı. "Ve ne demek istiyorsun,

"Gitti" mi? Nereye gitti?"

Ann Morris, Petey'nin yanına yaklaştı ve şapkasını elinde evirip çevirirken elini dirseğinin kıvrımına sıkıştırdı. "Şey, Kaptan, görüyorsunuz... yani, ben..."

"Kardeşiyle birlikte İngiltere'ye gitti," dedi Queenie gözlerini kırpıştırarak. "Ve Petey de onu alması için adamı buraya getiren kişi." Dağınık yüzünde kendini beğenmiş bir memnuniyet ifadesi belirdi.

"Sana daha önce de söylediğim gibi, patron. o dar kalçalı mavi çoraplıya dikerek zamanını boşa harcadın."

Gideon'un beti benzi atarken Louisa, "Queenie, dilini tut," diye çıkıştı.

Petey'i öfkeli bakışlarla süzen Gideon, "Neden bahsediyor bu?" diye homurdandı.

Louisa araya girdi, yüzü sempattı. "Görünüşe göre Petey, Bayan Willis'in kardeşi Blackmore Kontu için çalışıyormuş. Kontu ve adamlarını bu sabah *Defiant* adlı gemisiyle buraya getiren Petey'ymiş. Bayan Willis'i aldıktan sonra İngiltere'ye doğru yelken açmışlar."

Oluşturuldu **tarafından** **ABC** **Amber** **LIT** **_____**
Dönüştürücü, <http://www.processtext.com/abclit.html>

Gideon'un kanı damarlarında dondu. Sara gitmiş miydi? Kont onu götürmüş müydü? Zorla olmuş olmalıydı, çünkü Sara başka türlü onu asla terk etmezdi. Birbirlerine söyledikleri şeylerden, sevişmelerinden, gelecek için plan yapmalarından ve-

Kardeşi hakkında yaptıkları konuşmayı ve onu ne kadar özlediğini hatırlayarak inledi. Atlantis'ten ayrılmayacağını söylemişti. Ama aynı zamanda ziyaret için İngiltere'ye dönmek istediğini de söylemişti.

Yumruklarını sıkarak kadının söylediği her şeyi, kardeşi gelirse neler olabileceğine dair endişelerini düşündü. O zaman Hargraves'i bekliyordu, değil mi? Eğer Hargraves Kont'un adamıysa, Sara kardeşinin onu almaya geleceğini başından beri biliyor olmalıydı. Onunla sevişirken bir yandan da kurtarıcıları gelene kadar gün sayıyordu.

Hayır, buna inanamadı. Onun Sara'sı değil.

"Kardeşi için çalıştığını başından beri biliyor muydu?" diye sordu Hargraves'e. Hargraves'in neden *Chastity*'de olduğunu farkında olmayabileceğine dair küçük bir umut kırıntısına tutunarak.

Hargraves bu soru karşısında şaşkın görünüyordu. "Evet, Kaptan."

İhanet onu, annesinin ihanetinden bile daha derin bir şekilde kesip biçti. Başından beri haklıydı. İngiliz soylu kadınları onun gibilerle isteyerek arkadaşlık etmezlerdi. Ama kurtarılanlara kadar hayatta kalmak için ellerinden geleni yaparlardı, bu azgın bir korsan kaptanın kendileriyle sevişmesine izin vermek anlamına gelse bile.

Son bir buçuk ay içinde yaşananlar şaşırtıcı bir netlikle yüzüne çarptı. "Bu yüzden seninle evlenmeyi kabul etti, değil mi?" Denize baktı, adamlarının önünde soğukkanlılığını korumaya çalışıyordu ama sanki dokuz kuyruklu bir kedi kalbini küçük parçalara ayırıyormuş gibi hissediyordu. "İkiniz de kurtarılanlara kadar onu benden uzak tutmayı planladınız. Ama size gitme şansı verdiğimde, bunu değerlendirdiniz. O da beni yumuşatmak için geride kaldı, kaçışını planlarken beni rehavete sürüklemek için."

Hediyelerle dolu torbayı bir yeminle dalgalara fırlattı. "Burayı gerçekten sevdiğine, Atlantis'te bir şeyler yapmak istediğine . Ne kadar aptalmışım! Ne kadar da aptal, kendini kaptırmış bir budala!" **Generated by ABC Amber LIT Converter, <http://www.processtext.com/abclit.html>**

"Şimdi, Gideon," dedi Silas, ses tonunda endişe vardı, "o kızın Atlantis'ten bir şeyler yapmak istediği konusunda yalan söylemediğini gayet iyi biliyorsun. Burayı en az senin kadar sevdiğini herkes görebilir."

Silas'a doğru döndü. "O zaman neden ilk fırsatta kardeşiyle birlikte yelken açtı?"

"Bunun için onu suçlayamazsın!" Hargraves itiraz etti. "Gitmek istemedi. Onu zorladı."

Gideon gözlerini Hargraves'e dikti. "Ne demek istiyorsun, onu o mu *yaptı*? Tanrım, eğer onu buradan zorla aldıysa, onu takip edeceğim ve bir daha asla benim hiçbir şeyimi alamayacağından emin olacağım!"

Ann, Gideon ve Hargraves'in arasına girdi, yüzü solgundu. "Petey tam olarak bunu kastetmedi, Yüzbaşı Horn. Bayan Willis kendi özgür iradesiyle ayrıldı." Gideon kaşlarını çatarak ona bakınca aceleyle ekledi: "Ama temelli gitmiyordu. Size en kısa zamanda döneceğini söylememi istedi. Bir de bunu size vermemi istedi." Ann önlüğünün cebini karıştırarak küçük gümüş bir nesne çıkardı. Bunu ona uzattı. "Bunun sana döneceğine dair güvence olduğunu söyledi."

Nesneyi aldı ve Sara'nın gümüş madalyonunu tanıdı. Bir an için umut kabardı. O hep takardı. Onun için ne kadar önemli olduğunu biliyordu.

ona. Geri dönmeye niyeti olmasaydı onu geride bırakmazdı.

Yine de annesi onu ve babasını terk ettiğinde arkasında değerli bir broş bırakmıştı.

Parmaklarını madalyonun etrafında kapatarak Hargraves'e baktı. "Eğer o lanet olası kont onu gitmeye zorlamadıysa, o zaman neden gitti ki? Onunla gitmesi için hiçbir sebep yoktu. Evlenecektik. Benimle kalmak istediğini söyledi."

Hargraves ve Ann karşılıklı bakıştılar. Hargraves endişeyle, "Bilmiyorum Kaptan," diye cevap verdi.

"Um... belki de buraya yerleşmeden önce İngiltere'de halletmesi gereken işleri vardı?"

Ama Hargraves'in yüzündeki tereddütlü ifadeden kendisinin bile buna inanmadığı anlaşılıyordu. Birden aklına madalyonu geride bırakmasıyla ilgili başka bir yorum geldi, o kadar acı verici bir yorum **Generated by ABC Amber LIT Converter, <http://www.processtext.com/abclit.html>** ki bunu düşünmeye bile zor dayanıyordu. "Ya da," dedi soğuk bir sesle, "belki de dönmek niyetinde değildir. Belki de bu madalyon onun peşinden gidip kardeşinin gemisini almamı engellemek için bir hiledir."

Ann'in yüzünde bir endişe belirdi. "Hayır, buna inanmamalısınız kaptan. Kardeşi yanında bir sürü adam ve silah getirdi. Eğer sizi ve adamlarınızı yok etmek isteseydi, bunu yapabilirdi. Ama yapmadı. Ona izin vermedi. Sizinle savaşmaması için ona yalvardı ve o da kabul etti."

"Evet, kabul etti çünkü kendisinin ve tüccar denizcilerinin benimle boy ölçüşemeyeceğini biliyordu! Korkak herif! Atlantis'e sızmak ve bana karşı silahlanmaya bile kalkışmadan müstakbel karımı benden çalmak! Onun yerinde olsaydım, Sara'nın yalvarışlarına bu kadar kolay boyun eğmezdim! Buna cüret eden herhangi bir adamla isteyerek savaşırdım-"

Daha iki gece önce Sara'ya söylediklerini anımsayarak sözünü kesti. *Eğer kastettiğin buysa, seni benden almasına izin vermem. Savaşacağım.*

Seni elinden almaya çalışan her erkeği. Belli ki o da bunları hatırlıyordu. Bu sözleri oldukça ciddiye almış ve Gideon'un kardeşine zarar verme şansını asla yakalayamayacağından emin olmuştu.

İçindeki öfke kabardı, denizin yaratabileceği herhangi bir fırtına kadar güçlü bir öfke. Tek umursadığı buydu -muhtemelen eli kılıç tutmayan ve tabanca korkusu olan bir züppe olan kardeşini korumak!

Ann ya da Hargraves onu ne kadar savunmaya çalışırsa çalışsın, gerçek şuydu ki, Sara onunla ailesi arasında bir seçim yapmak zorunda kaldığında ailesini seçmişti. Dünyada reform yapmaktan ve Atlantis'i gurur duyacakları bir koloni haline getirmekten söz ediyor olabilirdi ama bunlar sadece lafta kalıyordu. Aksi takdirde, kardeşi için onu asla terk etmezdi.

Madalyonunu sıkıca kavrayarak ateşin etrafında duran insanların yüzlerini taradı. Onlar ne olacaktı? Peki ya Atlantis'in diğer sakinleri, onun önemseydiğini iddia ettikleri? Kadınlar için savaşmış ve erkeklere öğretmeyi teklif etmişti. Hepsi ona güvenmişti. Ama özgürlük şansı geldiğinde, arkasına bakmadan, veda edecek kadar bile uzun kalmadan onu ele geçirmişti.

Kadınlara bir seçim hakkı vermekten bahsetmişti ama hiçbirini yanına . Bunun yerine, korkak erkek kardeşiyle birlikte adadan gizlice kaçmış ve geri kalanları geride bırakmıştı. Kadının üzerine lanet olsun! En başından beri onun hakkında yanılmıştı!

Oluşturuldu   **tarafından**   **ABC**   **Amber**   **LIT**   **_____**
Dönüştürücü,   <http://www.processtext.com/abclit.html>

Bu soylu kadınların hepsi aynı kumaştandı; hilekâr, zayıf ve zengin ve güçlü ailelerinin kollarına dönmek için ne gerekiyorsa yapmaya kararlıydılar. Nasıl farklı düşünebilirdi ki?

"Lütfen, Kaptan Horn," Ann'in nazik sesi düşüncelerini böldü, "onun dönmeye niyetli olduğuna inanmalısınız. Biliyorsunuz ki Bayan Willis ciddi olmasa asla böyle bir söz vermezdi."

Yüzünde acımasız bir ifadeyle Ann'e baktı. "Sizi rahatlatıcaksa buna inanabilirsiniz ama ben daha iyisini biliyorum. Hiçbirinizi umursamadan gitti ve

Kesinlikle beni umursamadan. Geri dönmeyecek. Ve Atlantis onsuz daha iyi durumda."

"Ama öyle değildi-" Hargraves itiraz etmeye başladı.

Gideon kaşlarını çatarak onu susturdu. "Size gelince, Bay Hargraves. Senden tek bir kelime daha duymak istemiyorum. Sizi buradan uzaklaştırmak için hayatınızda görmediğiniz kadar altın verdim ve siz de bunun karşılığını kurtları kapıma getirerek ödediniz." Aklına korkunç bir olasılık geldi. Hargraves'e adım atarak onu gömleğinden yakaladı. "Ve şimdi hepsi bu adanın nerede olduğunu biliyor, değil mi? Sanırım Kont, hepimizi bozguna uğratmak için Majestelerinin Donanmasını göndermeden önce kız kardeşini adadan sağ salim çıkarana kadar bekledi. Sayenizde artık ölü sayılırız!"

Hargraves öfkeyle başını salladı. "Lord Hazretleri, Bayan Willis'in itibarını korumak için Donanmayı bu işin dışında tuttu. Yemin ederim. Senin adını duyduklarında Santiago'da gemiye atlayacaklarından korktuğu için adamlarına bu adada kimin yaşadığına dair hiçbir şey söylemedi. Ve küçük hanım, Atlantis hakkında sessizliğini korumaya devam edeceğine söz vermediği sürece ayrılmayı reddetti."

Gideon, yine de her zaman ona karşı koymayı başarmış bir adamın maymununa sertçe baktı.

"Peki sana neden inanayım?"

"Adanın her an donanma askerleri tarafından ele geçirileceğini düşünseydim Kaptan, neden kalsaydım ki? *Defiant*'la ayrılabilir ve hanımı da yanıma alabilirdim."

Adam haklıydı. Gideon hâlâ bunu anlayacak kadar akıllıydı.

Oluşturuldu **tarafından** **ABC** **Amber** **LIT** **_____**
Converter, <http://www.processtext.com/abclit.html>

Bakışları Hargraves'ten, yüzünde Hargraves'in cesurca maskelemeye çalıştığı korkunun her zerresi görünen Ann'e kaydı. "Lütfen efendim," dedi Ann, yay gibi gergin bir sesle. "Petey'ye zarar vermeyin. O benim iyiliğim için burada kaldı. Atlantis'e en az benim kadar inanıyor. Eğer... eğer ona bir şey olursa buna dayanmam."

"Merak etmeyin Bayan Ann," diye araya girdi Silas. "Kaptan Bay Hargraves'e zarar vermeyecek. Adamınız adada uslu durmaya niyetli olduğu sürece."

"Bu işe karışma, Silas," diye uyardı Gideon. Uzun bir süre daha Hargraves'e baktı ve Sara'nın gidişinde parmağı olduğu için adamın kırbaçlandığını görmenin ona nasıl bir zevk vereceğini düşündü.

Ama kırbaçlanmayı hiçbir zaman onaylamamıştı ve tatlı küçük Ann orada durmuş, kalbi ellerinde, merhamet dilenirken bunu kesinlikle yapamazdı. Ayrıca Hargraves sadece görevi olarak gördüğü şeyi yapmıştı. Hepsine ihanet eden Sara'ydı, onu terk eden Sara'ydı.

Bir yeminle Hargraves'i kendisinden uzaklaştırdı. "Tamam. Sen ve Ann dilediğinizi yapın. Ama senin için neyin iyi olduğunu biliyorsan gözümün önünden uzak duracaksın."

Kulübesine, kasvetli, boş kulübesine doğru dönmüştü ki başka bir ses onu durdurdu.

"Düğünler ne olacak?" Queenie sordu. "İki gün sonra hâlâ bir koca seçmek zorunda mıyız?"

Queenie'ye soğuk bir bakış fırlattı. Ona iki gün içinde bir koca seçmesi gerektiğini söylemeyi o kadar çok istiyordu ki. Adamlarından birinin boyunduruğuna girmeye zorlanmak bu küstah fahişenin hakkı olacaktı.

Ama Sara gitmeden önce bile, kimin kiminle evleneceğini dikte etmeye çalışmanın aptalca görmüştü, özellikle de erkeklerin ve kadınların birbirlerine karşı gerçek bir sevgi beslemelerini istiyorsa. Sara'nın ona öğrettiği tek şey buydu. Arzu bile bir evlilikte saygı ve sevginin yerini tutamazdı ve insanlar zorla bir araya getirildiklerinde bunlar asla var olamazdı. Onu kendisiyle birlikte olmaya zorlamıştı ve şimdi bunun bedelini ağır ödüyordu.

"İçinizden evlenmek isteyenler dışında düğün yapılmayacak." **Oluşturuldu**
tarafından **ABC** **Amber** **LIT** _____
Dönüştürücü, <http://www.processtext.com/abclit.html>

Kadınları şaşkınlık sararken Louisa bir adım öne çıktı. "Teşekkür ederim, Kaptan. Çok iyisiniz. Ve kadınlar adına nezaketinize minnettar olduğumuzu söyleyebilirim."

"İyilik mi? Bunu iyilik olsun diye yapmıyorum! Atlantis'in ihtiyacı olduğu için yapıyorum. Şimdiye kadar önemseydiğim tek şey buydu. Sara gitti diye bu değişmeyecek. O hepimizi terk etmiş olabilir ama burası devam edecek... biz devam edeceğiz."

Atlantis'i kıskanılacak bir yer haline getireceklerdi, Tanrı tarafından, Sara olsun ya da olmasın. Sonra bir gün onu bulacak ve bunu yüzüne vuracak, geride bıraktıklarını ona gösterecekti. Çünkü bu kez, bir kadın onu terk ettikten sonra ne olacağı konusunda hiçbir söz hakkı olmayan küçük bir çocuk değildi. Bu kez dünyadaki tüm söz hakkı ondaydı.

Bölüm 24

"^"

"Sevgilimi asla terk etmeyeceğim, Bu kadar yıl ayrı kalsak da." dedi.

-Anonim

Oluşturuldu tarafından ABC Amber LIT _____
Dönüştürücü, <http://www.processtext.com/abclit.html>

"Denizci ve Aşkı"

Jordan ve Sara'nın denizde geçirdikleri bir ayın ardından İngiltere'ye varmalarının üzerinden neredeyse bir hafta geçmişti. Akşam olmuştu ve Jordan Londra'daki evinin merdivenlerinin dibinde durmuş, volta atıyor ve her beş saniyede bir salondaki saate bakıyordu. Sara geç kalmıştı. Bu gece onunla birlikte Merrington'ların balosuna katılmayı kabul etmişti ve şimdi en az yarım saat geç kalmıştı.

Onu gitmeye nasıl ikna ettiğinden emin değildi. Bu sabah dehşet içinde hayır demiş, sanki adam ondan sokaklarda çıplak koşmasını istiyormuş gibi davranmıştı. Sonra bu öğleden sonra Parlamento'daki bir günden sonra eve geldiğinde fikrini değiştirmişti.

Tanrı'ya şükür. Artık toplum içine çıkma ve o lanet korsanı aklından çıkarma zamanı gelmişti. Kendi seviyesindeki erkeklerle birkaç dans ettikten sonra bir korsan kaptana aşık olmakla ne kadar aptallık ettiğini anlayacaktı. Ayrıca, insanların onu görmesi gerekiyordu, böylece kalabilecek herhangi bir skandal nefesine son verebilirdi. Tanrı biliyor ya, onun itibarını korumak için yeterince zahmete girmişti.

Chastity'nin sahiplerine yüklü bir meblağ ödeyerek korsan saldırısından sonra geminin mürettebatıyla birlikte zarar görmeden geri gönderildiğini iddia ederek korsanlarla yaşadıklarını örtbas etmişti. O zamandan bu yana geçen haftalarda yaşadığı travmanın etkisinden kurtulmaya çalıştığının herkes tarafından bilinmesine izin vermişti. Şimdiye kadar herkes bu hikâyeye inanmış görünüyordu.

Thomas Hargraves içeri girdi ve Jordan salonda on beşinci turunu yüksek sesle boğazını temizledi. Jordan şu anda uşağı tarafından rahatsız edilecek durumda olmasa da kızgınlığını gizledi. Ne de olsa Hargraves, Jordan sayesinde kardeşini sonsuza dek kaybetmişti ve bunun bir şekilde telafi edilmesi gerekiyordu.

"Ne , Hargraves?" Merdivenden yukarı bir kez daha baktı.

"Bayan Sara hakkında, lordum. Siz gün boyunca Parlamento'dayken onun geliş gidişlerini rapor etmemi söylemişsiniz, ben de akşam siz ayrılmadan önce bunu yapabileceğimi düşündüm."

Oluşturuldu **tarafından** **ABC** **Amber** **LIT** **_____**
Dönüştürücü, <http://www.processtext.com/abclit.html>
Jordan salondaki saate baktı, sonra içini çekti. "Neden olmasın ki? Şu anda yapacak daha iyi bir şeyim yok."

"Evet, lordum." Hargraves bir kâğıt çıkarıp okumak için başını eğdi, kelleşmiş poposu mumların ışığı altında parlıyordu. "Bu sabah saat 9:11'de, sizinle kahvaltı ettikten sonra Bayan Sara, Peggy'nin eşliğinde banyo yaptı. Peggy giyinmesine yardım etti -sanırım pembe kambrik bir sabahlık- ve Bayan Sara saat 10:05'te aşağı indi."

Devam etmeden önce hafif bir kâğıt hışırtısı duyuldu. "Sonra misafir odasında piyanoyu çaldı. Sanırım ilk melodi 'Claudy Kıyılarında'ydı." Çenesine vurdu. "Yoksa 'Down by the Sally Car-' mıydı?"

"Ne giydiği ya da ne çaldığı umurumda değil, Hargraves!" diye patladı sabırsızca. "Sadece ne *yaptığını* bilmek istiyorum."

"Evet lordum," dedi Hargraves, sesi biraz sinirli çıkıyordu. "Saat 10:32'ye kadar piyano çaldı, o sırada benden *Debrett's Peerage*'ın bir kopyasını istedi. Saat 12:19'a kadar onu okudu. Bunun onu oldukça meşgul ettiğini söylemeliyim. Öğle yemeği için ona bir tepsi getirdim, tepsinin üzerine aşçı bir tavuklu börek -Bayan Sara'nın en sevdiği yemektir, bilirsiniz- altı cevizli bir salata, iki dilim -"

"Hargraves-" diye uyardı.

"Ona tam olarak ne verildiğinden sizi haberdar etmek istedim, çünkü hiçbirine dokunmadı. Bildiğiniz gibi Bayan Sara asla öğle yemeği yemez, özellikle de tavuklu börek olduğunda."

Jordan tekrar adımlamaya başlarken kaşlarını çattı. "Yorumlarını kendine saklayabilirsin. Döndüğümüzden beri iyi beslenmediğini biliyorum." O da gemide pek bir şey yememişti. Bu sabah da bir dilim kızarmış ekmeği kayıtsız hareketlerle yağlamasını, sonra bir kenara koyup bir daha dokunmamasını izlemişti.

En kötüsü de bu değildi. Her gece sadece birkaç saat uyuyor ve geri kalanını bir hayalet gibi koridorlarda dolaşarak geçiriyordu. Onunla herhangi bir temastan kaçınıyor, zorlandığında da sorularına tek heceli cevaplar veriyordu.

Oluşturuldu **tarafından** **ABC** **Amber** **LIT** **_____**
Converter, <http://www.processtext.com/abclit.html> O ilgili olanlar hariç şeytan korsanla Sonra Jordan'a duymak istediğinden daha fazlasını anlattı; adamın ütopya hayallerini, çocuklara olan şefkatini ve daha bir sürü şeyi

Gideon Horn adını duymaktan bıkana kadar "harika" niteliklere sahipti.

Ama artık her şey bitmişti. Onunla bu baloya gitmeyi kabul etmişti. Şüphesiz bu, Kaptan Horn'a olan aşkını unutmaya başladığının bir işaretiydi. Ve ona sorarsanız, bu çok yakında olamazdı.

"Öğle yemeğinden sonra Bayan Sara dışarı çıktı," diye devam etti Hargraves.

Jordan ona doğru döndü. "Dışarı mı çıktı? Sana bensiz hiçbir yere gitmeyeceğini söylemiştim!" Döndüklerinden beri, onun kendi başına bir gemi kiralayıp o lanet adaya döneceği korkusuyla yaşıyordu.

Hargraves renklendi. "O... şey... kimse görmeden gizlice çıktı." Jordan ters bakmaya başlayınca hizmetçi aceleyle ekledi: "Ama sadece iki saat sonra geri geldi. Bir arkadaşını ziyarete gittiğini söyledi."

Bayanlar Komitesi'nden. Oldukça iyi görünüyordu ve hemen sizi istedi."

Baloya katılacağını söylemek için kütüphaneye o zaman girmiş olmalıydı. O iki saat içinde fikrini değiştirecek ne olmuştu?

Önemli değildi. geliyordu ve tek umursadığı da buydu.

Üst katta bir kapı açılarak nihayet hazır olduğunu işaret etti ve Hargraves'e sessiz olmasını işaret etti.

Merdivenlere doğru dönerken, "Gerisini sabah anlatırsın," dedi alçak sesle. "Git Sara'nın-"

Merdivenlerin başında duran kız kardeşini görünce sözünü kesti. Ağzı bir karış açık kaldı. Aman Tanrım, hangi çılgınlık buna sebep olmuştu? Korkunç bir elbise giymişti. Göğüslerinin çoğunu ortaya çıkaracak kadar düşük kesimli olan bu elbise, vücudunu sıyrarak her kıvrımını şekillendiriyordu. Dahası, altın rengi tül den yapılmıştı ve kâğıt kadar inceydi; sadece Fransız kadınlarının giyebileceği türden bir elbiseydi.

-ya da metreslerinden birinin giymeye cesaret ettiği bir şeydi. Tanrı aşkına, neredeyse kadının göbeğini bile görebiliyordu.

Delirmiş miydi? Sara daha önce hiç böyle bir elbise giymemişti! Evli bir İngiliz kadını **Generated by ABC Amber LIT Converter,** <http://www.processtext.com/abclit.html> böyle yaratacak insan içine çıkmayı reddederdi bile skandal bir kıyafetle ve kesinlikle hiçbir saygın bekâr kadın buna cesaret edemezdi.

"Bu elbiseyi de nereden buldun?" diye homurdandı merdivenlere yaklaşırken. "Hemen yukarı çık ve değiştir onu! Merrington'a bununla gidemezsin!"

Ona soğuk bir bakış fırlattı. "Neden olmasın? Beni baloya götürmenin tek amacı bana Gideon'un yerine geçecek birini bulmak, değil mi? Ben sadece senin planıyla işbirliği yapıyorum. Bu elbiseyle beni alması için zavallı bir adamı ikna edebilirim, öyle değil mi?" Bir iki adım daha aşağı süzüldü.

"Ama onu yakaladıktan sonra, benim mahvoluşum hakkında onu kandırmanın bir yolunu bulman gerekecek. Yine de umurunda olmayabilir. Ne de olsa bir servetim var. Elbise işe yaramazsa, bu bana şık bir koca alacaktır."

"Servet avcıları mı? Sülükçüler mi?" diye bağırdı merdivenlerden çıkarken. "Koca olarak bunu mu istiyorsun?"

Omuz silkti, mümkünse daha da aşağı çekmek için yakasını çekti. "Ne fark eder ki? Bir erkek de diğeri kadar iyidir, sence de öyle değil mi? Öyle olmalı, yoksa daha iyi birini bulacağım umuduyla beni sevdiğim adamdan ayırmazdın."

Merdivenlerde durdu, gözleri kısılmıştı. "Nedir bu Sara, yaptığım şey için kendimi suçlu hissetmemi sağlayacak bir numara mı?"

"Hile mi?" dedi masumca. "Hiç de bile. Ben sadece size yardım etmeye çalışıyorum. Kendini benim kiminle evlenip evlenmeyeceğime karar vermekle görevlendirdiğine göre, ben de adamı yakalamak için üzerime düşeni yapıyorum. Sen ne düşünüyorsun?" İnanılmaz incelikteki kumaşı teninde yumuşattı. "Lord Manfred bu elbiseyi beğenecek mi? Duyduğuma göre bir eş arıyormuş."

Jordan dişlerini sıktı. Lord Manfred altmış yaşındaydı ve hem bir şehvet düşkününü hem de bir servet avcısıydı. Piç kurusu yıllardır Sara'nın peşindeydi. Sara da en az Jordan kadar ondan nefret ediyordu. "Demek istediğini anladım," diye bağırdı. "Şimdi yukarı çık ve düzgün bir elbise giy."

"Oh, ama Jordan, kapmak için daha iyi bir şeyim yok-"

Oluşturuldu   **tarafından**   **ABC**   **Amber**   **LIT**   _____
_____ **[Dönüştürücü, http://www.processtext.com/abclit.html](http://www.processtext.com/abclit.html)**

", Sara Willis! Yoksa yemin ederim senin için değiştiririm!"

"Madem ısrar ediyorsun," dedi hazırlıksız bir şekilde. Ama hemen uygun bir koca bulamazsam beni suçlamayın." Burnunu çekerek döndü ve merdivenlerden yukarı doğru yürüdü.

"Jordan arkasından seslendi: "Bunun benimle baloya gelmene engel olduğunu sanma. "En geç yarım saat içinde seni burada bekliyorum!"

"Evet, Jordan," dedi tamamen kendini beğenmiş bir sesle. Sara odasına girer girmez kendi kendine gülümsedi. *Al bakalım, kardeşim benim,* diye düşündü aceleyle Peggy'nin aslında giymeyi planladığı elbiseyi tuttuğu yere giderken. Hizmetçi, Sara'nın Kadınlar Komitesi'ndeki arkadaşından ödünç aldığı skandal yaratan Fransız elbisesini çıkarmasına yardım ederken hiçbir yorum yapmadı. Tanrım, Sara hayatı boyunca hiç bu kadar çıplak hissetmemişti, üstelik Jordan'ın önünde. Ama belki de şimdi onun dayanılmaz derecede küstah davranışları hakkında ne hissettiğini anlamıştı.

Tanrı biliyor ya, daha önce anlamamıştı. *Defiant*'ta kendi kendine konuşmuştu. Söylediği hiçbir şey onun fikrini değiştirmemişti. İngiltere'nin en kötü şöhretli çapkını olarak tanınan bir adam için, tam bir iffet abidesi gibi davranıyordu. Onu Atlantis'ten uzak tuttuğu her dakika, Gideon'un ona karşı güvensizlik kalesine bir tuğla daha koyduğunu ve onu annesi kadar acımasızca terk ettiğine inandığını bilmek onu çıldırtmaya yetiyordu. Bu düşünceye katlanamıyordu!

Peggy ona daha saygın olan diğer elbisesini giymesine yardım ederken kaşlarını çattı. Ah, keşke Atlantis'e kendi başına dönebilseydi! Ama Jordan'ın izni olmadan buna cesaret edemezdi, yoksa onu takip ve bu kez adayı ve tüm sakinlerini yok etmek için Donanma'yı da yanında getireceği kesindi. O kadar sinir bozucuydu ki!

Bu sabah, sanki son birkaç aydır hayatında hiçbir şey olmamış gibi ona bir baloya katılmasını teklif etme cüretini gösterdiğinde, ne kadar duygusuz davrandığını anlamasını sağlamaya karar vermişti. Belki şimdi onu dinlerdi.

Ama önce bu baloya katılması gerekiyordu ve bunun çok önemli bir nedeni vardı. Bu sabah, İngiltere'de sürece Gideon'un ailesi hakkında bir şeyler öğrenebileceği aklına gelmişti. Bu yüzden *Debrett'in Peerage'ını* çıkarmıştı. Buna göre, Gideon'un annesi olmak için doğru doğum tarihine sahip Eustacia adında bir dük kızı vardı. Ancak daha şaşırtıcı olan, kadının hayatta olduğu gerçeğiydi. Dryden Markisi'nin karısıydı. Hepsinden iyisi, Leydi Dryden

Sara'nın Kadınlar Komitesi'ndeki arkadaşından aldığı bilgi doğruysa, bu gece baloda olması gerekiyordu.

Oluşturuldu **tarafından** **ABC** **Amber** **LIT** _____
_____ **Dönüştürücü, <http://www.processtext.com/abclit.html>**

Elbette, Leydi Dryden Gideon'un annesi olmayabilirdi. Arkadaşının ona anlattığı diğer şeyler, Gideon'un annesi olarak hayal ettiği kadına kesinlikle uymuyordu. Leydi Dryden ve kocası sosyetenin ışıltılı merkezlerinden değil, Derbyshire'daki malikânelerinde sessizce yaşayan münzevilerdi. Çeşitli hayır kurumlarına cömertçe bağışta bulunan hayırseverler, aynı şekilde bu tür cömertliklerle gelen kamuoyu övgüsünden de kaçınıyorlardı. Leydi Dryden da cana yakınlığı ve nezaketiyle ünlüydü.

Hiç mantıklı değildi. Kadının şımarık ve bencil olması gerekiyordu. Tanrı aşkına, *ölmüş* olması gerekiyordu. Ama Sara soyağacının her sayfasını okumuş ve Gideon'un annesinin tarifine bu kadar uyan başka bir kadın bulamamıştı.

Belki de Elias karısının ölümü hakkında yalan söylemişti. Ya da belki Gideon ismi yanlış anlamış ya da yanlış duymuştu. Her halükârda, bu gece gerçeği öğrenmeye niyetliydi. Elbette Jordan'a biraz daha eziyet *ettikten sonra*.

Kadın ikinci kez aşağı indiğinde, onu kapıdan aceleyle çıkarmadan önce elbisesine onaylayan bir bakış attı. Ancak Blackmore arabasına bindikten sonra onunla konuştu. "Bu kadar yanlış ne yaptığımı anlamıyorum. Sadece seni mutlu etmek istiyorum."

Dümdüz önüne baktı, ona bakamıyordu. "Beni sevdiğim adamla evlenmekten alıkoyarak mı?"

"Sen sadece onu sevdiğini *sanıyorsun*. Bir süre sonra bunun sadece anlık bir karasevda olduğunu anlayacaksın-"

"Karakterim hakkındaki bu gurur verici değerlendirmeniz için teşekkür ederim."

Adam ona şaşkın bir bakış fırlattı. "Bununla ne demek istiyorsun?"

Dudaklarına acı bir gülümseme değdi. "Gerçekten anlamıyorsun, değil mi? Senin hayal ettiğin türden uçarı karakterli kadınlar *olduğunu* biliyorum, aşık olup sonra da ortam değişince fikirlerini değiştiren." Gideon'un annesini düşündü, onu hiç düşünmeden terk etmişti. "Ama benim onlardan biri olduğumu düşünmediğine eminim. Eğer umduğun gibi yaparsam ve İngiltere'de birkaç gün geçirdikten sonra Gideon'u unutursam, bu benim hayal edilebilecek en kararsız ve güvenilmez karaktere sahip olduğumu göstermez mi?"

Oluşturuldu   **tarafından**   **ABC**   **Amber**   **LIT**   _____
_____ **Dönüştürücü, <http://www.processtext.com/abclit.html>**

Jordan, Atlantis'ten ayrıldıklarından beri ilk kez durumundan emin değilmiş gibi görünse de, "Bu senin mantıklı biri olduğunu gösterir," diye karşılık verdi.

"Mantıklı mı? Bence değil. Mantıklı bir kadın kalbini verip sonra da bir hevesle onu elinden almaz. Gideon'un sert dış görünüşünün ardındaki gerçek adamı görmem bir haftamı, onunla evlenmeyi kabul etmem ise üç haftamı aldı. Kolayca verdiğim bir karar değildi. Anlamıyor musun? Beni kurtarmaya geleceğini *biliyordum*. Eğer Gideon'a direnmek isteseydim, direnebilirdim." Gideon'un ona evlenme teklif ettiğinde nasıl görüldüğünü düşününce sesi yumuşadı. "Ama ona direnmek istemedim. Hâlâ da istemiyorum. Bu yüzden geri dönmeliyim."

Alçak sesle, öfkeli bir küfür savurdu. "Benden bunun dışında bir şey iste Sara, ben de sana vereyim! Tanrı aşkına, reform çabalarını istediğin yerde, istediğin zaman uygulamana izin vereceğim. Ama sakın benden seni o yere geri götürmemi isteme!"

Ayağını yere vurarak arabanın yayları üzerinde sallanmasına neden oldu. "Başka bir şey *istemiyorum*! Beni nasıl bir kadın olarak görüyorsun ki, sevdiğim adamın yerine böyle şeyleri kabul ediyorum?"

Dişlerini sıkarak pencereden dışarı, Londra'nın sisli gecesine baktı. "Bu korsanın soylulardan neden bu kadar nefret ettiğini hiç merak etmedin mi? Bu mantıksız nefreti yüzünden günün birinde senin hakkındaki fikrini değiştirmeyeceğini nereden biliyorsun?"

"Mantıksız değil. Bu... bu..." Daha önce pek çok kez olduğu gibi Gideon'un geçmişini anlatmayı kısa kesmişti.

Ve iyi bir nedeni vardı. Jordan bu hikâyeye asla inanmazdı. Bunun Gideon'un onun sempatisini kazanmak için söylediği bir yalan olduğunu düşünecekti. Gideon'un annesinin ailesini hiç arayıp sormamış olması, Jordan'ın gözünde bu hikâyeyi sahte kılacaktı. Bir korsanın, annesinin ailesinin onu hâlâ istemediğini öğrenmenin utancını göze alamayacak kadar gururlu olabileceğine asla inanmazdı. Bu yüzden Jordan'a bir şey söylemeden önce gerçeği öğrenmesi gerekiyordu.

Retikülünün tokasıyla oynadı. "Bizden nefret etmek için her türlü nedeni olduğunu söylediğimde bana inanın."

Tekrar konuşmadan önce birkaç dakika sessizlik içinde yol aldılar. "Demek hâlâ bu korsanı kendine koca olarak seçmeye eskisi kadar kararlısın."

"Evet. Ve beni kaç baloya sürüklerseniz sürükleyin bu değişmeyecek."
Oluşturuldu tarafından ABC Amber LIT
Dönüştürücü, <http://www.processtext.com/abclit.html>

"O zaman neden buna gelmeyi kabul ettiniz?"

Onun bakışlarından kaçındı. "gereken bazı... işler var." "İş mi?"

Ne tür bir iş?"

Ona ne söyleyeceğini düşündü, sonra gerçeğin bir kısmını açıklayabileceğine karar verdi. "Bu gece burada olması gereken Leydi Dryden ile tanışmak istiyorum. Onunla konuşmam gereken bir konu var."

"Kadınlar Komitesi ile ilgili mi? Oldukça hayırsever biri olduğunu biliyorum."

Sara bu bahanenin üzerine hevesle atladı. "Evet. Kadınlar Komitesi'yle ilgili."

"Onu bulmakta zorlanabilirsiniz. Oldukça olması gerekiyor."

"Önemli değil. Onu bulacağım." Evet, onu bulacaktı. Bu, oradaki her başhemşireyi rahatsız etmek anlamına gelse bile. Çünkü öyle ya da böyle, Leydi Dryden'ın Gideon'un annesi olup olmadığını öğrenecekti. Sevdiği adam için en azından bunu yapabilirdi.

* * *

Gideon *Satyr*'e bindi ve yangın gecesi Sara'yı öptüğü parmaklığın önünden geçerken durakladı. Kendini ona o kadar tatlı bir şekilde teslim ettiği gece.

Göğsüne ezici bir ağırlık çöktü, o gittiğinden beri orada duran aynı ağırlık. Ne kadar zaman geçmişti? Üç hafta mı? Dört hafta mı? Neredeyse hiç bilmiyordu. Geçtiğimiz ay uykusuz geceler ve çılgın günlerle dolu bir bulanıklık içinde geçmişti. Barnaby sonunda ona gelip bırakması için yalvarana kadar adamlarını çok çalıştırmıştı. Ama Gideon kulübelerin bitmesini istemiş, hepsi bitince de kendini bir okul binası ve kilise inşa ettirmeye vermişti.

Oluşturuldu   **tarafından**   **ABC**   **Amber**   **LIT**   _____
_____ **Dönüştürücü, <http://www.processtext.com/abclit.html>**

Artık hayatında tek bir amaç kalmıştı: Atlantis'i her yönden mükemmel hale getirmek. O zaman dünya onun ütopyasını, erkeklerle kadınların adaletsiz bir hükümetin zulümleri olmadan özgürce yan yana yaşadıkları yeri duyacaktı. Dünya duyacaktı ve *o da* duyacaktı. Ona rağmen başardığını bilecek ve gittiği için kendine lanet edecekti.

Yumruğunu parmaklıklara vurdu. Kimi kandırıyordu? Atlantis'e ne olduğu umurunda değildi. Ondan kurtulmuştu ve onun için önemli olan tek şey de buydu. Atlantis'i yeniden inşa etmek ve büyümesine yardım etmek istediğine dair söylediği şey... hepsi onu planladığı şeyden uzaklaştırmak için boş sözlerdi. Ve o da bunlara inanmıştı! Aşık bir aptal gibi, her kelimeye inanmıştı!

Demiryolundan ayrılmaya başlamıştı ki kendi kulübesini gördü. Adadaki tamamlanmamış tek binaydı. Kızın gittiği günden beri ona dokunmamıştı. Ne anlamı vardı ki? Sara olmadan, bir kulübesi olması için hiçbir neden yoktu. Evlenmek istediği tek kadın oydu ve şimdi o da gittiğine göre...

Artık o gittiğine göre, evinin neye benzediği, ne zaman yemek yediği ya da Atlantis'in kaç başarıya imza attığı hiç fark etmiyordu. Hiçbir şeyin önemi yoktu.

Lanet olsun, neden o kadını aklından çıkaramıyordu? Her şey onu düşünmesine neden oluyordu. Bir demet muz kestiğinde, onun muzları ne kadar çok sevdiğini düşünüyordu. Ne zaman beyaz işlemeli bir bluz ya da kıvı bir sa görse kalbi yerinden fırlayacakmış gibi oluyordu. Ta ki o olmadığını fark edene kadar. Asla o olamayacaktı. O gitmişti ve ne derse desin geri dönmeyecekti. Aksini hayal etmek aptallık olurdu.

Cebinden madalyonunu çıkardı ve ona baktı. Onu neden sakladığını bilmiyordu. Elinde evirip çevirdi, onunla konuşurken nasıl oynadığını, ince parmaklarının zinciri bir o yana bir bu yana çevirdiğini hatırladı. O lanet şeyi okyanusa atmalıydı. Bu bir yalanı temsil ediyordu, geri döneceğı yalanını, kurtarma gelene kadar onu kandırmak için söylediğı birçok yalandan birini.

Küpeštenin üzerinden sarkıttı ve amacı için yeterince derin olan suya baktı. Tek yapması gereken onu düşürmek, parmaklarının kayıp gitmesine izin vermektir.

Ama yapamadı. Aptalca, duygusal bir dürtü madalyonu pantolonunun **Generated by ABC Amber LIT Converter,** <http://www.processtext.com/abclit.html> itmesine, alçak sesle bir küfür döküldü neden oldududaklarından .

Kaşlarını çatarak güverteden geçti ve salona açılan girişten geçerek kamarasına doğru ilerledi. Molly ve çocukları geceleri hâlâ orada uyuyorlardı ama o kamarayı gündüzleri kullanıyordu. Ve şimdi oraya gitmek için çok özel bir amacı vardı. Bir şişe rom istiyordu. Sık sık ama bugün kendini unutturana kadar içmeyi planlıyordu. Bir kez olsun Sara'nın düşünceleri tarafından rahatsız edilmemek istiyordu.

Kapıyı açıp kamarasına girdiğinde bir ciyaklama sesi duydu ve sarışın bir kafanın yatak örtülerinin altında kaybolduğunu gördü. "Çık dışarı, lanet olası, her kimsen!" diye bağırdı. "Burada ne işin var senin?" Atlantis'e yerleştikleri gün kamarotunu görevinden azletmişti, bu yüzden o olamazdı ve Molly'yi kısa bir süre önce Louisa ile ciddi bir şekilde konuşurken görmüştü, bu yüzden o olamazdı.

Diğer kadınlardan biri de olmasa iyi olurdu. Şu anda hiçbiriyle uğraşacak havada değildi. Eğer o lanet olası Queenie olsaydı, onu kışının üstüne atardı.

Sonra yatak örtüsünün altında titreyen yumrunun kadınlardan kesinlikle daha küçük olduğunu fark etti. İnledi. Jane, Molly'nin beş yaşındaki çocuğu. Öyle olmalıydı.

Sesine biraz nezaket katmaya zorladı. "Jane, sen misin kızım? Dışarı çık. Her şey yolunda. Sana zarar vermeyeceğim."

Satenin altından sarışın bir kafa yavaşça çıktı, önce kırmızı gözler ve burun, ardından somurtan bir ağız. "Bana bağırdın! Kötü sözler söyledin ve bana bağırdın!"

İç çekerek yatağa oturmak için hareket etti. "Biliyorum tatlım. Bunu yapmamalıydım. Sadece son zamanlarda çok huysuzdum."

Yorganın altından daha büyük bir kısmı çıktı. İki tombul kolunu üstüne koydu ve ciddi gözlerle ona baktı. "Bayan Sara gittiği için, ha?"

Sertleşti. "Bayan Sara'nın bununla hiçbir ilgisi yok."

Oluşturuldu   **tarafından**   **ABC**   **Amber**   **LIT**   _____
_____ **Dönüştürücü, <http://www.processtext.com/abclit.html>**

"Bayan Sara'nın sizinle evleneceğini sanıyordum."

"Annen nerede?" diye sordu, konuyu değiştirmeye hevesliydi. Buraya Sara'yla ilgili tüm düşünceleri bastırmak için , bir çocuk tarafından hatırlatılmak için değil. "Molly seni neden burada tek başına bıraktı?"

"Bayan Louisa ile konuşması gerektiğini söyledi. Bana biraz kestirmemi söyledi." Yine somurttu. "Kestirmeyi sevmiyorum."

Bir gülümsemeyi bastırarak uzandı ve kızın saçlarını karıştırdı. "Evet, ama şekerleme küçük kızlar için iyidir. Neden uzanmıyorsun, ben de seni uyuman için yalnız bırakayım, tamam mı?"

Kadın itaatkâr bir şekilde yastıklara yaslandı ama adam ayağa kalkıp masaya doğru yürürken gözlerinin onu takip ettiğini hissedebiliyordu. Çekmeceyi açarak rom şişesini çıkardı ve keşke bunu onun gözünden saklamanın bir yolu olsaydı diye düşündü.

"Cin mi o?" diye sordu titrek bir sesle. "Hayır.

Şimdi uyu."

"Babam bazen üzgün olduğunda cin içerdi. Sonra komik şarkılar söyler ve beni güldürürdü."

Gideon ona baktı. Sara ona bazı kadınların İngiltere'de kocaları olduğunu söylemiş olsa da, bu konu hakkında fazla düşünmemişti. Ne de olsa, düzgün kocaları olsaydı, en başta suç eylemlerine karışmazlardı, değil mi?

"Babamı özlüyorum," dedi bir çocuk . "Onu çok özlüyorum."

Bir vicdan azabı hissetti. "Neden İngiltere'de onunla kalmadın?" **Oluşturuldu**
tarafından ABC Amber LIT
Dönüştürücü, <http://www.processtext.com/abclit.html>

"O ve annem onunla gitmem gerektiğini söylediler. Denizin ötesindeki adamların, yanında benim olduğumu görürlerse onu hiç rahatsız etmeyeceklerini söyledi." Gözleri parladı. "Babam parayı alır almaz bizimle geleceğini söyledi." Sonra yüzü tekrar düştü. "Sadece... sadece annem artık adada yaşadığımız için bizimle gelemeyeceğini söylüyor. Annem artık yeni bir babam olması gerektiğini söylüyor."

Boğazına acı bir suçluluk yumrusu takıldı. Bunu görmezden gelmeye çalıştı. Molly'nin kocası büyük olasılıkla hiçbir zaman Yeni Güney Galler'e gidemeyecekti ve Molly, çocuklarının geçimini sağlamak için bile olsa, orada yeni bir koca bulmak zorunda kalabilirdi.

Ama bunu kendine söylemesi suçluluğunu azaltmıyordu. Küçük Jane bu ince nüansları anlamıyordu, değil mi? Tek bildiği, daha önce babasını geri kazanma umudu olduğuydu ama artık yoktu.

Sara'nın ona neyi çalıştığını ilk kez anladı. Kadınların hepsi burada olmaktan mutlu değildi. Hiçbir söz hakkı olmadan kendilerine yeni kocalar verilmesinden memnun değillerdi. Hayır, gerçekten de. Bazıları hiç de mutlu değildi. Bazıları İngiltere'deki sevdiklerini sonsuza dek kaybedecekleri gerçeğiyle yüzleşmek zorundaydı.

Ve hepsi onun ve ütopya için büyük planları sayesinde oldu. Ütopya mı? Uzun zaman önce Sara'nın önünde Atlantis'e ütopya dediğinde Sara ona "erkeklerin tüm seçeneklere sahip olduğu ve kadınların hiçbir seçeneğinin olmadığı bir ütopya" demişti. Tam olarak öyleydi, öyle olması için yaratmıştı. Ama insanların sadece yarısının seçeneklere sahip olduğu bir ütopyanın pek de iyi bir ütopya olmadığını hızla keşfediyordu.

"Annem büyük bir kız olmam gerektiğini söylüyor," diye devam etti Jane, güzel yeşil gözlerinde yaşlar oluşurken. "Yeni babamı sevmeyi öğrenmem gerektiğini söylüyor." Jane ona baktı ve adamın yüreği burkuldu. "Ama ben kendi babamı özlüyorum. Yeni bir baba *istemiyorum*."

Rom şişesini hızla masanın üzerine bırakarak yatakta Jane'in yanına oturdu. Kolunu Jane'in küçük omuzlarına doladı ve onu kendine çekti. "Merak etme tatlım. Eğer istemiyorsan yeni bir baban olmasına gerek yok. Bunu kendim halledeceğim."

Küçük bir koklamayla onun omzuna sokuldu. "Yeni babam olsaydın *çok da* umurumda olmazdı. Ama Bayan Sara'yla evleneceksin, değil mi? Geri döndüğünde."

Oluşturuldu **tarafından** **ABC** **Amber** **LIT** **_____**
Converter, <http://www.processtext.com/abclit.html> Bunu
öyle bir kendinden eminlikle söylemişti .ki neredeyse kalbi kırılacaktı "Evet,
geri döndüğünde," diye tekrarladı içi boş bir şekilde.

Barnaby aniden kamaraya daldı. "Kaptan, çabuk gelseniz iyi olur. Molly doğuruyor." Çocuğa bir göz attı, sonra Gideon'a kapıya gelmesini işaret etti. Gideon ona için ayağa kalkarken, Barnaby alçak sesle fısıldayarak ekledi, "Ve durumu da pek iyi değil. göre başaramayacak. Çocuğu soruyor, o yüzden onu da getirsen iyi olur."

O anda Gideon almaya geldiği bir şişe romu unuttu. Sara'nın ihanetini ve kendi acısını unutmuştu. Mide bulandırıcı bir kasılmayla

Karnı burnundaydı, küçük Jane'i kucağına aldı ve Barnaby'nin peşinden kapıdan çıktı.

Bölüm 25

"^"

Bir çağın hakim görgü kuralları, farkında olduğumuzdan ya da izin verdiğimizden daha fazla kadınların davranışlarına bağlıdır; bu, insan toplumunun büyük makinesinin döndüğü ana menteşelerden biridir.

-Hannah More,

"Çeşitli Konular Üzerine Denemeler... Genç Bayanlar İçin"

Oluşturuldu tarafından ABC Amber LIT _____
Dönüştürücü, <http://www.processtext.com/abclit.html>

Jordan haklıydı, diye düşündü Sara Merrington'ların kalabalık odalarına bakarken.

lüks bir malikane. Bu hengâmede Leydi Dryden'ı bulmak imkânsızdı. Sara son iki saatini kadını aramakla geçirmiş ama başarılı olamamıştı. Leydi Dryden toplum içinde pek sık görülmediği için onu tanıyan çok az kişi vardı. Sara onu tanıyan birini bulmayı başardığında ve Leydi Dryden'ın kendisine gösterilmesini istediğinde, onu kaçırdığı söylendi. Leydi, sakın bir havada esen bir rüzgâr kadar ele avuca sığmazdı.

Hayal kırıklığına uğradığını hissederek, biraz sessizlik kazanmak için balkona yöneldi. Ne yazık ki, birkaç dakika sonra balkonda bir kadın ona katılmak için ortaya çıktı. Kibarca başlarını sallayarak birbirlerini selamladılar ama birkaç dakika daha sessizce durarak birbirlerinin mahremiyetine saygı gösterdiler. Diğer kadın balo salonuna geri dönmek için tam arkasını dönmüştü ki boynundaki kolye fenere takıldı ve Sara'nın dikkatini çekti.

Oniks bir at kafasıydı, etrafı elmaslarla çevriliydi. Gideon'unkinden daha küçük olmasına rağmen, kemer tokası olarak taktığının gerçek bir kopyasıydı.

Sara'nın kanı kulaklarına hücum etti. "Leydi Dryden?"

Kadın durdu ve ona şaşkın bir bakış attı. "Evet? Özür dilerim, sizi tanıyor muyum?"

Sara heyecanla kadını inceledi. Bu oydu. O olmalıydı. Mücevherleri aynıydı ve rengi bile doğruydu. Gece yarısı gri saçları ve çan çiçeği rengindeki gözleriyle Leydi Dryden kesinlikle Gideon'un annesi *olabilirdi*.

Ama nasıl başlayacaktı? Sara bu buluşmayı yüzlerce kez prova etmişti ama şimdi burada olduğu için ne yapacağını şaşırmıştı. Kadının gitmesine izin vermemeliydi, bu kesindi.

"Benim adım Sara Willis. Blackmore Kontu'nun üvey kız kardeşiyim." Sara yutkundu. "Ben sadece kolyenize hayran kalmıştım." Direkt konuya girmek gibisi yoktur, derdi hep. "Geçenlerde buna çok benzeyen bir broş gördüm."

Oluşturuldu **tarafından** **ABC** **Amber** **LIT** **_____**
Dönüştürücü, <http://www.processtext.com/abclit.html>

Kadın sertleşti. "Sen mi yaptın? Nerede?" Sesi lakayt olmaktan çok uzaktı. Gerçekten de Sara'nın söyleyecekleriyle birdenbire çok ilgilenmiş gibiydi.

"Kulağa garip gelecek, biliyorum ama bunu bir korsan takıyordu. Bunu bir kemer tokası haline getirmişti."

"Korsan mı? Bunu bir şaka olarak mı söylüyorsunuz?" Leydi Dryden hayal kırıklığına uğramış bir ifadeyle sordu. Sara itiraz edemedi Leydi Dryden'in ifadesi değişti ve ekledi: "Durun, siz *Chastity*'de seyahat eden genç hanım olmalısınız. Kadınlar Komitesindeki arkadaşım bana sizden bahsetti. Gemi korsanların saldırısına uğramış ve siz yakalanmaktan kıl payı kurtulmuşsunuz."

"Evet, o bendim," dedi kuru bir sesle. Jordan'ın hikâyesi kesinlikle çok yayılmıştı. Ama belki de birilerinin, özellikle de bu birilerinin gerçeği bilmesinin zamanı gelmişti. "Aslında yakalanmaktan hiç kaçmadım. Atlantik'teki bir adada korsanlarla birlikte bir ay geçirdim. Onları çok iyi tanıdım, özellikle de kaptanlarını."

Leydi Dryden tamamen yabancı birinin ona güvenmesi karşısında şok olmuş ve biraz da şaşırmış görünüyordu. "Korsan Lordu mu?"

Korsan Lordu'nun kendisiyle bir ay mı geçirdin?"

"Evet. Gerçek adını hiç duymadınız mı?"

Leydi Dryden başını salladı, Sara'nın kendisine böyle bir şey sormasından dolayı kafasının karıştığı belliydi.

"Ben Horn. Gideon Horn."

Leydi Dryden'ın yüzündeki kan çekilmişti. Bayılacakmış gibi görünüyordu ve Sara hemen onun yanına koştu. "Çok özür dilerim, sizi üzdüm. İyi misiniz?"

Horn" mu dediniz? Adamın adı Horn muydu? Emin misiniz?"

"Evet. Adasında kaldığım süre boyunca Kaptan Horn'u oldukça iyi tanıdım." Leydi Dryden'ın bariz üzüntüsü karşısında devam etmekte tereddüt etti. Ama ne de olsa kadın oğlunu terk etmişti ve **Generated by ABC Amber LIT Converter, <http://www.processtext.com/abclit.html>** üzülmeyi hak ediyordu. Sara'nın sesi sertleşti. "Gerçekten de Amerikalı olmadığını öğrenince çok şaşırdım. Bir dükün kızının oğlu olarak İngiliz doğmuş. Görünüşe göre annesi Elias Horn adında bir İngiliz olan öğretmeniyle kaçmış, sonra da ailesi geri dönmesini isteyince çocuğunu terk etmiş."

"Hayır!" Leydi Dryden itiraz etti. "Hiç de öyle olmadı! Ben asla-" Sözünü yarıda kesti, gözlerinden yaşlar süzülüyordu. "Demek oğlum *bu* yüzden beni hiç aramadı. Tüm bu zaman boyunca..." Yüzüne şaşkınlık yayılırken sözlerini yarıda kesti.

Sara kadının şaşkınlığını paylaştı. Beklediği tepki bu değildi. "Leydi Dryden, gerçekten de Gideon Horn'un annesi olduğunuzu mu söylüyorsunuz?"

Kadın dikkati dağılmış bir şekilde etrafına bakındı. "Elbette! Eminim bunu tahmin etmişsinizdir, yoksa bana ondan bahsetmezsiniz!"

Sara'nın kalbi kulaklarında gümbürdüyordu. Gideon'un annesini bulmuştu. "Emin değildim. Elias Horn, Gideon'a annesinin öldüğünü söyledi. Ama sadece

Debrett's Peerage'da Eustacia adında bir dük kızı vardı ve o da sendin. Sonra, kolyeni gördüğümde..."

"Emindiniz." Leydi Dryden yemek odasına doğru baktı, kalabalık odayı incelerken gözyaşları yanaklarından süzülüyordu. Sara'nın kolunu tutarken neredeyse çıldırmış gibiydi. "Oh, Bayan Willis, kocamı bulmalıyız! Bunu bir an önce duymalı!"

Sara kendini denizde hissetti. Leydi Dryden nefret ettiği oğlunun bir korsan olduğunu yeni duymuş bir kadın gibi görünmüyor ya da davranmıyordu. Ve onca yıl onu umursamadıktan sonra neden birdenbire onun hakkında bir şeyler duymaya bu kadar hevesli olmuştu? Ya da kocasına kirli geçmişini anlatmak için?

Kadın onu kapıya doğru çekiştirirken Sara endişeyle, "Leydi Dryden," diye mırıldandı, "herhangi bir hazırlık yapmadan bunu kocanıza söylemek istediğinizden emin misiniz?"

"Evet, elbette!" Sonra Leydi Dryden, Sara'nın sorusunun anlamını kavramış gibi, gözleri sıkıntıyla yuvarlaklaşarak ona bir bakış fırlattı. "Ah, ama düşünmelisiniz- Eğer oğlum böyle düşünüyorsa, siz de düşünmelisiniz- Boş verin. Bunun bir önemi yok. Hikâyemi dinlediğinizde anlayacaksınız. Ama Bayan Willis, önce kocamı bulmalıyız! Sizi temin ederim ki söyleyeceğiniz her şeyi duymak isteyecektir. *Her şeyi!*"

Oluşturuldu   **tarafından**   **ABC**   **Amber**   **LIT**   _____
_____ **Dönüştürücü, <http://www.processtext.com/abclit.html>**

"Elbette leydim," dedi Sara. Başka bir şey söyleyemiyordu.

Ama kadının onu balo salonuna sürüklemesine izin verirken kendine bir söz verdi. Marki, karısına söylediklerini duyduktan sonra kendi cevaplarını da alacaktı.

* * *

Gideon, Silas'ın yeni inşa edilen kulübesinin salonunda volta atıyordu. Molly, Louisa ve Silas'ın yatak odasına yerleşmişti ve avazı çıktığı bağııyordu. Tanrı'ya şükür ki kadınlardan biri Jane'i

annesini görmüştü. Kızın, annesinin bu kadar acı çektiğini duymasını istemezdi.

Tanrım, bebek doğurmanın bu kadar korkunç olduğunu hiç hayal etmemişti. Daha önce doğum yapan bir kadınla hiç muhatap olmamıştı. Yatak odasında geçirdiği birkaç dakika neredeyse dayanabileceğinden çok daha fazlaydı. Jane odadan çıkarılır çıkarılmaz aceleyle dışarı çıktığında, Louisa tüm erkek cinsi hakkında aşağılayıcı bir şeyler mırıldanmıştı.

Alınmamıştı. Nasıl alınabilirdi ki? Molly, kocası olmadan bir çocuk dünyaya getirmek için avazı çıktığı kadar bağıyor ve saatlerce acıya katlanıyordu. Şu anda kadınlara karşı son derece saygılıydı ve kendisi ile kendi türünden olanları hor görmekten başka bir şey yapmıyordu.

Ann yüzünde endişeli bir ifadeyle yatak odasının kapısından içeri süzüldü. "Bebek makat pozisyonunda, kaptan. Bu yüzden Molly zor zamanlar geçiriyor."

"Makat pozisyonu?"

"Bir bebek doğduğunda önce başının çıkması gerekir. Ama bunun küçük poposu önce çıkmak istiyor ve bu işe yaramayacak. Louisa ve ben bu konuda yeterli bilgiye sahip değiliz ve kadınlar arasında ebe de yok. Zaten sorduk."

"Elbette yardım edebilecek biri vardır," diye itiraz etti Gideon. "Bu adada elli ya da daha fazla kadın var."

Oluşturuldu   **tarafından**   **ABC**   **Amber**   **LIT**   _____
_____ **Dönüştürücü, <http://www.processtext.com/abclit.html>**

"Bu doğru. Ama çoğunun doğum hakkında benim kadar bilgisi var.
-Normal bir doğuma yetecek kadar. Böyle bir şey için bir ebeye ihtiyacımız var ve ebemiz yok. Bu adada hiç doktorunuz yok mu?"

İçinden suçluluk duygusu geçerken başını salladı. Doktor yok. Ebe yok. Elbette eninde sonunda adaya bir doktor getirmeyi planlıyordu ama

henüz yapmamıştı. Yine de kadınlar için buraya bir ebe getirmeyi düşünmeliydi.

Birden kulübenin girişinden gürültülü bir ses geldi. "Pekâlâ o zaman, nerede o? Doğum sancısı çeken anne nerede?"

İkisi de döndüklerinde Queenie'nin kollarını sıvamış ve yüzünü asmış bir şekilde orada dikildiğini gördüler.

"Queenie," dedi Ann sert bir sesle, "Molly'yi rahatsız etmemelisin. İşler pek iyi gitmiyor. Bebek ters duruyor. Biz ne yapacağımıza karar verirken onun hareketsiz kalması gerekiyor."

Queenie, "Ona nasıl yardım edeceğini bilen bir kadına ihtiyacı var, ihtiyacı olan bu," diye karşılık verdi. Yatak odasının içinden bir çığlık daha yükseldi ve Queenie bilerek çığlığa doğru yöneldi. Ann onun yolunu kesmek için hamle yaptı ve Queenie ona kaşlarını çattı. "Çekil yolumdan, köylü kızı. Genelevdeki bütün bebekleri kim doğurdu sanıyorsun? Ben. Bir doktorun bizi sulh yargıcına ihbar etmesi riskini göze alamazdık, bu yüzden hep ben yaptım. Muhtemelen senin hayatında doğurduğundan daha fazla bebek doğurdum. Eğer izin verirsen bunu da doğuracağım."

Ann tereddüt etti, sanki kadına tam olarak inanmıyormuş gibi Queenie'ye baktı.

"Bırakın geçsin," diye bağırdı Gideon. "Eğer yapabileceğini söylüyorsa, bırak yapsın, Tanrı aşkına. Başka seçeneğimiz yok."

Ann kenara çekilince Queenie burnunu çekti, sonra da kapıyı açık bırakarak yatak odasına girdi.

Oluşturuldu **tarafından** **ABC** **Amber** **LIT** **_____**
[Dönüştürücü, http://www.processtext.com/abclit.html](http://www.processtext.com/abclit.html)

"Queenie!" Louisa odanın içinden haykırdı. "Tanrı aşkına, ne yaptığını sanıyorsun sen?"

Ann, Queenie'nin arkasından içeri girerken, "Sorun yok," dedi. "Eskiden bebek doğurduğunu söylüyor."

Louisa homurdandı. "Muhtemelen bir kadının içine giren şeylerin, içinden çıkanlardan daha fazla olduğunu görmüştür."

"Bu yeterince doğru," dedi Queenie yumuşak bir sesle. "Ama dünyaya bir çocuk getirmek hakkında bir iki şey biliyorum. Ve şu anda fazla seçeneğiniz yok, Bayan La-Di-Dah."

Gideon kapının eşiğinde durup içeri baktı ama tek görebildiği yatağın etrafında toplanmış Ann, Louisa ve Queenie'ydi. Onların hemen ötesinde Molly'nin solgun yüzünü ve terden keçeleşmiş saçlarını gördü.

Queenie sıkıntıyla mırıldanarak yatağın kenarına yerleşti. Ne yaptığını anlayamadı ama işini bitirdiğinde ellerini önlüğüne sildi ve şöyle dedi: "Evet, bebek ters duruyor. Onu çevirmemiz gerekecek."

"Çevirmek mi? Yapılabilir mi?" Louisa endişeyle sordu.

"Evet, yapılabilir. Bazen. Daha önce birkaç kez denemiştım." Queenie'nin sesi acımasızdı. "Ama sadece bir kez işe yarar. Bazen bebeği döndüremezsiniz."

"Ne yapman gerekiyorsa yap!" Molly'nin tiz sesi diğerlerinin mırıltılarının üzerinde yükseldi. "Çıkarın şu bebeği içimden, lanet olsun!"

Birden Ann ve Louisa yatağın ayak ucundan uzaklaşarak Molly'yi rahatlatmak için yanlarına gittiler ve Gideon Molly'nin ayrılmış bacaklarını ilk kez gördü. Nefesi kesildi. Kan ve su neredeyse dizlerine kadar uyluklarına bulaşmıştı.

"Tanrım, bir şeyler yap!" diye haykırdı.

Oluşturuldu   **tarafından**   **ABC**   **Amber**   **LIT**   _____
_____ **Dönüştürücü, <http://www.processtext.com/abclit.html>**

Queenie, "Ben hallederim Kaptan," diye karşılık verdi. "Sen git bize biraz kaynar su getir, tamam mı? Silas'a da çay için fazladan su hazırlat. Zavallı kızın bundan sonra buna ihtiyacı olacak."

İkinci kez sormasına gerek yoktu. Gideon korkaklığı için kendine lanet ederek kaçtı. Molly çok küçüktü, çok kırılgandı. Bunu nasıl atlatacaktı? Ve eğer başaramazsa bebeğine ve küçük Jane'e ne olacaktı?

Silas'ı yeni ortak mutfaklarında buldu ve ona Queenie'nin siparişini verdi. Silas çoktan bir tencere kaynatmıştı. Ateşten aldı ve Gideon'un yanına geldi. "Solungaçlarının etrafında yeşil görünüyorsun, Kaptan. Zor zamanlar geçiriyor, değil mi?"

Gideon yaşlı adama vahşi gözlerle baktı. "Kız ölebilir. Bebek ölebilir." Kendinden nefret ederek yumruğunu masaya vurdu. "Ve hepsi benim suçum, duyuyor musun? Buraya doktorlar ve ebeler getirmeliydim. Ama ben kadın bakımı hakkında ne bilirim ki? Hiçbir şey bilmiyorum! Sara haklıydı. Onların ihtiyaçlarını bir kez bile düşünmedim! Beni terk etmesine şaşmamalı!"

Tencereyi yere bırakan Silas, Gideon'un omzunu sıvazladı, sonra dolaba gidip ona bir fincan viski doldurdu. "İşte şimdi, otur ve bunu iç. O kadar da kötü olamaz. Ayrıca Bayan Sara, doktorları buraya getirmediğiniz için sizi terk etmedi. Ailesine bakmak zorunda olduğu için gitti. Ama geri dönecek. Geri geleceğini söyledi ve ben ona inanıyorum."

"Yapmayacak," dedi Gideon acımasızca. "Benden nefret ediyor, etmeli de."

"Bu şekilde konuşmayı kes. Böyle şeyler düşünmenin bir faydası yok, özellikle de doğru olmadıkları zaman." Tencereyi tekrar eline aldı. "Ben bunu Louisa'ya götürürken sen burada otur ve biraz iç. Belki ben dönene kadar sana iyi haberlerim olur."

İyi haber mi? Silas hangi iyi haberi getirebilirdi ki? Molly yaşasaydı bile, ki bu şüpheli görünüyordu, zavallı kadın onun sayesinde hâlâ burada kapana kısılmıştı.

Ve hâlâ Sara'sızdı. Her gün yataktan kalkıp yoluna devam etmek, çalışmak, yemek yemek ve yaşamak zorundaydı; tüm bunları yaparken Sara'nın onu kalacak kadar sevmediğini biliyordu. Hatta Sara'nın onu sevip sevmediğini bile bilmiyordu. Öyle olduğunu hiç söylememişti. Elbette, **Generated by ABC Amber LIT Converter** üzerinde sessiz, de aynı derecede kalmıştı

<http://www.processtext.com/abclit.html> konu, kelimelere dökmekten korkuyordu onu olduğundan daha da savunmasız hale getirebilecek bir şeyi . Ama onu yine de kaybetmişti ve artık onsuz yelkensiz bir gemi olduğunu söylemek için çok geçti - donuk, cansız, anlamdan yoksun.

Babasının sevdiği kadını kaybettikten sonra her gece sarhoş olup kendinden geçmesine şaşmamalı. Sessiz geceleri ve boş, soğuk günleri atlatmanın bir yolu bu.

Ancak Gideon bunu yapmazdı. Bunun için kendine çok fazla saygısı vardı. Hayır, o sadece... var olacaktı. Devam edecekti. Ama ne kadar çabalarsa çabalasın, onun görüntüsünü aklından çıkarmayı asla başaramayacaktı.

Bir iniltiyle yüzünü ellerinin arasına aldı. Eğer onu tüm günahları için cezalandırmak istediye, bunu yapmanın yolunu kesinlikle bulmuştu. Hayatına ne kadar çok şey kattığının farkına varmamıştı, ta ki her şeyi elinden alana, ona kalmasını isteme şansı bile vermeyene kadar.

Oturduğu yerden kalkarak ani bir öfkeyle sandalyesini kenara itti ve yeni tahta zeminde kaymasını izledi. İşi en zorlaştıran da buydu. Onu beklememişti, tek kelime etmemişti, hoşça kal bile dememişti. Ondan kurtulmak için eline geçen fırsatı değerlendirmek istercesine sıvışıp gitmişti.

Ve yardım etmek istediğine dair söylediği onca şeyden sonra, o gece geminin güvertesinde söylediği onca şeyden sonra... o geceyi çok net hatırlıyordu: ona nasıl umut verdiğini, Atlantis'i yeniden inşa edebileceklerini söyleyerek onu umutsuzluğundan nasıl kurtardığını-

Kahretsin, ne demişti? *Eğer ölmesine izin vermek yerine onun için savaşmaya istekliysen.* Belki de onun için yeterince mücadele etmemişti. Kadın gitmişti ve o da buna izin vermişti, ihanetine o kadar kızmıştı ki harekete geçmesi gerekirken geçmemişti.

Ama şimdi birlikte geçirdikleri haftalara ve özellikle de son iki güne dönüp baktığında, onunla evlenmek ve Atlantis'i yeniden inşa etmesine yardım etmek istediğine dair söylediklerinin hiçbirinde ciddi olmadığına inanamıyordu. Ne de olsa kimse onu onunla evlenmeye zorlamamıştı. Ve eğer o

Ağabeyinin onu kurtarmaya geleceğini bildiği halde, neden ağabeyi gelene kadar Gideon'un baştan çıkarma girişimlerine direnmemişti?

Kanı dondu. Belki de onun gitmek istediğini düşünerek çok aceleci davranmıştı. Ann ve Petey'nin o gece sahilde ona söylediklerini hatırlamaya çalıştı. Petey, Ann onu durdurmadan önce Sara'nın zorlandığını ima *etmişti*. Peki Ann, Sara'nın **Generated by ABC Amber LIT Converter,** <http://www.processtext.com/abclit.html> adaya saldırmaması için ? Belki kardeşine yalvarması konusunda ne demiştide endişelendiği kişi kardeşi değildi.

Başını iki yana salladı. Umutlarını birkaç tesadüfi kelimeye ve yanlış anlaşılan anlamlara bağlamıştı.

Yine de o gün başka bir şeyin daha olduğu ve onun tek kelime etmeden gitmesine neden olduğu hissinden kurtulamıyordu.

"Evet, Kaptan," dedi kapıdan hafif bir ses, "güzel bir kız çocuğu doğurdu."

Döndüğünde Ann'in orada durup gülümsediğini gördü. bir rahatlama kapladı, o kadar yoğundu ki sendeledi.

"Peki o iyi mi? Ya bebek?"

"İkisi de Queenie hepimizi şaşırttı ama ne biliyordu ve ikisine de çok iyi baktı."

"Tanrıya şükür biri ne yapacağını biliyordu." Bir elini yorgun bir şekilde saçlarında gezdirdi. "Ben kesinlikle bilmiyordum."

Ann gitmeye başladı.

"Ann?" diye . "Evet,

Kaptan?"

"Sara'nın gittiği gün tam olarak ne olduğunu anlatmanı istiyorum."

Bakışlarını yere indirdi. "Ben... Ben zaten yaptım."

Oluşturuldu **tarafından** **ABC** **Amber** **LIT** _____
_____ **Dönüştürücü, <http://www.processtext.com/abclit.html>**

"Bana her şeyi , değil mi? Bir şeyleri ."

Terlikli ayağıyla yere bir daire çizdi. "O gün ne olduğu önemli değil, Kaptan. Bayan Willis en kısa zamanda geri dönecektir. Döneceğini biliyorum."

"Bunun için sabırsızlanıyorum." Bir nefes aldı ve Molly'nin çocuğunu ve hayatını kaybetmeye ne kadar yaklaştığını düşündü. "İngiltere'ye gidiyorum. Dönmek isteyen tüm kadınları yanıma alıyorum. Ellerimde daha fazla kadının kanı olmayacak." Uzun zamandır olmadığı kadar huzurlu hissederek durakladı. "Ve Sara'yı bulacağım ve onun yerinin burası olduğunu görmesini sağlayacağım. Onu bulmak zorundayım. Ona ihtiyacım olduğunu söylemeliyim... onu sevdiğimi."

Bakışları endişe ve korkuyla dolu bir şekilde onunkilere yöneldi. "Oh, ama Kaptan, yapamazsınız! Yapmamalısınız! Eğer onun peşinden gidersen, yaptığı her şey boşa gider! Gitmene izin verirsem beni asla affetmez! Asla!"

Kıpırdamadan durdu. "Ne demek istiyorsun?"

Bir elini ağzına kapatarak yuvarlak gözlerle ona baktı.

"Ann, bana gerçeği söyle. Seni neden affetmedi? Benden nefret mi ediyor?"

"Oh, hayır, Kaptan! Sizden nasıl nefret edebilir ki?" Ann bir şeyi tartışıyormuş gibi ellerini önlüğünün içinde evirip çevirdi. Sonra içini çekti. "Ağabeyi -kont yani- onunla İngiltere'ye dönmezse adayı yerle bir edeceğini söylemiş. O da bunu yapacağından korkuyordu. Bunu yapmak için çok sayıda adam ve silah getirmişti ve çok kararlıydı. Ancak kız onunla gitmeyi kabul edince yumuşadı."

Yani Sara ona ihanet etmemişti. Sara her zaman yaptığını yapmış, sevdikleri için her şeyini feda etmişti. İçini öfke kapladı.

Sara'nın kardeşi, Ann ve Petey'e ona yalan söyledikleri için duyduğu öfke... ve en önemlisi, Sara'nın onu isteyerek terk edeceğine inandığı için kendisine duyduğu öfke.

"Gitmek *istediğini* düşünmeme neden izin verdin?" dedi ona doğru bir adım atarken acı dolu bir sesle. "Ona karşı ne hissettiğimi ?" **Generated by ABC Amber LIT Converter, <http://www.processtext.com/abclit.html>** bile bile bunu neden yaptın

Suçluluk duygusu Ann'in yüzünü gölgeledi. "Bunu yapmak istemedim. Yapmak zorundaydım. Sana gerçeğı söylememem için bana söz verdirdi, çünkü tam da senin bahsettiğin şeyden korkuyordu. Onun peşinden İngiltere'ye gitmeden ve kendini astırmandan. Hayatını riske atamayacak kadar çok korkuyordu."

"Sanki onsuz bir hayatım varmış gibi," diye ısırdı. "Şimdi gitmek zorundayım. Onu orada canavar kardeşiyle bırakamam."

"Hayır, onun peşinden gidemezsin! Yakalanırsan kalbi kırılır! Geri dönmek için elinden geleni yapacağını söyledi ve biliyorum ki o-"

"Gerçekten onun buraya dönmesine izin vereceğini düşünüyor musun? Onunla birlikte dönmesi için sevdiği her şeyi yok etmekle tehdit eden bir adam?" Yumruklarını sıktı ve onları Sara'nın kardeşine karşı kullanabilmeyi diledi. "Gitmesine izin vermeyecek. Onun yerinde olsam ben de bırakmazdım."

"Oh, Kaptan," diye feryat etti Ann, "İngilizler sizi alırsa, asarlar!"

"İngilizler beni bundan önce yakalayamadılar," dedi hiddetle, "ve bu sefer yakalamalarına kesinlikle izin vermeyeceğim."

"Ama-"

"İngiltere'ye gidiyorum ve bu iş burada bitiyor, Ann. Kadınlara söyle, benimle dönmek isteyen herkesi yanıma alacağım. Ya da İngiltere'ye dönmekten korkuyorlarsa, onları Santiago'ya götüreceğim ve istedikleri yere geçiş ücretlerini ödeyeceğim."

Ann'in yüzü onun şaşkınlığını yansıtıyordu. "Gidecek olanlar var ama sanırım çoğı kalmayı tercih eder."

Ses tonunu yumuşattı. "İçlerinden kalmak isteyenler olursa, evlenmeyi seçsinler ya da seçmesinler, elbette onları ağırlamaktan mutluluk duyarız. Ama erkeklerime eş bulma işinden bıktım. şu andan itibaren kendilerine eş bulmaları gerekecek... eğer bu konuda söyleyecek bir şeyim varsa, istekli eşler." **Oluşturuldu** **tarafından ABC** **Amber LIT**

Dönüştürücü, <http://www.processtext.com/abclit.html>

Yaklaşan Ann uzandı ve onun yanağına yumuşak bir öpücük kondurdu. "Sen iyi bir adamsın Kaptan Horn. Biliyorum ki Bayan Willis elinden gelse burada sizinle birlikte olurdu."

"O burada benimle *olacak*. Onu bulmak için tüm Britanya Adalarını taramam gerekse bile burada olacak."

Bölüm 26

"^"

Senin sevgin benim için hayattan daha değerli,

Ve karım olacağın için mutluyum,

Ve kıyıda olduğum sürece seninle kalacağım, içime

çekeceğim, aşkım, gece ve gündüz...

-Anonim,

Oluşturuldu **tarafından** **ABC** **Amber** **LIT** **Dönüştürücü, <http://www.processtext.com/abclit.html>**

"Asteğmen Billy Eve Hoş Geldin"

Satyr'in karlı yelkenleri keskin bir çıtırtıyla rüzgârı yakaladı ve gemi Sao Nicolau'dan uzaklaştı. Dümende duran Gideon, sabırsızlıkla gemiyi İngiltere'ye doğru yönlendirdi. Buraya kadar gelmesi neredeyse üç hafta sürmüştü. Gemi uzun bir yolculuğu kaldırarak durumda değildi, bu yüzden daha Atlantis'ten ayrılamadan geminin bakımını yapmak ve donanımını katranlamak için değerli zamanlarını harcamışlardı. Sonra Santiago'ya ulaştıklarında, İngiliz sularına açıldıklarında bir ticaret gemisi olarak geçmelerine yardımcı olacak bir yük ve erzak yerleştirmek zorunda kalmışlardı.

Ayrıca Atlantis'ten ayrılmayı seçen on bir kadının ve çocuklarının ihtiyaçlarını da karşılamak zorundaydılar. Kadınlardan sekizi Santiago'dan başka bir yere gitmek istemişti. Onlara kalacak yer bulmak ve başka gemilerle geçişlerini aralamak zorunda kalmıştı. Tüm bunlar zaman almıştı.

Diğer üçü *Satyr*'deydi. Tekrar yakalanma riskine rağmen İngiltere'ye dönmekte ısrar etmişlerdi. Aralarında Molly, küçük Jane ve Molly'nin yeni doğan bebeği de vardı. Ne pahasına olsun Molly'nin kocasıyla yeniden bir araya geldiğini görmeye niyetliydi. Onu İngiltere'ye getirmek istiyordu.

Atlantis'e geri döndü ve adam gelmek istediği sürece bunu kabul etti.

Sonunda sadece on bir kadının ayrılmak istemesi onu memnun etmişti. Onlara verdiği kötü başlangıca rağmen çoğu adadan memnun kalmıştı. Kalanların da çoğu koca bulmuştu.

Gözlerini sabah güneşinden koruyarak, adanın yarımadasının etrafındaki mesafeyi ölçtü ve rüzgâra doğru yanaştı. Ticaret rüzgârlarına karşı seyahat etmek zorunda kalmasına rağmen İngiltere'ye en fazla iki haftada ulaşmayı umuyordu. Ne de olsa *Satyr* sadece küçük bir yük ve iskelet bir mürettebatla hafif bir yolculuk yapıyordu. Kendisi ya da gemi İngiltere'de yakalanırsa adamlarını gereğinden fazla riske atmak istememişti. Onunla birlikte yelken açmayı kabul eden birkaç adam bu riske aldırmamıştı. Onlar şu ya da bu nedenle İngiltere'yi görmek isteyen cesur adamlardı. Hatta birkaçı Atlantis'e geri getirmek için eş bulmaya niyetlenmişti.

"Yeniden denize açılmak iyi hissettiriyor, değil mi?" Barnaby Gideon'un yanında konuştu. Gideon ikinci kaptanına baktı. Barnaby tehlikeden hoşlandığı için gelenlerden biriydi. Gideon bazen adamın gerçekten durulacağından şüphe ediyordu.

Oluşturuldu   **tarafından**   **ABC**   **Amber**   **LIT**   _____
_____ **Dönüştürücü, <http://www.processtext.com/abclit.html>**

"Evet, iyi hissettiriyor," diye cevap verdi Gideon, ama bunu sadece yarım ağızla söylemişti. Denizi her denizci kadar sevmesine rağmen, Atlantis'i daha çok sevmeye başlamıştı. Çıplak ayaklarının altındaki kumun tanecikli hissini, derede oynayan çocukların gevezeliklerini ve ormanın odunsu kokusunu şimdiden özlemişti.

Ama belki de bunları sadece Sara'yla paylaştığı için özlüyordu. Ve en çok Sara'yı özlüyordu.

"Kadınlarla ilgili kuralları değiştirmem konusunda erkekler ne düşünüyor?" Gideon sordu. Adamlarından hiçbiri bu konuyu açacak kadar cesur davranmamıştı, özellikle de Sara gittikten sonraki kötü ruh hali sırasında.

Barnaby yüzünde düşünceli bir ifadeyle parmaklığa yaslandı. "Görünüşe göre erkekler de senin kadar yufka yürekli. Aslında onaylıyor gibi görünüyorlar. Sanırım senin haklı olduğuna karar verdiler -isteksiz bir eşle bir ömür geçirmenin hoş bir ihtimal olmadığına."

"Keşke bunu daha önce fark etseydim." Sara'yı ulaşamayacağı bir yere sürüklemeyen önce. Muhtemelen kendisiyle evlenmektense kadınları kaçırdığı için onu kırbaçlatmayı tercih edecek huysuz bir reformcuya aşık olmadan önce.

Önemli değil. Gerekirse dayak yemeye bile katlanabilirdi, yeter ki daha sonra onunla evlensin.

Ya yapmazsa? Her şeye rağmen vefasız olduğunu kanıtlarsa? Evlilik teklifini yüzüne geri fırlatır ve ondan kurtulduğunu düşünürse? O zaman ne olacaktı?

Bu olasılık son üç hafta boyunca ona işkence etmişti. Petey ve Ann'i Sara ile ağabeyi arasında geçenleri anlatmaları için sürekli rahatsız ediyordu ama onların Sara'nın zorla götürüldüğüne dair ısrarlarına rağmen kendini hiç de rahat hissetmiyordu. Kardeşi onu gitmeye zorlamış olsa da, gittiğinden beri geçen iki ay içinde pek çok şey olabilirdi. Adadan uzaklaşıp sosyal çevresine geri döndüğünde, Atlantis'teki hayatının rahatsız edici bir rüyadan ibaret olduğuna karar vermiş olabilirdi. Onu hiç görmek istemeyebilirdi.

Yine de, sonunun babası gibi olması anlamına gelse bile -her uyanık olduğu saatte kayıp aşkının anılarıyla boğuşmak- bu riski göze almak zorundaydı.

Oluşturuldu **tarafından** **ABC** **Amber** **LIT** **_____**
[Dönüştürücü, http://www.processtext.com/abclit.html](http://www.processtext.com/abclit.html)

Barnaby aniden Gideon'un yanında alçak bir ıslık çalarak onu karanlık düşüncelerinden uzaklaştırdı. "Şuraya bakın Kaptan. Artık dolaşmıyor olmamız çok yazık. İşte mükemmel bir ödül. Bir İngiliz tüccar adam."

Gideon Barnaby'nin bakışlarını takip etti. Büyük bir gemi İngiliz bayrağı altında Yeşil Burun Adaları'na doğru yol alıyordu. Suyun içinde alçakta durarak

tatlı ve dolgun, onu kovalamakla ilgilenen herkes için toplamaya hazır. "Evet, gerçekten de güzel bir ödöl. Ama beni baştan çıkaracak kadar güzel değıl. Korsanlıkla işim bitti, Barnaby. Temelli olarak."

"Öyle misin?" Barnaby'nin gözleri kısıldı. "Bu gemi fikrini değıştirebilir."

"Hiçbir şey fikrimi değıştirmeyecek," dedi Gideon dümene umursamaz bir tavırla.

"Bu kadar aceleci olmayın. Geminin adına bakın ve sonra bana bu gemiye binmek istemediğınızı söyleyin."

Gideon sabırsızlıkla geminin yan tarafını taradı. Orada, sade altın harflerle *Defiant* adı yazılıydı. Hemen doğruldu ve dürbüne uzandı.

"Blackmore Kontu'nun gemisinin adı bu değıl miydi?" diye mırıldandı Barnaby, "Bayan Willis'i götüren geminin?"

Gideon geminin gövdesini tararken başını salladı, sonra camı güvertede gezdirdi. Bunu gösteren hiçbir şey görmemişti ama Sara'yı taşıdığı umudunu da bastıramıyordu. Acaba çoktan-

Hayır, o kadar çabuk değıl, fark etti. Onun gibi bir kardeşle olmaz. "Bu sularda yelken açmak için sebebi olan iki *Defiant* olduğundan şüpheliyim. Bu onun olmalı. Bahse girerim o piç İngiliz, Atlantis'e son gelişinde bıraktığı yerden devam etmek için geri gelmiştir. Sara o zaman adayı düzleştirmesine izin vermediğine göre, muhtemelen onu İngiltere'de bıraktı ve bu işi yapmak için geri geldi." Dudaklarında acımasız bir gülümseme belirdi. "Onu bir sürpriz bekliyor, değıl mi? Atlantis'in bir mil yakınına gitmesine izin vermeden önce gemisini alacağım."

Oluşturuldu   **tarafından**   **ABC**   **Amber**   **LIT**   _____
_____ **Dönüştürücü, <http://www.processtext.com/abclit.html>**

"Gemisini almak mı? Ne ile? Neredeyse hiç mürettebatımız yok."

"Umutsuz ihtimaller bizi ne zaman durdurdu ki?" Gideon dürbününden diğcr geminin mürettebatını inceledi ve neden bu kadar az mürettebat olduğunu merak etti.

Onlar. "Bir sürü topumuz var ve gemisi o kadar da iyi insanlı görünmüyor. Bahse girerim onu bir deniz savaşında yenebiliriz. Eğer gelip gemiye binmemize izin vermezse, yemin ederim o korkağı saklandığı yerden çıkarana kadar gövdesinde elli delik açarım. Eğer gemideyse, geminin nerede olduğunu söyletirim. Eğer değilse, onu bana verene kadar gemiyi fidye için tutacağım. Her iki durumda da, gemisini alacağım."

Barnaby içtenlikle, "Biliyor musun, sen çok delisin," dedi. Sonra omuz silkti. "Yine de denizde iyi bir dövüşü özlediğimi söylemeliyim."

Defiant'ın İngiliz bayrağını gören Gideon, "Eski Jolly Roger'ımızı yok etmemiz ne yazık," diye mırıldandı.

Barnaby kekelemeden önce uzun bir sessizlik oldu, "Şey... biz tam olarak... yani..."

Gideon ikinci kaptanına bakarken dürbünü bir kenara bıraktı. "Son yolculuğumuzun sonunda yok edilmesini emrettiğimi sanıyordum."

"Yaptın. Ama... şey... fikrini değiştirebileceğini düşündüm, o yüzden sakladım. Kamaramda duruyor."

Gideon bir gülümsemeyi bastırdı. "Emirlere itaatsizlik ettiğiniz için sizi bir hafta boyunca güvertede zımparalama cezasına çarptırmam gerekirdi, Bay Kent. Ama sanırım bu seferki günahınızı görmezden gelebilirim." Dürbününden *Defiant*'ı izlemeye devam etti. "Söyleyin bana, Blackmore'un bildiğiniz gemilerinden birini ele geçirdik mi hiç?"

Barnaby sıırttı. "Daha önce ağırladığımız... şey... mürettebattan hiçbirinin bu ismi söylediğini hatırlamıyorum."

"O zaman bir tane almamızın tam zamanı, sence de öyle değil mi?"

Oluşturuldu **tarafından** **ABC** **Amber** **LIT** **_____**
[Dönüştürücü, http://www.processtext.com/abclit.html](http://www.processtext.com/abclit.html)

"Evet, evet, Kaptan. Kontun denizdeki hünerleri konusunda kendini fazla beğenmesine izin vermemeliyiz."

"Kesinlikle." Gideon kararlı bir gülümsemeyle dürbünü yere bıraktı. "Bu kontun kesinlikle bir iki çivi indirmeye ihtiyacı var. Ve sen ve ben tam da bunu yapacak adamlarız."

* * *

Sara, *Defiant*'ın salonunda Lord ve Leydi Dryden ve Jordan'la birlikte kahvaltıya oturdu. Yemek yiyemeyecek kadar heyecanlı olduğu için dalgın dalgın yemeğini karıştırıyordu. Yeşil Burun Adaları'na yaklaşıyorlardı, Atlantis'e sadece iki günlük mesafedeydiler. Jordan'ın sonunda onu adaya götürmeyi kabul ettiğine inanmakta güçlük çekiyordu. Ama marki ve karısı ona baskı yapmaya başlayınca başka seçeneği kalmamıştı. Eğer kabul etmeseydi, marki Sara'yı da yanına alarak adaya gitmek için kendisi bir gemi kiralayacaktı. Ve Jordan bir durumun kontrolünü bırakmaktan hiç hoşlanmazdı.

Sara bu yolculukta Leydi Dryden'ı çok sevmeye başlamıştı. Ve kocasını da. Adam karısından birkaç yaş büyük olmasına rağmen, Lord Dryden'da kendi rütbesindeki ve yaşındaki erkeklerin sahip olduğu gösterişten hiçbiri yoktu. Gerçekten de heybetli duruşu, aristokrat yüz hatları ve sıcak gülümsemesi Sara'ya rahmetli üvey babasını hatırlatıyordu.

İşte buradaydılar, dördü birden Atlantis'e seyahat ediyorlardı. Diğer üçü, eğer akli Gideon'u düşünmekle meşgul olmasaydı, onun ilgisini çekebilecek bir konu hakkında konuşuyorlardı. Gideon neredeyse içindeydi. Ona anlatacak, söyleyecek o kadar çok şeyi vardı ki, hepsini zorlukla zapt edebiliyordu.

Tek korkusu ona konuşma fırsatı vermemesiydi. Eğer onunla görüşmeyi, dinlemeyi reddederse, buna asla dayanamazdı. Asla.

Salonun kapısı açıldı ve ikinci kaptan içeri daldı. "Lordum, sancak tarafında bir gemi var, hızla bize yaklaşıyor! Ve Jolly Roger'ı uçuşur!"

Jordan bir küfür savurduğunda Sara sandalyesinden öyle hızlı fırladı ki sandalyeyi devirdi. Kamarasına koştu. Diğerleri arkasından içeri girerken, Sara lombozdan dışarı bakıyor ve gemiyi bir an olsun görebilmek için kendini zorluyordu.

hemen arkalarında. Sonra baştaki figürü gördü. Bu *Satyr*'di. Hiç şüphe yoktu.

Oluşturuldu tarafından **ABC** **Amber** **LIT** _____
_____ **Dönüştürücü, <http://www.processtext.com/abclit.html>**

"Gideon," nefes aldı, kalbi daha hızlı çarpıyordu.

Jordan onun yanına geldiğinde Lord ve Leydi Dryden arkasından mırıldanmaya başladı. "Korsan Lord'un korsanlığı bıraktığını söylediğini sanıyordum."

"Öyle." Hepsiyle yüzleşti. Lord ve Leydi Dryden endişeli, Jordan ise kesinlikle öfkeli görünüyordu. Kollarını inatla göğsünün üzerinde kavuşturdu. "Öyle," diye tekrarladı daha kararlı bir şekilde. "Elbette öyle."

"O zaman neden burada," diye sordu kardeşi, "peşimizden koşuyor ve Jolly Roger'ı uçuruyor?"

"Bilmiyorum." Çenesini yukarı kaldırdı. "Ama bunun için iyi bir nedeni olmalı."

"Yakında öğreneceğiz, değil mi?" Jordan dönerek Lord ve Leydi Dryden'in yanından geçip kamaradan çıktı ve salona girdi.

Sara onun peşinden koşarken diğer arkadaşları da onu takip etti. "Ne yapacaksın Jordan?"

"Korsan kaptanınızın gerçekte ne kadar 'dürüst' ve 'nazik' olduğunu belirleyeceğim."

"Ne demek istiyorsun? Ne-"

Kaptan salona girdiğinde sözünü kesti, yüzü öfkeyle lekelenmişti. "Bu Korsan Lordu, ya da denizcilerimden biri bana öyle söyledi. "Gemiye terk etmemizi emrettiler. İzninizle lordum, savaşmak istiyorum. İstedğim kadar adamımız olmasa da kazanabileceğimizi düşünüyorum."

"Hayır!" diye bağırdı aynı anda üç ses.

Kaptan ona ve arkadaşlarına şaşkınlıkla baktığında Jordan yüzünü buruşturdu. "Korkarım savaşmak söz konusu değil, kaptan. Gördüğünüz gibi, kız kardeşim Korsan Lordu ile evlenmek istiyor ve Lord ve Leydi Dryden da bunun gerçekleşmesini sağlamak için buradalar. *Satyr*'i sudan çıkarmanızı emretmek istesem de bunu yapamam. Bunu yaparsam, içlerinden biri beni uykumda öldürebilir ve o zaman maaşını ödeyecek kimse kalmaz, değil mi?"

Kaptan patronuna kuşkulu bir bakış fırlattı. "Yani gemiyi çekmemizi mi istiyorsunuz?"

"Evet." Jordan'ın sesinde bir gerginlik vardı. "Ama adamların silahlı ve hazır olsun, korsanlardan saklansınlar. Eğer bir şeyler ters giderse, hazırlıklı olmalıyız."

Yüzbaşı başıyla onaylayarak ayrıldı. Jordan Sara'ya döndü. "Ben onunla konuşana kadar burada kalmanı istiyorum."

"Hayır!" diye itiraz etti. "Onu vuracaksın Jordan ve ben buna izin vermeyeceğim!"

"Sara, şimdiye kadar tüm şartlarını kabul ettim. Bana en azından korsan kaptanınızın niyetinin onurlu olup olmadığını anlama şansını borçlusunuz. Gemime yapılan bu saldırı bana onun sözde 'emekli olma' isteğine dair güven vermiyor. Ve size iyi davranacağından emin olmadığım sürece sizi ona öylece teslim etmeyeceğim."

"Ama Jordan-"

"O haklı," diye araya girdi Lord Dryden. "Bence tehlike olmadığından emin olana kadar hepimiz aşağıda kalmalıyız."

Sara, Lord Dryden'i seviyor olabilirdi ama şu anda onun müdahalesinden hoşlanmadığı kesindi.

Görünüşe göre karısı da bilmiyordu. "Oradaki benim *oğlum*, Marcus, ve ben burada boş boş oturmayacağım.

onu tekrar kollarıma alacağım!" **Generated by ABC Amber LIT Converter,**
<http://www.processtext.com/abclit.html>

"Duygularını tamamen paylaşıyorum canım. Ama ne hissedersen hissedelim, bu adamı henüz tanımıyoruz. Ne yapacağı belli olmayan biri ve Bayan Willis'e göre çok acımasız. Bence kendimizi açığa vurmadan önce tabiri caizse suyu test etmek en iyisi."

Jordan Marki'ye, "O zaman anlaştık," dedi. "Burada hanımlarla mı kalacaksın? Bir sorun çıkarsa onlara göz kulak olur musun?"

"Siz işleri tersine *çevirmedikçe* hiçbir şey ters gitmeyecek!" Sara itiraz etti ama hem Jordan hem de Lord Dryden onun sözlerini duymazdan geldi. Lord Dryden onay verince Jordan kapıdan çıkıp gitti.

"Jordan!" diye bağırdı arkasından. "Sakın onu inciteyim deme!"

Yanına yaklaşan Lord Dryden omzunu sıvazladı. "İşte şimdi Bayan Willis, her şey yoluna girecek. Ağabeyiniz öfkeli olabilir ama sizi önemsiyor."

"Eğer Gideon'a elini sürerse onu boğarım," dedi hararetle.

Lord hazretleri hafif bir gülümsemeyle, "Merak etmeyin," diye araya girdi. "Eğer Gideon'a elini sürerse, karım ve ben kardeşinizi zapt ederiz."

* * *

Gideon birkaç adamıyla birlikte *Defiant*'a bindi, midesinin derinliklerinde bir huzursuzluk vardı. Bu çok basit olmuştu. Gemiye yan yatmasını emretmişlerdi ve gemi de tek bir itiraz mırıltısı olmadan emre uymuştu. Gideon'un en iyi on beş adamının eşliğinde, kaptanın görüş alanının dışında gemiye binen Barnaby'ye işaret etti.

Sonra kılıcının kabzasını kavrayarak geminin kaptanı ile yüzleşti; ana direğin yanında duran, denizden çıkmış, kaba saba bir adamdı.

Oluşturuldu **tarafından** **ABC** **Amber** **LIT** **_____**
Dönüştürücü, <http://www.processtext.com/abclit.html>

Adam garip bir şekilde korkusuz görünüyordu.

"Sizin ve kötü adamlarınızın işine yarayacak hiçbir yük taşımıyoruz, efendim."

"Buraya kargo için gelmedim. Blackmore Kontunu arıyorum. Kendisi gemide mi?"

"Gemide," diye bir ses daha geldi ana direğin arkasından. Bir adam öne çıktı, elinde bir tabanca vardı. "Ben Blackmore Kontuyum."

Gideon soğuk gözlerle düşmanını taradı, bulmayı umduğu zayıf korkağın izlerini arıyordu. Ama adam iyi giyinmiş ve Gideon'un beklediğinden daha genç olmasına rağmen, Gideon'un daha önceki yakalamalarında karşılaştığı soylulara hiç benzemiyordu. Onda Gideon'un hayranlık duymaktan kendini alamadığı bir sertlik, inatçı bir gurur vardı.

Ve sanki ateş etmek için can atıyormuş gibi tabancayı Gideon'a doğrultuyordu. "Benden ne istiyorsun? İstedğin altın mı?"

Gideon tabancayı görmezden gelerek, "Senden istediğim tek bir şey var, o da Sara," dedi açıkça. "Nişanlımı istiyorum. Ya beni ona götürürsün ya da götürene kadar seni ve gemini esir tutarım."

"Ya da seni ve lanetli korsanlarını vurabilirim. Şu anda bile adamlarım sizinkileri silahlarının altına almış durumdalar ve ben emredersem onları istedikleri zaman vurabilirler."

Gideon onunla alay etti. "Barnaby!" diye bağırdı. "Kontun adamları ve silahları ne durumda?"

Barnaby ve diğer on beş adam öndeki evin arkasından çıkarak silahsız ve hoşnutsuz bir grup denizciyi önlerine kattılar. "Oldukça iyi idare ediyorlar Kaptan. Silahlarına gelince, bugün cephaneliğimizi büyük ölçüde artırdık diyelim."

Gideon üstü örtülü bir gülümsemeye ona bakarken kont kaşlarını çattı. "Uzun yıllardır korsanlık yapıyorum Lord Blackmore, böyle değersiz numaralara kanmayacak kadar uzun süredir."

Oluşturuldu   **tarafından**   **ABC**   **Amber**   **LIT**   _____
_____ **Dönüştürücü, <http://www.processtext.com/abclit.html>**

"Seni hâlâ kendi silahımla yakalamış durumdayım," diye öfkeyle karşılık verdi Kont.

"Evet. Ve benim adamlarım da seni kendi adamlarına teslim etti. Şimdi, kız kardeşin hakkında-"

"Jordan, seni aptal, o silahı hemen indir!" diye bağırdı tanıdık bir kadın sesi. Sara güvertenin altından fırlayıp Gideon'un önünde durdu ve yüzü konta dönüktü. "Sakin onu vurayım deme! Sakın!"

Gideon alev alev yanan saçları ve kıvrak vücuduyla karşılaştığında nefesi boğazında düğümlendi. "Sara!"

Ona döndü, yüzü parlıyordu. "Sana geri döneceğimi söylemiştim. Sana söylemiştim."

Ona daha fazlasını söyleme şansı vermedi. Kılıcını yere atarak onu kendine çekti ve göğsüne bastırdı. O buradaydı. Gerçekten buradaydı! "Sara, Sara'm," diye fısıldadı saçlarına, "sensiz nelere katlandığımı tahmin bile edemezsin."

"Sensiz katlandığımdan daha kötü değil." Kadın ondan biraz uzaklaştı, gözyaşlarıyla dolu gözleri şefkatli bir endişeyle onun yüzünü tarıyordu. "Çok solgun ve zayıf görünüyorsun, aşkım. Çok özür dilerim. Seni terk etmek istemedim. Gerçekten istemedim."

"Biliyorum." Ellerini kızın belinde ve kaburgalarında gezdirdi, onu kollarının arasında tuttuğuna inanamıyordu.

"İşte bu yüzden buradayım. Kardeşinin gemisini gördüğümde seni almak için İngiltere'ye gidiyordum."

Sara'nın ifadesi öfkeye dönüştü. "Ann sana ne olduğunu anlattı mı? Oh, *onu* tekrar görene kadar bekle-"

"Bana söylediği için onu suçlamamalısın, tatlım. Atlantis'te yaşamak istemeyen kadınları taşımak için İngiltere'ye gitmeye çoktan karar vermiştim."

Sara'nın yüzüne şok yayıldı. "Sen... sen ne?"

Oluşturuldu **tarafından** **ABC** **Amber** **LIT** _____
_____ **[Dönüştürücü, http://www.processtext.com/abclit.html](http://www.processtext.com/abclit.html)**

"Pek çok konuda haklıydın," dedi ciddiyetle, "ama özellikle kadınlar konusunda. Sonunda bunu öğrendim. İnsanların özgür olmadığı bir yerde nasıl bir cennet olabilir ki?"

"Ah, Gideon," dedi, sesi boğuk çıkmıştı.

Duraksayarak devam etti. "Ben de... gitmek isteyen kadınları İngiltere'ye geri götürmeye karar verdim." Sesi ciddileşti. "Ve oraya vardığımda seni bulup geri dönmek için yalvarmak niyetindeydim. Bu yüzden Ann bana neden gittiğini ilgili gerçeği söyledi. Senin peşinden gelmemi engellemeye çalışıyordu. Eğer yakalanırsam, tüm fedakârlıklarının boşa gideceğini söyledi."

"Onu dinlemeliydin," diye itiraz etti Sara. "Geri döneceğime inanmıyor muydun? İnanmalıydın, özellikle de o sana gerçeği söyledikten sonra."

"Endişelendiğim *sen değildin*." Onun ötesine, kardeşinin durduğu yere baktı. Kont artık tabancasını Gideon'a doğrultmamıştı ama ona öldürecek kadar karanlık bir şekilde bakıyordu. Gideon'un sesi sertleşti. "Piç ağabeyinin seni asla bırakmayacağından korkuyordum."

Kont kollarını göğsünde kavuşturmuş, yüzünde küstah bir ifadeyle bakıyordu. "Bu düşünce aklımdan geçti Horn."

Gideon sertleşince Sara, "Sus Jordan," dedi. Yüzünü Gideon'a doğru kaldırdı. "Yaptığı şey korkunçtu, biliyorum ama onu affetmelisin. Ne de olsa o benim kardeşim."

"Kan bağı yok," diye homurdandı Gideon, bakışları hâlâ kontun üzerindeydi. "Ve adam sana akrabam demeyi kesinlikle hak etmiyor."

"Onu senden daha uzun süredir tanıyorum ve ona çok daha iyi bakıyorum," diye tersledi Kont. Yumruklarını sıkarak öne doğru bir adım attı ama Barnaby'nin tabancasının kendisine doğrultulmuş olduğunu gördü.

Sara Barnaby'ye ters ters baktı. "O şeyi hemen yere bırak, Barnaby Kent, yoksa seninle bir daha asla konuşmam!"

Barnaby Gideon'a baktı.sözlerinin onaylanmasını bekleyerek Gideon tereddüt edince Sara kaşlarını çatarak bir kez daha ona baktı. "Her ne kadar istesen de kardeşimi vurdurmayacaksın, Gideon. Onun kötü davrandığını biliyorum ama sen de öyle yaptın. Beni kaçırdığı için seni vurmasına izin vermezdim, bu yüzden aynı şey için onu vurmana kesinlikle izin vermeyeceğim. Beni duyuyor musun?"

Kız çenesini ona doğru uzatırken Gideon bir gülümsemeyi bastırdı. Hatırladığı kadar inatçı, talepkâr ve sadıktı. Tanrı'ya şükür bazı şeyler hiç değişmemişti. "Pekâlâ, tatlım. Barnaby'nin üvey kardeşini vurmasına izin vermeyeceğim. Ayrıca, tam da korsanlıktan emekli olmaya karar vermişken bir kontu öldürmek olmaz, değil mi?"

Kız ona gülümseyip dudaklarını onunkilere değdirmek için uzandığında, Barnaby onu kendine çekti ve kardeşinden gelen boğuk seslere rağmen uzun uzun öptü. Sonunda kendini onun dudaklarından ayırmayı başardığında, Barnaby hâlâ tabancayı Lord'un üzerinde tutuyordu ama ikinci kaptanın yüzünü bir uçtan diğer uca bir sırtıma kaplamıştı. "Silahını indir, Barnaby," dedi Gideon neşeyle. "Görünüşe göre Sara, Lord Blackmore'un entrikalarına rağmen bana geri döndü. Yani şimdi onu vurmanın pek bir anlamı yok, öyle değil mi?"

"Sanırım değil." Barnaby tabancayı beline soktu.

Yeni bir ses, "Anladığım kadarıyla tüm bu ateş etme muhabbeti artık sona erdi?" diye sordu. Barnaby dönerek, "Siz de kimsiniz lan?" diye bağırdı.

Gideon, yaşlı bir çiftin güvertenin altındaki kapıdan çıkıp Barnaby'nin arkasında durdukları yere baktı. Gözleri garip bir şekilde Gideon'un üzerindeydi ama gözlerinde korkudan eser yoktu.

Sara başını iki yana çevirerek önce onlara, sonra da Gideon'a baktı. Yüzünde ani bir belirsizlik belirdi. "Şey... Gideon, yanımda tanışmak isteyeceğini düşündüğüm... umduğum... bazı insanlar getirdim."

İyi giyimli çift onu rahatsız edecek şekilde inceliyordu. "Oh?"

Oluşturuldu **tarafından** **ABC** **Amber** **LIT** **_____**
Converter, <http://www.processtext.com/abclit.html>

Ondan uzaklaşan Sara elini yaşlı çifte doğru uzattı. "Gideon, Leydi Dryden'ı takdim edebilir miyim, Eustacia Worley. Annen."

Şaşkına dönen Gideon, Sara'nın ötesine, orada duran zayıf, siyah saçlı kadına baktı. "Annem öldü, Sara."

Kadın irkildi ve ileri atılmaya başladı ama yanındaki uzun boylu adam onu geri çekti.

"O ölmedi," dedi Sara nazikçe ve Gideon'un dikkatini tekrar kendisine çekmeye çalıştı. "O hâlâ hayatta." Sara kesik kesik bir nefes aldı. "Elias Horn yıllar önce sana yalan söyledi. Sana söylediği tek doğru şey, annenin öğretmeni olduğu ve annenin ona kısa bir süreliğine aşık olduğuydu. Ama söylediği diğer her şey yalandı. Onunla kaçması için baskı yaptığında, annen reddetti. Elias Horn'la hiç kaçmadı. Onun yerine babanla evlendi."

Gideon hâlâ Elias'ın kendisine yalan söylediğini öğrenmenin etkisindeydi ki, kadının son sözleri onu yakaladı.

"Babam mı dediniz?" Bakışları Barnaby'nin arkasında duran çifte döndü ve bu kez orada gururla ve gözünü kırpmadan duran adamı inceledi... uzun boylu, gri kafalı, mavi gözlü adamı... ve Gideon'un kendi yüzünü.

Sara'nın kolunu acı verici bir sıkılıkla kavrayan Gideon'un kalbi çarpmaya başladı.

"Merhaba oğlum," dedi adam gergin bir sesle, gözleri dökülmemiş yaşlarla parlıyordu.

Başını sallayan Gideon sendeleyerek Sara'nın yanından uzaklaştı. "Bir yanlışlık olmalı. Babam öldü. Annem öldü."

"Annen tam burada duruyor," dedi Sara kararlılıkla. "Lord Dryden'la tanıştıktan sonra Elias Horn'un ona göre bir adam olmadığını anladı. İçkiye olan eğilimini zaten fark etmişti, bu yüzden ona olabildiğince nazik bir şekilde onunla evlenmek istemediğini söyledi." Sara'nın sesi sertleşti. "Anlaşılan bu Elias'ı tatmin etmemiş. Lord Dryden'la evlendikten sonra ona notlar göndererek kendisiyle tanışmasını sağlamaya çalışmış. Ve Lord Dryden buna bir son verdiğinde, doğumundan kısa bir süre sonra seni kaçırarak ikisine de karşılık verdi. Bir gün sütanne seni parka getirdiğinde, sütanne bir an için yana dönene kadar bekledi ve sonra seni kaçırdı."

Oluşturuldu **tarafından** **ABC** **Amber** **LIT** **_____**
Dönüştürücü, <http://www.processtext.com/abclit.html>

"Hayır, olamaz," dedi Gideon boğuk bir sesle. "Elias bazen duygusuz bir adamdı ama bunu yapmazdı... yapamazdı..." Zihni binlerce anıyı gözden geçiriyor, onları bu yeni bilgiye göre yeniden yönlendirmeye çalışıyor ama başaramıyordu. Hem bir annesi hem de bir babası olduğunu, Elias'ın yalan söylediğini duymak... "Peki ya geride bıraktığı broş?" dedi parmaklarını kemerine dokundururken.

Annesi olduğunu iddia eden kadın, "Götürüldüğün gün içinde yattığın sepetin içine iğnelemiştim," dedi. "O kadar parlıyordu ki ona bakmayı çok severdin."

Sesinde o kadar içtenlik vardı ki neredeyse ona inanacaktı. Neredeyse. "Hayır, senden benim... Elias'a gelen mektubu gördüm. Ne olmuş mektuba?"

"Mektup mu?" Lord Dryden yineledi, bakışları Sara'ya kaydı. "Neden bahsediyor bu?"

Ama Sara onu duymamış gibiydi. "On yaşındaydın, Gideon. Posta damgası aramayı düşündün mü? Tanımlayıcı herhangi bir işaret? Tabii ki hayır. Elias sahte bir mektup yazdı ve sana gösterdi, çünkü sen konsoloslukta sorular sorarak ona sorun çıkarıyordun."

"Aman Tanrım," diye Gideon. Kendini fırtınada alabora olmuş bir tekne gibi hissediyordu. Eğer bu gerçekse, o zaman düşündüğü her şey, her şey

Elias ve annesi hakkında inandıkları tamamen yanlıştı. "Bu imkânsız."

"Düşün Gideon," dedi Sara, yüzü sempati doluydu. "Eğer Elias gerçekten baban olsaydı, neden seni yaralamak için yazılmış bir mektubu okuyarak sana işkence etsin ki? Hiçbir şefkatli baba oğluna annesinin onu istemediğini, annesinin ailesinin onun ayakkabılarının altındaki pislik olduğunu düşündüğünü isteyerek söylemez. Bunu yaptı çünkü kendini onların ayakkabılarının altında bir pislik gibi hissediyordu ve sizi de kendisiyle birlikte oraya koymak istedi. Oğlunu çalarak Leydi Dryden'in evliliğine leke sürmeyi düşündüğüne şüphe yok. Ama sana sahip olduktan sonra ne yapacağını bilemedi."

Elias'ın, annesi gibi gururlu ve kibirli olduğu için onu lanetlediği onca zamanı düşündükçe Gideon'un elleri yumruk oldu. Yediği tüm dayakları, Elias'ta en başından beri hissettiği aile şefkati eksikliğini düşündü. İçinde öfke kaynadı, bir çıkış yolu arayan vahşi bir öfke.

Ailesine döndü. "Elias'ın beni kaçırdığını biliyordusanız neden beni aramadınız? Neden **Generated by ABC Amber LIT Converter**, <http://www.processtext.com/abclit.html> beni o... o canavara bıraktınız?"

"Oh, sevgili oğlum, seni arıyorduk!" Leydi Dryden ağladı. "Ama seni Amerika'ya götüreceğini hiç düşünmemiştik. Parası olduğunu düşünmedik. Ayrıca Amerika ile savaş devam ediyordu, bu yüzden seni asla oraya götürmeyeceğini düşündük."

Lord Dryden bir adım öne çıktı, gözleri acıyla parlıyordu. "İrlanda'yı, İngiltere'yi ve İskoçya'yı aradık. Kıtayı bile aradık. Ne zaman senin tarifine uyan terk edilmiş bir bebek ihbarı gelse, o bebeğin sen olup olmadığını anlamak için her yere gittik. Seni saklayacağına asla inanmadık. Neden tutsun ki? Bebekler hakkında hiçbir şey bilmiyordu."

Gideon acı acı, "Kesinlikle yapmadı," dedi. Annesine baktı. "Sanırım beni sadece seninle bir bağlantım olduğu için tuttu. Seni her zaman sevdi, biliyorsun. Ve belki de bir parçası onun gerçekten babam *olduğuna* inanmaya başladı." Sesi sertleşti. "Elias'ı tanıdığım kadarıyla, büyük ihtimalle

Beni cezalandırarak seni cezalandırmak. Her zaman senin gibi olduğumu söylerdi.
_"

"Gideon, hayır," dedi Sara onun yanına gelirken kısık bir sesle. "Bütün bunları onlara anlatmamalısın. Sana nasıl davranıldığını merak ederek bitmez tükenmez işkenceler çektiler ve şimdi daha fazlasını üstlerine yıkmak adil değil."

Lord ve Leydi Dryden'a baktı ve onun haklı olduğunu anladı. Daha önce hiç bu kadar endişeli görünen iki insan görmemişti. Aklı hiçbir zaman tam olarak yerinde olmamış bir adamın yaptıklarının suçlusu onlar değildi. Ve Elias'ın hainliğinin tüm boyutlarını onlara anlatmak muhtemelen onları mahvedecekti.

Ailesi. Şaşılacak şey, onlar *onun* ebeveynleriydi. Gerçek ebeveynleri olduğu fikrine nasıl alışacaktı ki?

"Oğlum," dedi annesi yaklaşırken acılı bir sesle. "Seni kollarıma almak için... otuz yıldır bekliyorum. Sence... yaşlı bir kadını... şımartabilir misin?"

Hiç tanımadığı, hayatı boyunca sebepsiz yere nefret ettiği kadının yüzüne bakarken gözleri buğulandı. Ve aniden, onu tanımayı umutsuzca istedi. Duygudan boğulmuş bir sesle söylediği tek şey "Anne," oldu.

Oluşturuldu **tarafından** **ABC** **Amber** **LIT** **_____**
[Dönüştürücü, http://www.processtext.com/abclit.html](http://www.processtext.com/abclit.html)
Sonra bir şekilde kucaklaşıyorlardı.

Sara onları birlikte izlerken kalbi neredeyse yerinden fırlayacaktı. Kendisini İngiltere'ye dönmeye zorladığı için Jordan'a şimdi kızamazdı, hele de her şey bu şekilde ortaya çıkmışken.

Ardından oğluna sarılma sırası Lord Dryden'a geldi; genç adamı kucağına alırken gözleri akmayan yaşlarla kıpkırmızıydı. Birkaç dakika sonra anne ve babası onu bıraktığında, Gideon'un yüzünde şekerçi dükkânının anahtarını yeni almış bir çocuğun ifadesi vardı. "Bir anne ve bir baba. Buna inanamıyorum." Anne babasından uzaklaşarak Sara'ya döndü. "Ve hepsi senin sayende. Onları sen buldun, değil mi? Bunu benim için yaptın."

Utangaç bir şekilde başını eğdi. "Ben... Elias'ın anlattıklarının doğru olduğuna bir türlü inanamadım. Bir kadının çocuğunu bu kadar az düşünerek terk etmesi mantıklı gelmiyordu."

Onu belinden kavrayarak kendine yaklaştırdı. "İnsanlar hakkında her zaman benden daha iyi bir fikre sahip olmuştundur. Görünüşe göre bu sefer haklıymışsın. Elias'a inanmaya bu kadar hazır olmasaydım onlarla geçirebileceğim onca yılı düşünsene." Tek parmağıyla çenesini yukarı kaldırdı. "Belki seninle daha önce tanışırdım."

Ona bakarken gözleri parladı ve elini onun yanağına dokundurdu. "O yıllar geride kaldı. Önemli olan şu anda birbirimize sahip olmamız."

"Peki sana sahip miyim?" diye fısıldadı. "Benimle evlenir misin? Benimle Atlantis'e geri dönecek misin?"

"Atlantis'e mi?" Lord Dryden araya girdi. "Ama oğlum, sen benim varisimsin. Sen İngiltere'ye aitsin."

Gideon şaşırmış gibi bakınca Sara muzipçe ekledi: "Evet, Gideon. Görünüşe göre Korsan Lord aslında bir lord, her zaman eziyet etmekten zevk aldığı o korkunç soylulardan biri. Sen Worthing Kontu'sun. İngiltere'de bir unvanınız ve büyük topraklarınız var."

Ona bakarken yüzü bulutlandı. "Bütün bunlar umurumda değil Sara. Benim için hiçbir anlamı yok." Sesi gerginleşti. "Ama bunun senin için bir anlamı olduğunu biliyorum. Eğer Atlantis'te yaşamak istemiyorsan-"

Oluşturuldu **tarafından** **ABC** **Amber** **LIT** **_____**
[Dönüştürücü, http://www.processtext.com/abclit.html](http://www.processtext.com/abclit.html)

Onu susturmak için parmağını dudaklarına dokundurdu. "Aptal olma. Atlantis benim gerçekten ait olduğum tek yer. Oradan başka bir yerde nasıl yaşayabilirim ki?"

Gözleri parlayarak mırıldandı, "Seni seviyorum Sara. Seni o kadar çok seviyorum ki kendi isteğimle İngiltere'ye gidip... o..."

"Worthing Kontu."

"Evet, Worthing Kontu, eğer istediğin buysa. Eğer gereken buysa."

Onun, kendisini sevdiği için böylesine değerli bir fedakârlıkta bulunmayı teklif ettiğini duyunca kalbi kabardı. "Ben de seni seviyorum, Gideon. İşte bu yüzden sen hazır olana kadar İngiltere'ye gitmeyeceğiz... eğer gidersek."

"Oğlumu bu kadar çabuk mu kaybedeceğim?" Leydi Dryden ağlamaklı bir sesle sordu. "Tam da onu bulmuşken mi?"

Kolunu Sara'ya dolayan Gideon annesine döndü. "Beni kaybetmeyeceksin anne. Yemin ederim." Gülümsedi. "Ne de olsa ben bir gemi kaptanıyım. Sara ve benim gelecekte İngiltere'ye pek çok seyahat yapacağımızı düşünüyorum."

"Yakalarlarsa seni asarlar," dedi Barnaby ekşiyerek.

"Oğlum değil," diye karşılık verdi Lord Dryden. "Sizi temin ederim ki Lord Blackmore'un ve benim nüfuzumuz sayesinde Worthing Kontu'nun affedilmesini sağlayabiliriz."

Jordan yüksek sesle homurdandığında herkes kahkahalara boğuldu.

"Bunu duyuyor musun?" Gideon Barnaby'ye söyledi. "Affedileceğim ve bir kont . Korsan Lordu için **ABC Amber LIT Converter**, <http://www.processtext.com/abclit.html> tarafından üretilmiş oldukça uygun bir son, olarak atanacağımöyle değil mi?"

"Bir kadın tarafından düşürüldü," diye homurdandı Barnaby. "Atlantis'te hikayeyi anlattığımızda buna asla inanmayacaklar."

"Buna inanacaklar," dedi Sara müstakbel kocasına bakarken, sevinci o kadar yoğundu ki başının döndüğünü hissetti. "Ne de olsa o korsanların her biri kendi kadınları tarafından alaşağı edildi."

"Evet, öyle," diye mırıldandı Gideon onu bir öpücük için daha kendine çekerken. "Ve bana sorarsan, bir avuç aşâğılık Amerikalı korsan için hiç de fena bir ceza değil. Hiç de fena bir intikam değil."

Sonsöz

"^

Mart 1819

Derbyshire'daki Dryden malikânesinin balo salonu, markizin uzun zamandır kayıp olan varisini görmek isteyen insanlarla doluydu. Lord Hazretleri oğluna hoş geldin demek için gösterişli bir balo düzenlemişti ve şimdi Sara ile Gideon salonda dolaşıyorlardı.

Neyse ki kostüm giymişlerdi, çünkü bu onlara **Generated by ABC Amber LIT Converter, <http://www.processtext.com/abclit.html>** Gideon'un neredeyse hiç tanımadığı insanlarla bunun düşünerek konuşacak bir şeyler veriyordu. Sara ve Leydi Dryden büyük bir şaka olacağını , Sara'nın Kraliçe Elizabeth kostümüne uyması için Gideon'u Sir Walter Raleigh gibi giyinmeye ikna etmişlerdi. Küpesini takmasına bile izin vermişlerdi. Leydi Dryden'ın dediği gibi, "Medeni kıyafetler içinde bile bir korsana benziyor, o yüzden rolüne uygun giyinebilir." Siyah maskesi, bronz teni ve yeni kırpılmış siyah saçlarıyla Sara onun balodaki en yakışıklı erkek olduğunu düşünüyordu ve birden fazla kadının onu ilgiyle süzdüğünü fark etmişti.

Ancak o bunun tamamen farkında değildi. Onu hiç bu kadar tedirgin görmemişti, iki hafta önce İngiltere'ye ilk ayak bastığında bile. O zaman sadece merak etmiş ve kendisini yıllardır rahatsız ettiği soyluların saygın bir üyesi olarak bulduğu için biraz da eğlenmişti.

Ancak bu gece, Dryden Markisi'nin varisi olarak kendisinden ne beklendiğinin çok farkında görünüyordu. "Kadınlar sanki bir tanrıymışım gibi bana reverans yapmak zorunda mı?" diye homurdandı.

"Evet. Rütbenizden dolayı bu sizin hakkınız." Yüzünde muzip bir gülümseme belirdi. "Bunu almak için kılıcını onların önünde sallamana bile gerek kalmadı. Ne hoş. Senin için yeni bir deneyim olmalı."

Ona yan gözle bir bakış attı. "Eğer bana biraz saygı göstermezsen, sevgili karıcığım, daha sonra yalnız kaldığımızda kılıcımı senin önünde sallamak zorunda kalacağım."

"Oh, , değil mi? Ve bunun sana biraz saygı kazandıracağını mı düşünüyorsun?" Sırıttı. "Geçmişte etkili oldu."

Yelpazeyle ona şakacı bir şekilde vurdu. "Kibar bir toplum için fazla yaramazsınız lordum."

"Bana öyle demeyi kes," dedi kaşlarını çatarak. "Bu sözler ağzımda hâlâ kötü bir tat bırakıyor."

"İngiltere'de zaman geçirmeyi planlıyorsanız bunlara alışsanız iyi olur."

"Çocuğumuzu bekliyor olmasaydın burada olmazdık bile." Kostümünün dolgunluğuyla zar zor gizlenen yuvarlak karnına baktı ve ifadesi yumuşadı. "Molly **Generated by ABC Amber LIT Converter,** <http://www.processtext.com/abclit.html>'un doğumunu izledikten sonra, ilk çocuğumuzla ilgili herhangi bir risk almayı reddediyorum."

"Ziyarete gelmemizin tek nedeni bu değil, bunu sen de biliyorsun," dedi sessizce. "Elias Horn olmasaydı hayatınızın nasıl olabileceğini de görmek istediniz, değil mi?"

Omuz silkti ve kalabalığa baktı. "Belki de."

Başka bir şey söylemek için ağzını açtı ama daha konuşmadan üvey kardeşi yanına geldi. O da Gideon'un üzüntüsüne rağmen marki ve karısı tarafından Derbyshire malikânesindeki ev partisine davet edilmişti.

Jordan'ın tipik özelliği olduğu üzere, kostüm bulmak için zaman ayırmamıştı, ama birçok erkek gibi o da her zamanki gece kıyafetinin yanına bir maske takmakla yetinmişti. "Anne adayı nasıl? Kendini zorlamamalısın, biliyorsun. Yeğenimin kaşları kaldıracak kadar erken doğmasını istemiyorum."

Gideon, çok iyi bildiği koruyucu bir hareketle elini kadının sırtına koydu. "Karısının kendini vergilendirmesine izin verecek türden bir adam olduğumu mu ima ediyorsun?"

"Eğer ayakkabı uyarsa-"

"İkiniz de terbiyeli olun," diye uyardı Gideon sinirlenip Jordan da ters ters bakınca. "Yemin ederim, siz ikiniz birbirinize yaklaştığınızda, yarım peni için kavga eden okul çocukları gibi davranıyorsunuz."

Jordan, "Sen yarım peniden çok daha değerlisin," diye karşılık verdi. Gideon buna bir şey diyemeden ekledi: "Hem zaten buraya seni kızdırmak için gelmedim, ufaklık. Sadece gideceğimi bilmeni istedim."

"Güzel," diye mırıldandı Gideon nefesinin altında.

Kardeşine dönmeden önce yelpazesıyla ona vurdu. "Ne demek gidiyorsun? Bütün hafta için geldiğini sanıyordum!"

Oluşturuldu **tarafından** **ABC** **Amber** **LIT** **_____**
[Dönüştürücü, http://www.processtext.com/abclit.html](http://www.processtext.com/abclit.html)

"Londra'ya dönüyorum demek istemiyorum. Sadece bir süreliğine balodan ayrılıyorum. Onu evine götürmemi isteyen birini buldum."

"O mu?" Sara merakının daha da arttığını söyledi. "Derbyshire'da Lord ve Leydi Dryden dışında kimseyi tanımadığını sanıyordum."

Sırıttı. "Benim yok. Ama ilgi çekici bir dul onu eve götürmemi istediğinde her zaman kabul ederim."

"Şimdi, Jordan-" diye uyardı.

"Kadınların beni yıkıcı bulmasına engel olabilir miyim?" Gideon'a doğru başını salladı. "En azından ben kocan gibi değilim, onu isteği dışında kaçırmıyorum."

Gideon ona ters ters baktı. "Bana bak, Blackmore, yeterince şey yaşadım-"

"Sus, Gideon. Seni kızdırmaya *çalıştığını* görmüyor musun?" Sara kardeşine kaşlarını çatı. "Sana gelince, eğer uslu durmazsan, bebek doğmadan Atlantis'e döneceğim ve onu bir yıl boyunca göremeyeceksin."

Jordan ona şüpheyile baktı. "Leydi Dryden torununun doğumunu görmeyi o kadar çok istiyor ki bunu yapmanıza izin veremez."

"Onu ve lord hazretlerini de yanımızda götüreceğim. Gideon'la evlendikten sonra adada geçirdikleri o ilk iki haftadan beri ziyaret için geri dönmeyi çok istiyorlardı." Gideon'un bebeğin doğumuna bu kadar yakın bir zamanda gemiyle seyahat etmesine asla izin vermeyeceğini ona söylemesine gerek yoktu.

Jordan ona ters ters baktı. "Pekâlâ, medeni olmaya çalışacağım." Sonra omzunun üzerinden kapıya doğru baktı; kapının önünde siyah bombeli kıyafetler giymiş genç bir kadın duruyordu. Jordan'ın ifadesi belli belirsiz değişti. "Bu gece herkese karşı medeni olabilirim, yeter ki o güzelle eve gitmeme izin verilsin." Sara'ya yaklaşarak, "İyi geceler, ufaklık, bekleme," diye fısıldadı. Sonra döndü ve hızlı adımlarla **Generated by ABC Amber LIT Converter, <http://www.processtext.com/abclit.html>** genç kadına yürüdü.

Gideon kahkahayı patlatmadan önce neredeyse kulak mesafesinden

çıkmişti. "Tanrı aşkına, bu kadar komik olan ne?" Sara sordu.

"Kardeşin, tatlım, eğer tahminimde yanılmıyorsam, o *güzelin* niyetini büyük ölçüde yanlış anlamış. Hak ettiği cezayı almak üzere."

Sara şaşkınlıkla ona baktı.

Gözleri maskesindeki yarıkların arasından neşeyle parlıyordu. "O genç bayanla daha önce tanışmıştım. Kim olduğunu biliyor musunuz? Rektörün kızı ve neşeli bir dul değil. Annesinin yasını tutuyor, kocasının değil. Buraya kardeşinize benzer bir şekilde giyinmiş kuzeniyle geldi ve bahse girerim ki ondan kendisini eve götürmesini istediğinde kuzeniyle konuştuğunu sanmıştır."

"Hepsinin canı cehenneme!" Sara haykırdı ve Jordan'ın peşinden koşmaya başladı.

Ama Gideon onun kolunu yakaladı. "Sakın buna cüret etme. Bize yaşattıklarından sonra biraz aşağılanmayı hak ediyor, sence de öyle değil mi?"

Tereddüt etti, ağabeyinin genç ve güzel kadının koluna girip onu dışarı çıkarmasını izledi. Ne olacağını görmek için Gideon'u balkona sürükledi. Jordan kadını Blackmore arabasına bindirirken gözleri kısıldı. Bir rektörün kızı mı? Tatlı, güvenilir bir rektörün kızı mı?

Gülümsemeye başladı. "Belki de bir rektörün kızı tam da kardeşimin ihtiyaç duyduğu türden bir kadındır."

"Aynı adamdan mı bahsediyoruz? Blackmore Kontu'ndan mı? Kendisinin bir çapkın olduğunu söylemişsiniz. Kardeşinizin bir rektörün kızıyla evlendiğini hayal bile *edemiyorum*."

Oluşturuldu tarafından ABC Amber LIT
Dönüştürücü, <http://www.processtext.com/abclit.html>

"Evet, ama hayal gücün zayıf." Balkondan uzaklaşıp ona sevgiyle baktı. "Bir yıl önce Barnaby'nin Queenie gibi bir fahişeye mutlu bir evlilik yapacağını ve ilk çocuğunu heyecanla bekleyeceğini hayal bile edemezdin. Ya da huysuz yaşlı Silas'ın ikizlere babalık yapabileceğini ve senin yokluğunda Atlantis'e başkanlık edebileceğini. Ya da sizin bir kontun üvey kız kardeşiyle evleneceğinizi. Bunların hiçbirini hayal edemezsiniz, değil mi?"

"Hayır." Dudaklarına bir gülümseme dokundu. "Pekâlâ, sen kazandın. Sanırım kana susamış bir korsan iyi bir kadın bulabiliyorsa, kardeşin de ." Hiçbir uyarıda bulunmadan onu kollarının arasına aldı ve bayıltıcı bir öpücük kondurdu. Geri çekildiğinde gözleri parlıyordu. "Ama o rektörün kızıyla yaptığım birkaç dakikalık konuşma bir gösterge ise, kardeşinin elinde bir savaş olacak."

Dudaklarında yavaş bir gülümseme belirirken, onu tekrar kucağına çekmek için kollarını kaldırdı. "Çok daha iyi. Her zaman söylediğim gibi: en iyi kadınlar

-ve erkekler- uğruna savaşmaya değer olanlardır."

* * * * *

İçindekiler

Bölüm 1
Bölüm 2
Bölüm 3
Bölüm 4
Bölüm 5
Bölüm 6
Bölüm 7
Bölüm 8
Bölüm 9
Bölüm 10
Bölüm 11
Bölüm 12
Bölüm 13
Bölüm 14
Bölüm 15
Bölüm 16
Bölüm 17
Bölüm 18
Bölüm 19
Bölüm 20
Bölüm 21
Bölüm 22
Bölüm 23
Bölüm 24
Bölüm 25
Bölüm 26

İletişim Botu: @cevirigiller_bot

- [Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız](#)
- [Çeviri Yedek Telegram Grubumuz](#)
- [Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz](#)
- [Çeviri Kitap İstekleri Kanalımız](#)
- [Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri](#)
- [Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız](#)

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz.

Kitaplarımız paylaşılmak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız.PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

